

Veninul dragostei

Volumul 2

Fasciculele: 026–050

Roman foileton în 199 fascicule
publicat în ziarul „Victoria”

Director și proprietar: MARTON HERTZ
BUCUREȘTI, 1935

Ediție electronică RIF, 2022

Veninul dragostei

Volumul 2

Fasciculele: 026–050

Roman foileton apărut în 199 de fascicule (1592 pagini)
în perioada 12 ianuarie – 3 august 1935
în ziarul „Victoria”
(Ziar cotidian cu ultimele noutăți și știri literare)

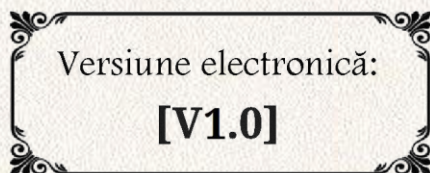
Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ȘT. FREMĂȚ
BUCUREȘTI, Calea Victoriei, nr. 5

Tipărit la Institutul de Arte Grafice „Eminescu” S.A.
București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

Digitalizare și adaptare text: Proiect RIF, 2022

Ediția electronică este structurată în 8 volume.
Fiecare volum conține 25 de fascicule (200 de pagini).

Corectură [V1.0]: aprilie 2022

CUPRINS

100. Amenințări noi
101. Spre Algeria
102. Răfuiala
103. În noapte
104. O prietenă
105. Sfatul lui Dick Dodd
106. În dimineața următoare
107. Jocul întâmplării
108. O aventură în strada Burr
109. Planuri întunecate
110. O datorie de recunoștință
111. Indianul misterios
112. Obiceiuri chinezești
113. Izbânda
114. Ispită
115. O rază de fericire
116. Doi vinovați
117. În căutarea unei slujbe
118. O dulce mângâiere pentru un suflet îndurerat
119. La adăpost
120. O încercare
121. Ceasuri de groază
122. Tovarășe de suferință
123. Jurnalul
124. O lecție binemeritată
125. Jignire adâncă
126. O idee năstrușnică
127. Spre țință
128. La comisariat
129. Pentru pâinea zilnică
130. Ura unei fete din popor
131. O veste neașteptată
132. Un semn al destinului
133. Vin salvatorii

134. Ce s-a întâmplat cu Liu-San-Ciang?
135. Cea din urmă scăpare
136. Speranțele căpitanului Barnabe
137. Planurile lui Gregor Lawford
138. Iar la Sidney
139. O știre groaznică
140. O lovitură isteată
141. O amintire din vremuri de demult
142. Speranțe spulberate
143. Poveste tristă
144. Cocoșul roșu
145. Suferințele lui Bob
146. O veste îmbucurătoare
147. Bănuială îndreptățită
148. Primul pas
149. Oameni buni
150. În capcană
151. Agitatorul
152. Primejdia amenință
153. O întâlnire în munți
154. O propunere binevenită
155. Umbrele trecutului
156. Vești rele
157. În pustiu
158. Întoarcerea la Marsilia
159. Planuri de izbândă
160. Spre Sidney
161. Suflete credincioase
162. Rătăciți
163. Prezicerile indianului
164. În fața tribunalului maritim
165. Revederea
166. Iar acasă
167. O întâlnire neașteptată
168. O faptă vitejească
169. Prietenie credincioasă
- 169 bis. Concurentul

VENINUL DRAGOSTEI

Volumul 2

– Roman foileton –

100. Amenințări noi

Din pricina întâmplărilor neobișnuite din timpul din urmă, Frank Wilkens ajunsese într-un hal de nervozitate, încât nu se mai cunoștea pe sine însuși.

S-ar mai fi liniștit, dacă ar fi fost sigur că Bob se va supune voinței sale. Își dăduse însă seama că băiatul lui avea alte gânduri și era hotărât să lupte din răputeri împotriva lui. Nu numai atât. Bob voia acum să descopere și taina pe care el o ținuse ascunsă vreme atât de îndelungată.

Îi veni foarte greu să aștepte în odaia lui, pe când Ethel Drof se dusesse să vorbească cu Bob. Dar n-avu încotro, căci dăduse fetei cuvântul că o va lăsa pe dânsa să vorbească cu fiul lui.

Se plimba agitat prin cameră și gândurile i se învălmășeau în creier. Tulburarea lui creștea din clipă în clipă și în sfârșit, spre a se mai liniști, se gândi să telefoneze doctorului Black.

Profesorul veni el însuși la telefon și după ce-l salută pe Frank Wilkens, zise:

— Cred, mister Wilkens, că fiul dumitale ți-a spus tot despre starea bolnavului și că în ultimele luni n-a intervenit nicio schimbare?

La auzul acestor cuvinte, Wilkens se făcu palid și mâna începu să-i

tremure atât de tare, încât abia mai putea ține receptorul. Câteva clipe nu fu în stare să spună un singur cuvânt.

Profesorul Black păru uimit de tăcerea lui Frank Wilkens, așa că întrebă:

— Nu mai ești mulțumit cu ceea ce am făcut, că mă controlezi?

— Nu... nu e vorba de asta, zise Wilkens.

— Fiul dumitale a putut să se încredințeze că am făcut pentru bolnav tot ce mi-a stat în putință.

— Fiul meu l-a văzut pe pacient? întrebă Frank Wilkens cu vocea întretăiată de emoție.

— Negreșit că da. Nu ți-a spus?

— Ah, iartă-mă, domnule profesor... uitasem. Bineînțeles că mi-a spus, dar din pricina acestei afaceri am avut discuții foarte neplăcute cu fiul meu...

— Așadar el n-a știut încă nimic despre bolnav?

— Ai ghicit, domnule profesor.

— Atunci pot să-mi explic emoția lui.

— Mi-a făcut imputări aspre și a întreprins ei însuși cercetări în privința vărului meu.

— Dar poți fi foarte liniștit, mister Wilkens, căci la vederea bolnavului chiar fiul dumitale a putut să se încredințeze că internarea lui în ospiciu a fost absolut necesară și el aici e foarte bine îngrijit. Va trebui deci să recunoască că ai făcut bine aducându-l pe bolnav la mine.

— A fost într-adevăr încredințat de ceea ce spui, domnule profesor? întrebă Wilkens cu încordare.

— Întreabă-l pe el însuși. În orice caz, eu sunt cu desăvârșire convins că nici dumneata, nici eu, nu vom avea neplăceri din pricina acestei afaceri.

Frank Wilkens respiră ușurat.

— Așadar bolnavul au mai poate fi vindecat?

— Nu. E pierdut.

La auzul acestui răspuns, fața lui Frank Wilkens se însenină și zise:

— Îți mulțumesc, domnule profesor. Îndată ce voi avea timp, voi veni să-ți plătesc costul întreținerii și îngrijirilor.

Mai schimbă câteva cuvinte fără însemnătate, apoi Frank Wilkens închise telefonul.

După convorbirea cu profesorul Black, se mai liniști puțin. Bob n-avea decât să facă cercetări. Taina pe care Wilkens o păstra de douăzeci de ani, n-o va putea descoperi niciodată!

Un zâmbet de mulțumire se ivi pe buzele lui și începu să făurească planuri noi, pentru a-și atinge ținta.

N-avu însă mult timp să se gândească la măsurile pe care le avea de luat, căci după câteva minute se auzi o bătaie scurtă în ușă și fără a mai aștepta răspunsul, Ethel Drof intră în cameră.

Frank Wilkens sări în picioare și o întrebă cu încordare:

— Ei, cum a mers?

— E un încăpățânat.

— N-ai ajuns la niciun rezultat?

— La niciunul.

— Nu se poate!

— Și eu am crezut așa, dar acum am fost nevoită să recunosc că Bob e nu adversar de neînfrânt.

— Mofturi!

Ethel Drof dădu din umori.

— Eu cel puțin, am pierdut orice speranță.

— Nu trebuie s-o pierzi. Mă ai doar pe mine ca aliat.

— Crezi că dacă te vei duce dumneata la Bob și îl vei ruga sau îi vei porunci să mă ia de soție, vei obține mai mult ca mine? Încearcă dacă vrei, dar eu m-am săturat să-i mai cad cu sila pe cap. S-a hotărât pentru cealaltă și pentru mine afacerea e terminată. Încă azi voi telegrafia la Paris pentru a-mi anunța sosirea, iar peste opt zile toate ziarele vor publica știrea logodnei mele cu domnul Gaston de Moulinet.

Speriat, Frank Wilkens îi luă mâinile și o rugă:

— Să nu faci asta, căci ar însemna ruina pentru întreprinderea mea.

Ethel Drof zâmbi cu ironie:

— Asta să i-o mulțumești fiului dumitale, mister Wilkens.

— Să-i mulțumesc? izbucni el iritat. Am să-l bat pentru că îndrăznește să refuze o astfel de căsătorie – asta o să fac.

— Cu bătaia ai să ajungi tot atât de departe ca mine cu sfaturile mele bune și cuminți, obiectă Ethel Drof.

— Nu s-a sfârșit încă, miss Drof. Te rog să mai ai câteva zile răbdare și o să vezi că Bob își va vârfi mințile în cap.

— N-am chef să mai aștept. La revedere, mister Wilkens, mă duc să dau telegrama lui Moulinet.

Înainte ca Frank Wilkens s-o poată opri, Ethel Drof ieși din cameră.

Câteva clipe americanul rămase buimăcit, cu privirea ațintită spre ușa prin care dispăruse fata. Apoi se reculese, încleștă pumnii și plimbându-se agitat prin odaie, mormăi:

— Asta mi-o va plăti scump, derbedeul.

Fără a mai sta mult pe gânduri, ieși din cameră, ajunse în stradă, luă o mașină și se îndreptă spre hotelul unde locuia Bob.

Aici deschise ușa camerei fără să mai bată și în prag aproape că se lovi de fiul său, care tocmai se pregătea să plece. Îndată ce-l văzu pe tatăl său, tânărul puse geamantanul jos și își scoase pălăria.

— Și tu ai venit la Londra? întrebă el zâmbind. De altminteri puteam să mă aștept la venirea ta!

Wilkens îi aruncă o privire înfuriată, îl apucă de braț și îl trase înapoi în odaie.

— După cum vezi, am venit și eu, iar tu n-ai să pleci, căci am de vorbit cu tine, se răsti el la Bob.

Acesta își încrucișă brațele pe piept și răspunse:

— Și eu am de vorbit cu tine, tată, căci a venit ceasul când trebuie să-mi dai socoteală de toate faptele tale, care îmi nimicesc viața!

101. Spre Algeria

Cekov zăcea istovit pe pernele trăsorii și tremura din tot trupul, ca scuturat de friguri.

— Vino-ți în fire, îi șopti Mac O’Kerem necăjit.

— A fost prea îngrozitor, Mac!

— Ești o cârpă! Dacă n-ai nervi destul de tari nici nu trebuia să te apuci de astfel de treburi.

— N-am vrut să-l omor!

— Sst... taci acum! Să nu mai pierdem niciun cuvânt în afacerea asta.

Mac O’Kerem locuia într-o cameră mobilată din strada Terguier, la o văduvă bătrână, pe jumătate surdă, cave nu va auzi nimic când vor intra, mai cu seamă că la vremea asta, fără îndoială, dormea.

Lui Cekov drumul i se păru nespus de lung. Era nerăbdător să

ajungă undeva la adăpost, să-și schimbe hainele pătate de sânge.

În sfârșit trăsura se opri în fața casei și O’Kerem zise lui Cekov:

— Nu coborî până când nu voi plăti birjarului. Te voi ajuta la coborâre și voi face astfel să nu vadă în ce hal ești.

Mac plăti, dădu birjarului un bacșiș bun, apoi îl sprijini pe Cekov la coborâre, încât se părea într-adevăr că luase parte la o încăierare și fusese rănit.

Irlandezul descuie ușa și amândoi intrară în gangul casei.

— Bine că am ajuns, zise Cekov, respirând ușurat.

Urcară cele trei etaje până la locuința lui Mac O’Kerem, unde totul era liniștit, căci gazda dormea.

Ajungând în odaie, irlandezul aprinse lumina și uitându-se la Cekov, zise:

— Ești într-un hal îngrozitor. Se vede că v-ați încăierat bine de tot.

— A vrut să mă sugrume, mă doborâse, nu mai puteam nici să răsuflu și... atunci...

Mac se înfioră.

— Am fost nevoit să mă apăr! Crede-mă, Mac.

— Nu țipa așa, nenorocitele! Doar eu nu te întreb ce-ai făcut; nu sunt judecătorul tău. Deocamdată dezbracă hainele astea și spală-te.

Mac îi turnă apă într-un lighean și Cekov începu să se dezbrace, dar treaba mergea încet, căci mâinile îi tremurau. Irlandezul se uită la dânsul și îi spuse:

— Te credeam tare de înger.

— Nici nu-ți poți închipui ce îngrozitor a fost!

— Ei da, ai dreptate. Și când te mai gândești că te-ar putea costa și capul...

— Taci, nu vorbi de așa ceva.

— Cred că ți-e neplăcut. Banii unde îi ai?

Cekov ridică haina pe care o aruncase jos, scoase pachetul și îl întinse irlandezului.

— Ei, fire-ar al dracului! Și ăsta e plin de sânge.

Mac luă pachetul și desfăcându-l, scoase bancnotele la iveală.

— Frumușică sumă! Cu asta putem face ceva. Jumătate e a mea și voi face îndată împărțeala.

— Chiar jumătate vrei?...

— Doar tu ai spus așa. Dacă nu vrei, îmbracă-te iar cu zdrențele

tale pline de sânge, ia-ți gologanii și pleacă... să te prindă și să le spânzure!...

— Nu, nu... ia jumătate din ei!

Pe când irlandezul număra banii, Cekov începu să se spele, dar în câteva clipe apa din lighean se făcu roșie de sânge.

— Mac, am nevoie de altă apă, în asta nu mă mai pot spăla... mi-e groază.

După ce isprăvi, Cekov se uită în oglindă, dar se dădu înapoi speriat. Fața lui avea o expresie îngrozitoare.

Irlandezul scoase dintr-un geamantan niște rufe și un costum de haine, pe care le întinse lui Cekov, spunându-i:

— Îmbracă-te cu astea, iar hainele tale împachetează-le bine, să le putem lua cu noi.

Cekov făcu ceea ce îi spusese Mac O'Kerem.

Era supus ca un miel, căci irlandezul îl avea acum în mâna lui.

— Sunt gata, zise el, în sfârșit.

Irlandezi îl examinează cu amănunțime, ca să vadă dacă nu se mai zărea vreo urmă de sânge.

— Bine. Nu se mai vede nimic și acum te poți arăta iar între oameni. Deocamdată șezi ici lângă mine și să ne sfătuim ce avem de făcut.

— Trebuie să părăsim Parisul.

— Chiar azi încă, înainte de a se descoperi crima, căci urma poate fi ușor găsită. Ajunge să citească birjarul în ziare și să spună că ne-a adus aici pe amândoi, ca să pună mâna pe noi.

Cekov dădu trist din cap.

— Sunt într-o situație grozavă; totul a mers de-a-ndoaselea. Mai bine ar fi fost dacă nu m-aș fi încurcat în toată afacerea asta. N-ar fi trebuit să iau banii contesei, căci nu mă aleg cu nimic din ei. Trebuie să împart cu tine și nu m-am ales cu altceva decât că voi fi urmărit de poliție ca un vânat. Numai Renard e vinovat El mi-a bătut mereu capul.

— Pentru asta și-a primit pedeapsa, zise irlandezul, rânjind. În ce mă privește pe mine, simt foarte mulțumit...

— Tu da, căci te-ai ales cu un câștig bun, fără niciun risc.

— Era și timpul să pun mâna pe ceva biștari, căci îmi mergea prost de tot. Acum să chibzuim încotro o luăm.

- Trebuie să plecăm în străinătate.
- Dar cum voi ieși din țară, căci sunt urmărit?
- Ai nevoie de alte acte.
- De unde să le iau?
- Ești prost, dacă întrebi așa. Doar și la Paris sunt fabricanți de pașapoarte false.
- Știi pe cineva?
- Am să dau de vreunul.
- Dar timpul trece și se poate să fie prea târziu până când voi avea pașaportul.
- Trebuie să ne grăbim. Dacă plec chiar acum, până mâine dimineată pot să am un pașaport.
- Vrei să faci asta pentru mine?
- Trebuie să te ajut, căci altfel ești pierdut. Dă-mi pașaportul tău. Cekov i-l dădu și întrebă:
- Eu ce să fac până când te vei întoarce?
- Rămâi aici și dormi. Te poți culca în patul meu.
- Să rămân singur aici?
- Ți-e frică?
- Tocmai plăcut nu-mi este, dar n-am ce face.
- În orice caz, mă voi grăbi. Dar n-am stabilit încă unde plecăm. Aș fi de părere să plecăm întâi la Marsilia și acolo să ne imbarcăm pe un vapor.
- Cu ce destinație?
- Indiferent unde va pleca, numai să părăsim Franța.

*

Mac O’Kerem cunoștea bine cartierele întunecate ale Parisului și pe oamenii care se învârteau pe acolo, astfel că într-o speluncă din Montmartre găsi pe omul de care avea nevoie. Era un apaș cu o înfățișare care nu prea inspira încredere.

Luară loc la o masă, se priviră câțva timp bănuitori, apoi irlandezul zise:

- Birtașul mi-a spus că ai tot felul de ștampile. E adevărat?
- Ai nevoie de vreun pașaport?
- Da.
- Gologani ai?

— Destui ca să-ți pot plăti ce vreau de la tine.

Apașul rânji.

— Ai șterpelit vreun portofel și acum poliția e pe urmele tale?

— Nu eu, ci un prieten de-al meu.

— Bine. Îți voi da ce ai nevoie. Vino cu mine.

Se ridicară de la masă, Mac O’Kerem plăti consumația și ieșiră din speluncă.

Apașul îl duse într-un cartier din cele mai rău famate, iar când Mac îl părăsi, avea în buzunar un pașaport prevăzut cu toate ștampilele oficiale în regulă, pe numele de François Baileux, însă cu fotografia și semnamentele lui Cekov, pe care le luase din pașaportul vechi al acestuia.

Între timp se făcuse ora șase dimineața.

Înainte de a se întoarce acasă, Mac voi să se mai ducă și prin strada Pecrel, spre a vedea ce se mai întâmplase pe acolo.

Când ajunse în fața casei unde locuise Renard, zări o mulțime de oameni și câteva automobile de-ale poliției.

Se amestecă în mulțime și întrebă pe unul din oamenii care căscau gura:

— Ce s-a întâmplat aici?

— A fost ucis cineva. Adineauri a ieșit un lucrător care se ducea la fabrică și văzând deschisă ușa de la subsolul aripii din dreapta, s-a uitat înăuntru și a văzut pe cel ucis.

— S-a descoperit urma criminalului?

— Polițiștii au găsit o șapcă, care avea tipărită înăuntru firma de unde a fost cumpărată. Mi se pare un negustor din Marsilia, așa că se va da ușor de urma făptuitorului.

Mac O’Kerem știa destul și se retrase.

O luă repede spre locuința lui și când ajunse acasă, îl găsi pe Cekov stând la fereastră și privind nerăbdător în stradă.

— Ai dormit?

— Nu mi-a fost cu putință.

— Pașaportul îl am, dar acum trebuie s-o ștergem repede căci poliția s-a și dus la fața locului și s-a pus pe lucru.

— De unde știi?

— Am trecut prin strada Pecrel. Ia pachetul și să plecăm. Geamantanul îl las aici. N-are decât să se despăgubească gazda pentru

chiria care îi sunt dator.

Se furișară afară în vârful picioarelor, așa că gazda, care trebăluia prin bucătărie, nici nu-i simți.

Ajungând în stradă, Cekov îl întrebă pe irlandez:

— Ce facem cu pachetul?

— Vino după mine.

Mac O'Kerem se îndreptă spre stația de tramvai cea mai apropiată și se urcară într-un vagon care mergea spre Gara de Nord. În vagon erau mai mulți lucrători. Mac îi șopti lui Cekov:

— Când ne vom coborî, lași pachetul în vagon.

După scurt timp ajunseră la Gara de Nord unde se dădură jos și Cekov lăsă pachetul, ca și când l-ar fi uitat. Dar în clipa când vagonul se puse din nou în mișcare, un lucrător apărui pe platformă și strigă:

— Ia stați nițel! Ați uitat ceva.

Cekov fu nevoit să ia iar pachetul și să poarte mai departe cu dânsul dovada faptei sale nelegiuite.

Ajungând la gară, irlandezul luă două bilete pentru Marsilia. Trebuiră să mai aștepte, căci trenul pleca abia peste o oră și jumătate.

Pentru Cekov timpul acesta de așteptare fu îngrozitor. Se plimba agitat pe peron, se uita bănuitor la oricine trecea pe lângă dânsul, presupunând în fiecare un polițist.

Din întâmplare trecu și pe lângă tabla pe care se aflau afișele cu semnalmente criminalelor urmăriți.

Îl zări și pe acela care îl privea pe dânsul și citi: „Urmărit pentru fals și sustragere de bani”.

În curând va urma un altul pentru omor, se gândi el, înfiorându-se.

Ar fi vrut să se ascundă într-o gaură de șarpe. Trase pălăria pe ochi și își ridică gulerul hainei, deși era cald.

Irlandezul nu era lângă el, căci se dusesse la un birou de voiaj, spre a se interesa de plecarea vapoarelor din Marsilia.

După câțva timp se întoarse și îi zise lui Cekov:

— Vaporul cel mai apropiat e „Etoile du Sud” care pleacă mâine seară din Marsilia spre Algeria.

— Ce să facem în Africa?

— Întrebi ca un prost. E indiferent unde plecăm, principalul e să ieșim din țară.

În sfârșit, trenul pentru Marsilia trase la peron, dar până la plecare

mai era încă destulă vreme.

Se urcară totuși în vagon. Cekov ședea ca pe cărbuni aprinși și de teama descoperirii îl treceau sudori.

Dacă întâmplarea ar face ca vreun călător care citise afișul cu semnalmentele lui să se urce în același compartiment și să-l recunoască?

Frica și nerăbdarea lui creșteau din clipă în clipă tot mai mult.

Pachetul cu hainele pline de sânge îl pusese în plasa de bagaje. După câțva timp se sculară și căutară loc în alt compartiment. În felul acesta vor scăpa de hainele trădătoare.

Irlandezul se uită la tovarășul lui și îi zise:

— Se pare că nu te simți bine deloc.

— Sunt mai mult mort decât viu. Dar cred că mă voi liniști când voi fi pe vapor.

— Ești o mămăligă.

— Aș vrea să te văd pe tine în locul meu.

— Fii sigur că m-aș ține mai dârz și nu m-aș lăsa doborât ca tine.

După câțva timp veni șeful de tren, ducând la subsuoară pachetul pe care îl lăsaseră în compartimentul celălalt. Odată cu dânsul veni și un călător care fusese acolo când se urcaseră cei doi.

Călătorul se uită la dâșșii și zise șefului de tren:

— Pachetul trebuie să fie al acestor domni.

Șeful se adresă lui Cekov cu întrebarea:

— E al dumneavoastră?

Vru să răspundă, dar nu fu în stare să scoată un cuvânt, așa că clătină numai din cap.

— Ba al dumitale trebuie să fie, stăruie călătorul. Te-am văzut cu el când ai intrat în compartimentul în care mă aflu eu.

În fine Cekov fu în stare să vorbească.

— Cum poți să susții lucrul acesta? Dacă ar fi al meu, de ce n-aș spune?

Șeful de tren rămase câteva clipe nedumerit, apoi zise:

— Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să dau pachetul la biroul de obiecte găsite. Dar pentru a înlătura orice neînțelegere, voi deschide pachetul în fața dumneavoastră și voi face un proces-verbal de constatare.

Cekov vru să se împotrivească, irlandezul îi făcu însă semn să tacă.

Șeful începu să desfacă pachetul.

102. Răfuiala

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă și apăsătoare între tată și fiu. Privirile lor se încrucișară dușmănoase și amândoi își dădură seama că în minutul acela avea să se hotărască soarta lor.

Frank Wilkens se reculese și cu obișnuita-i energie își înfrânse emoția.

— Să-mi ceri socoteală?!... Tu vrei să-mi ceri socoteală? făcu el cu glas batjocoritor și își luă aerul ca și când n-ar fi fost vinovat cu nimic.

Dar Bob nu se lăsă înșelat și uitându-se ținută în ochii lui, zise:

— Știi foarte bine despre ce este vorba, tată, și de data asta nu-mi vei mai putea scăpa.

— De ce să scap? Crezi oare că mi-e teama de tine?

— Vasăzică n-ai măcar remușcări? izbucni Bob.

— Eu... remușcări?...

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai avea o clipă de liniște.

— Pentru că ești un așa-zis om modern, ești prea nervos.

— Scutește-mă de astfel de palavre, îl întrerupse Bob iritat. Vrei numai să mă zăpăcești, dar nu vei reuși, căci știu tot.

Frank Wilkens rămase calm, zâmbi iar și zise cu nepăsare:

— Daaa... știi tot?

— Am fost la profesorul Black, continuă Bob din ce în ce mai infuriat.

Așteptă însă în zadar un răspuns de la tatăl lui și nici nu-l văzu pe acesta tresărind. În aparență Frank Wilkens rămase liniștit, ceea ce îl enervă și mai mult pe Bob, care continuă:

— Am găsit urma acelui văr al tău, care îți semăna atât de mult.

— Ar fi fost mai bine pentru noi amândoi, dacă n-ai fi ridicat valul care ascunde această taină, răspunse Frank Wilkens după o tăcere de câteva clipe. Dar fiindcă ai descoperit-o, nu mai are niciun rost să tăgăduiesc.

Luă loc pe un scaun, se uită la degetele mâinilor sale bine îngrijite și continuă:

— În urma năzbâtiilor și faptelor nechibzuite ale vărului meu Frank Wilkens, care amenința să-mi păteze și numele meu cinstit, am fost

nevoit să-l supun unui examen medical, spre a se constata starea lui mintală. Pe vremea aceea profesorul Black trecea drept o autoritate în acest domeniu. L-am dus pe vărul meu la dânsul și el a găsit că nu poate fi făcut răspunzător de faptele lui, fiind bolnav la minte.

— Nu-i adevărat, tată, îl întrerupse Bob. Poți să spui altora minciuna asta, mie însă nu.

Frank Wilkens sări de pe scaun.

— Îndrăznești să mă faci mincinos?!

— Da, fiindcă ești!

Frank Wilkens ridică mâna, ca și când ar fi vrut să-l lovească.

Bob rămase calm, fața lui n-avu nici cea mai ușoară tresărire și răspunse liniștit:

— Îndrăznește să mă lovești și atunci vei vedea de ce sunt în stare.

Frank Wilkens lăsă mâna în jos, se uită cu o privire posomorâtă la fiul său și mormăi înfuriat:

— Nu merge prea departe, căci ar fi primejdios.

— Pentru tine... nu pentru mine, căci dacă ai îndrăzni să mă lovești, mă voi apăra, nu mă voi da în lături de la un scandal oricât de mare...

— Ai cumva de gând să mă bați pe mine, tatăl tău?...

— Nu, dar nu vreau, nu mai sunt copil și n-aș suferi să fiu bătut, fără să mă apăr. Din partea mea poate să se adune tot personalul hotelului. Toți pasagerii să asiste la lupta noastră. Mie nu-mi pasă de nimic, căci vina va fi numai a ta, dacă se va întâmpla o nenorocire.

— Nu-ți dau voie să mă faci mincinos.

— Nu te întreb dacă îmi dai voie sau nu. Îți spun încă o dată; ești un mincinos, căci vărul tău Frank Wilkens a fost perfect sănătos când l-ai dat pe mâna acestui criminal de profesor Black. Ani de-a rândul i-ai plătit sume mari de bani, pentru a-l ține închis pe nenorocitul tău văr.

— Nu-i adevărat... taci...

— Nu vreau să tac, căci adevărul trebuie să iasă odată la lumină. Acum știi că tatăl meu, pe care l-am respectat și l-am iubit, nu-i decât un criminal ordinar.

— Bob... taci, sau...

Bob dădu din cap, cu încăpățănare.

— Trebuie să spun tot ce am de spus, căci altfel mă înăbuș. Ai

ăptuit o nelegiuire strigătoare la cer față de un om cu desăvârșire sănătos, fiindcă îți stătea în cale și voiai să pui mâna pe banii lui spre a-ți îndeplini planurile tale ambițioase. În sfârșit am reușit să descopăr toate faptele tale mârșave. Aș da orice pentru a putea îndrepta măcar în mică parte răul pe care l-ai făcut, căci n-ai nimic numai viața vărului tău, ci și pe aceea a contesei de Martigny, iar acum vrei să distrugi și fericirea propriului tău fiu. Acum sunt încredințat că nu tu ești tatăl Feliciei de Martigny, ci vărul tău.

Frank Wilkens izbucni într-un râs strident, dar era un râs deznădăjduit, era râsul unui om încolțit din toate părțile. Totuși zise cu dispreț:

— Cine ți-a vânt în cap gărgăunii ăștia? Tot ce spui e curată nebunie; doar tu însuți l-ai văzut pe bolnav!

— Ai și aflat asta?

— Am vorbit cu profesorul Black și mi-a spus că ți l-a arătat pe bolnav.

— Da, mi-a arătat un bolnav, dar acela pe care l-am văzut eu, acela, pentru care plătești de ani de zile cheltuielile de întreținere, nu-i vărul tău Frank Wilkens.

— Ce spui?!

— Ai fost tras pe sfoară, căci vărul tău Frank Wilkens a reușit să fugă din sanatoriu.

— Nu se poate!

— Ba e așa cum îți spun și gândul că vărul tău a reușit să-și recapete libertatea, mă face mai îngăduitor față de crima pe care ai ăptuit-o, căci acum mi-a dat putința să-l caut. Și îți jur că voi pune totul la cale spre a-l găsi și a îndrepta răul pe care i l-ai făcut.

La auzul acestor cuvinte, Frank Wilkens fu atât de zăpăcit, încât nu știu ce să răspundă. În schimb gândurile i se învâlmășeau în minte.

Așadar, profesorul Black îl înșelase ani de-a rândul?

Când își dădu bine seama de gravitatea faptului, se răsti la Bob:

— Ai înnebunit de tot ca să poți crede astfel de povești? Cine ți-a spus că bolnavul pe care l-ai văzut nu e vărul meu Frank?

Bob își aduse aminte de rugămintea bătrânului gardian de a nu-l trăda și de cuvântul pe care i-l dăduse că va păstra tăcere. Așadar răspunse tatălui său:

— Cum și prin cine am aflat de această poveste tristă, e secretul meu. În orice caz dau mai multă crezare aceluia care mi-a spus-o decât profesorului Black.

— Nu te face de râs, Bob, îl întrerupse Wilkens. Dacă acel văr pe care am fost nevoit să-l internez în sanatoriu din cauza stării lui mintale, ar fi reușit să fugă, ar fi venit demult în America și ar fi încercat să-și redobândească drepturile. Nu era dintre acei care dăruiesc ceva.

— De aceea ai avut grijă să-l îndepărtezi, să-l faci să dispară dintre oameni, îi curmă Bob vorba.

Frank Wilkens își astupă urechile și se răsti la fiul său:

— Taci odată cu prostiile astea. Black va putea spune oricui că n-am făptuit nicio crimă.

— Fiindcă și dânsul e un criminal, izbucni Bob. Dar asta nu vă va apăra de pedeapsă.

Frank Wilkens îl privi înspăimântat.

— Pentru Dumnezeu, Bob... nu cumva ai de gând să mă dai pe mâna justiției?!

— Dacă n-o voi face, va fi numai pentru a o cruța pe sărmana mea mamă, pe care nu vreau s-o târăsc în mocirla asta. Cer însă de la tine să-mi dai mijloacele trebuincioase pentru a duce mai departe cercetările în privința nenorocitului tău de văr.

— Crezi că mai e în viață? îl întrebă Frank Wilkens, uimit.

— Chiar de-ar fi mort, vreau să aflu toate amănuntele asupra lui.

Deznădăjduit, Frank Wilkens își frământă mâinile.

— Ce rost ar mai avea să dezgropi trecutul?

— Mai întrebi, tată? Nu-ți dai seama că e în joc toată fericirea vieții mele? Trebuie să aduc contesei de Martigny dovada că nu tu, ci celălalt Frank Wilkens a fost tatăl Felicie. Afară de asta, contesa trebuie să afle că n-a fost părăsită cu rea voință și lăsată pradă mizeriei, ci că tu ai fost acela care i-ai pricinuit nenorocirea. Datoria mea cea mai mare va fi să îndrept față de Felicia toate nedreptățile care s-au făcut mamei ei, căci contesa n-ar fi ajuns niciodată să ducă viața pe care a fost nevoită s-o ducă, dacă tu n-ai fi fost amestecat în această afacere tristă.

— Și eu să-ți dau banii trebuincioși pentru ca să descoperi toate acestea și să descurci firele acestei afaceri?

— Mi-ar fi fost mai plăcut dacă nu eram nevoit să cer de la tine, dar din nefericire am rămas fără bani, căci bijuteriile pe care mi le-a dat mama să le vând, au fost confiscate de poliție.

— Au fost confiscate?... De ce?

— Fiindcă n-au ajuns în mâinile tale pe cale cinstită.

Frank Wilkens încleștă pumnii.

— Ești nebun să susții așa ceva?

— N-ai decât să te informezi la poliție și ți se va spune același lucru. Erau gata să mă aresteze pe mine, fiind bănuț de a fi hoțul sau un tăinuit și pesemne de la astfel de indivizi ai cumpărat bijuteriile.

— Nu-i adevărat, le-am cumpărat de la un bijutier.

Dezgustat, Bob îi întoarse spatele.

— La ce bun să mai vorbim? Faptele vorbesc destul, așa că nu mai poți cere de la mine nici dragoste, nici stimă. Amenințarea ta că mă vei dezmoșteni, mă lasă rece, căci nici eu nu mai vreau să am de-a face cu un tată ca tine. Poate numai, dacă te vei strădui să-ți ispășești păcatele și mă vei ajuta să îndrept urmările nelegiuirilor tale.

— Nu mă știu vinovat cu nimic, zise Frank Wilkens cu încăpățănare. N-am nimic de ispășit și îți interzic să faci vreun demers împotriva mea.

În ochii lui Bob se ivi o sclipire de mânie. Se apropie de tatăl său și uitându-se țintă în ochii lui, îi zise:

— Tu mai îndrăznești să-mi interzici ceva, să mă ameninți?

— Te sfătuiesc să te ferești de o luptă înverșunată cu mine, îl preveni Frank Wilkens, altfel s-ar putea să te căiești de cele de am vorbit acum.

Bob izbucni în răs.

— Aceeași amenințare mi-a mai făcut-o azi și asociata ta, dar nu mi-e teamă, căci cugetul meu e curat. Lupt pentru adevăr și dreptate și dacă este un Dumnezeu în ceruri, mă va ajuta și-mi va da izbânda, cu toate că sunt numai un calic în clipa de față.

Wilkens ridică pumnul amenințător și se năpusti asupra lui Bob.

— Dacă nu te vei supune voinței mele și nu-ți vei vârî mințile-n cap, atunci...

— ...poate ai de gând să mă dai și pe mine pe mâna celui ticălos de Black? continuă Bob înfuriat la culme.

— Da, voi face și asta, dacă nu mă vei asculta.

— Încearcă! Deocamdată totul s-a isprăvit între noi. Tu urmează-ți calea ta, iar eu o voi urma pe a mea. Dar te previn încă o dată că lupta va fi înverșunată.

Frank Wilkens spumega de mânie; îl apucă pe Bob de umeri și îl zgudui cu putere.

Cu o singură mișcare, Bob se desfăcu din strânsoarea tatălui său, își luă geamantanul și păși spre ușă, pe care o deschise repede și începu să coboare scara. Frank Wilkens se repezi după dânsul, dar când văzu că vreo câțiva pasageri îl priveau mirați, își veni în fire și se întoarse în odaie, unde se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

Va fi oare într-adevăr înfrânt în lupta asta?

Se simți cuprins de groază la acest gând. Dar numai câteva clipe se lăsă abătut, apoi sa reculese și își îndreptă trupul, își încordă mușchii, ca și când ar fi vrut să-și măsoare puterile.

Încă era tare.

Ce va face însă cu Ethel Drof, ce-i va spune ei?

Nici nu îndrăznea să se gândească că aceasta își va îndeplini amenințarea și se va căsători cu concurentul francez. În acest caz lupta va fi pierdută pentru dânsul. Trebuia deci să vorbească neapărat cu ea, să o convingă, să-i schimbe gândul. Dacă va mai aștepta câtva timp, dacă va mai avea răbdare, atunci poate își va ajunge ținta.

Bob fusese deprins cu o viață lipsită da griji, trăise printre studenții cărora le plăcea să petreacă fără a se gândi la ziua de mâine, să cheltuiască banii fără socoteală, așa că o viață de sărăcie îl va plictisi foarte repede și se va întoarce supus în casa părintească.

103. În noapte

După plecarea zgomotoșilor oaspeți, se retrase și Sam birtașul în cușca lui de lână tejghea, spre a se odihni câteva ceasuri.

Toți adormiseră, numai sărmana Felicia nu, cu toate că era foarte obosită. Ședea tristă pe scaunul ei și privea țintă la lamina lămpii de petrol, pe care Sam o lăsase aprinsă.

Gânduri triste o năpădiră și neliniștea ei crescuseră din ce în ce mai mult.

Fruntea și ochii îi ardeau, era istovită de oboseală și duhoarea de fum rece de țigară, care infecta aerul, îi producea o senzație de greață.

Trupul îi era ca zdrobit din pricina șederii îndelungate pe scaunul tare de lemn.

De-ar fi fost trează cel puțin una din tovarășele ei de suferință, ar fi putut vorbi cu ea, și-ar mai fi putut descărca sufletul. Dar toate dormeau duse, înfrânte de oboseală.

În cele din urmă Felicia nu mai avu răbdare să alea locului, se ridică de pe scaun și ieși afară, să respire puțin aer proaspăt.

Peste tabăra din Sandy Creek se întinsese întunericul adânc al nopții. Atmosfera era înăbușitoare ca înaintea unei furtuni.

Spre a-și mai dezmoști picioarele, Felicia merse tot mai departe, pe strada ce ducea printre colibe, spre munții care, cu tot întunericul, se desprindeau ca siluete întunecate pe cer.

Felicia se simți mai ușurată, mai liberă.

Nu era oare liberă?

Dacă mergea astfel tot mai departe, nimeni n-ar opri-o, nimeni n-ar aduce-o înapoi.

Și deodată îi veni în gând să fugă.

— Dar încotro să mă îndrept în pustiu! acesta de piatră al sălbaticii Australii? se întrebă ea însăși.

Oriunde, numai să scape de polonez și de sinistrul său tovarăș, să scape de soarta grozavă care o aștepta.

Acest gând făcu să-i dispară orice teamă și pași mai departe, pe drumul care ducea spre munți.

Dar numai drum nu se putea numi acela pe care mergea. Era o potecă pietroasă, pe care mai mult se poticnea, decât pășea și simțea fiecă piatră prin tălpile subțiri ale pantofilor ei.

Ce să facă? Să se întoarcă?

Pentru nimic în lume!

Mai bine să piară aici în pustiu, de foame și de sete, decât să se expună iar rușinii care o aștepta.

O vor urmări oare?

Poate că da.

La acest gând fu cuprinsă de spaimă și începu să fugă ca gonită din urmă.

Felicie i se păru că aerul devine din ce în ce mai greu de respirat, gâtul i se uscă și limba se lipi de cerul gurii.

Cât va mai putea merge astfel înainte?

Nu-și mai simțea picioarele, trapul îi era înțepenit și i se păru că e ușoară ca un fulg.

La orizont se ivi o geană de lumină și contururile munților începură să se deslușească din ce în ce mai limpede pe cer. Încetul cu încetul, lumina se făcu tot mai puternică și în sfârșit soarele apăru strălucitor, aducând cu el noi speranțe pentru sărmana fată rătăcită în pustiu.

Felicia își adună încă o dată toate puterile, și alergă mai departe. Trebuia să străbată o distanță cât mai mare, spre a nu putea fi ajunsă din urmă.

Va mai merge astfel o bucată de drum, apoi se va ascunde în vreo văgăună, unde se va odihni, fără a putea fi găsită.

Dar mersul ei deveni din ce în ce mai șovăitor. Se clătina și abia se mai putea ține pe picioare.

Începu să gâfâie și nu mai era în stare să gândească limpede. Se lăsa mânată înainte numai de dorul de libertate, care pusese stăpânire tot mai mult pe ea.

Fel de fel de animale, speriate la apropierea ei, îi ieșiră în cale, apoi dispărură în tufiș. Felicia nu vedea nimic, ci înainta mereu spre lumina soarelui, care părea s-o atragă cu toată puterea.

Se poticni, căzu, se ridică din nou, mai făcu vreo câțiva pași, apoi căzu iar și de astă dată nu se mai sculă de jos. Doamne, să se odihnească numai câteva clipe!

Închise ochii. Ah, cât era de bine să stea astfel, nemișcată, să nu mai umble. I se păru că plutește în aer, apoi că se prăbușește de la o mare înălțime. Oboseala o doborâse. În jurul ei era tăcere adâncă.

104. O prietenă

Dolores înlăturase orice bănuială împotriva lui Liu-San-Ciang și încrederea în el începu să-i revină iar.

Se strădui cu tot dinadinsul să creadă în asigurarea lui că o va duce la Sidney, făcând numai un mic ocol.

Dacă Barnabe va primi telegrama ei, fără îndoială va face tot ce-i va sta în putință s-o aștepte și nu se va neliniști din pricina sosirii ei întârziate.

Liu-San-Ciang se arată prietenos, respectos și foarte prevenitor față de Dolores, voind să arate prin această purtare, că regretă tot ce

făcuse.

Dolores îl ocolea cât putea mai mult, știind acum că s-a îndrăgostit de dânsa și nevoind să-i mai dea prilejul unei noi apropieri.

În ziua aceea luaseră cina împreună, mai stătuseră puțin de vorbă, apoi ea se retrase în cabina ei, să se culce.

După întâmplarea neplăcută dinainte, se obișnuise să încuie ușa cabinei, dar în ziua aceea uită de această măsură de prevedere.

Obosită de căldura mare care domnea în regiunea prin care treceau, adormi repede și fu legănată de un vis frumos, care o făcu să uite grozava realitate.

Dar deodată, în toiul nopții fu deșteptată, de un zgomot.

Se ridică speriată și la lumina slabă a razelor lunii, care pătrundeau prin fereastra cabinei, văzu un chip de om lângă patul ei.

Vru să strige, dar auzi un glas, care îi șopti:

— Taci, nu striga, nu-ți fie teamă.

Aceste cuvinte fură spuse într-o englezească stricată și Dolores își dădu seama că lângă dânsa se afla o femeie.

Faptul acesta o liniști întrucâtva și ochii deprinzându-se cu semiobscuritatea care o înconjura, văzu că aceea care pătrunsese în cabină era o chinezoaică tânără.

N-o mai văzuse niciodată pe iaht, așa că rămase foarte surprinsă la vederea ei neașteptată.

— Cine ești? o întrebă Dolores.

— Sunt Siling-Hi, prietena lui Liu-San-Ciang.

— Și ce vrei?

— Să vorbesc cu tine.

Chinezoaica vorbea rar și se vedea că trebuia să caute întâi cuvintele, necunoscând bine limba engleză. Se apropie de pat și se așeză jos, pe când Dolores aștepta cu încordare ce va urma. Siling-Hi începu să vorbească.

— Când am intrat aici, am avut la început un gând rău cu tine, căci îmi stai în cale. Faptul că te afli pe bordul iahtului, îmi primejduiește fericirea și de aceea voiam să te înlătur. Dar când te-am văzut dormind așa de liniștită și zâbind atât de frumos în somn, atunci...

Siling-Hi nu-și isprăvi vorba, dar Dolores se înfioră, dându-și seama că plutise într-o primejdie grozava, în cea mai mare în care fusese până atunci.

După câteva clipe chinezoaica continuă:

— E îngrozitor când cineva e chinuit da gelozie, dar tu ești nevinovată, căci nici nu vrei să știi de Liu-San-Ciang care te urmărește cu dragostea lui. Am văzut tot.

— De azi înainte mă va lăsa în pace, răspunse Dolores.

Siling-Hi clătină cu îndoială capul.

— Nu, el tot te mai vrea.

— Dar n-o mai arată pe față.

— Va veni timpul când se va trăda iar.

— Îndată ce vom ajunge la Sidney, voi părăsi iahtul.

— Nu vom ajunge niciodată la Sidney.

Dolores tresări.

— Liu-San-Ciang mi-a făgăduit...

— Dar nu se va ține de cuvânt.

— Știi sigur?

— Știu că plecăm la Shanghai. Avem opiu pe bord, care trebuie dus acolo. Liu-San-Ciang e un contrabandist.

Sărmanei Dolores nu-i venea să-și creadă auzului.

Era îngrozitor ce aflase. Vasăzică nu mergeau la Sidney?

— Atunci voi părăsi iahtul la Shanghai.

— Va trebui să fugi.

— Nu mă va putea opri, dacă nu vreau să rămân.

— Liu-San-Ciang e foarte puternic și poate tot ce vrea.

Tinerei femei tot nu-i venea să creadă ce auzea.

— Mi-a spus că a trimis o radiogramă la Sidney, anunțând venirea noastră.

— Ai scris-o tu pe o foaie de hârtie?

— Da.

— A rupt-o și a aruncat-o în mare.

De data asta Dolores nu se mai îndoie că chinezul o înșela și mai departe, spre a-și putea ajunge scopul.

Era gata să se lase doborâtă de deznădejde, dar în aceeași clipă își aminti de cuvintele fetei: „Va trebui să fugi”.

Dacă Siling-Hi spunea aceasta cu atâta hotărâre, atunci știa că exista și o posibilitate de fugă. De aceea o întrebă:

— Crezi că voi reuși să fug de pe iaht la Shanghai?

— Dacă îți voi da ajutor, da.

— Și vrei să mă ajuți?

— Cu scopul de a-ți spune asta, am venit la tine.

— Îți mulțumesc.

— Să nu-mi mulțumești, căci n-o fac pentru tine, ci pentru mine.

Siling-Hi o privi pe Dolores cu o expresie în care se citea ură și nicidecum prietenie. Apoi se ridică și zise:

— Acum plec, dar mai înainte vreau să te previn să fii prevăzătoare cu Liu-San-Ciang. Nu-l irita, căci se înfurie ușor și atunci e în stare să facă orice.

— Am avut prilejul să-l cunosc bine.

— Cât timp vom mai fi pe mare, cel mai bun lucru ce poți face, e să-l ocolești cât mai mult.

— Îi voi spune că sunt bolnavă și voi sta în cabina mea.

— Așa să faci.

— Iar când vom ajunge la Shanghai, îmi vei da de știre și îmi vei spune când va fi momentul cel mai prielnic pentru a fugi.

— Voi veni să te iau.

Siling-Hi făcu un semn din cap, apoi păși spre ușă. Înainte însă de a ieși se mai întoarse o dată și zise:

— Încuie ușa, căci nu poți fi niciodată sigură de dânsul.

Dolores coborî din pat și după ce ușa se închise în urma chinezoaicei, întoarse cheia în broască.

Tremura din tot trupul de frică.

Avusese o nouă și grozavă dezamăgire. Căpitanul Barnabe nu va primi radiograma ei, o va aștepta în zadar și va fi foarte îngrijorat, neștiind ce se întâmplase cu dânsa.

Pe de altă parte, nici ea nu știa nimic da soarta Felicie. Era o situație grozavă, pe care n-o mai putea îndura.

Chiar dacă va reuși să scape la Shanghai, ce se va mai întâmpla cu ea? Acolo va fi iar singură și fără ajutor, fără mijloace pentru a pleca la Sidney.

Vor trece astfel multe săptămâni și chiar dacă în cele din urmă va ajunge la Sidney, nu-l va mai găsi pe Barnabe și nici de urma Felicie nu va putea da.

Îi venea să țipe de durere și deznădejde.

Căpitanul Ervanson îi făcuse un rău serviciu când o prezentase acestui ticălos de contrabandist chinez.

Fără îndoială că nici el nu știuse cine se ascundea sub înfățișarea bogatului negustor chinez, care călătorea prin lume numai pentru plăcerea lui, așa că nu-i putea face nicio mustrare.

După ce părăsise cabina contesei, Siling-Hi se furișă la a ei, dar când intră, rămase împietrită, căci în mijlocul încăperii dădu cu ochii de Liu-San-Ciang.

— Unde ai fost? se răsti acesta la ea.

— Am fost puțin pe punte, căci aici era prea cald.

— Minți, n-ai fost sus, căci te-am căutat pe acolo și nu te-am văzut.

— Unde aș fi putut merge în altă parte? îngăimă ea șovăind.

Liu-San-Ciang o apucă de umeri, se uită țintă în ochii ei și zise cu asprime:

— Pui ceva la cale împotriva mea.

— Crezi că aș fi în stare să-ți fac ceva rău?

— Într-o femeie n-am încredere decât atât timp cât o am sub ochii mei. Spune-mi repede ce plănuiești și pentru ce ai ieșit noaptea din cabina ta?

Siling-Hi îi ocoli privirea.

— Nu plănuiesc nimic și ți-am spus doar pentru ce am ieșit afară.

El n-o crezu.

— Vrei să te răzbuni într-un fel oarecare, pentru că în timpul din urmă te-am neglijat.

Ea se uită iar la dânsul cu o privire supusă și înduioșătoare și răspunse:

— Mai curând aș vrea să mi se usuce mâna, decât să-ți fac vreun rău.

Dar nici aceste cuvinte nu fură în stare să risipească bănuiala lui.

Trebuia deci să ia măsuri și să se păzească de dânsa.

— Altă dată nu părăseai cabina ta, oricât de cald ar fi fost.

— Ei bine, de astă dată mi-am ieșit din obicei.

— Altă dată să nu mai faci așa ceva, și ca să-ți tai puțința...

Liu-San-Ciang nu isprăvi vorba, ci dădu drumul fetei, ieși din cabină și încuie ușa în urma lui.

Siling-Hi tresări.

Ce însemna asta? Voia s-o trateze ca pe o prizonieră?

În alte împrejurări i-ar fi fost indiferent, dar tocmai acum nu-i

convenea deloc măsura luată de Liu-San-Ciang, căci dacă vor ajunge la Shanghai, nu va mai avea putința s-o scape pe femeia cea blondă.

Timp de câteva clipe fu foarte abătută, apoi se liniști.

Va găsi ea o cale să iasă din cabină, de asta n-avea nicio grijă.

Liu-San-Ciang își greșise socoteala, dacă credea că dânsa nu va reuși să-l despartă de străina aceea.

Ea era stăpână pe bordul iahtului și va lupta din toate puterile pentru ca nimeni să nu-i răpească pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul.

105. Sfatul lui Dick Dodd

În timp ce avea loc discuția aprinsă între Bob și tatăl său, Ethel Drof ședea cu detectivul Dick Dodd în holul hotelului și îi povestea acestuia convorbirea pe care o avusese cu Bob Wilkens.

Dick Dodd se bucura de toată încrederea domnișoarei Drof.

Ea n-avea nicio taină față de dânsul, îi destăinuia toate planurile ei și îi plăcea să-i ceară sfatul.

După ce îi istorisi discuția avută cu Bob, încheie:

— Vei recunoaște și dumneata, mister Dodd, că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să anunț imediat logodna mea cu Gaston de Moulinet, pentru ca Bob Wilkens să vadă că nici prin gând nu-mi trece să alerg după dânsul.

Dick Dodd scoase încet luleaua-i nedespărțită din gură, o deșertă cu luare-aminte în scrumieră, și clătină capul.

Deoarece părea a nu fi de acord cu cele spuse de Ethel Drof, aceasta îl întrebă cam iritată:

— Ești cumva de altă părere, mister Dodd?

— Oh, da, domnișoară Drof.

— Să mai fac o încercare pentru a-l convinge pe Bob să se însoare cu mine?

— Oh, da.

Ethel Drof bătu din picior, înfuriată.

— Isprăvește odată cu plicticosul dumitale „oh, da”, dacă nu vrei să mă scoți din sărite.

Văzând că Ethel Drof își aprinde o altă țigaretă, își umplu și Dick

Dodd din nou luleaua și îi dădu foc.

Făcu aceasta cu atâta luare-aminte, încât se părea că n-are altă treabă mai importantă decât de a-și fuma pipa.

Deși Ethel Drof cunoștea obiceiurile detectivului, totuși deveni foarte nervoasă și se răsti la dânsul:

— Spune-mi odată părerea dumitale hotărâtă. Ce să fac?

— Înainte de toate, să nu te pripești.

— Așadar să nu mă logodesc cu Moulinet?

— Oh, nu.

— Dar e singura cale prin care mă pot răzbuna împotriva lui Wilkens.

Dick Dodd zâmbi.

— Crezi că asta va fi o răzbunare? Bătrânul va crăpa de ciudă, însă tânărul va fi mulțumit că a scăpat de dumneata.

Ethel Drof căzu pe gânduri.

— Poate că ai dreptate, mister Dodd.

— Eu am întotdeauna dreptate, domnișoară Drof.

— Nu te crede chiar atât de grozav.

Dick Dodd puse picior peste picior și se lăsă pe spătarul fotoliului. Apoi privi cu interes la mișcarea din jurul său, dându-și aerul că ar fi uitat de existența domnișoarei Drof.

Această atitudine a detectivului o irită și mai mult pe tânăra americană, așa că îi zise, supărată.

— Vorbește odată și spune-mi ce trebuie să fac.

Dick Dodd zâmbi din nou.

— Așadar tot ai nevoie de sfatul meu?

— Vezi bine că da, căci altfel nu te-aș întreba.

— La urmă îmi vei spune iar că mă cred grozav și că te plictisesc cu sfaturile mele.

Ethel Drof izbucni, deznădăjduită:

— Omule, nu mă scoate cu totul din fire!

Dick Dodd clătină iar capul și zise:

— Oh nu, asta nu-i cu putință, căci ești prea deșteaptă și nu-i bine deloc când o femeie are prea multă minte.

Ethel râse.

— Și dumneata începi acum cu fleacurile astea?

— Ți-a mai spus-o cineva?

— Da, mama lui Bob. Mi-a spus că sunt o femeie fără inimă.

Dick Dodd se uită lung la dânsa, o măsură din creștet până-n tălpi și răspunse:

— Asta nu e drept. Ai inimă, dar ai învelit-o dinadins cu o coajă de gheață și îți place să faci pe femeia-bărbat.

Ethel Drof luă râzând paharul cu whisky și îl goli dintr-odată, uitându-se peste marginea paharului la detectiv.

— Dacă mi-ar spune altul așa ceva, i-aș trage o palmă.

— Fă-o dacă ai plăcere, zise Dodd calm. Și englezilor le place din când în când câte un scandal și acesta ar izbucni negreșit, dacă mâine ar sta scris în toate ziarele că miss Ethel Drof a pălmuit pe maestrul detectiv Dick Dodd pentru că acesta i-a spus câteva adevăruri în față.

Ethel Drof se stăpâni cu mare greutate.

— E de necrezut cum te porți cu mine.

— Și e păcat, miss Drof, că există prea puțini oameni care să îndrăznească să-ți spună adevărul. Din fericire, cu toate că mă plătești împărătește pentru serviciile mele, nu depind de dumneata. Dacă vom ajunge la o neînțelegere, îmi voi părăsi serviciul și voi găsi îndată de lucru în altă parte.

Ethel Drof făcu un gest de mânie.

— Mai bine să nu ne mai certăm, mister Dodd și să vorbim serios.

— Eu sunt foarte serios, miss Drof, dar dumneata nu ești.

— Ia te rog...

— N-am dreptate cumva? o întrerupse detectivul. Ideea dumitale de a te logodi cu Moulinet, e curată nebunie. Știi doar prea bine că omul acesta nu face doi bani și că vei fi nenorocită cu el. În schimb, pe Bob Wilkens îl iubești.

Ethel izbucni în râs.

— Cum ai ajuns la această presupunere neghioabă? Dragostea este și va rămâne pentru mine un cuvânt pe care nu-l cunosc.

— Asta ți-o vâri dumneata în cap, pentru a te face interesantă și ați da importanță. În realitate inima dumitale tânjește după acest tânăr, despre care știi că nu e numai fiul miliardarului Wilkens, dar și un bărbat admirabil, demn de toată încrederea și dragostea, care va fi în stare să conducă și să dezvolte întreprinderile părinților, ceea ce nu se poate spune despre Gaston de Moulinet.

— Voi ști să-l strunesc pe Moulinet! izbucni Ethel înfuriată. Când

va fi soțul meu, nu-i voi mai îngădui năzbâtiile pe care le-a făcut în ultimii ani.

— O femeie poate să strunească pe un bărbat, numai dacă știe să-i câștige dragostea.

Ethel se uită cu luare-aminte la detectiv și îl întrebă:

— De unde știi toate astea?

— Din experiență, miss Drof.

— Poate Gaston de Moulinet se va îndrăgosti de mine și atunci va alunga pe toate prietenele sale cu care își cheltuiește acum banii.

Dick Dodd clătină încet capul.

— Aceste iluzii nu se vor realiza niciodată.

— Cu alte cuvinte vrei să spui că nu sunt femeia potrivită pentru acest francez?

— Așa este.

— Crezi că voi putea fi asta pentru Bob Wilkens?

— Poate.

Plină de încordare Ethel se aplecă spre Dick Dodd și îl privi atentă.

— Poate? repetă ea, jumătate bucuroasă, jumătate neîncrezătoare.

— Oh da, întări detectivul, dând din cap. S-ar putea să-l câștigi pe Bob Wilkens.

— Dar ți-am spus că m-a respins cu cea mai mare asprime.

— Trebuie să ai răbdare până când îți va veni timpul.

— Acest sfat mi-l dai tocmai dumneata, care mi-ai povestit dragostea romantică a lui Bob pentru franțuzoaica cea blondă?

— Oh da, pentru ca eu nu văd numai prezentul, ci și viitorul, pentru că am destulă experiență și știu că cuvântul „niciodată” nu există în realitate.

Ethel își apăsă cu amândouă mâinile inima, care începuse să bată cu putere.

— Crezi dar că Bob ar putea s-o uite pe franțuzoaică?

— Oh da.

— Ar fi cu putință așa ceva?

— Dacă vei contribui și dumneata, da.

Ethel râse din nou, neîncrezătoare.

— Ce pot să fac eu? Nu mai cunosc nicio cale căci nu pot face mai mult decât am făcut.

— Nici nu e nevoie să mai faci ceva. Dimpotrivă, o femeie

deșteaptă procedează cu totul altfel.

— Atunci nu sunt o femeie deșteaptă, căci nu știu ce să mai fac, mister Dodd.

Dick Dodd scoase câteva rotocoale de fum, se uită gânditor după ele, tăcu câteva clipe, apoi se întoarse spre Ethel Drof și o întrebă:

— Vrei să ascuți sfatul meu?

— Negreșit că da. Doar pentru asta te-am luat cu mine în călătorie.

— N-ai să-mi mai spui că mă cred grozav?

— Nu fi atât de supărăcios, mister Dodd. Dă-ți osteneala să mă înțelegi. Sunt nervoasă și nu trebuie să cântărești fiecare cuvânt pe care ți-l apun.

De astă dată Dick Dodd se aplecă aproape de tot de miss Ethel și îi șopti:

— Bine, atunci îți voi destăinui planurile pe care le am demult în minte. Depinde de dumneata dacă te vei învoi cu ele sau nu.

Trase iar un fum din lulea și tăcu câteva clipe, așa că Ethel Drof îl îndemnă nerăbdătoare:

— Nu-mi mai pune răbdarea la prea grea încercare și spune-mi în sfârșit ce trebuie să fac.

— Să devii mai mult femeie, miss Drof. Uită-te mai des în oglindă, cere sfaturile unui maestru croitor, nu scoate prea mult la iveală prin îmbrăcămintea dumată firea autoritară pe care din nefericire o ai.

Ethel Drof făcu un gest de supărare.

— Nu pot să mă fac altfel decât sunt.

Dick Dodd dădu din umeri și răspunse:

— Atunci nu vei reuși niciodată să câștigi dragostea lui Bob Wilkens.

Câteva clipe Ethel Drof cugetă asupra acestor cuvinte și în cele din urmă întrebă:

— Crezi într-adevăr că atunci voi face mai bună impresie asupra lui Bob?

Dick Dodd dădu din cap.

— Nu o cred numai, ci sunt foarte încredințat de asta.

Ethel Drof privi gânditoare înaintea ei. I se părea cu neputință să se ocupe cu modele, să se îmbrace și să se pieptene altfel de cum făcuse până acum. Chiar în timpul ultimei călătorii îi fusese greu să umble îmbrăcată în rochii.

Acasă umbla da obicei în haine bărbătești.

Dick Dodd îi ghici gândurile și zise:

— Chiar dacă schimbarea îți va părea grea la început, tot trebuie s-o încerci, căci poate numai în felul acesta îți vei atinge ținta.

Dar Ethel Drof nu era așa de ușor de convins. Își încreți buzele și zise:

— Să fac atâtea eforturi pentru Bob Wilkens? N-am deloc chef.

— Bineînțeles că nu te pot sili, miss Drof, răspunse detectivul. Dar fiindcă ai vrut să-ți dau sfatul meu, ți-am spus o rețetă prin care se poate câștiga ușor dragostea unui bărbat. Gândește-te bine la sfatul meu, nu face nimic pripit ce ai putea regreta mai târziu. Bob Wilkens va putea uita poate o dragoste din tinerețe, dar Gaston de Moulinet nu va deveni niciodată fericit cu propria lui soție, ci va căuta întotdeauna plăcerea la alte femei. Dumneata nu ești însă dintre acele femei care să sufere pe alta lângă dânsa.

Deodată Ethel Drof își ridică privirea surprinsă, căci îl zărise pe Bob Wilkens care cobora scara cu pași grăbiți.

Ce însemna oare asta?

Agitată îl luă pe Dick Dodd de braț și îi zise:

— Privește colo... Bob părăsește hotelul. Pesemne că s-a certat cu tatăl său.

Bob se îndreptase spre ghișeul portarului și vorbi câteva cuvinte cu acesta. Dick Dodd își dădu seama îndată că cerea socoteala și zise:

— Cel mai bun lucru ar fi să-l urmez fără să mă vadă. Sau nu te mai interesează acest tânăr?

Ethel pălise și inima începu să-i bată cu putere.

Se făcuse oare într-adevăr o ruptură definitivă între tată și fiu?

Făcu repede un semn detectivului și zise:

— Da, urmărește-l, nu-l scăpa din ochi. În niciun caz nu trebuie să-i pierdem urma. Între timp mă duc la Frank Wilkens să aflu ce s-a petrecut între ei.

— Bine, miss Drof. Îți stau întotdeauna cu plăcere la dispoziție.

Ethel Drof zâmbi.

— Și eu voi încerca să-ți urmez sfatul.

În ochii lui Dick Dodd de ivi o lucire.

— Atunci ți-ai schimbat gândul?

Ethel dădu din cap.

— Oh, da. Deocamdată nu mă voi pripi și voi aștepta dacă soarta nu mă va apropia de Bob Wilkens.

— Bravo!

Ethel îi făcu un semn de nerăbdare.

— Grăbește-te, mister Dodd și fă tot ce-ți va fi cu putință pentru a mă ajuta să-mi ajung scopul.

Detectivul se înclină și zise:

— Vei fi mulțumită de mine, miss Drof.

Plecă grăbit în urma lui Bob Wilkens, pe care îl urmări pas cu pas.

Ethel Drof rămase câțva timp dusă pe gânduri.

Să urmeze oare într-adevăr sfatul detectivului și să-și schimbe felul ei de a fi?

Își aduse aminte de ce spusese odată despre dânsa un servitor, a cărui convorbire o surprinsese. „E o omidă urâtă de care se îngrozește cine o vede”. Așa spusese servitorul.

Avea oare dreptate?

Tânăra americană se ridică și se apropie de una din oglinzile din hol, în care se privi cu luare-aminte, apoi zâmbi întristată.

Da, era într-adevăr o omidă urâtă, dar poate încă nu era prea târziu pentru a se schimba într-un fluture frumos. Până acum nu se gândise că înfățișarea ei ar putea respinge pe bărbați, întâmplările din timpul din urmă, îi deschiseră însă ochii.

Abia acum își dădu seama că alte femei erau mult mai atrăgătoare și că bărbații se uitau cu drag la ele.

La dânsa nu se uitase încă niciunul.

Până acum aceasta îi fusese indiferent, căci era doar bogata miss Ethel Drof, care putea să-și permită luxul să fie urâtă.

Dar fiindcă Bob Wilkens se îndrăgostise de o franțuzoaică frumoasă, trebuia să se străduiască să fie și ea frumoasă.

Va reuși oare?

Nu avea curajul să răspundă cu un „da” la această întrebare.

De altminteri nici nu mai avu timp să se ocupe cu acest gând necunoscut ei până atunci, căci Frank Wilkens veni repede pe scară în jos și se apropie de dânsa.

Era foarte palid și părea îmbătrânit, așa că Ethel îl întrebă speriată:

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat, mister Wilkens?

El zâmbi cu amărăciune:

— Ți-am făgăduit mai mult decât sunt în stare să țin. Bob nu mai vrea să știe de nimic și a plecat.

La auzul acestor cuvinte, Ethel Drof îi puse mâna pe braț și zise cu blândețe:

— Lasă-l să facă ce vrea, mister Wilkens. Peste câteva zile își va vârî mințile în cap și atunci tot vom celebra logodna.

106. În dimineața următoare

În tabăra din Sandy Creek viața se trezi din nou.

Cei dintâi care se deșteptară din somn fură Crestatul și Billy, care intrară în cârciumă unde, după scurt timp, apăru și Sam.

Fetele dormeau încă.

Billy zise birtășului:

— Ei Sam, acum scoate proviziile, căci vrem să plecăm iar în munți.

Trecură în magazie, umplură un sac cu tot felul de provizii și minierul îl ridică în spate.

Între timp Crestatul ședea în cârciumă, se uita la fete și părea să caute pe cineva, apoi murmură:

— Nu mai e aici. Pesemne că m-am înșelat și am avut o nălucire.

Billy, care se întoarse cu Sam, îl trezi din gândurile lui:

— Ei camarade, pune și tu mâna căci sacul e foarte greu. Aș vrea să-l am mai bine plin cu aur.

Lăsă sacul din spinare cu ajutorul Crestatului, apoi îl duseră amândoi afară.

— Adă catării din grajd și până atunci mă socotesc cu Sam.

Crestatul făcu ce îi spusese tovarășul lui și după scurt timp, cei trei catări erau înșeuăți și gata de plecare.

Billy și Sam ieșiră din cârciumă.

— Gata, putem pleca.

Își luară rămas bun de la Sam și porniră la drum.

Câtva timp merseră tăcuți, apoi Billy începu o conversație, dar în așa fel, că numai el vorbea, pe când Crestatul asculta, sau dădea numai din cap din când în când.

— Ai văzut fetele, nu-i așa?

De astă dată răspunse și Crestatul ceva:

— Da, însă aseară erau șapte și azi dimineață numai șase.

— N-am băgat de seamă, căci nu le-am numărat. De altminteri n-are nicio însemnătate câte erau. Dar nu ești și tu de părere că cei doi ticăloși au gânduri rele cu ele? Minciuna cu excursia în munți s-o creadă cine vrea, eu sunt încredințat că fetele numai dintr-un pension nu sunt. E o rușine că se mai poate întâmpla așa ceva în zilele noastre. Am vorbit cu Sam și i-am spus să le oprească aici, să trimită un om la Sidney pentru a înștiința poliția, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva, spunând că nu vrea să se amestece în astfel de treburi. Nu înțeleg de ce? Dacă aș fi în locul lui, bandiții aceia ar avea de furcă cu mine. Mai întâi de toate, le-aș trage o bătaie zdravănă, apoi i-aș închide în grajd până când ar veni poliția.

Crestatul dădu din cap și Billy continuă:

— Grozav m-aș fi bucurat să fi putut veni în ajutorul sărmanelor fete. Toate sunt încă așa de tinere și frumușele, mai cu seamă cea blondă, care ședea în capul mesei. Pe aceea ai văzut-o și tu mai bine, căci te-ai apropiat de dânsa și ea s-a sculat în picioare.

De astă dată Crestatul zise iar:

— Vasăzică a fost și ea acolo?

— Negreșit.

— Azi dimineață dispăruse și credeam că m-am înșelat.

Billy îl privi cercetător.

El începuse toată această convorbire numai cu scopul de a afla pentru ce camaradul său se uitase atât de ciudat la tânăra fată și de ce se apropiase de ea.

Crestatul rămase cu privirea ațintită în gol, ca și când ar avea iar o nălucire.

Billy continuă:

— Întâi am crezut că o cunoști, căci mi se păruse că vrei s-o saluți când ai întins mâna spre ea.

— Am făcut într-adevăr asta?

— Da. Poate ți-a amintit pe cineva?

Crestatul tăcu și dădu numai din cap.

În cele din urmă renunță și Billy să mai afle ceva și tăcu și dânsul.

Catării care păreau să nu știe ce este oboseala, își urmau drumul cu pas regulat, iar cei doi bărbați păreau să dormiteze în șa, căci căldura devenise nesuferită.

Deodată catârul Crestatului, care mergea înainte, se opri în loc și ceilalți doi care veneau după el, făcură la fel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Billy supărat.

Crestatul se uită cercetător înainte și tresări. Era oare iar o nălucire?

Cu o mișcare grăbită sări din șa și se aplecă asupra fetei care zăcea întinsă de-a curmezișul drumului. Se uită la palida față a ei și cu o mișcare blajină îi dădu la o parte părul de pe frunte.

Billy descălecăse de asemenea și se apropiase de el.

— Drace, cum a ajuns fata asta aici?

— Așadar am avut dreptate, șapte au fost...

— E blonda cea frumoasă. Pesemne că a fugit, s-a rătăcit prin locurile astea pustii și a fost doborâtă de oboseală.

— Trebuie să-i dăm ajutor.

— Negreșit. Înainte de toate dă-i să bea puțină apă.

Crestatul scoase o sticlă cu apă și umezi buzele uscate ale sărmanei fete.

Billy privi în jurul său, apoi zise:

— Uite colo e puțină umbră. S-o ducem de-aici.

O ridicară și o întinseră la umbra unei stânci, unde creștea și puțină iarbă..

— Deocamdată nu putem merge mai departe, Billy. Adă catării încoace și vom poposi nițel.

Pe când Billy se duse spre locul unde lăsaseră catării, Crestatul se așeză lângă Felicia, îi umezi iar buzele cu apă, îi frecă fruntea și tâmplele, pentru a o readuce iar la viață.

107. Jocul întâmplării

Dolores nu mai avu nevoie să se prefacă bolnavă, așa cum o sfătuisese mica Siling-Hi, căci după câteva zile se îmbolnăvi cu adevărat.

Grozavele emoții din timpul din urmă și grija de viitor îi istoviseră puterile, așa că nu mai fu în stare să se scoale din pat, ca să se ducă pe punte.

De asemenea nu mânca aproape nimic din mâncărurile alese pe care Liu-San-Ciang i le trimitea cu un servitor chinez în cabina ei.

De multe ori nici nu deschidea ușa și spunea servitorului să ia mâncarea înapoi.

Din pricina alimentației neîndestulătoare și, mai cu seamă din lipsa de somn, puterile ei slăbiră și mai mult.

Singura mângâiere care îi mai rămăsese, era gândul la Siling-Hi, care îi făgăduise s-o scape din ghearele lui Liu-San-Ciang.

De câte ori se gândea la chinez, Dolores se înfiora, cuprinsă de teamă. Îi era groază de acest bărbat, ale cărui priviri aprinse îi arătau lămurit patima care îi ardea sufletul și dorința de a o avea.

Numai când se va vedea departe de acest om, va putea respira ușurată. Dar când va veni oare ziua aceea fericită?

Cu toate asigurările tinerei chinezoaice, inima contesei era cuprinsă de neliniște.

Mica chinezoaică va fi oare în stare s-o salveze?

Liu-San-Ciang era stăpânul iahtului și toți marinarii de pe acesta îi erau credincioși. Fără îndoială că le va da ordin s-o păzească bine pe femeia albă, pentru ca aceasta să nu-i scape.

Va reuși oare Siling-Hi să-i înșele pe paznici?

Astfel se gândea neîncetat sărmana Dolores, șovăind între speranță și deznădejde. Iar neliniștea ei creștea din zi în zi, căci Siling-Hi nu mai venise pe la dânsa.

La fiecare bătaie în ușă, contesa nădăjduia s-o vadă apărând, dar de fiecare dată rămânea dezamăgită.

Ar fi dorit atât de mult să vorbească cu dânsa, să afle amănunte asupra planurilor ei, însă Siling-Hi nu mai venea.

Dolores nu îndrăznea să întrebe pe servitorul chinez, dându-și seama că ar fi foarte primejdios pentru ea, dacă Liu-San-Ciang ar afla că Siling-Hi devenise aliata ei.

Fu deci nevoită să aștepte, să aibă răbdare.

Din când în când, auzea și glasul lui Liu-San-Ciang la ușa cabinei, care o ruga prin cuvinte lingușitoare să-l lase să intre la dânsa.

Mereu îi spunea că pentru el ospitalitatea era ceva sfânt și mereu îi cerea iertare pentru purtarea pe care o avusese față de ea.

Dar Dolores îl respingea mereu, nevoind să-l mai vadă.

Tremura de teamă că Liu-San-Ciang să nu se dedea la acte de cruzime, dacă nu se va supune voinței lui.

Zilele pe care le trăi ca prizonieră de bunăvoie în cabina ei, i se

părură mai îngrozitoare decât acelea în care fusese acuzată și închisă pe nedrept.

Atunci putea să nădăjduiască în îndurarea judecătorilor ei, avea speranța că-și va putea dovedi nevinovăția, pe când acum se afla fără nicio apărare, în mâna grozavului chinez.

Dar dacă Liu-San-Ciang, îndată ce va ajunge la Shanghai, o va duce în casa lui, cine îi va mai putea veni în ajutor? Se îngrozea numai când se gândea la asta.

Petrecea ceasuri întregi stând la fereastra cabinei și privind spre marea nemărginită; zilele treceau însă și nu vedea decât apă și iar apă.

Poate că Liu-San-Ciang nici nu va intra cu iahtul său în vreun port, se gândi ea. Poate își închipui că o va înfrânge, ținând-o cât mai multă vreme în această singurătate îngrozitoare.

La gândul acesta, sufletul sărmanei Dolores se răzvrătea. Mai bine să moară, decât să devină prada acestui chinez înfiorător!.

Să moară?

Câteva clipe inima i se strânse de durere, însă dorul de viață îi reveni repede.

Nu, acum nu-și mai dorea moartea. Întâi trebuia s-o găsească pe mica și scumpa ei Felicia, de care o soartă nemiloasă o despărțise.

Pentru Felicia făcuse ea până acum atâtea jertfe și nu va avea liniște până când nu-și va regăsi copila.

Dorul de aceasta îi năpădi sufletul și de câte ori privea spre mare, ar fi vrut ca valurile s-o ia și s-o ducă la Felicia.

Într-o zi, când jalea de care se simțea cuprinsă devenise de nesuferit, se târî cu pașii obosiți spre fereastră și o deschise, în dorința de a respira puțin aerul curat și înviorător al mării.

Deodată scoase un strigăt înăbușit.

Colo în depărtare zărise o fâșie cețoasă. Era oare pământ?

Până atunci nu văzuse decât întinderea nemărginită a mării, care acum fu întreruptă de acea fâșie, care părea să fie țărmul.

Zări o mulțime de bărci mici și în depărtare un port spre care se îndrepta iahtul. După clădirile ciudate, Dolores recunoscă că trebuie să fie Shanghai.

Așadar, Siling-Hi avusese dreptate.

Liu-San-Ciang se întorcea în țara lui.

Ura și revolta împotriva chinezului izbucniră cu putere și mai mare în sufletul contesei.

Doamne, de-ar putea să se răzbune împotriva acestui ticălos, care prin înșelăciunile lui o atrăsese în cursă!...

Peste câteva ceasuri soarta ei avea să se hotărască. Va scăpa oare din ghearele asupritorului ei?

Nu mai era de pierdut nicio clipă, așa că se îmbracă repede, pentru a fi gata când se va ivi prilejul de fugă. Apoi se întoarse iar la fereastră și privi afară.

Deodată se apucă cu amândouă mâinile de marginea ferestrei.

Dumnezeule, era oare o nălucire, sau într-adevăr ochii ei nu se înșelau?!

Colo în depărtare fâlfâia stindardul francez pe catargul unui vapor care mergea în aceeași direcție cu iahtul.

Inima sărmanei Dolores amenința să se oprească. Pentru câteva clipe închise ochii și se gândi: nu e decât un vis, nu poate să fie realitate.

Dar când îi deschise iar, recunoscă și mai bine culorile steagului francez.

Un zâmbet slab flutură pe buzele ei palide, își împreună mâinile ca pentru rugăciune și murmură:

— Așadar nu m-ai părăsit cu totul, Dumnezeule Sfinte?!

Neîncetat urmărea cu privirea vaporul francez.

De-ar veni mai aproape să-i poată citi numele. Poate ar ști atunci ce căpitan îl comandă, căci la barul „Valencia” făcuse cunoștință cu cei mai mulți ofițeri ai marinei comerciale din Marsilia și știa că toți ar fi gata să-i vină în ajutor.

Pe cine oare îi va aduce întâmplarea în cale la Shanghai?

Razele soarelui se răsfângeau pe suprafața lucitoare a apei și atinseră și literele mari de metal pe una din laturile vaporului.

Dolores încercă să silabisească.

Desluși un „N” mare. A doua literă n-o putu citi și nici pe a treia. Dar a patra îi se păru un „T”.

Inima începu să zvâcnească cu putere.

Cu ochii măriți, încercă să citească mai departe și... Ultimele slove... Un „U” și un „N”.

— „Tun”; această silabă ieși ca un strigăt de pe buzele ei.

Dumnezeule mare, să fie într-adevăr vaporul „Neptun”?!

Dolores clătină capul. Nu, ar fi o nebunie să creadă într-o asemenea minune. Nu era cu putință ca soarta să-i fi trimis tocmai acum, în clipele de grea cumpănă prin care trecea, pe căpitanul Barnabe.

Se uită iar la slovele aurii care luceau în lumina soarelui și de astă dată își dădu seama că nu se înșelase, că nu era un vis.

Vaporul acela francez nu era altul decât „Neptun” și căpitanul Barnabe era comandantul lui.

Și el mergea spre Shanghai!

Copleșită de bucurie, Dolores căzu în genunchi și câteva clipe rămase ea amețită. Își acoperi fața cu mâinile și ochii i se umplură de lacrimi, dar nu erau lacrimi de durere, ci de nespusă fericire. Un zâmbet plin de speranță îi lumină fața.

Nu întâmplarea îi scosese în cale pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul, ci era o hotărâre a sorții.

Gândurile contesei zburară mai departe.

Dacă reușea să fugă de pe iahtul lui Liu-San-Ciang și să se refugieze pe vaporul „Neptun”, atunci era salvată și Barnabe nu se va da înapoi de la nimic spre a o ajuta să-și regăsească copila.

Îi va arăta calea pe care își va putea ajunge ținta și ținta ei era Felicia, căci nu va avea liniște, nu va putea fi fericită, atât timp cât n-o va regăsi, n-o va putea strânge la pieptul ei.

108. O aventură în strada Burr

Când Bob părăsise hotelul nu se uitase nici la dreapta, nici la stânga, așa că n-o zărise pe Ethel Drot și nici pe detectivul care se luase după dânsul.

Se opri în stradă, se gândi că acum nu mai are niciun adăpost și nu știa încotro să apuce.

Întâmplările din urmă se năpustiseră ca o vijelie asupra lui și nesiguranța viitorului îl neliniștea.

Ce va face fără niciun ban în buzunar?

Era o întrebare la care nu găsea răspuns și îl zăpăcea și mai mult.

Rătăci fără țintă pe străzi; pretutindeni era o mișcare mare care îl enerva și mai mult, așa că porni pe ulițe mai lăturalnice, unde era mai

multă liniște.

Detectivul Dick Dodd îl urmărea la oarecare depărtare. Ar fi putut să se apropie de dânsul, căci Bob era atât de adâncit în gânduri, încât nu l-ar fi observat.

Odată cu ultima discuție aprigă care avusese loc, se rupsese cu desăvârșire orice legătură între tată și fiu.

Bob zâmbi înciudat.

Îi fusese Frank Wilkens cu adevărat un tată? Nu, căci atunci ar fi trebuit să-i arate mai multă dragoste. În adevăr, îi dăduse o educație aleasă, îl trimisese la studii, dar aceasta n-o făcuse din dragoste, ci se gândise totdeauna numai la întreprinderea lui, pentru care avea nevoie de un om pe care să se poată bizui.

Și miss Ethel Drof?

O femeie ȋicnită și nimic mai mult.

Cum ajunsese ea la gândul năstrușnic să-l ia de bărbat împotriva voinței lui? Ce căsnicie ar fi fost între ei? Chiar dacă n-ar fi cunoscut-o pe Felicia și nu s-ar fi îndrăgostit de dânsa, tot nu s-ar fi căsătorit cu Ethel Drof, căci avea o adevărata scârbă pentru femeii de felul ei.

Dar de ce să se mai gândească la toate acestea? Mai bine era să se ocupe de viitorul lui.

Deocamdată nu putea să se gândească de a-l regăsi pe Frank Wilkens cel dispărut, căci înainte de toate trebuia să-și caute un câștig, deoarece de acasă nu se mai putea aștepta la niciun ajutor. Fără să-și fi dat seama, Bob ajunsese în cartierul docurilor, mergea de-a lungul Tamisei și voind să se reîntoarcă în oraș, trecu printr-o stradă îngustă.

Ajungând la colțul străzii, ridică ochii și citi pe o tablă: strada Burr.

Nu era prea frumos pe acolo. Casele erau vechi și dărăpănate și de pe pereții lor tencuiala căzuse pe alocurea.

Strada era întunecată și numai în fața unei cârciumi ardea o lumină vie.

„La Balena” citi Bob pe firma de tablă care atârna deasupra ușii.

Fiindu-i foame și sete, Bob stătu câteva clipe pe gânduri, dacă să intre sau nu în cârciuma care nu-i prea inspira încredere. Totuși intră și văzu că localul era plin de marinari, lucrători din port și alți mușterii de soiul acestora.

În clipa când vru să plece iar, o chelneriță se apropie de dânsul și îi

zise:

— Hai vino încoace, se va găsi și pentru tine un loc.

Faptul că-l tutuise nu-i prea plăcu lui Bob și era gata să-i întoarcă spatele, dar când se uită mai bine la ea, îi trecu supărarea.

Era o fată tânără de tot, cu ochii vioi, cu gropițe în obraji și când zâmbea, arăta un șir de dințișori albi și frumoși.

— Uite colo lângă tejghea mai este un loc liber pe bancă, îi zise ea, pornind înainte.

Bob o urmă și într-adevăr mai găsi un loc. Ceru un pahar cu bere și când fata îl aduse, rămase în picioare lângă dânsul și-l întrebă:

— Nu-i așa că te-ai rătăcit pe aici?

Întrebarea ei îl înveseli și răspunse:

— De ce crezi asta?

Fata începu să râdă.

— Ei, asta se vede îndată. Ești cu totul altfel decât mușteriii noștri obișnuți.

— Ei da, dar nu sunt prea nobil, ca să nu-mi fie și mie sete.

Cu toată dispoziția lui rea, Bob ridică paharul și bău în sănătatea fetei.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

— Bob, dar pe tine?

— Mary.

— Frumos nume și ți se potrivește bine. Ia loc aici lângă mine.

Bob se dădu puțin la o parte, căci simți nevoia să nu fie singur, să schimbe o vorbă cu cineva. Dar fata se împotrivi, speriată.

— Nu se poate.

— De ce nu?

— Ai putea face cunoștință cu Tom.

— Cine e Tom?

— Prietenul meu.

— Și o tare gelos, nu-i așa?

— Grozav.

— Îl înțeleg foarte bine.

Mary îi aruncă o privire aprinsă și îi șopti:

— Dacă ai fi tu în locul lui, n-ar trebui că fii gelos.

— De ce nu?

— Pentru că nu m-aș uita la nimeni altul, ci numai la tine.

Bob fu neplăcut surprins de acest răspuns. Fata părea să se fi îndrăgostit de dansul la prima vedere și el n-avea deloc chef de aventuri.

Sorbi iar din pahar și nu observă că un nou mușteriu intrase în cârciumă, privi în jurul lui, apoi se apropie de tejghea. Era Dick Dodd.

Fata continuă convorbirea.

— Fiindcă Tom e atât de gelos, e mai bine să plec de lângă tine, căci altfel e în stare să-ți sară în cap.

— Așadar e aici și te păzește?

— Da, stă lângă tejghea, și bea bere și rachiu în socoteala mea, apoi devine arțăgos.

— Asta e urât din partea lui.

Mary se făcu serioasă, o umbră îi întunecă fața și suspină. Lui Bob i se făcu milă de ea.

— De ce nu te desparti de el? o întrebă dânsul.

Fata dădu din umeri cu o mișcare plină de resemnare.

— Aș vrea, dar...

Se opri deodată din vorbă, căci o mână o apucase cu brutalitate de braț și o trase la o parte.

— Tom! țipă fata.

— Lasă că-ți arăt eu ție! făcu individul care avea o înfățișare feroasă.

Fața îi era roșie de mânie și ochii îi ieșeau aproape din orbite. Făcu o mișcare ca și când ar fi vrut s-o lovească pe fată.

În aceeași clipă Bob sări în picioare, îl apucă pe Tom de guler și îl scutură ca pe o cârpă, apoi se răsti la dânsul:

— Un om cumsecade nu bate femeile.

Tom se smulse din strânsoarea lui, dar Bob îl apucă mai bine și îl îmbrânci cu atâta putere, încât nemernicul căzu cât era de lung.

În clipa următoare se ridică însă iar, încleștă pumnii și se năpusti asupra adversarului său.

Văzând aceasta, Dick Dodd plecă de lângă tejghea, se postă înaintea lui Tom și îi zise răstit:

— Lasă cearta!

Dar Tom nu luă în seamă cuvintele lui Dodd, ci ridică pumnul și îl lovi pe acesta drept în față.

Ceilalți mușterii se sculară de la mese și se îngrămădiră în jurul

celor doi.

— Bine i-a făcut, de ce se amestecă unde nu-i fierbe oala, strigă unul.

— Dați-l afară! țipă un altul.

Mâini puternice îl înșfăcă ră pe Dick Dodd și îl aruncă în stradă.

Tom rămăsese în aceeași poziția, ca și când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Bob, dar șovăi.

Să îndrăznească oare să se măsoare cu dânsul?

Cei din jurul lui îl îndemnară:

— Haide, Tom. Arată-i ce poți!

Tom însă se uită lung la adversarul lui și clătină capul.

Bob așteptase liniștit atacul, dar văzând că individul nu se încumetă să se arunce asupra lui, îi întoarse spatele, scoase o monedă din buzunar, o aruncă pe masă, apoi își croi drum prin mulțime și ieși din cârciumă.

Abia se îndepărtase o bucată da drum, când auzi pași grăbiți în urma lui. Îl urmărea oare individul spre a-l ataca pe stradă?

Din întineric apărură însă o femeie în care Bob recunoscuse pe Mary.

El n-o întrebă îndată ce mai voia de la dânsul, ci zise cu milă:

— Te-a lovit ticălosul?

Fata clătină capul.

— Abia mai târziu o s-o pățesc rău. Acasă își va potoli furia.

— Sărmana fată! făcu Bob.

Mary îl privi recunoscătoare.

— Tu ai suflet bun.

Bob tăcu câteva clipe pe urmă o întrebă:

— Cum să fac ca să te scap de furia acestui ticălos?

Fata ridică mâinile rugătoare și murmură:

— Ia-mă cu tine.

Bob tresări.

— Eu... să te iau... Dar unde?... Nici eu nu știu încă unde voi găsi un adăpost.

Mary îl apucă de mână și cu ochii măriți de spaimă, se rugă iar:

— Nu mă lăsa singură... Mi-e frică de omul acela.

Apoi adăugă cu voce sfioasă:

— Undeva vei găsi și tu un adăpost...

— Fără îndoială, dar nu știu încă unde.

— N-ai locuință?

— Nu.

Fata se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Eu știu una ieftină.

Bob o privi bănuitor. Putea oare să se încreadă în fata asta care îi era cu totul străină? Pe de altă parte, se gândi că poate într-adevăr ea îi va putea arăta un adăpost care să nu costa prea multe parale, așa că o întrebă:

— Unde e locuința de care spui?

— Aproape de tot, în strada Smithfield.

După o scurtă chibzuire, Bob răspunse hotărât:

— Bine, du-mă acolo.

Porniră amândoi și după o tăcere mai lungă, Mary întrebă:

— Ești străin, nu cunoști încă Londra?

— Ai ghicit, sunt abia de câteva zile aici.

— Și ce faci?

— Deocamdată nimic, caut de lucru.

Ajunseră în strada Smithfield și Mary se îndreptă spre o casă joasă, tupilată printre celelalte.

— Am ajuns la țintă, zise ea.

La dreapta porții era intrarea spre un subsol și deasupra ușii atârna o firmă de tablă, pe care Bob citi la lumina slabă a unui bec mic: „*Joel Asrikan, Magazin de vechituri.*”

— Pare să fie un adăpost de mâna întâia, își zise Bob cu ironie.

La urma urmei era indiferent unde își va petrece noaptea și de altminteri va trebui să se deprindă cu încetul să locuiască și altundeva decât în hoteluri elegante.

Între timp Mary se apropiase de ușă și bătuse de mai multe ori, până când se auzi din adâncimea subsolului un glas care întrebă:

— Cine-i acolo?

— Deschide, Asrikan, eu sunt, Mary.

Ușa fu deschisă, scârțâi în balamale și în deschizătură apărură capul bărbos, al unui bătrân:

— Ce afacere mare ai, de-ai venit în toiul nopții?

— Lasă-ne mai întâi să intrăm și îți voi spune.

Abia acum îl zări pe însoțitorul fetei și îl privi bănuitor.

— Cine-i cu tine?

— Un prieten al meu.

Joel Asrikan clătină capul și bombăni:

— Sunt un om bătrân și slab și nu pot lăsa să intre în casa mea atât de târziu noaptea pe un străin pe care nu-l cunosc.

De astă dată se amestecă și Bob în vorbă:

— Am oare înfățișarea unui răufăcător?

Bătrânul făcu un gest de protestare.

— Am spus eu așa ceva?

— Să nu mai pierdem timpul cu palavre. Căutăm un adăpost. Ai unde să ne culci?

— Crezi că prăvălia mea e hotel?

— Nu știu, făcu Bob supărat, căci întrebările lungi ale bătrânului începură să-l plictisească.

Atunci Mary se apropie de Joel, îi șopti ceva la ureche, așa că bătrânul mai șovăi o clipă, apoi zise:

— Nu vreau să vă las să așteptați prea mult în stradă. Hai, intrați.

Se dădu la o parte și cei doi tineri coborâră în subsol. Încăperea era întunecoasă și mirosea a aer închis și mucegăit.

Bătrânul închise ușa în urma lui, apoi cu toții intrară într-o odaie din fund care era biroul lui Joel.

Bob privi în jurul lui; îi trecură prin minte toate întâmplările din timpul din urmă și acum unde ajunsese?

Îi veni greu și respire aerul rău din încăperea unde se afla și se gândi dacă n-ar fi mai bine să plece. Mary n-avea decât să rămână. Ce-i păsa lui de ea? Nici nu înțelegea de ce fata se ținea de dânsul...

I se păru că un glas lăuntric îi șoptește: „Hotărârea sorții”.

Oare așa să fie? S-ar putea numi și întâmplare și ar fi același lucru.

Joel Asrikan îl examinase tot timpul pe Bob, fără ca acesta să-și fi dat seama, și după câteva clipe, îl întrebă:

— Cum ai ajuns în situația asta? Doar ești un băiat de familie bună?

— De unde știi că mă aflui într-o situație grea?

— Altfel n-ai fi venit la mine.

Bătrânul avea dreptate.

— Caut un adăpost numai pentru noaptea asta și nu mi-ar fi trecut prin gând să vin aici, dacă nu m-ar fi adus Mary, pe care am întâlnit-o pe aproape.

— Dar mâine ce ai să faci?

— Încă nu știu. Dar să nu mai vorbim de mine, ci despre adăpost. Poți să ne dai două odăi?

— Pot orice, dacă plătești.

— Bineînțeles că voi plăti. Nu vreau nimic de pomană de la dumneata.

— Atunci îți voi arăta odăile.

Erau două încăperi modeste, cu câte un pat de fier, un scaun și o masă.

— Bine, mă voi odihni aici cele câteva ceasuri din noaptea asta.

Bob se simțea obosit și aștepta cu nerăbdare să se poată întinde în pat.

În odaia vecină avea să doarmă Mary, dar înainte de a intra acolo, se apropie de Bob, îi strânse mâna și zise:

— Îți mulțumesc.

— Pentru puțin lucru.

— Ba e foarte mult.

— Nu te pot feri decât în noaptea asta de brutalitățile prietenului tău.

Fata se înfioră.

— Nu mă mai întorc la dânsul.

— Nici la cârciuma unde lucrezi?

— Nu, căci acolo m-ar găsi totul ar începe de la început: se va îmbăta, mă va chinui, mă va ocări și mă va bate. Nu mai pot îndura viața asta!

— Dar ce vei face?

Mary dădu din umeri, neștiind ce să răspundă și cum stătea astfel deznădăjduită, era ca o icoană a jalei.

Bob o mângâie și îi zise:

— Acum du-te și te culcă. Mâine vom vedea mai departe ce e de făcut. Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse fata într-un murmur, apoi trecu în camera vecină.

Bob se așează pe marginea patului, își rezemă capul în mâini și rămase pe gânduri.

Fusese aruncat de pe calea netedă pe care mersese până atunci, își dădea seama că va avea de luptat cu mari greutăți și viitorul era

întunecat înaintea lui.

Dar deocamdată nu vru să se mai gândească la tot ce i se întâmplase, ci să se odihnească puțin, pentru a-și limpezi mintea.

Se întinse îmbrăcat pe pat și după câteva minute căzu într-un somn adânc.

109. Planuri întunecate

Odată cu Dolores zărise și Liu-San-Ciang vaporul „Neptun”, însă pe când inima contesei tresălta de bucurie, chinezul scoase un blestem îngrozitor.

Cum de îi ieșise tocmai acum în cale francezul acesta?

La început Liu-San-Ciang nu știu ce să facă. Numai un singur lucru era limpede pentru dânsul: În niciun caz nu trebuia să-i scape femeia, a cărei frumusețe stârnise în sufletul său o patimă sălbatică.

Trebuia să fie a lui, căci tocmai împotrivirea ei de a-i fi pe plac, îl făcea s-o dorească cu o înfocare și mai mare.

Nici nu se mai gândea la Siling-Hi, pe care odinioară o dorise tot atât de mult și acum nu mai visa decât această nouă fericire.

În zilele din urmă fumase mult opiu și avusese visurile cele mai frumoase.

Acum însă mintea îi era iar limpede și recunoscuse primejdia în carele afla în urma întâlnirii celor două vapoare.

Chemă pe toți marinarii de pe iahtul său și, după ce le aruncă pe rând câte o privire sfredelitoare ca și când ar fi vrut să le pătrundă în adâncul sufletului, Liu-San-Ciang începu:

— Știți că am pe bord o femeie albă pe care nu vreau s-o pierd cu niciun preț. Priviți colo, odată cu noi va intra în port și un vapor francez. Nimeni de pe acel vapor nu trebuie să afle pe cine am pe bord. Fiecare din voi îmi va răspunde cu viața lui, ca femeia să nu scape. După ce primejdia va trece, vă voi da o răsplată bună.

Fără cea mai mică șovăire, marinarii îl asigurară pe Liu-San-Ciang că îi vor fi credincioși și vor face pază bună.

Liu-San-Ciang le mai dădu ordinele trebuincioase, puse santinele în fața cabinei contesei și le atrase luarea aminte s-o păzească ca pe un giuvaier de mare preț.

Apoi mai adăugă:

— Cât timp vaporul francez va fi în port, nu pot s-o scot pe femeie de pe iaht. De aceea trebuie să păziți bine, să nu se poată pune în legătură cu compatrioții ei. Vom lăsa deci să acosteze întâi vaporul francez, apoi ne vom căuta un loc departe de el. Cred că m-ați înțeles.

Marinarii îl asigurară din nou că își vor face datoria, așa că Liu-San-Ciang fu liniștit în această privință și după ce mai porunci ca iahtul să manevreze pe mare până când va acosta vaporul „Neptun”, se duse în cabina tinerei chinezoaice.

Intră cu fața întunecată și se răsti la Siling-Hi, care ședea ghemuită într-un colț al cabinei:

— Ei, închisoarea te-a mai potolit, Siling-Hi, și îmi făgăduiești să nu mai fii geloasă și nu-mi zădărnicești planurile?

Tânăra fată nu îndrăzni să ridice privirea și răspunse umilă:

— De ce nu ai încredere în mine, iubitul meu?

— Ți-am mai spus o dată că am toate motivele și mă feresc de tine și de aceea am fost nevoit și iau măsurile pe care le-am crezut trebuincioase. Ți-am luat puțința de a vorbi cu femeia albă, dar îți ghicesc gândurile, Siling-Hi, și sunt încredințat că te gândești la alte mijloace pentru a mă despărți de contesa de Martigny. Pentru a te împiedica să faci asta, te voi ține și mai departe închisă.

Chinezoaica tresari buimăcită și aruncă stăpânului ei o privire furișă.

— De ce faci asta, Liu-San-Ciang? Ți-e teamă de mine, de sărmana fată pe care ai putea-o zdrobi cu o singură lovitură? Ce-aș putea face aici, în țara noastră, împotriva puterii tale?

Liu-San-Ciang își încrucișă brațele pe piept și se uită lung la fosta lui amantă, în timp ce un zâmbet triumfător i se ivi pe față și zise:

— E adevărat ce spui. Ce-ai putea face împotriva mea?!

O rază de speranță apăru în ochii tinerei chinezoaice.

— Atunci de ce nu mă lași liberă?

Pe când se uita plină de așteptare la Liu-San-Ciang, gândurile i se învălmășeau în minte. Își dădea seama din ce în ce mai mult, cu câtă patimă o iubea el pe Dolores și că-l va pierde pentru totdeauna, dacă aceasta îi va face pe plac, sau dacă Liu-San-Ciang o va sili pe contesă cu forța să devină a lui.

Siling-Hi nu voia însă cu niciun preț să-l piardă pe Liu-San-Ciang.

Mai curând va îndura să fie bătută, schingiuită, numai să rămână la

el. Era încredințată că va reuși să-i recâștige dragostea, dacă va fi nevoit să renunțe la femeia albă.

În ultimele zile se uitase adeseori în oglindă și trebuise să recunoască că Dolores era de o mie de ori mai frumoasă decât dânsa, dar în același timp își spunea că ea nu-l iubește, ba chiar îl urăște pe Liu-San-Ciang.

Faptul acesta îl va potoli în cele din urmă pe iubitul ei.

În schimb Siling-Hi, îl mai iubea cu aceeași dragoste cu care i se dăduse odinioară, și era încredințată că-l va putea readuce la dânsa.

Totuși planurile ei le va putea înfăptui numai dacă Liu-San-Ciang n-o va mai ține închisă. Numai atunci va avea putința s-o ajute pe Dolores la fugă.

Câteva clipe domni tăcere, apoi fata auzi glasul aspru al lui Liu-San-Ciang:

— Nu, deocamdată socotesc că e prea primejdios să te las în libertate, așa că vei rămâne încă prizoniera mea, ca și femeia albă.

Tânăra chinezoaică tresări cuprinsă de teamă și fără să vrea ridică mâinile rugătoare, spre el.

— Liu-San-Ciang, fii îndurător și nu mă mai ține închisă. Nu mai pot să îndur, mor de plictiseală, mie groază de singurătate. Lasă-mă să cobor pe uscat, Liu-San-Ciang.

Chinezul clătină capul.

— N-am încredere în tine, Siling-Hi. Ești o femeie ca toate celelalte și nu poți suferi să ai o rivală alături de tine. Nu încerca deci să mă înduioșezi cu rugăminți și lacrimi, căci hotărârea mea e nestrămutată. Cât timp vom fi în port, veți rămâne amândouă închise și veți fi bine păzite. Mai târziu, când...

Liu-San-Ciang își curmă vorba și zâmbi cu înțeleș, așa că Siling-Hi îi ghici gândul. Și ea văzuse vaporul francez și știa că lui Liu-San-Ciang îi era teamă că Dolores ar putea fi salvată de compatrioții ei.

În același timp își dădea seama că ea însăși va fi uitată pentru totdeauna, dacă Liu-San-Ciang va reuși s-o aibă pe contesă.

Pentru întâia oară se gândi că ea nu fusese decât o jucărie pentru iubitul ei și își simți sufletul cuprins de durere și ură.

Nu mai fu în stare să-i facă o nouă rugămintă, nu mai încercă să-l înduioșeze și plecându-și capul, murmură cu umilință:

— Tu ești stăpânul meu și eu sclava ta, Liu-San-Ciang, așa că

trebuie să mă supun hotărârii tale.

Încă o dată privirea lui se îndreptă asupra trupului plăpând al fetei și se părea că mila ar fi vrut să-l cuprindă. Întinse mâinile spre a o ridica la pieptul său, dar deodată se reculese, se întoarse brusc și zise cu un ton hotărât:

— Dacă vei fi ascultătoare, te voi răsplăti, Dacă însă vei încerca să-mi zădărnicești planurile, atunci să știi că viața îți va fi în primejdie. Mă cunoști îndeajuns și știi prea bine că nu cunosc îndurarea cu acei care mi se împotrivesc.

Liu-San-Ciang ieși și încuie ușa în urma lui.

Așadar, Siling-Hi rămânea prizonieră.

Își aplecă atât de jos capul încât fruntea ei atinse dușumeaua. Se simțea atât de îndurerată, ca și când ar fi fost bătută.

Liu-San-Ciang era dar tot stăpânul, era mai puternic decât dânsa.

Cum va putea ajuta la fugă pe femeia albă, dacă ea însăși era prizonieră?

De afară auzi zgomot de pași.

Ridică capul și rămase în ascultare, apoi se furișă spre ușă, privi pe gaura cheii și zări un marinar care stătea de pază în fața cabinei.

Un surâs amar îi flutură pe buze și plină de mânie își încleștă pumnii.

Așadar nu era nicio scăpare!

Liu-San-Ciang luase toate măsurile pentru ca planurile lui să nu poată fi zădărnicate.

Siling-Hi începu să plângă, căci fără iubirea lui Liu-San-Ciang, viața nu mai avea niciun preț pentru dânsa.

Câteva clipe se lăsă copleșită de durere. Cu toate acestea nu-i scăpă că vaporul își încetineea mersul și auzi de afară strigăte de comandă.

Pilotul se urcase pe bord și conducea iahtul spre port.

Siling-Hi nu simțea nicio bucurie la întoarcerea în patrie, căci știa că aceasta era ultima călătorie pe care o făcuse cu iubitul ei.

Peste câteva zile o va alunga și atunci toată fericirea ei va fi nimicită.

Nu era însă în joc numai fericirea ei, ci și aceea a femeii albe.

Chinuită de teamă, Siling-Hi își apăsă mâna pe piept și își stăpâni plânsul.

Scoase din bluză o panglică îngustă, albă, de care atârna un

talisman pe care i-l dăduse odinioară un preot, când se dusesese pentru întâia oară cu Liu-San-Ciang într-un templu.

Oare acest talisman nu-i va ajuta?

Siling-Hi își aținti privirea asupra amuletei, o duse la buze și murmură:

— Oh, ajută-mi să înlătur această nenorocire, ajută-mi să recâștig dragostea lui Liu-San-Ciang!

Deodată se liniști căci îi era ca și când o putere tainică îi pătrundea în trup.

Pe când Liu-San-Ciang frământa în creierul său planuri întunecate care aveau de scop să cucerească dragostea contesei blonde, în sufletul micii chinezoaice se născu iar speranța că-și va salva fericirea.

110. O datorie de recunoștință

Gândul de a se afla iar în patrie o făcu pe Siling-Hi să recapete curaj și ea se îndreptă spre fereastra prin care putea privi spre oraș.

Plină de dor își aruncă ochii spre acoperișurile încovoiate și spre turnurile templelor. Adierea vântului îi aducea sunetul domol al clopoțelilor care atârnă în fața aproape a tuturor caselor chinezești și melodia lor avu un farmec ciudat asupra ei.

În port era mare însuflețire și un zgomot asurzitor, care suna însă ca o muzică cerească în urechile micii Siling-Hi.

Era doar melodia patriei sale!

Cu toate că primise cu cea mai mare bucurie să plece cu Liu-San-Ciang în țări străine, totuși în inima ei dorul rămăsese nestins.

Nimic nu putea să-i înlocuiască patria, nici chiar iubirea lui Liu-San-Ciang.

Deși n-avea pe nimeni în Shanghai, nicio rudă, niciun prieten, totuși dorea din toată inima să coboare cât mai repede pe uscat.

De multe, foarte multe ori, în timpul lungilor călătorii pe mare, Siling-Hi visase că Liu-San-Ciang se va stabili la Shanghai și că ea va deveni stăpâna casei lui.

El avea acolo un palat minunat în stil chinezesc și visul tinerei fete fusese întotdeauna să-și găsească un adăpost în acel palat.

Și Liu-San-Ciang dorise același lucru câtva timp, însă de când soarta îi scosese în cale pe femeia albă, uitase de toate acestea.

Siling-Hi nu-și mai dădea seama cât timp trecuse de când ședea astfel pe gânduri, când tresări deodată, și își apropie și mai mult fața de fereastră.

Colo, nu departe de ponton, mergea un bărbat...

Nu era oare Liu-San-Ciang?

Îi cunoștea doar statura și mersul!

Da, el era!

Se uita spre iaht, ca și când ar fi vrut să se încredințeze că totul este în bună regulă.

Fără să vrea, Siling-Hi se ascunse în dosul perdelei, ca să nu fie văzută, dar ei nu-i scăpă nimic din vedere.

Îl văzu pe stăpânul ei urcându-se într-o mașină care plecă îndată.

Câteva clipe Siling-Hi rămase nemișcată și gândurile i se învâlmășiră în minte.

Liu-San-Ciang plecase și iahtul era fără stăpân.

Bineînțeles că dăduse marinarilor ordine severe să vegheze în noaptea asta cu mai mare băgare de seamă și fără îndoială că ei juraseră să fie cu ochii în patru, dar Siling-Hi îi cunoștea pe marinarii lui Liu-San-Ciang mai bine decât el însuși, căci de multe ori văzuse cât de leneși erau în îndeplinirea îndatoririlor când stăpânul lipsea de pe iaht.

Atunci beau și petreceau și nimeni nu se sinchisea de iaht. Până acum avuseseră noroc, căci încă niciodată nu se întâmplase ceva în lipsa lui Liu-San-Ciang.

De astă dată însă se afla pe bord ceva cu totul prețios.

Vor înțelege oare marinarii acest lucru?

Toți știau că Liu-San-Ciang nu se întorcea decât în ziua următoare, de câte ori cobora pe uscat.

Și Siling-Hi știa aceasta.

În port chinezul va cădea iar pradă viciului său și va fuma opiu, dar și marinarilor le plăcea opiu.

— Dacă le-aș da și lor din această otravă, atunci drumul pentru mine și pentru femeia albă ar fi liber, se când Siling-Hi și acest gând n-o mai părăsi o clipă.

În mintea ei făuri planurile cele mai îndrăznețe.

Numai ea știa unde ținea Liu-San-Ciang ascuns opiul, dar cum să ajungă la ascunzătoare cât timp era închisă în cabină?

Astfel trecu mai bine de un ceas și Siling-Hi își frământa mereu mintea cum să facă pentru a zădărnici planurile lui Liu-San-Ciang.

În sfârșit își luă inima în dinți și se duse spre ușă, de unde auzi iar pasul santinelei.

Rămase câteva clipe în ascultare, apoi se aplecă și se uită prin gaura cheii.

La lumina gălbuie a unui bec mic, îl zări pe Jahantsi, unul din cei mai tineri marinari.

Când îl luase Liu-San-Ciang pe bord, era rănit căci în timpul tulburărilor care avuseseră loc la Shanghai fusese lovit de gloanțe și încăpuse chiar pe mâna poliției, dar printr-o împrejurare fericită reușise să scape.

Hărțuit ca o fiară găsisese scăparea pe iaht, unde venise sângerând din mai multe răni, și căzuse fără cunoștință la picioarele tinerei chinezoaice.

Liu-San-Ciang voise să-l arunce îndată în apă și numai în urma rugămintilor fierbinți ale tinerei fete, îi dăduse voie să rămână pe iaht.

Siling-Hi îi legă rănila și îi dădu toate îngrijirile ca o soră și tânărul Jahantsi îi jurase recunoștință veșnică.

Până atunci nu avusese însă prilejul să-i dovedească această recunoștință, căci îndată ce se făcuse bine, Liu-San-Ciang îl trimisese în sala mașinilor unde avea să servească ca fochist, așa că numai rareori o vedea pe Siling-Hi, care în urma necazurilor de tot felul din timpul din urmă, îl și uitase aproape.

Acum își aduse iar aminte de jurămintele lui și de aceea se hotărî să-i facă rugămintea pe care o aveam mintea ei.

Bătu deci la ușă și zise cu glas rugător:

— Jahantsi, deschide te rog, căci mă înăbuș în cabina asta mică. Am nevoie de aer curat.

— Oh, stăpână, nu mai cere așa ceva, răspunse tânărul marinar. Nu mi-e îngăduit să-ți îndeplinesc rugămintea. Stăpânul a poruncit că nici tu, nici femeia albă să nu ieșiți din cabinele voastre.

— Dar Liu-San-Ciang s-a dus în port și va lipsi toată noaptea. Îndură-te și scapă-mă din închisoarea mea.

— Nu pot, stăpână.

— Jahantsi, ai uitat cu totul ce mi-ai făgăduit odinioară? zise Siling-Hi.

— Nu stăpână, dar nu-mi aduce aminte de făgăduiala mea, căci altfel...

Siling-Hi ascultă și zise și ea înc-o dată:

— Căci altfel...

— ...nu mai știu ce voi face.

— Lasă să-ți vorbească inima, Jahantsi, șopti fata. Va fi spre binele tău, căci te voi răsplăti, dacă mă vei ajuta.

— Stăpânul mă va bate și mă va preda poliției. Dacă am fi în alt port, n-aș sta o clipă la gânduri să-ți îndeplinesc rugămintea, dar aici primejdia e prea mare.

Siling-Hi se rezemă de ușă ca să nu cadă, căci picioarele n-o mai țineau.

Dacă n-o ajuta el, cu atât mai puțin o va face un alt marinar.

— Ți-e atât de teamă de Liu-San-Ciang? întrebă ea cu voce înăbușită.

Deși vorbise foarte încet, totuși marinarul, care se afla de partea cealaltă a ușii, o auzi și continuă tulburat:

— Nu mi-e frică de moarte, stăpână, căci știi că în timpul răskoalei am privit-o fără teamă în față. Dacă șovăi să fac ceva împotriva poruncii lui Liu-San-Ciang, e de teamă că nu se va răzbuna numai împotriva mea, dar și a sărmanilor mei părinți și nu vreau ca ei să sufere din pricina mea. De aceea te implor, stăpână să nu-mi ceri să-ți îndeplinesc rugămintea. Liu-San-Ciang ne-a spus că nu vi se va întâmpla nimic, nici ție, nici femeii albe.

— Dar ne ține închise și chiar dacă nu ne lipsește nimic, totuși nu ne poate înlocui libertatea.

— Liu-San-Ciang ne-a mai spus că în curând vom pleca mai departe și atunci veți fi iar libere.

— Acestea sunt făgăduieli deșarte, Jahantsi, și de aceea te rog să mă ajuti. Nu te voi trăda lui Liu-San-Ciang. Dacă îmi vei da drumul măcar pentru un ceas... Trebuie să te ții de cuvânt, Jahantsi. Crede-mă că îmi vei face cel mai mare bine și de azi înainte nu voi mai cere nimic de la tine. Va fi pentru întâia și cea din urmă oară că te rog ceva, de aceea trebuie să mă ascuți.

Tânărul marinar îndura chinurile iadului și nu se mai putea împotrivi glasului rugător al micii chinezoaice.

Îi venea să-și ia lumea în cap, dar nu putea să plece de la postul său

la care trebuia să mai rămână două ceasuri.

Se uită deznădăjduit în jurul său.

Nu zări pe niciunul din camarazii săi, căci aceștia coborâseră pe uscat și jucau cărți într-o cârciumă. Schimbul va veni abia la timpul hotărât, toți știind că Liu-San-Ciang nu se va întoarce înainte de vreme.

Așadar nimeni n-ar vedea, dacă ar îndeplini rugămintea stăpânei sale.

După o luptă grea care se dădu în sufletul său între mila pentru Siling-Hi și simțământul datoriei, se hotărî să-i facă pe plac.

— Ai puțină răbdare, îi zise el. Mă duc să aduc un cârlig cu care să deschid cabina.

La auzul acestor cuvinte Siling-Hi își îndreptă trupul și o nouă speranță se născu în sufletul ei.

Rămase în așteptare, încordată, cu mâinile apăsate pe piept, pentru a-și potoli bătăile inimii.

Se va ține Jahantsi de cuvânt?

Se va reîntoarce pentru a-i da drumul din închisoarea ei?

Timpul trecea și tăcerea adâncă din jurul ei o făcu să se înfioare.

În sfârșit auzi iar pași care se apropiau de ușă, apoi cuvinte spuse în șoaptă:

— Trebui să mai ai răbdare, stăpâni, căci Long-San s-a întors din port și se află în cabină. E foarte supărat căci a pierdut toți banii în cărți.

— Dă-i alți bani ca să plece iar, îl sfătui Siling-Hi.

Jahantsi clătină trist capul.

— N-am bani stăpână, căci Liu-San-Ciang nu-mi dă leafă, spunând că m-a luat numai de milă pe bord.

Siling-Hi zâmbi îndurerată.

Oare totul se ridica împotriva ei?

Nu va reuși să-și înfăptuiască planul!

Și totuși trebuia să isprăvească în noaptea asta, căci mâine poate, va fi prea târziu. Liu-San-Ciang își va fi vândut opiul și atunci iahtul va pleca iar într-o nouă călătorie.

Nici ea n-avea bani și în timpul călătoriilor nici nu-i trebuiseră, căci până acum Liu-San-Ciang îi îndeplinise toate dorințele.

Acum însă trebuia neapărat să facă rost de bani. Dar cum?

Își aduse aminte că toți proprietarii de spelunci din port erau în același timp și negustori de opiu și plăteau sume mari pentru această otravă.

— Dacă îmi vei da drumul, Jahantsi, zise ea repede, atunci Long-San va avea bani destui pentru a putea juca mai departe.

— Oh, stăpână, nu te expune unei primejdii atât de mari, răspunse marinarul. Long-San te va trăda.

— Dacă îi voi da bani destui, nu mă va trăda. El poate fi cumpărat ușor, deci să-l cumpărăm. Nu mai sta mult la gânduri, Jahantsi, și deschide.

Tânărul marinar nu se mai putu împotrivi rugăminții fetei, deschise ușa și aceasta ieși din cabină.

Închise ușa cu băgare de seamă, spre a nu face zgomot și îi șopti lui Jahantsi cu glas tremurător:

— Rămâi aici și prefă-te mai departe că stai de pază. Mă întorc îndată.

Siling-Hi se furișă de-a lungul gangului, mergând în vârful picioarelor și dispăru în cabina lui Liu-San-Ciang.

Acolo nu aprinse lumina, ci se duse pe întuneric până la pat, dădu plapuma la o parte, ridică salteaua și de sub aceasta scoase cheia de la casa de bani. Apoi orândui în grabă patul, se aplecă spre dușumea și după ce înlătură covorul numără plăcile parchetului și ridică una din ele așa că ieși la iveală o deschizătură. Printr-o apăsare dușumeaua se desfăcu mai mult și lăsă să apară o ușă de otel.

În ochii tinerei chinezoaice se ivi o lucire. Vâri cheia în broască, ușa se dădu la o parte și în fața ei zări pachetele cu opiu.

Fără a șovăi mult, luă un pachet și îl strânse la piept ca pe ceva nespus de scump.

Acum s-a întâmplat minunea, se gândi ea, și îmi voi putea cumpăra fericirea.

Nu se lăsă multă vreme pradă gândurilor, căci trebuia să lucreze repede, dacă voia să-și ajungă scopul.

Tot așa cum îi trecuse și ei ziua chinuită, de gânduri negre și de deznădejde, suferise și sărmana femeie albă. Dar în sfârșit venise ceasul mântuirii și Siling-Hi se bucura dinainte de clipa în care va intra în cabina contesei și îi va spune că e liberă.

Mica chinezoaică întinse mâna spre a închide la loc ușa casei de

fier secrete, când deodată simți cum îi îngheață sângele în vine. Auzi un glas care țipa, ușa fu deschisă cu putere și deodată, lumina se aprinse în cabină.

111. Indianul misterios

Ethel Drof, fata de obicei atât de rece și nepăsătoare, devenise cu totul alta.

Când își schimbă toaleta pentru seară, stătu mult timp în fața oglinzii. Niciuna din rochiile pe care i le aduse camerista, nu fu pe placul ei și cum ea nu se ocupase niciodată prea mult de toalete, nici nu avea de unde alege prea mult. În sfârșit se hotărî pentru o rochie de mătase verde, care i se păru că-i șade mai bine.

Totuși nu era încă mulțumită cu înfățișarea ei și era înfuriată împotriva lui Dick Dodd, care prin sfaturile sale o scosese din liniștea sufletească de până atunci. Orice făcea, trebuia să-și amintească de cuvintele detectivului, cu atât mai mult cu cât văzu în restaurantul hotelului multe femei frumoase, care atrăgeau privirile bărbaților.

Și după ea se uitau toți, dar în privirile și zâmbetele lor ironice li se puteau citi gândurile.

— Asta e bogata domnișoară Drof din New-York, spuneau fără îndoiala cei mai mulți. Tare e urâtă și îmbrăcată fără gust. Nu-i de mirare că nu și-a găsit până acum bărbat.

Gândul acesta îi stătea ca un ghimpe în inimă, o făcea nesigură în mișcările ei, nu mai fu în stare să vorbească răstit cu chelnerii, voind să fie ca toate celelalte femei, ceea ce îi venea foarte greu.

Până atunci avusese întotdeauna un zâmbet plin de dispreț pentru așa-zisele maniere de salon, dar acum, după ce Dick Dodd îi deschisese ochii, fu nevoită să recunoască că unei fete de miliardar îi șade mai bine dacă se ține de obiceiurile societății bune.

Era ușor de înțeles că nici mâncarea nu-i plăcu în ziua aceea, și cum comparațiile pe care le făcea între ea și celelalte femei erau în dezavantajul ei, supărarea-i crescuse și mai mult.

Făcea oare să-și schimbe obiceiurile și felul de a fi de până atunci, numai de dragul lui Bob Wilkens?

Cu cât se gândea mai mult la dânsul, cu atât mai mare îi era dorința de a-l cuceri, dar nu prin averea ei, ci voia să-i câștige

dragostea ca femeie.

Își dădea totuși bine seama că va avea de luptat cu mari greutăți și se întrebă dacă va fi în stare să le înfrângă singură, fără ajutor străin.

Pe când ședea astfel adâncită în gânduri, auzi vocea lui Longworth, secretarul ei, care era în ziua aceea singur cu dânsa la masă, deoarece Frank Wilkens plecase după afaceri, iar Dick Dodd se luase pe urmele lui Bob.

— Domnișoară, vezi colo pe indianul acela? întrebă Longworth. E numărul de senzație al hotelului.

Ethel Drof, mulțumită de a-și abate gândurile în altă parte, se uită în direcția arătată de secretarul ei și zări un bărbat înalt, cu înfățișare impunătoare, îmbrăcat într-un costum indian.

Deoarece și el se uita în clipa aceea spre dânsa, privirile lor se întâlniră.

— Ce ochi ciudați are, zise Ethel încet lui Longworth, fără a-și lua privirea de la indian.

Longworth se aplecă mai aproape spre dânsa și îi șopti:

Se spune că are puterea de a sili pe oameni să facă tot ce vrea el.

— Așadar e un hipnotizator?

— Da, însă nu-i unul din cei obișnuiți, nu e un șarlatan, continuă Longworth cu aprindere. O cameristă din hotel mi-a povestit adevărate minuni despre arta lui.

Ethel zâmbi neîncredătoare și se uită la secretarul ei.

— Minuni? făcu ea. Nu fi ridicol, Longworth. În zilele noastre nu se mai întâmplă minuni.

— Dar acest indian a vrăjit-o – ca și zic așa – pe Lady Cronfield, care devenise necredincioasă soțului ei și fugise cu un boxer. Se spune că acum își iubește bărbatul mai mult ca niciodată. Același lucru se spune despre tenorul Rauschenbach, care a fost un mare crai. Și el a fost vindecat de acest indian și acum nu se mai uită la altă femeie decât la a lui. E o doamnă din nobilimea scoțiană, care s-a căsătorit cu tenorul din dragoste și era foarte nenorocită că el nu răspundea în aceeași măsură la dragostea ei.

Ethel deveni atentă și se uită iar la indian.

Mai existau oare într-adevăr oameni cu o putere de sugestie atât de mare, încât să facă din alții uneltele lor?

Ethel Drof își aduse aminte de tot ce citise despre fahirii indieni și

fulgerător îi trecu prin minte gândul că indianul acesta ar putea-o ajuta să-l vindece pe Bob de dragostea lui pentru franțuzoaica cea blondă, și atunci acesta se va întoarce la dânsa.

Dar Ethel Drof era o fată prea cultă și cu principii moderne și nu se putea entuziasma pentru o astfel de idee.

Totuși, cele spuse de Longworth îi deșteptară interesul pentru acest indian, cu atât mai mult cu cât îi povesti și alte cazuri de vindecări minunate.

De asemenea nu-i scăpă din vedere că și ceilalți clienți ai restaurantului se uitau cu mare admirație la misteriosul indian.

Acesta avea ceva deosebit de atrăgător. Fața lui cu fruntea înaltă, cu ochii mari, negri, cu profilul frumos se deosebea de mulți oameni și cu cât Ethel Drof se uita la el, cu atât îi creștea dorința de a cere ajutorul lui.

Poate va reuși să-și ajungă ținta pe această cale și poate indianul îl va putea convinge pe Bob Wilkens că fericirea vieții sale o va putea găsi numai într-o căsnicie neîntârziată cu dânsa. Hotărâtă se sculă de pe scaun și se îndreptă spre indian, pentru a-i spune rugămintea ei.

112. Obiceiuri chinezești

Când părăsi iahtul, Liu-San-Ciang era îmbrăcat ca un adevărat cavalier elegant.

Ajuns pe chei, se urcă într-un automobil, străbătu cartierul european al Shanghaiului și se îndreptă spre cartierul chinezesc al marelui port.

În apropierea acestuia plăti șoferului și își urmă drumul pe jos.

Avea o anumită țintă și pășea grăbit. Poate îi erau neplăcute și privirile concetățenilor săi, care se uitau la dânsul cu dispreț, fiindcă se îmbrăcase după moda europeană.

Cartierul chinezesc era alcătuit din străzi strâmte și murdare și era un adevărat cuib al viciilor de tot felul și al bolilor. De-a lungul străzilor se înșirau case mici pe fațadele cărora erau tot felul de inscripții în limba chineză și localuri, pe verandele cărora atârnav nenumăratele lampioane roșii. În fața caselor ședeau locuitorii ghemuiți pe pământ, pentru a respira aerul ceva mai răcoros al nopții.

După un drum scurt, Liu-San-Ciang ajunse la canalul Su-Ciau, din

apele căruia se ridicau aburi grei care îi tăiau respirația.

Chinezul o luă pe o stradă ce ducea de-a lungul malului și acolo intră într-o ceainărie.

Când îl zări pe Liu-San-Ciang, proprietarul ceainăriei se ridică și se înclină adânc în fața lui.

Liu-San-Ciang răspunse la salutul acesta cu aceeași politețe și cu o față foarte gravă, apoi întrebă în limba atât de înflorată a chinezilor:

— Ce mai face prietenul meu Tao-Juan-Ming? I-a plăcut Cerului să-l țină sănătos și să lase să-i propășească afacerile?

Tao-Juan-Ming făcu o nouă plecăciune.

— Zeii au fost îndurători cu mine. Dar cu tine, frate Liu-San-Ciang?

— Mie mi-au trimis fericirea.

Prin aceste cuvinte se îndeplini ceremonia oficială a salutului, apoi intrară într-o odaie din spatele prăvăliei, unde se așezară pe o rogojină.

De astă dată Liu-San-Ciang întrebă, servindu-se de felul de a vorbi european:

— Așadar de când nu ne-am văzut, ți-a mers bine și afacerile tale au înflorit?

— Atât de bine încât provizia s-a isprăvit. Ai adus alt opiu?

— Pot să-ți dau cât vrei.

— Cum stai cu hașișul?

— Și hașiș pot să-ți dau. Altceva ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Nimic de seamă. Mușteriii sunt aproape întotdeauna aceeași. Câteodată unul sau altul dispăre și atunci știi că a fost răpus de viciul său. Dar în locul lui vin alții.

— Și poliția?

— Doarme ca întotdeauna, dacă îi dau bani îndeajuns să închidă ochii.

— Afacerea e destul de bună ca să poți da bacșișuri grase.

— La tine cred că merge totul în chip obișnuit.

— Da, însă am și ceva nou.

— Și ce anume?

— O femeie albă, frumoasă ca rouă dimineții. Părul îi strălucește ca aurul spicului de grâu și fața ei e trandafirie ca floarea de piersic.

În ochii lui Tao-Juan-Ming se ivi o lucire de patimă și el plescăi din limbă.

— Spune-mi cum ai găsit-o?

Liu-San-Ciang îi povesti întâmplarea și încheie:

— Odată cu mine a intrat în port un oarecare căpitan Barnabe cu vaporul său. E un prieten al femeii albe și mi-e teamă să nu-mi facă neplăceri.

— Știe că femeia se află pe bordul iahtului tău?

— Habar n-am. Doar dacă nu o fi aflat de la căpitanul Reval că am luat-o pe bord la Genova. Poate și ea îi va da de știre pe o cale sau alta.

— Spui că o ții închisă.

— De multe ori nu folosesc cele mai bune măsuri de pază.

— Ai dreptate. Întâmplarea joacă un rol foarte mare în astfel de afaceri. Cât timp vrei să rămâi cu iahtul în Shanghai?

— Cinci zile, căci atât îmi trebuie ca să-mi descarc marfa în ascuns și să o predau clienților mei.

— Atunci îți fac o propunere.

— În privința căpitanului?

— Da. Trebuie să te păzești de el făcându-l neprimejdios.

— În ce chip?

— Încearcă să-i faci cunoștința. Crezi că vei reuși?

— De ce nu? N-am decât să mă duc la restaurantul Royal unde vin toți ofițerii de marină și acolo va fi ușor să mă apropii de el. Pe urmă?

— Îl vei convinge să vină o dată în prăvălia mea, îl voi duce în sala din fund, îi voi da un ceai și o pipă și atunci va adormi, iar eu voi avea grijă să doarmă până când vei fi plecat.

Liu-San-Ciang zâmbi mulțumit.

— Sfatul tău e bun, dar nu ți-e teamă că va face scandal și că-ți va aduce poliția pe cap?

— Nu va face așa ceva, căci nici lui nu-i va conveni să se afle că a fost într-o speluncă unde se fumează opiu.

— Ai dreptate. Mă voi întoarce deci îndată în oraș.

— Când îmi trimiți marfa?

— Chiar în noaptea asta, îndată ce voi fi ajuns pe bord.

— Cred că ai să mă răsplătești pentru serviciul pe care ți-l voi face?

— Mă voi arăta recunoscător

Liu-San-Ciang se ridică și își luă rămas bun de la Tao-Juan-Ming în același fel ceremonios cu care se salutaseră la venire, spre a-și arăta

astfel stima pe care o aveau unul față de altul. Așa era obiceiul chinezesc.

113. Izbânda

În clipa când lumina se aprinse brusc în cabină, Siling-Hi închise ochii și inima amenința să-și înceteze bătăile.

Se simțea gata să leșine și un singur gând îi fulgeră prin minte: Acum totul s-a sfârșit. Era încredințată că nimeni altul decât Liu-San-Ciang intrase în cabină.

Pesemne că bănuise ceva și se întorsese pe iaht înainte de vreme.

A fi surprinsă de dânsul, însemna moartea pentru Siling-Hi și sărmana fată se înfioră, căci viața îi era dragă.

Dar deodată auzi un strigăt uimit:

— Tu, stăpână?!

Siling-Hi ridică repede privirea. Acesta nu era glasul lui Liu-San-Ciang!

Când se uită spre ușă, îl zări pe Long-San care stătea acolo cu fața buimăcită.

— Mi s-a părut că au venit hoți pe iaht, zise el spre a se scuza. De aceea am venit încoace.

Siling-Hi duse un deget la buze și șopti:

— Vorbește încet Long-San, să nu ne audă nimeni. Jahantsi nu știe că am venit încoace și mă crede în cabină unde stă de pază. Am avut însă o cheie și m-am furișat afară. Știi ce este aici, Long-San?

La aceste cuvinte, spuse cu un zâmbet drăgălaș, îi arătă pachetul pe care îl avea în mână.

Privirea lui Long-San se îndreptă spre ascunzătoarea secretă, se întoarse la Siling-Hi și ghici tot.

— Opiu?

Siling-Hi dădu din cap și zise:

— Da, opiu. Vrei să ți-l dau ție?

— Mie?

— Da, ție.

— Vrei într-adevăr să mi-l dai?

— Da!

— De ce?

— Trebuie și ți-o mai spun? făcu Siling-Hi nerăbdătoare. Poți să-l vinzi în port și vei primi bani mulți, în schimb cer de la tine să taci, să nu spui nimănui, nici lui Liu-San-Ciang despre învoiala noastră.

În ochii lui Long-San se ivi o lucire de lăcomie.

— Vrei să-mi dai opiul cu adevărat? mai întrebă el o dată, uitându-se neîncrezător la Siling-Hi.

Ea îi întinse pachetul și zise:

— Ia-l și acum pleacă repede.

— Dar...

Fata făcu o mișcare de nerăbdare.

— Mai sta la îndoială?

— Dacă va afla Liu-San-Ciang, atunci s-a isprăvit cu mine.

— Ți-e teamă?

— El e crud și mă va chinui de moarte. Și așa mă urăște, fiindcă o dată nu l-am ascultat. Dacă aş avea bani destui nu m-aş mai întoarce niciodată pe iahtul acesta.

Siling-Hi închise ochii pentru câteva clipe și chibzui. Apoi zise:

— Dacă ți-aş mai da câteva pachete de opiu, ai putea să le vinzi ca să ai bani destui pentru a dispărea în interiorul țării.

Plin de uimire marinarul se uită la tânăra fată.

— Ai vrea să faci asta, stăpână?

— Da, însă ar trebui să părăsești încă în noaptea asta Shanghaiul și să nu mai dai ochii niciodată cu Liu-San-Ciang.

Long-San râse.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să nu-l mai văd, stăpână. Dar propunerea ta e prea frumoasă pentru a fi adevărată.

— Te înșeli, Long-San. Ajutându-te pe tine, îmi fac mie un mare bine. Așa că...

Nu-și isprăvi vorba, ci se îndreptă spre ascunzătoare, scoase tot opiul din ea și îl dădu lui Long-San.

— Iată tot ce era aici. E o întreagă avere și peste noapte vei deveni bogat, căci ai destul curaj să vinzi această marfă primejdioasă.

Long-San dădu din cap, cu înflăcărare.

— Cunosc cumpărători, care îmi vor da bani mulți pentru opiu.

— Mie însă trebuie să-mi mai faci un serviciu, Long-San.

— Fac tot ce-mi vei cere, stăpână, o asigură marinarul.

Siling-Hi se apropie de el și îi șopti:

— Când Liu-San-Ciang se va întoarce mâine pe iaht, trebuie să creadă că s-a făcut o spargere. Aici lăsăm totul așa cum este, iar pe mine și pe Jahantsi ne legi bine de mâini și de picioare, apoi vei părăsi iahtul.

— Voi face așa cum îmi poruncești, stăpână.

— Bine. Atunci du-te și caută câteva frânghii. Peste zece minute te aștept în cabina mea și până atunci îi voi fi spus și lui Jahantsi ce s-a întâmplat.

Long-San strecură pachetele cu opiu în buzunarele sale, apoi zise fetei:

— Vei fi mulțumită de mine, stăpână.

Siling-Hi nu mai dădu atenție cuvintelor lui și ieși grăbită, căci înainte ca Long-San să o lege, trebuia să dea drumul femeii albe.

Pe când marinarul se duse să caute frânghii, Siling-Hi alergă în cabina contesei, pe care o deschise de afară.

Dolores era culcată și nici nu ridică măcar capul când ea intră.

Credea că venise servitorul chinez și îi adusese de mâncare.

Abia când auzi vocea tinerei chinezoaice, sări în sus și se uită la aceasta cu ochii holbați, ca și când ar fi fost o fantomă.

— Tu ești?... Ai venit într-adevăr?

Siling-Hi se apropie repede de dânsa, îi făcu o plecăciune supusă și răspunse:

— A sosit clipa în care vei fi salvată, stăpână. Nu șovăi nicio clipă și coboară pe uscat.

Dolores rămase buimăcită, nevenindu-i să creadă.

Venise salvarea?

Era atât de neașteptată, încât nu fu în stare să înțeleagă, să cuprindă cu mintea.

Abia când Siling-Hi o îndemnă:

— Grăbește-te stăpână, au pierde nicio clipă, se ridică de pe pat.

Fața-i era palidă de emoție, ochii îi sclipeau și trebui să-și adune toate puterile spre a nu se prăbuși.

Siling-Hi îi întinse haina și pălăria, precum și geamantanul cu care venise pe bordul iahtului.

Cu mișcări de automat Dolores se îmbracă, apoi o trase pe Siling-Hi la pieptul ei și îi zise:

— Îți mulțumesc de mii de ori pentru ajutorul pe care mi-l dai.

Soarta să-ți răsplătească din belșug ceea ce faci pentru mine, să-ți dea toată fericirea pe care o dorești. Nu te voi uita niciodată, scumpa mea Siling-Hi...

Adânc mișcată, tânăra fată sărută mâinile contesei, fără să poată spune niciun cuvânt.

Încă o ultimă strângere de mână, o ultimă îmbrățișare, apoi Dolores se desfăcu și ieși cu pași grăbiți din cabină.

Siling-Hi o urmă și se uită lung după dânsa, când trecu pe puntea care lega iahtul cu cheiul.

Mica chinezoaică duse mâna la talismanul pe care îl avea la piept și se rugă nu numai pentru fericirea ei, dar și pentru aceea a femeii blonde.

Dolores se mai întoarse o dată și îi făcu un semn prietenos, la care Siling-Hi îi răspunse cu un zâmbet.

Apoi se întoarse iar în cabina ei, unde Jahantsi o aștepta plin de teamă și neliniște.

Tânărul marinar fu foarte uimit când își văzu stăpâna mulțumită și aproape veselă.

Fu însă și mai uimit, când aceasta îi destăinui planurile ei ciudate și aventuroase.

Dar când află că și Long-San se învoise cu bucurie, nu se mai împotrivi.

După câteva minute Long-San se întoarse și legă cobză atât pe Siling-Hi cât și pe Jahantsi, iar el părăsi iahtul luând cu el bogata răsplată pe care i-o dăduse fata.

Orice s-ar întâmpla acum, când Liu-San-Ciang va descoperi furtul, Long-San va fi departe și nimeni nu-l va mai putea prinde.

Cu toate că frânghia îi tăia adânc în carne, Siling-Hi zâmbea, gândindu-se că acum Liu-San-Ciang va uita pe frumoasa femeie albă și se va întoarce iar la dânsa.

Această speranță îi arăta viitorul într-o lumină strălucitoare și era încredințată că de acum înainte soarele fericirii va luci veșnic pentru ea.

114. Ispită

După o plimbare mai lungă prin oraș, Liu-San-Ciang intră în

restaurantul hotelului Royal.

Deși se opri și se uită în jurul său căutând un loc, nici chelnerii, nici directorul localului nu se sinchisiră de el, căci era doar numai un chinez, un om demn de dispreț.

Liu-San-Ciang se adresează unui chelner care tocmai trecea pe lângă dânsul și îl întrebă:

— Poți să-mi spui dacă domnul căpitan Barnabe de pe vaporul „Neptun” e aici?

— Uite-l colo lângă fereastră, răspunse chelnerul făcând o mișcare din cap în direcția arătată.

Liu-San-Ciang se uită într-acolo.

Așadar acesta era căpitanul Barnabe!

Localul era plin de lume și toate mesele ocupate, căci veniseră ofițerii, inginerii și medicii tuturor vapoarelor care se aflau în port. Numai căpitanul Barnabe mai era singur la masa lui, așa că Liu-San-Ciang se gândi să se ducă la el și să-l roage să-i dea voie să stea și el la masa lui.

Liu-San-Ciang se îndreaptă într-acolo și căpitanul îi dădu voie să ia loc.

Nici lui nu-i prea erau dragi chinezii, totuși nu-i disprețuia chiar atât de mult ca europenii stabiliți la Shanghai.

Înainte de a se așeza pe scaun, Liu-San-Ciang se prezintă și Barnabe își spuse și el numele, așa că se ivi îndată prilejul de a începe o conversație.

— Avem un prieten comun, domnule căpitan, zise chinezul.

— Da?... Cine este?

— Căpitanul Reval.

— Ah, Reval! Îl cunosc bine.

— L-am întâlnit la Genova, unde mi-a spus că ești comandantul vasului „Neptun”.

— Da, așa este.

— Am intrat în același timp în port.

— Atunci dumneata ești căpitanul iahtului chinezesc „Li-Pe”?

— Sunt proprietarul lui.

— Frumos vas.

Liu-San-Ciang zâmbi măgulit.

— Mărturisesc că sunt mândru de el și îmi face plăcere să cutreier

mările cu acest iaht. De curând am fost mai multă vreme în Europa, am vizitat Parisul, Londra, Hamburg, Berlinul și alte orașe mari și porturi.

— Unde ți-a plăcut mai mult?

— La Marsilia.

— Și mie îmi place acest port mai mult decât toate celelalte.

— Dar și Shanghai e frumos.

— Nu poate fi asemuit cu Marsilia.

— Bineînțeles că nu, fiind un oraș cu caracter oriental pronunțat, totuși oferă și el multe lucruri demne de văzut.

— Totul se concentrează în cartierul european și aici nu găsesc nimic neobișnuit.

— Mai este și un alt Shanghai afară de acest cartier și în felul lui e ceva cu totul deosebit. Vreau să vorbesc de cartierul de lângă canalul Su-Ciau.

— N-am fost încă pe acolo.

— Ar trebui să vizitezi acel cartier. Acolo vei putea cunoaște adevărata viață chinezească.

— O cunosc din alte porturi.

— Fără îndoială că numai imitație, căci europenilor nu li se arată niciodată realitatea.

— Ba am fost chiar într-o adevărată speluncă de opiu și astea sunt partea cea mai interesantă din porturile chinezești.

Liu-San-Ciang zâmbi.

— Vei fi fost într-una, anume amenajată pentru englezii și americanii dornici de senzație.

— Mie mi s-a părut însă că e o adevărată speluncă, una veritabilă.

— Fiindcă n-ai văzut încă una veritabilă și nu poți face o comparație. Ar trebui să te duci într-una în care n-a călcat încă niciun european. Ai vedea scene cu adevărat chinezești și ți-ar deschide ochii asupra grozavului viciu care bântuie poporul nostru.

— Dar dacă europenii n-au voie să se ducă acolo?

Liu-San-Ciang tăcu câteva clipe, se uită iscoditor la Barnabe, apoi întrebă repede:

— Ai avea chef să vezi așa ceva?

— De ce nu? Îmi place să-mi îmbogățesc cunoștințele în toate privințele.

Chinezul se oferi îndată politicos:

— Aș putea să-ți fac rost să intri într-o astfel de speluncă.

Liu-San-Ciang era mulțumit de el însuși, căci reușise să se apropie de căpitanul Barnabe, să-i facă cunoștința și să aducă vorba despre ceea ce îl interesa mai mult.

Dacă mergea astfel înainte, va reuși să-l ducă la spelunca lui Tao-Juan-Ming.

Chinezul comandase diferite mâncăruri pe care chelnerul le servi, astfel, că conversația fu întreruptă.

Căpitanul Barnabe sfârși de mâncat și acum mai sorbea din când în când din paharul său cu vin.

După o tăcere de câțva timp, Liu-San-Ciang începu iar:

— Dacă îți face plăcere, domnule căpitan, stau la dispoziția dumitale de a te conduce în cartierul chinezesc din Shanghai.

— Chiar azi?

— Dacă vrei...

— N-am niciun alt proiect. Dar îmi vei putea arăta o speluncă de opiu veritabilă?

— Una dintre cele mai renumite care există în Shanghai și unde nu pot intra decât cei inițiați.

— Când vrei să plecăm?

— Dacă îmi dai voie, să-mi sfârșesc mai întâi masa, domnule căpitan.

Căpitanul Barnabe râse.

— Negreșit că da. Mănâncă în toată liniștea, căci nu sunt atât de grăbit.

Dar după o gândire de câteva minute, căpitanului îi veni o îndoială. Era oare bine să se încredințeze conducerii unui chinez pe care nici nu-l cunoștea mai de aproape? Se vorbea de multe dispariții și era de fapt a mare imprudență.

Se uită în jurul său și își dădu seama că cei de la mesele învecinate se uitau cu oarecare dezaprobare la el.

El nu se sinchisi însă de părerea altora. Dacă îi plăcea să stea de vorbă cu un chinez, nimeni nu putea să-l oprească.

Era încredințat că mergând cu Liu-San-Ciang, va avea prilejul să vadă ceva cu totul neobișnuit.

Faptul acesta îl atrăgea și, în cele din urmă, se hotărî să nu-și schimbe planul.

Liu-San-Ciang isprăvisese masa și chemă pe chelner să facă plata. Apoi zise:

— Putem merge, domnule căpitan.

— Numai o clipă încă, aș vrea să-mi beau, numai vinul.

Barnabe nu se prea grăbi însă și între altele îl întrebă pe chinez:

— Dar spune-mi, nu e primejdios să mergi noaptea în cartierul chinezesc?

— Nicidecum. Acolo ești tot atât de sigur ca și în cel european.

În sfârșit căpitanul Barnabe se ridică și se pregătea să plece cu Liu-San-Ciang. În clipa însă în care își luă chipiul, observă că Liu-San-Ciang se uita cu ochi plini de mânie spre intrarea restaurantului și că se îngălbenise deodată la față.

115. O rază de fericire

În sfârșit Dolores era liberă și colo, nu departe, era vaporul „Neptun”, unde îl va găsi pe prietenul ei.

Alergă cât o ținură picioarele, ajunse la puntea care ducea de pe chei la vapor și o trecu repede.

Un marinar care stătea de santinelă, îi ieși în cale și strigă:

— Stai! Încotro?

— Trebui să vorbesc cu căpitanul Barnabe.

Marinarul o măsură cu privirea și deodată fața lui se luminează de bucurie.

— Dacă nu mă înșel, ești contesa blondă din Marsilia? Iartă-mă că-ți spun astfel, dau nu te cunosc decât sub numele acesta și...

Dolores nu-l lăsă să-și isprăvească vorba, ci zise repede:

— Da, eu sunt.

El vru să mai spună ceva, ea însă îi curmă iar vorba, nerăbdătoare:

— Te rog du-mă la căpitanul Barnabe, căci trebuie să vorbesc numaidecât cu dânsul.

— Din nefericire nu pot să-ți îndeplinesc rugămintea, căci căpitanul Barnabe a coborât pe uscat.

— Când se va întoarce pe bord?

— Nu știu, dar azi nu cred să-l mai poți vedea. Mai bine ar fi să mai

vii o dată mâine dimineață și îl vei găsi negreșit.

Dolores clătină capul.

Nu îndrăznește să meargă singură în oraș și să rămână noaptea acolo. S-ar putea întâmpla o adevărată nenorocire, dacă întâmplarea l-ar scoate în cale pe Liu-San-Ciang. Ar putea să ceară și ocrotirea poliției, dar acest demers ar da loc la o mulțime de cercetări și întrebări, la nenumărate formalități, așa că se hotărăște să nu plece de pe vapor până când nu va fi vorbit ca căpitanul Barnabe.

Îi spuse aceasta și marinarului, care răspunse:

— Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să rămâi pe vapor, dar învoirea n-o poate da decât ofițerul de serviciu.

— Cine e?

— Azi e de serviciu domnul inginer-șef.

— Atunci du-mă, te rog, la dânsul.

Marinarul o duse până la cabina inginerului, bătu la ușă și-o lăsă pe Dolores să intre.

Inginerul ridică privirea de pe un ziar din care tocmai citea, o recunoscuse imediat pe contesă, se sculă de pe scaun și făcu câțiva pași în întâmpinarea ei.

— Cum, dumneata aici la Shanghai, doamnă? exclamă el nespuse de uimit.

— Printr-o întâmplare am văzut apoi vaporul „Neptun”.

— Da, am primit ordinul să venim la Shanghai.

— Pe mine m-au adus vânturi potrivnice până aici, ca să vorbesc în limbajul marinarilor.

— Ei, principalul e că în ciuda vânturilor potrivnice, tot ne-am întâlnit. Căpitanul Barnabe se întristase foarte mult. Era nenorocit când te-a așteptat zadarnic la Sidney și a plecat de acolo cu inima foarte grea.

— Îmi dai voie să rămân pe bord, până când se va întoarce din oraș?

— Ți voi propune ceva mai bun, doamnă. Știu unde s-a dus căpitanul Barnabe, așa că putem merge și noi acolo ca să-l revezi mai curând. Te învoiești?

— Dacă vrei să mă însoțești, atunci da, domnule inginer.

— Asta se înțelege de la sine, căci în niciun caz nu te-aș fi lăsat să mergi singură în oraș. Shanghaiul e foarte primejdios noaptea, mai cu

seamnă pentru femei singure. Te văd foarte agitată și obosită. N-ai vrea să te odihnești puțin?

— Nu. Mai bine să plecăm îndată.

— Cum vrei dumneata.

Inginerul își luă chipiul și amândoi părăsiră cabina. Ajungând pe punte, chemă un subofiter, îi spuse să îngrijească de supravegherea vaporului în lipsa lui, apoi trecură pe chei și se îndreptară spre oraș.

Pe drum inginerul o întreabă pe Dolores:

— N-ai aflat încă nimic despre fiica dumatăle?

— Nu, însă nădăjduiesc să aflu ceva de la căpitanul Barnabe. Mi-a telegrafiat că...

— Știu, căci cu mine s-a sfătuit. Eu am fost acela care a găsit cea dintâi urmă a domnișoarei Felicia.

Dolores se opri în loc și apucându-l de braț îl întreabă:

— Știi unde se află?

— Aflasem unde e, dar apoi... Vreau să-ți povestesc totul de la început.

Inginerul îi istorisi despre întâlnirea cu vaporul „Regina Mărilor”, cum se dusesse pe bordul acestuia spre a repara un defect la mașină și ce descoperise acolo.

Pe când vorbea inginerul, meraseră înainte și Dolores asculta cu încordare.

Cele povestite de inginer o tulburară până în adâncul sufletului.

Așadar, Felicia ei scumpă încăpuse pe mâinile unor negustori de carne vie?

Știrea aceasta o îngrozi.

— Și ce s-a întâmplat mai departe? întreabă ea agitată.

— Căpitanul Barnabe a înștiințat poliția și aceasta a plecat îndată în întâmpinarea vaporului...

Și continuă să povestească tot ce aflase de la Barnabe.

Din pieptul sărmanei contese ieși un geamăt dureros.

— Vasăzică zadarnică a fost speranța mea că-mi voi găsi copila la căpitanul Barnabe sau altundeva, sub ocrotirea unor oameni cumsecade. Dumnezeuule sfinte, e mai mult decât pot îndura!

Spre a o liniști, inginerul continuă:

— Căpitanul Barnabe a continuat apoi urmărirea și reușise să descopere iar urma Felicieii...

Dolores ridică repede capul și zise ca înfrigurare:

— A descoperit-o iar pe Felicia?

Fără să-și dea seama, își împreună mâinile și se uită spre cerul înstelat.

— Dumnezeu îndurător, îți mulțumesc...

Câteva clipe se lăsă stăpânită de gândul fericit, dar apoi fu iar cuprinsă de neliniște și torturare chinuitoare.

Își aduse aminte de ce îi spusese inginerul cu câteva clipe în urmă: Felicia era în mâinile unor neguțători de fete!

— Și i-a fost cu puțință căpitanului Barnabe să-mi salveze copila? Întrebă ea ca vocea înăbușită și cu ochii ațintiți asupra inginerului.

Dar pe fața acestuia citi o tresărire dureroasă și presimțind o nouă știre covârșitoare, se sprijini iar de brațul inginerului să nu cadă.

— Spune-mi tot adevărul, nu-mi ascunde nimic... Ce s-a întâmplat cu Felicia mea?

Inginerul dădu din umeri și câteva clipe tăcu încurcat, apoi continuă:

— Din nefericire nu pot să-ți dau niciun amănunt, scumpa mea doamnă. Căpitanul Barnabe îți va putea povesti totul pe larg... Uite, colo a hotelul Royal unde s-a dus căpitanul. Numai câteva minute încă și îl vei revedea.

Ca o vijelie năprasnică se năpustiră gândurile triste asupra sărmanei Dolores.

Copila ei, tot ce avea mai scump pe lume, Felicia pe care o păzise ca ochii din cap, spre a nu fi atinsă de noroiul în care se bălăcea lumea întreagă, încăpuse pe mâinile unor proxeneți, fusese târâtă în țări străine, în primejdie de a cădea pradă celei mai grozave rușini.

Toată viața sărmanei contese fusese un drum presărat cu spini, dar ea mersese mai departe, îndurase orice, numai pentru a putea presăra flori în calea copilei ei...

Și acum Felicia să fie oare sortită să ducă aceeași viață nenorocită?

Nu, soarta nu putea fi atât de nemiloasă, atât de neîndurată!

Dacă într-adevăr n-o va putea scăpa pe Felicia, dacă aceasta va rămâne în mâinile acelor ticăloși, atunci toate jertfele aduse de nenorocita ei mamă, fuseseră zadarnice.

Dolores își duse mâna la piept, simțind ca un clește de foc care îi sfâșia inima.

Trebui să-și adune toate puterile, spre a se târî până la hotelul Royal.

Inginerul deschise ușa de la intrare și o lăsă să treacă înainte. În restaurant era mișcarea obișnuită în marile hoteluri. Clienții ședeau la mese sau în picioare în grupuri, personalul hotelului alerga de colo până colo să-i servească. Unul din directori veni spre cei doi nou-veniți, căci mai cu seamă frumusețea contesei îi atrăsese atenția. Salută pe noii oaspeți cu o plecăciune și îi întrebă ce doresc.

— Spune-mi te rog, căpitanul Barnabe de pe vaporul „Neptun” mai e aici!

— Da, uitați-vă, e acolo.

Inginerul îl descoperi cel dintâi și zise contesei:

— Iată-l la masa a patra din dreapta. Mi se pare că am venit tocmai la timp, căci îl văd pregătindu-se de plecare.

Dolores își îndreptă privirea într-acolo și de astă dată îl zări și dânsa. Dar bucuria revederii îi fu tulburată și plină de spaimă se dădu un pas înapoi.

Lângă căpitanul Barnabe era...!

Doamne Dumnezeule, nu se vor mai sfârși niciodată nenorocirile!

Instinctiv, Dolores presimțea că chinezul n-avea gând bun și tocmai el era acela care se apropiase de căpitanul Barnabe!

Ea se întoarse spre inginer, care o privi uimit și îi zise repede:

— Du-te, te rog, singur la căpitanul Barnabe și spune-i că am venit.

Tânărul ofițer clătină nedumerit capul și o întrebă:

— De ce nu vrei să vii și dumneata, doamnă?

Nerăbdătoare, Dolores îl îndemnă:

— Fă, te rog, cum îți spun eu. Du-te repede, să nu pierdem nicio clipă, căci n-aș vrea să fiu văzută de chinezul de care e însoțit și nici acesta nu trebuie să afle că sunt aici, Așadar căpitanului să-i spui numele meu numai în șoaptă, m-ai înțeles?

Inginerul dădu din cap.

— Bine, doamnă. Acum știu despre ce este vorba.

Pe când inginerul se îndreptă spre locul unde se afla căpitanul Barnabe, Dolores se ascunse în dosul unui grup de palmieri, spre a nu fi văzută de Liu-San-Ciang; era însă prea târziu.

Acesta o și zărise și plin de mânie se năpusti spre dânsa.

Acea pe care o iubea cu patimă nebună, se afla aici în libertate?

Dar nu se dădu încă bătut.

Va pune iar mâna pe dânsa și dacă nu se va putea altfel, va întrebuința chiar forța.

Fără să stea mult pe gânduri, străbătu repede sala și o trase pe Dolores din ascunzătoarea ei.

Când își aținti privirea asupra contesei, aceasta rămase ca împietrită.

Vru să țipe, să strige ajutor!

Colo, aproape de tot, era doar Barnabe, cel mai bun prieten al ei și inginerul!

Dar niciunul din ei n-o vedea.

Inginerul vorbea cu căpitanul și deodată...

Dolores simți pe fața ei suflul fierbinte al chinezului și auzi vocea lui poruncitoare:

— Urmează-mă, fără să scoți o vorbă, fără să țipi... căci ești a mea... numai a mea...

Totul începu să se învâртеască în jurul ei. Se împotrivi puterii misterioase a chinezului, o singură voință o stăpânea: aceea de a fi liberă.

Dar chinezul o trăgea cu putere după dânsul. Cu niciun preț nu voia s-o piardă pe femeia albă.

O ținea strâns, cu toată puterea și își pironi privirea în ochii ei, știind că avea o putere hipnotică foarte mare.

Acum îi părea rău că nu se folosisese de această putere încă pe iaht, căci atunci Dolores nu i-ar fi putut scăpa.

Ea nu era încă liberă, întâmplarea îi venise în ajutor și încă se putea s-o readucă în stăpânirea lui.

Cum să iasă din hotel, fără să atragă atenția publicului?

Chinezii nu erau bine văzuți în acest local și dacă va ajunge la un scandal, la încăierare, atunci desigur că va fi înfrânt.

Dar deocamdată Dolores era încă în puterea lui, nici nu se mișca din strânsoarea în care o ținea. Era ca leșinată. Spaima de întâlnirea grozavă cu dânsul o făcuse să-și piardă aproape cunoștința.

Gândurile se învâlmășeau nebune în capul lui Liu-San-Ciang.

Să plece cât mai repede de acolo. Putea oare să iasă din ascunzătoarea în care era cu Dolores? Nu-l vor opri când va trece prin sală cu o femeie albă pe care o târa după dânsul?

N-ar fi mai bine să mai încerce să sară prin fereastra cea mare pe care o vedea în apropiere de locul unde se afla?

Sala nu era prea sus deasupra nivelului pământului și astfel va putea scăpa cu prețioasa-i pradă.

Afară erau o mulțime de automobile. Parte din șoferi erau chinezi, și fără îndoială că unul din ei îi va da ajutor să fugă.

Afară de asta atât el cât și compatrioții săi cunoșteau destule ascunzători tainice pe care nici poliția engleză nu le descoperise încă.

Va ști deci unde s-o ducă pe Dolores, așa încât să n-o mai poată găsi nimeni

Iar căpitanul Barnabe nu va mai sta mult la Shanghai, ci peste câteva zile va fi nevoit să plece, chemat de datoria lui.

Toate acestea îi trecură prin cap lui Liu-San-Ciang, pe când inginerul se apropia de masa căpitanului Barnabe.

Prin vederea neașteptată a inginerului său, atenția lui Barnabe fu atrasă spre el și nu se mai uită la chinez.

Căpitanul privi uimit la inginer și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? De ce ai venit aici?

— Fiindcă s-a petrecut ceva foarte important, căpitane.

Barnabe deveni atent.

— Ceva important? făcu el. E în legătură cu Felicia de Martigny?

— Da.

Agitat, căpitanul îl apucă pe inginer de braț, uitând unde se află și de chinez, gândindu-se numai la Dolores și la copila ei.

— A fost găsită?

— Nu. Dar a venit altcineva.

— Cine?

— Contesa blondă.

Barnabe avu o tresărire de bucurie.

— Dolores?!

Inginerul dădu din cap.

— A venit pe vapor și te-a căutat, căpitane. Știind că te-ai dus la Royal, am adus-o și pe ea aici.

Barnabe privi în jurul lui, căutând pe contesă și zise cu nerăbdare:

— Unde e? De ce n-ai adus-o la masa mea?

Abia la auzul acestei întrebări, inginerul își aminti de scena ciudată de la intrare și pe care o uitase în bucuria de a aduce căpitanului său

o veste atât de bună.

Se întoarse repede și zise:

— Așteaptă în vestibul, căpitane. Hai să mergem repede la dânsa. N-a vrut să intre în sală, de teamă să nu fie văzută de chinezul care se afla la masa dumată.

Barnabe avu îndată presimțirea unei nenorociri și strigă buimăcit:

— Unde e chinezul?

Inginerul dădu din umeri:

— A plecat.

Căpitanul Barnabe îl apucă de braț și îl trase grăbit după el.

— Repede, repede... Să mergem la Dolores, mi-e teamă că chinezul a văzut-o și s-a folosit de timpul în care stăteam de vorbă, spre a înfăptui ce avea de gând să facă.

Barnabe avea dreptate cu presupunerea lui. Fără a mai șovăi, Liu-San-Ciang se îndreptă spre fereastra deschisă.

Trebuî însă să-și ia privirea de la Dolores, și cum aceasta se împotriva din răspunderi, profită de acest prilej și scoase un țipăt puternic.

Atrase astfel atenția celorlalți clienți și se produse o învălmășeală.

Într-o clipă chinezul fu înconjurat.

Inginerul care dintr-o singură privire înțeleșese situația, se repezi la Liu-San-Ciang și îl lovi cu pumnul în ceafă.

— Te voi învăța eu minte, câine blestemat, strigă el înfuriat și îi dădu o a doua lovitură lui Liu-San-Ciang, care se prăbuși la pământ.

Și alți clienți, precum și o parte din personalul hotelului observaseră scena și alergară în ajutorul inginerului, scoțând strigăte de indignare.

— E o obraznicie nemaipomenită din partea acestui galben, să se atingă de o femeie albă!

Mai cu seamă niște americani strigau iritați:

— Linșați-l pe acest ticălos! Ucideți bestia!

Nu lipsea mult să i se facă de petrecanie lui Liu-San-Ciang, însă calmul directorului care interveni, îl scapă de la moarte.

— Să-l dăm pe mâna poliției, hotărî directorul.

Când chinezul auzi cuvântul poliție, sări în picioare și încercă să fugă, însă imediat fu apucat de câțiva din cei de față, care îl ținură pe loc.

Un chelner alergă la telefon și chemă postul de poliție cel mai apropiat.

Liu-San-Ciang încerca mereu să se smulgă din brațele acelor care îi țineau, se zbătea ca un nebun, ochii îi ieșiseră din orbite, făcuse spume la gură și își arăta dinții ca o fiară.

În primul moment căpitanul Barnabe nu putuse înțelege ce se întâmplase cu Liu-San-Ciang, căci n-o zărise încă pe Dolores. Se îndreptă spre locul unde avusese loc toată scena descrisă mai sus și abia aici se află deodată față în față cu contesa.

— Dolores!

Îi luă mâinile, le strânse, le sărută cu înfocare și plin de o nemărginită fericire, se uită la ea.

Uitară în clipa aceea că nu erau singuri, se îmbrățișară și se lăsară copleșiți de bucuria revederii.

Fură treziți din visarea lor, căci doi polițiști intrară în sală.

Liu-San-Ciang mai încercă încă o dată să scape, dar de astă dată polițiștii îl înhățară și când el se împotrivi, îi puseră cătușe.

Văzând că totul e pierdut, se supuse cu fatalismul caracteristic popoarelor asiatice.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă unul din polițiști, privind în jurul său.

Inginerul se apropie de dânsul și îl lămură:

— Am văzut pe chinez atacând pe acea doamnă și atunci l-am doborât ca s-o scap de el.

Polițistul se adresează contesei cu întrebarea:

— Cunoașteți motivul pentru care v-a atacat?

— Fiindcă m-a ținut prizonieră și-am fugit, răspunse Dolores. Mă atrăsese pe iahtul său, care se află acum în portul Shanghai și acolo mi-a făcut propuneri rușinoase pe care le-am respins. Atunci m-a închis, dar am reușit să scap. Aici m-a zărit și cred că voia să pună iar mâna pe mine, ca să mă ducă din nou pe iaht.

— Atunci s-a făcut vinovat de siluire și atac la libertatea individuală. Asta îl va costa foarte scump.

— Nu e singura crimă de care s-a făcut vinovat. Știu că e și contrabandist de opiu.

Până atunci Liu-San-Ciang ascultase în liniște acuzarea contesei, dar când auzi aceste cuvinte, scoase un blestem în limba chineză, apoi

zise răstit:

— Minte!

Abia pronunțase acest cuvânt, când căpitanul Barnabe îl și lovi peste față, deși se afla între cei doi polițiști. Indignarea lui Barnabe nu mai cunoștea margini și ceilalți martori ai întâmplării, înfuriați peste măsură de nerușinarea chinezului, se apropiau spre a-i aplica singuri pedeapsa pe care o merita. Cei doi polițiști îi opriră însă de a se apropia de chinez.

— Care e vaporul lui? întrebă iar polițistul.

— Iahtul se numește „Li-Pe”

— Are opiu pe bord?

— Da și după câte știu vrea să-l ducă în port spre a-l vinde.

— Vom cerceta cazul acesta fără întârziere.

Polițistul o mai rugă pe Dolores să-i dea numele ei, apoi împreună cu colegul său îl duseră pe chinez, care mergea cu pași șovăitori.

El știa prea bine că-l așteaptă vreo câțiva ani de închisoare grea și că va fi bătut crunt

Clienții și personalul restaurantului se împrăștiară, așa că Dolores și căpitanul Barnabe rămaseră singuri.

Înc-o dată își strânse mâinile și privirile lor se întâlniră cu o expresie de dragoste adâncă.

— Nu-mi vine încă să cred că ne-am întâlnit aici.

Dolores dădu din cap.

— Nici mie. Mi se pare o adevărată minune.

Tremura atât de tare încât abia se putea ține pe picioare.

Barnabe o cuprinse cu brațul, și o sprijini.

— Vino, Dolores. Ai nevoie de liniște ca să-ți revii din spaima pe care ai tras-o.

Ea se alipi de el și închise ochii. Cu toată emoția prin care trecuse, se simțea acum la adăpost lângă căpitanul Barnabe, care știa că o iubește din tot sufletul.

Barnabe îi ghici gândurile și inima-i tresălta de bucurie. Îi venea s-o ia pe Dolores în brațe și s-o ducă departe, departe, unde să fie numai ei amândoi.

Căpitanul se îndreptă spre inginer, care stătuse la o parte și îi zise:

— Acum ne vom întoarce pe vapor. Fii te rog atât de bun și spune să se aducă o mașină.

Inginerul alergă înainte iar Dolores și Barnabe merseră încet pe urma lui.

Deși știa că Liu-San-Ciang fusese arestat, totuși Dolores se uita cu frică în jurul ei, ca și când s-ar fi temut de noi primejdii.

Căpitanul îi dezmierdă mâna ca s-o liniștească și i-o strânse ușor, voind prin aceasta să-i transmită o parte din puterea și curajul său.

— Să nu-ți mai fie frică de nimic, Dolores, îi zise el cu glas blând. Ești lângă mine și nimeni nu te va mai putea atinge.

Ea zâmbi fericită și ochii i se umplură de lacrimi de bucurie. Se simțea atât de bine, știindu-se la adăpost, sub scutul bărbatului atât de drag...

116. Doi vinovați

Discuția aprigă pe care o avusese cu Bob și amenințările domnișoarei Ethel Drof dezlanțuiseră o vijelie atât de puternică în sufletul lui Frank Wilkens, încât se simțea aproape doborât. Spumega de mânie, că atât de aproape de țintă, era amenințat să fie învins.

Plin de mânie din pricina ultimelor întâmplări, voia că tragă la răspundere pe acela, pe care îl socotea drept singurul vinovat.

Încă în aceeași seară încercă să vorbească cu profesorul Black, dar nu-l găsi acasă.

Se duse de trei ori la sanatoriul lui. În zadar. Black își luase o zi concediu și nimeni nu putu să dea lui Frank Wilkens o indicație unde l-ar putea găsi.

Frank Wilkens cutreieră toate localurile elegante din Londra, în speranța că va găsi undeva pe Black, dar totul fu degeaba. Fără să-i fi dat de urmă, se întoarse în zori la hotel și se culcă istovit de oboseală.

Câteva ceasuri dormi un somn greu și avu visuri urâte.

Când se deșteptă pe la zece dimineața simți dureri de cap grozave. Făcu o baie rece, pentru a se înviora, dar nu fu în stare să-și gonească gândurile rele care îl chinuiau neîncetat.

Era mulțumit că n-o întâlnise pe Ethel Drof, căci nu avea deloc chef să mai aibă o nouă explicație cu dânsa.

Aștepta cu înfrigurare să lămurească tot ce îi aruncase Bob în față, așa că primul său drum fu iar spre sanatoriul doctorului Black. De astă dată avu noroc, căci îndată după ce fu anunțat, profesorul îl primi.

Black îl întâmpină cu un zâmbet prefăcut și îl salută exagerat de prietenos.

Frank Wilkens se făcu că nu vede mâna pe care i-o întinsese profesorul, îl măsură cu o privire plină de cel mai adânc dispreț și îi aruncă în față:

— Impostorule!

Black se uită buimăcit la dânsul.

— Mister Wilkens, ce înseamnă asta?

Frank Wilkens izbucni într-un râs strident.

— Ai putea să-ți închipui ce înseamnă.

Black se stăpâni și răspunse liniștit:

— Nu știu ce te îndreptățește să-mi aduci o asemenea jignire?

Frank Wilkens veni aproape de tot de dânsul și îl privi drept în ochi:

— Nu ești un impostor, Black? Nu te muștră cugetul când te uiți la mine?

Profesorul surâse cu un aer de superioritate și răspunse:

— Mi se pare, mister Wilkens, că vrei să iei locul vărului dumitale.

Frank Wilkens ridică amenințător mâna.

— Ți-ar conveni să mă declari drept nebun!

— După felul în care vorbești, ai putea fi luat ca atare.

— Așadar tăgăduiești?

Black dădu din umeri, nepăsător.

— Nu știu ce aș avea de tăgăduit, mister Wilkens.

— Atunci mărturisești că de ani de zile vărul meu nu se mai află în sanatoriul dumitale și că ai încasat pe nedrept onorariile mari și întreținerea pe care ți-am plătit-o?

Pentru câteva clipe Black își pierdu cumpătul, se dădu înapoi și holbă ochii la Wilkens ca și când nu l-ar fi înțeles bine.

Frank Wilkens stătea în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept și urmărea cu privirea fiecare mișcare a profesorului.

După o pauză dădu din cap și zise:

— Te-ai trădat prin spaima pe care o arăți, Black. Recunoști dar că ești un escroc?

Dar de astă dată profesorul îi întoarse spatele izbucnind într-un râs ironic, se îndreptă spre biroul său, luă loc în fotoliu, puse picior peste picior și cu mișcări nepăsătoare își aprinse o țigară.

— Mister Wilkens, aş putea înştiinţa poliţia, ca să-i povestesc toată această istorie şi să-i lămuresc cum regele automobilelor a ajuns la marea lui avere şi la imensele întreprinderi...

Wilkens încleştă pumnii.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi?... Dumneata?!...

— Cum mi se vorbeşte, aşă răspund, mister Wilkens.

— E o neruşinare!

— Mă faci escroc, dar dumneata însuţi ce eşti?

— Asta nu va putea dovedi nimeni, Black, nici chiar dumneata, izbucni Frank Wilkens, pierzându-şi din ce în ce mai mult stăpânirea de sine.

— Aşa crezi? făcu Black, care îşi păstra calmul, pe măsură ce Wilkens îl pierdea pe al lui.

Cu o privire plină de mânie, Wilkens se apropie de Black şi zbieră:

— Am în mâinile mele un certificat de la dumneata prin care arăţi că vărul meu era într-o stare de nevindecat.

— Şi eu am însemnări, din care judecătorii vor putea afla că noi amândoi am înfăptuit o crimă împotriva celui nenorocit de Frank Wilkens.

— Însemnări?

Black dădu din cap.

— În timpul cât vărul dumitale a stat în sanatoriul meu, a scris mai departe la jurnalul lui şi a povestit toată istoria vieţii sale. Tot ce-a scris e o grea învinuire împotriva dumitale, mister Wilkens. Când a fugit, a lăsat jurnalul aici şi eu am păstrat cu sfinţenie acest document de mare preţ, spre a mă folosi la nevoie ca de o armă împotriva dumitale. Dacă mă vei denunţa deci că te-am înşelat cu câteva mii de dolari păcătoşi, atunci vom merge amândoi la închisoare, braţ la braţ, ca doi buni prieteni.

Wilkens se prăbuşi pe un scaun şi respiraţia ameninţa să i se oprească.

— Există un jurnal al vărului meu? bâlbâi el.

— Poate nu crezi ce-ţi spun?

— M-ai minţit ani de-a rândul spunându-mi că vărul meu se află în sanatoriul dumitale şi la fiecare şase luni mi-ai făcut un raport mincinos asupra stării lui. Totul era numai înşelătorie. Cum vrei să te cred acum?

Black aruncă mukul țigaretel în scrumieră, se sculă și se duse spre un dulap cu cărți. În timp ce deschidea o casă de bani secretă, ascunsă după șirurile de cărți, continuă:

— La început am nădăjduit că-l voi putea prinde pe fugar și am cheltuit sume enorme cu detectivi, spre a-l prinde și a-l aduce iar la sanatoriu. Dar a fost foarte isteț și a făcut astfel încât i s-a pierdut urma cu desăvârșire. Apoi am așteptat să aflu, dacă nu cumva plecase în America, spre a te trage la răspundere. Dar trecură luni după luni, fără să mai dea vreun semn de viață și atunci mi-am spus că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut e să ascund faptele.

Wilkens începu iar să râdă ironic.

— Scuzele văd că nu-ți lipsesc, Black.

Profesorul dădu nepăsător din umeri.

— Nu ți-am făcut un bine mult mai mare, lăsându-te să crezi că vărul dumitale se află sub pază bună? Ai mai fi avut liniștea trebuincioasă pentru a te ocupa de afacerile dumitale, dacă ai fi știut că a fugit? Ai fi fost chinuit neîncetat de teama că într-o bună zi va apărea în fața dumitale spre a-și cere drepturile pe care i le-ai luat.

— Așadar ești de părere că trebuie să-ți fiu recunoscător, nu-i așa? întrebă Frank Wilkens cu glas șuierător.

Profesorul răspunse foarte calm:

— În orice caz n-ai niciun drept să mă faci escroc. Dacă ai cunoaște conținutul acestui jurnal, atunci ai vedea scris negru pe alb că ești un escroc mult mai mare decât mine.

Spunând aceste cuvinte, Black îi arată un volum legat în piele, apoi trase un scaun lângă Frank Wilkens, luă loc și deschise jurnalul, astfel încât americanul să poată recunoaște scrierea. Dacă s-ar mai fi îndoit de cuvintele profesorului, acum avea înaintea ochilor dovada că acesta spusese adevărul, căci recunoscuse scrierea vărului său.

Black îi arată un pasaj subliniat cu roșu și citi:

„...de când s-a deschis testamentul prin care unchiul William m-a făcut și pe mine moștenitorul fabricii sale, ura vărului meu Frank, cu care semăn atât de mult încât nimeni nu ne poate deosebi, a devenit din zi în zi mai mare, mai înverșunată. Am trista presimțire că va întrebuința toate mijloacele pentru a mă înlătura...”

Wilkens își astupă urechile, îngrozit.

— Oprește, nu mai vreau să aud nimic!

Black surâse cu un aer de superioritate.

— Păcat că nu vrei să mai asculți. Mai sunt multe lucruri interesante în jurnalul ăsta.

Agitat, Frank Wilkens se ridică de pe scaun, întinse mâna după caiet și zise:

— Dă-mi-l mie!

Black îl ascunse repede în buzunarul hainei.

— Nici nu mă gândesc să dau din mâini un document atât de prețios.

— Vreau să ți-l cumpăr. Cât ceri pe el?

— Nu-l dau pentru bani.

— Atunci pentru ce-l păstrezi? Au trecut douăzeci de ani de când vărul meu n-a mai dat niciun semn de viață. Așadar lui nu-i mai poți da caietul și dacă eu ți ofer o sumă mare pentru el, cred că ți va fi mai plăcut decât să ții caietul în casa de bani.

Black clipi din ochi și chibzui, dar înainte de a putea da un răspuns, se auzi de afară un zgomot, pricinuit pesemne de căderea unei mobile. Amândoi ascultară îngroziți și pe când Black alerga spre ușă, Frank Wilkens bâlbâi înspăimântat:

— Dumnezeu! Cineva a ascultat tot ce-am vorbit.

117. În căutarea unei slujbe

Încă nu se luminase bine de ziuă, când Bob Wilkens se trezi din somnul adânc în care căzuse. Își dădu îndată seama de situația în care se afla și mai rămase culcat în pat pentru a chibzui la ce avea de făcut.

Prin fereastra mică a încăperii pătrundea lumina slabă a dimineții tulburi și arăta și mai mult mizeria care îl înconjura.

După coliba de pe insulă, această odaie era fără îndoială adăpostul cel mai urât în care înnoptase în viața lui.

Să plece cât mai repede de aici. Își întinse trupul, se sculă și își netezi îmbrăcămintea. Oare gazda lui, bătrânul Joel Asrikan, se deșteptase și el? Ascultă câteva clipe și auzi un zgomot ușor de pași. Pesemne că era bătrânul.

Bob deschise ușa, ieși în gang și-l zări pe Joel Asrikan.

— Te-ai și deșteptat, domnule?

— Da, îmi ajunge cât am dormit. Aș vrea să-ți plătesc ce-ți datorez și să plec.

Joel Asrikan deschise ușa spre odaia lui și-l invită pe Bob să intre:

— Te rog vino o clipă în camera mea.

Pe masă ardea o lampă de petrol și lângă ea se afla un serviciu de cafea.

Bătrânul îi oferă tânărului un scaun.

— Nu vrei să șezi?

— Mulțumesc, n-aș vrea să zăbovesc. Cât îți datorez pentru adăpost, pentru mine și pentru tânăra fată care a venit cu mine?

— Doi șilingi vor fi de ajuns.

Bob numără banii pe masă.

— Îți mulțumesc. Și acum te rog să mă duci până în stradă.

— Pe fată vrei s-o lași aici?

— Da, ce să fac cu ea?

— Ai dreptate, o fată ca Mary nu e pentru un domn ca dumneata. Nu vreau să spun nimic rău de dânsa, Mary e o fată bună și cumsecade, dar nu se potrivește cu un domn atât de învățat. Am dreptate când spun că ai studiat mult, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Îmi dai voie să te întreb ce ai studiat?

— Sunt inginer diplomat.

Bătrânul se uită la Bob, plin de admirație.

— Mare știință e asta și trebuie să ai cap bun ca s-o poți pricepe. Poate ești chiar doctor în inginerie?

— Da.

— Atunci trebuie să ai o situație frumoasă.

— Din nefericire nu, dar sunt în căutarea ei. La început fără îndoială că nu va fi cine știe ce, mă voi mulțumi însă cu puțin.

În ochii bătrânului Joel se ivi o sclipire.

— Ai găsit ceva până acum?

— Deocamdată nu și nici nu știu încă unde să caut de lucru.

Se făcu o tăcere de câteva clipe, în care Joel Asrikan chibzui cu încordare.

Bob încercă din nou să întrerupă convorbirea și să plece.

— Încă o dată îți mulțumesc. Cred că pe aici e ieșirea?

Spunând aceste cuvinte, se îndreptă spre ușă, dar bătrânul îl mai opri.

— Mai ai răbdare câteva clipe.

— Vrei să-mi mai spui ceva?

Bătrânul dădu din cap și răspunse:

— Din câte știi până acum, sunt umilul Joel Asrikan, dar nu sunt chiar atât de neînsemnat cum par. Sunt destul de cunoscut și am legături multe în toate cercurile. Mi-ai spus că ești inginer și ești în căutarea unei slujbe. M-am gândit cum ți-aș putea fi de folos. Îmi ești simpatic și vreau să-ți dau un sfat bun. Cunoscut un inginer care are un birou mare și are nevoie de un asistent. Aș putea să-ți fac rost acolo, dacă vrei să primești.

Bob îl ascultase cu interes.

Știa că oameni de soiul lui Joel Asrikan aveau de multe ori relații prețioase și poate că prin mijlocirea lui va putea găsi într-adevăr de lucru. Răspunse deci:

— După cum ți-am spus, aș primi și slujba cea mai modestă.

— Bine. O să-ți dau o scrisoare de recomandare și adresa inginerului. Du-te la dânsul și întrebă-l dacă poate să-ți dea de lucru.

— Cum se numește?

— Adam Giles și locuiește în strada Kensington, numărul opt.

Bob Wilkens scoase un carnet din buzunar și însemnă numele și adresa.

— O scrisoare de recomandare din partea dumitale e de prisos, domnule Asrikan, căci domnul Giles îmi va da postul și fără ea, dacă are nevoie de un asistent și dacă va crede că sunt bun pentru așa ceva.

— Cum crezi, dar dacă te duci la dânsul, spune-i că te-am trimis eu.

— Asta pot s-o fac.

— Și voi îngriji ca Mary să nu te mai plictisească. N-are decât să se întoarcă la „Balena” și să servească mușteriii. Pentru asta e bună. De dumneata ar fi păcat să te încurci cu o femeie ca ea.

Bob zâmbi.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Mi-a fost numai milă de fată, și apoi întâmplarea a făcut să vin cu dânsa aici. Altceva n-a fost între noi și nici nu va fi.

— Dar poate spre norocul dumitale ai venit la mine.

— Să sperăm.

Joel Asrikan îl conduse pe Bob până la ușa și de aici tânărul porni spre oraș.

Era încă prea devreme ca să se ducă la inginer. Luă tramvaiul până în strada Kensington, găsi casa, dar nu intră încă, ci se duse într-o cafenea să bea o cafea.

Când se făcu ora nouă, se ridică, plăti și se îndreptă spre casa inginerului.

Pe o placă de la intrare citi: „Adam Giles, Birou Tehnic”. Partea principală a clădirii situată într-o grădină, părea să fie ocupată de un atelier.

Bob sună și un domn îmbrăcat într-un halat alb îi deschise ușa.

— Ce dorești?

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Adam Giles.

Domnul îl măsură cu o privire pătrunzătoare în care se putea citi oarecare neîncredere.

— În ce afacere?

— Sunt inginer și voiam să întreb dacă n-aș putea găsi de lucru aici. Mă numesc doctorul Wilkens.

— Giles e numele meu, se prezentă de astă dată, domnul, care era însuși stăpânul biroului.

Afară, fără a-i invita să intre, îl întrebă pe Bob mai departe:

— Cum se face că tocmai la mine cauți o slujbă, căci n-am dat niciun anunț.

— Mi s-a spus să vii aici și să întreb.

— Cine te-a trimis?

— Poate ți se va părea ciudat, dar acela care m-a îndreptat la dumneata e un oarecare Joel Asrikan.

— A, atunci e altceva. Te rog intră!

Fața până acum întunecată a lui Adam Giles se luminează, deveni prietenos, îl conduse pe Bob în atelier, o încăpere mare și luminoasă, în care erau mai multe mese de desen și aparate de copiat planuri și îl invită să ia loc pe unul din scaunele cele mai comode.

— Vasăzică, bătrânul Asrikan te-a trimis? Îmi pare bine că ai venit, domnule inginer. Asrikan ți-a dat lămuriri?

— Nu. Știu numai că ați avea eventual un post pentru mine. Mi-a vorbit de un post de asistent.

— Da, am nevoie de un asistent. Unde ți-ai făcut studiile?

- În Franța.
- Minunat. Din școlile franceze ies foarte buni tehnicieni. Ești american?
- Da.
- Wilkens?!.. E un nume cunoscut. Ești cumva rudă cu regele automobilelor?
- Chiar foarte de aproape. E tatăl meu.
- Pe fața lui Giles se ivi o expresie de uimire.
- Și dumneata cauți de lucru?
- Clătină din cap ca și când nu putea să înțeleagă acest lucru care i se părea de necrezut.
- Ți se pare ciudat, însă neînțelegeri familiare mă silesc să-mi caut o slujbă și să-mi câștig pâinea de toate zilele.
- Această lămurire îmi este de ajuns, căci nu sunt indiscret. Presupun că te-ai specializat în construcția automobilelor?
- Atât în construcția automobilelor cât și a mașinilor necesare pentru această industrie, căci eram destinat să preiau odată conducerea fabricilor tatălui meu.
- Foarte bine. Acum vreau să-ți dau oarecare lămuriri și asupra activității mele. Biroul meu se ocupă cu brevete.
- Atunci activitatea dumată e curat comercială.
- Nu numai asta. Biroul meu dă și referate asupra brevetelor și perfecționării lor. Crezi că ai să-mi poți fi de ajutor în această privință?
- Negreșit că da.
- Atunci te voi angaja deocamdată de probă pentru o lună ca asistent tehnic. Te mulțumești cu o leafă de douăzeci de lire sterline pe lună? După câțva timp, când vei fi mai la curent cu lucrările, îți voi mări leala și mai târziu te voi lua părtaș la câștig.
- Deși Bob își dădea seama că leafa aceasta nu era prea mare, fiind deprins să aibă întotdeauna sume mari de cheltuială, totuși își zise că pentru moment existența îi era asigurată, așa că primi.
- Îți mulțumesc pentru încrederea pe care vrei să mi-o arăți și mă voi strădui să-mi fac datoria spre mulțumirea dumată.
- Când poți începe lucrul?
- Dacă dorești, chiar acum. Te rog numai să-mi lași atâta timp cât îmi trebuie ca să-mi caut o locuință.

— Bineînțeles. Îți vei începe activitatea mâine dimineată.

Cu o strângere de mână Bob își luă rămas bun de la Adam Giles și părăsi locuința acestuia.

Pe când mergea de-a lungul străzii, îi veni să zâmbească.

Ciudată afacere mai fusese și aceasta. La început îi păruse rău că se luase după Mary, dar sfârșitul arătase că fusese spre binele lui. Prin ea cunoscuse pe Joel Asrikan și cu ajutorul acestuia găsisese postul la Adam Giles.

Apoi gândurile i se îndreptară spre Felicia.

Oare prin despărțirea de dânsa, soarta voise să-l pună la încercare?

Nu. Aici era vorba de o adevărată nenorocire și întristarea îl cuprinsese din nou, odată cu un dor nebun după frumoasa fată pe care o iubea din tot sufletul și pe care nu o va mai putea uita vreodată.

Dar viitorul se arăta întunecat și întreaga lui viață părea sfârșimată.

Cât de mică și neînsemnată era grija pentru existența lui, pe lângă aceea de soarta sărmanei Felicia!

O adevărată prăpastie o despărțea de dânsul și el nu vedea nicio punte care să ducă spre dânsa.

118. O dulce mângâiere pentru un suflet îndurerat

Știrea despre venirea contesei blonde din Marsilia se răspândise cu iuțeala fulgerului pe vaporul „Neptun”. Marinarii știați toți de dragostea căpitanului lor pentru această femeie frumoasă și toți îl înțelegeau.

Toți o admirau și o iubeau pe frumoasa contesă, căci nu era niciunul între ei, care să nu fi petrecut măcar o seară la harul „Valencia”, și acum când se aflase povestea romantică a vieții ei și se știau sacrificiile pe care le făcuse pentru copila ei, toți se simțeau cuprinși de o adevărată venerație pentru Dolores.

Multe din tainele cu care fusese învăluită această femeie, erau descoperite și fiecare dintre marinari era gata să-i dea ajutor spre a scăpa fata din ghearele ticăloșilor negustori de fete.

Astfel, întreg echipajul vaporului „Neptun” – care se afla pe bord – se așază pe două rânduri, când veni căpitanul Barnabe la braț cu contesa de Martigny. Dar căpitanul îi rugă să fie liniștiți, să lase strigătele de bucurie și ovațiile, Dolores fiind foarte mâhnită și obosită

și o duse pe aceasta în cabina lui.

Mergând într-acolo se adresă și inginerului, rugându-l:

— Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni și pe vapor să fie cea mai mare liniște.

Inginerul dădu din cap și se grăbi să aducă la cunoștința echipajului dorința căpitanului Barnabe.

Acesta nu-și mai putea înfrâna nerăbdarea de a fi în sfârșit singur cu Dolores. După ce închise ușa în urma lor, rămaseră câteva clipe tăcuți unul în fața celuilalt, dar în cele din urmă Barnabe nu-și mai putu stăpâni dragostea pe care o purta în suflet pentru această femeie atât de greu încercată, o atrase la pieptul său și îl sărută buzele. Ochii ei se umplură însă de lacrimi, așa că Barnabe zise întristat:

— Doamne, de ce a trebuit să ne revedem în împrejurări atât de triste? Cât am fi putut fi de fericiți dacă...

Nu putu să-și isprăvească vorba, căci Dolores strigă îndurerată și cu inima chinuită:

— Unde e Felicia? Unde îmi voi putea regăsi copila?

Barnabe o duse pe Dolores spre o canapea unde o culcă, ținând mâinile ei într-ale lui și mângâindu-le.

Îi povesti întâmplările prin care trecuse și întâlnirea lui cu Felicia, apoi încheie:

— Am toată nădejdea că poliția care a închis casa bătrânei Quad și a arestat-o, va găsi și urma fetelor, așa că acestea se vor putea întoarce în țara lor.

Dolores asculta cu încordare și la urmă zise cu lacrimi în ochi:

— Ce va fi nevoită să îndure sărmana mea Felicia?

— Să nu pierdem toată nădejdea, scumpa mea Dolores.

— Ah, sunt la sfârșitul puterilor mele. Se pare că soarta vrea să mă urmărească până la moarte.

— Nu, Dolores, nu trebuie să vorbești așa, ci să te gândești că mai ai mulți prieteni buni, care te vor ajuta în aceste vremuri grele pentru tine și vor face tot ce le va sta în putere pentru a te face fericită.

Un zâmbet ușor flutură pe buzele frumoasei femei, care se uită la Barnabe cu o privire plină de recunoștință.

— Ai dreptate, nu sunt părăsită cu totul și îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, scumpul și bunul meu prieten.

Căpitanul făcu un gest de împotrivire.

— Ai înțeles greșit cuvintele mele. Ceea ce am făcut până acum era firesc să fac și nu vreau să-mi mulțumești. Durerea ta e și a mea și nu voi avea liniște până când nu o vei avea iar pe Felicia și nu te voi vedea fericită.

— Dar când se va întâmpla asta? zise Dolores suspinând. O voi mai putea regăsi? Doamne, de nu m-ar fi arestat atunci poliția și dacă aș fi putut pleca la Sidney! Totul se ridicase împotriva mea și ca o culme a nenorocirii, l-am mai întâlnit și pe acest ticălos de Liu-San-Ciang, de la care m-am așteptat la un ajutor și care în schimb s-a arătat cel mai mare dușman al meu.

Îi istorisi lui Barnabe toate peripețiile călătoriei pe iahtul chinezului.

Căpitanul îi curmă vorba și o rugă:

— Nu te mai gânde la zilele acelea grozave, draga mea Dolores. Acum suntem iar împreună, așa că planul rușinos al chinezului a ieșit în cele din urmă spre binele nostru.

Dolores dădu din cap și ochii i se umeziră de lacrimi.

— Da, ai dreptate, scumpul meu prieten, întâlnirea noastră e pentru mine ca o rază de soare dătătoare de viață și speranță. Ce m-aș fi făcut în acest oraș străin, singură și fără mijloace, dacă nu te-aș fi întâlnit și dacă n-ai fi reușit să mă scapi din ghearele acestui nemernic.

— Ai dar nădejde și în viitor, o încurajă Barnabe. Așa cum ți-a venit acum scăparea când te credeai pierdută, tot așa va fi și în viitor. Nu pierde deci curajul, Dolores, și să mergem mai departe pe calea pe care am apucat.

— Vreau să fac asta, dar din nefericire sunt cu mâinile legate. Ce să fac acum?

Barnabe îi mângâie obrazii.

— Deocamdată să te odihnești, să dormi bine, ca să prinzi iar puteri.

Dolores clătină capul.

— Nu pot să dorm.

El o privi în adâncul ochilor și întrebă:

— Nici atunci când știi că stau eu de pază, Dolores?

Ea îi ocoli privirea și se roși.

Barnabe continuă însă cu dragoste adâncă:

— De ani de zile nu m-am uitat și nu m-am gândit la altă femeie

decât la tine, Dolores.

Ea ridică mâinile, rugătoare.

— Nu mai vorbi de asta, căpitane.

— Trebuie să mă ascuți măcar o singură dată, Dolores. O singură dată aş vrea să aud din gura ta, că nici eu nu-ţi sunt indiferent.

— Trebuie într-adevăr să-ţi mai spun asta? Încă nu ştii, căpitane Barnabe?

— Mă cheamă Mihail...

Spuse aceste cuvinte cu un glas atât de rugător, încât Dolores îi cuprinse gâtul cu braţele şi îi atrase capul la pieptul ei.

— Mihail, scumpule... tu...

Aceste cuvinte fură spuse încet de tot, ca un suflu, dar Barnabe le auzi totuşi şi inima începu să-i zvâcnească în piept. Vru s-o cuprindă în braţe, să ţipe de bucurie, dar Dolores clătină cu tristeţe capul şi zise:

— Încă n-a venit timpul nostru, Mihail. Cum să ne gândim la fericire, atâta vreme cât copila mea e în primejdie? Ajută-mă să o regăsesc pe Felicia... Ajută-mă!...

Barnabe îşi desfăcu braţele şi în gândul său trebui şi recunoască că ea avea dreptate.

Încă nu le era îngăduit să se gândească la fericirea lor şi sufletul îi fu cuprins de amărăciune împotriva vitregiei sorţii.

— Dacă ai fi venit la timp la Sidney, azi am fi fost fericiţi, suspină el.

Dolores se ridică în picioare.

— Da, trebuie să plec neapărat la Sidney, să urmăresc firul pe care l-ai descoperit tu.

— Da, asta va fi cel mai bun lucru, dar nu te pot lăsa să pleci într-o călătorie atât de primejdioasă, singură şi fără niciun ajutor.

Îi cuprinse umerii cu amândouă braţele, ca şi când ar fi vrut s-o apere de o primejdie.

— Doamne, de-aş putea lua cel puţin un concediu! Dar deocamdată nici nu e de gândit, căci îndată după ce vom descărca marfa aici, trebuie să plec înapoi în Franţa. Cum voi găsi însă linişte, dacă te voi şti în primejdie, pe tine, pe care te iubesc mai presus ca orice pe lume şi pentru care mi-aş da viaţa ca să te ştiu fericită?!

Dolores îşi rezemă capul de umărul lui şi câteva clipe rămase

tăcută. Era ca o odihnă după o grea vijelie.

Dezmierdarea ușoară a mâinilor lui dragi îi făcu bine. Însă nu mult a putut să se bucure de această liniște, căci din nou o cuprinse grija de soarta sărmaneii copile.

Din nou își încleștă degetele de brațul căpitanului Barnabe și se rugă:

— Ajută-mă, Mihail, nu mă lăsa singură!

119. La adăpost

După multe străduințe, Crestatul reuși s-o readucă pe Felicia la viață.

Buimăcită se uită în jurul ei și cu glasul stins întrebă:

— Unde sunt! Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ești în siguranță și nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Nici eu nu știu ce s-a întâmplat ca dumneata, căci te-am găsit întinsă în mijlocul drumului, fără cunoștință.

Crestatul îi dădu sticla cu apă și adăugă:

— Iată, bea, îți va face bine.

— Da, dă-mi apă... zise Felicia, apucând cu mâinile tremurânde sticla și o duse la gură.

Între timp Billy legase catârul unul de altul și ținându-i de frâu, se apropie de cei doi.

— Ah, bine că și-a venit în simțiri. Acum totul e în regulă. După ce fata va fi băut, fără îndoială că i se va face și foame și am să-i pregătesc ceva de mâncare.

Desfăcu un sac de pe spinarea unuia din catâri și scoase mai întâi o pătură pe care o întinse cu grijă pe jos. Apoi puse o pernă mică sub capul Felicieii. Făcu toate acestea cu mișcări atât de fine și blânde, încât fata îi aruncă o privire plină de recunoștință. Când Billy se duse spre catâr, spre a scoate merinde, Felicia se uită cu luare-aminte la Crestat.

Acesta era doar omul ciudat, care o speriasc atât de mult în cârciuma din tabăra de la Sandy Creek!

Și de data asta o privea iar atât de bizar, dar privirea lui era bună și blândă.

„Ești în siguranță” îi spusese el și într-adevăr în apropierea lui se

simțea la adăpost.

Ce se întâmplase oare?!

Cu încetul îi reveni amintirea întâmplărilor din noaptea trecută.

Fugise, scăpase din mâinile negustorilor de fete și la gândul acesta se simți cuprinsă de un simțământ de o bucurie nespusă.

Acum n-o mai amenința primejdia grozavă.

Cât de ușor ar fi putut să piară de foame și sete în pustiul înfiorător al Australiei, dacă acești doi oameni n-ar fi găsit-o și nu i-ar fi dat ajutor!

Felicia ridică mâna, o luă pe aceea a Crestatului și i-o strânse, plină de recunoștință.

— Ei, acum te-ai liniștit? o întreabă acesta cu voce blândă.

Fata dădu din cap.

— Da, căci m-ai scăpat de la moarte și voi fi mai fericită, dacă ai vrea să mă aperi și mai departe, să nu cad iar în ghearele nemernicilor care m-au adus până la Sandy Creek împreună cu celelalte fete.

Crestatul, care de obicei era atât de tăcut, deveni vorbăreț, fața i se luminează și de câte ori se uita la Felicia, ochii lui căpătau o expresie nespus de blândă și caldă.

Și Felicia, care la început simțise oarecare sfiiciune la vederea acestui om, era acum liniștită și i se păru deodată că acest om nu-i era străin, că-l cunoștea de vreme îndelungată.

Billy se apropie iar, ținând în mână o bucată mare de pâine albă, pe care o întinse Felicie.

— Ia și mănâncă, fetițo. Din nefericire e numai pâine goală, căci n-am altceva. Pe la noi e lipsă mare de alimente și suntem mulțumiți când avem și pâine.

Ea luă recunoscătoare bucata de pâine și mușcă apoi cu poftă din ea. După ce își potoli foamea, se simți iar întărită.

După câteva clipe, Billy o întreabă:

— Ai fugit în timpul nopții de la ticăloșii ăia din Sandy Creek?

— Da, căci dacă aș fi rămas, m-ar fi așteptat o soartă grozavă.

— Ce fel de oameni erau?

— Negustori de carne vie.

— Mi-am închipuit așa ceva. Merită să fie omorâți ca niște fiare. Cum ai încăput în mâinile lor?

Felicia se ridică în capul oaselor și începu să le povestească

întâmplările nenorocite prin care trecuse, istorisi toată viața ei, vorbi despre mama ei și chiar despre Bob Wilkens.

La auzul numelui de Wilkens, Crestatul tresări și se ridică cu o mișcare bruscă.

— Wilkens?... Bob Wilkens?... Cum se numește tatăl lui? întrebă el agitat și cu o expresie atât de ciudată, încât Felicia se sperie.

— Pe tatăl lui îl cheamă Frank, răspunse ea, neputându-și explica tulburarea Crestatului.

Acesta își întoarse capul în alta parte și rămase cu privirea ațintită în gol. Colțurile buzelor i se lăsaseră în jos și fruntea i se încruntase.

La ce se gândea oare?

Negreșit că erau amintiri triste care îi reveniseră la auzul celor povestite de Felicia.

După o tăcere de câteva clipe, Crestatul o întrebă:

— Dar pe dumneata cum te cheamă?

— Contesa Felicia de Martigny.

El dădu din cap, ca și când s-ar fi așteptat să audă acest nume, apoi căzu iar pe gânduri și multă vreme nu mai vorbi nimic.

Felicia îl cerceta cu privirea și iar i se păru un om ciudat, dar care trecuse prin multe nenorociri ce îi chinuiau și acum sufletul.

Căldura devenise înăbușitoare și o obosise pe Felicia, așa că închise ochii și renunță să se mai gândească la omul misterios de lângă dânsa și încercă să adoarmă.

Acum putea să se odihnească, căci era la adăpost de orice primejdie.

Dar ce se va întâmpla mai târziu? Ce vor face cu dânsa?

Deocamdată nu voia să se mai gândească la viitor.

O soartă îndurătoare o ferise de grozăvia care o așteptase, îi trimisese salvatori și aceștia o vor ajuta poate și mai departe, îi vor da puțința să se pună în legătură cu mama ei, să se întoarcă iar în patrie.

Cu această nădejde în suflet, Felicia adormi și se părea că visează ceva nespus de frumos, căci zâmbea în somn.

Crestatul rămăsese lângă dânsa și o privea neîncetat. O dată întinse mâna și îi mângâie ușor părul blond.

Și Billy adormise, căci el se străduia întotdeauna să-și cruțe puterile de câte ori avea prilejul să facă aceasta, căci viața de miner era grea și cerea în fiecare clipă încordarea tuturor puterilor.

Trecură astfel vreo două ceasuri, când se trezi simțind că cineva îl scutură de umăr.

Deschise ochii, se ridică și întrebă:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Aud ropot de copite, răspunse Crestatul.

— Vor fi pesemne ceilalți tovarăși ai noștri, care se întorc în munți.

— Ei nu trec pe aici, ci pe drumul din vale. Bănuiesc că cei care vin, ne urmăresc pe noi.

Billy sări în picioare.

— Atunci să vedem cine e!

Își scoase revolverul de la brâu și se apropie de marginea potecii care trecea pe la locul unde poposiseră.

După câteva clipe apăru un călăreț și în urma lui un altul, un negru din serviciul birtașului Sam.

Billy îl strigă:

— Ei! Încotro!

Primul călăreț se întoarse spre dânsul și la vederea acestuia, Felicia care se deșteptase și ea din somn, scoase un țipăt de spaimă, căci călărețul nu era altul decât polonezul Kapelski.

120. O încercare

Când Ethel Drof se apropie de masa indianului și privi în ochii negri ai acestuia, fără să vrea pașii îi deveniră șovăitori.

Directorul localului, cure o zărise și crezuse că ea caută un alt loc, se apropie s-o întrebe ce dorește.

Ethel îl trase la o parte și îi zise:

— E adevărat că indianul acela de colo are o putere atât de mare de sugestie, încât poate face adevărate minuni?

— Da, domnișoară, ți s-a spus adevărul. Mahadeo Prasad Kashi, venit de curând la Londra, a devenit celebru prin darul minunat pe care îl are.

— Am auzit de asta și de aceea aș vrea să vorbesc cu dânsul.

— Voiți să faceți o încercare?

— Da.

— Dacă îmi permiteți să vă dau un sfat, atunci v-aș ruga să nu vă duceți acum la masa indianului.

— De ce nu? întrebă ea în ciudată, căci nu-i plăcea să fie oprită în executarea imediată a planurilor ei. Afară de asta considera sfatul directorului ca o obrăznicie.

Acesta îi ghici gândurile și continuă cu o politețe exagerată:

— Îl cunosc bine pe indian, căci stă de vreo câteva săptămâni la noi și știu că dacă v-ați duce acum la masa lui, v-ar primi foarte nepoliticos.

Ethel râse cu un aer de superioritate.

— Aș vrea să încerc. Eu... Ethel Drof...

— Asupra indianului nu face nicio impresie numele, rangul sau bogăția cuiva, stimată domnișoară, o întrerupse directorul. E în stare să-l respingă și pe rege, dacă nu e dispus.

— Mi se pare că acest Mahadeo Prasad Kashi se pricepe foarte bine să-și facă reclamă.

— Cine a vorbit o dată cu dânsul, nu rămâne numai entuziasmat, dar crede orbește în puterea lui de sugestie.

Acest fapt o atârță și mai mult pe Ethel Drof să între îndată în legătură cu indianul. Poate va reuși să-l vindece pe Bob de dragostea lui pentru frumoasa franțuzoaică.

— Când primește vizite acest făcător de minuni? întrebă ea pe director.

— Dimineata de la zece la douăsprezece și după prânz de la patru la șase, răspunse directorul. Vă recomand să vă anunțați dinainte, căci vin foarte mulți clienți. Azi a avut peste o sută.

— Dumnezeule, atât de mulți?!

Directorul zâmbi.

— Nu uitați că e într-adevăr un făcător de minuni.

— Bine, atunci te rog anunță-mă pentru mâine la ora unsprezece, hotărî Ethel Drof și dădu directorului cartea de vizită. Spune-i că e vorba de un caz deosebit de important.

Directorul luă cartea și se îndreptă spre masa la care ședea Mahadeo Prasad Kashi. Înainte de a ajunge acolo, indianul se ridică și părăsi sala.

Directorul se duse după dânsul și după câteva minute se întoarse și o anunță pe Ethel Drof că indianul va aștepta venirea ei la ora arătată.

Ethel Drof, care nu era tocmai punctuală și îi plăcea să facă pe oameni să aștepte, se duse de astă dată la ora fixată la indian.

Deși în anticameră așteptau mulți clienți, ea fu introdusă imediat.

Pe chipul ei era întipărită o adâncă curiozitate când intră în camera lui Mahadeo Prasad Kashi.

În fața unei statui a lui Buda, ardeau nenumărate lumânări, care răspândeau un miros dulceag. La ferestre erau trase perdelele, astfel că lumina zilei nu putea să pătrundă în odaie, iar becurile electrice erau învelite cu mătase roșie, așa că în încăpere domnea o semi-obscuritate misterioasă.

La început Ethel Drof nu se prea lasă impresionată de acest decor și își zise că indianul se pricepe bine la afacerile lui, dar când acesta se apropie de ea, simți deodată fluidul tainic al ochilor negri, iar când îi vorbi, rămase ca fermecată. Nu auzise încă niciodată o voce atât de încântătoare.

— Ce dorești, fiica mea? o întrebă Mahadeo Prasad Kashi. Pot să te ajut cu ceva? Vorbește.

Ethel Drof șovăi câteva clipe, ca și când i-ar fi fost rușine să-i destăinuiească tot ce avea pe inimă.

Indianul continuă:

— E vorba de un bărbat – nu-i așa?

— Da, răspunse Ethel Drof respirând repede.

— Vrei să-l câștigi pentru tine!

— Da.

— Însă el iubește pe alta și nu vrea să știe nimic de o căsătorie cu tine?

Uimirea domnișoarei Drof creștea pe fiecare clipă și acum nu se mai împotrivi farmecului pe care acest om îl exercita asupra ei și începu să vorbească cu înfrigurare:

— Vreau s-o uitate pe cealaltă, să mă dorească pe mine. Ajută-mi să mi se îndeplinească această dorință și cere cât vrei de la mine. Sunt gata să-ți plătesc orice sumă, dacă vei face astfel încât să-mi ating ținta.

Indianul își lasă pleoapele în jos, pe fața lui se răspândi o umbră și vocea lui deveni aspră.

— Eu nu întrebuițez puterea mea minunată pentru a câștiga bani, ci ajut pe frații și surorile mele, fiindcă îmi sunt dragi și vreau să-i fac fericiți.

Ethel se sperie și îi fu teamă să nu-l fi jignit pe indian cu vorbele ei

nechibzuite, astfel că răspunse cu glas rugător:

— Iartă-mă, maestre. N-am vrut să te jignesc. Până acum mi s-a cerut întotdeauna o plată mare pentru toate serviciile de care am avut nevoie, căci toți știau că sunt milionară.

— Să nu mai vorbim de asta, ci povestește-mi mai departe despre acela pe care vrei să-l cucerești pentru dumneata, o întrerupse Mahadeo Prasad Kashi. Unde e? Pot să vorbesc cu dânsul?

Ethel Drof îi povesti de fuga lui Bob Wilkens și încheie:

— Am trimis în urmărirea lui un om care mi-e devotat și nădăjduiesc că va reuși să-l găsească.

În timp ce Ethel vorbea, fața indianului se întunecase, așa că fata se sperie și întrebă înfrigurată:

— Ce este? Crezi că nu-mi vei putea ajuta?

Indianul se ridică și încrucișă brațele pe piept. Se plimbă câțva timp gânditor prin odaie și murmură:

— E un caz interesant, dar foarte greu. Totuși mă atrage și voi face încercarea pe care am mai făcut-o și la alți bolnavi de dragoste.

Privirea domnișoarei Drof se luminează.

— Ah, cât aș fi de fericită!

Mahadeo Prasad Kashi o întrerupse iar:

— Nu te bucura prea devreme, fiica mea, și nici să nu-mi mulțumești. Pentru a putea face ceva, este neapărat nevoie să-l văd pe acest mister Wilkens și fiindcă fără îndoială va fi foarte greu de tratat, nu trebuie să afle nimic că vreau să-l sugestionez. Așadar, înainte de toate, trebuie să afli unde este el acum.

— Nădăjduiesc să-ți pot da încă astăzi adresa lui.

— Apoi nu te vei mai arăta și mă vei lăsa pe mine să lucrez. Vei apărea numai atunci când voi crede eu că a sosit momentul.

— Voi face tot ce vei porunci, maestre, îl asigură Ethel Drof. De-aș vedea numai împlinită cea mai fierbinte dorință a mea!

Indianul se apropie de dânsa și îi puse mâinile pe umeri. Aruncându-i o privire pătrunzătoare, zise cu glas hotărât:

— Ai încredere în mine și în puterea mea minunată și atunci te voi putea ajuta!

Cuvintele acestea sunară atât de convingător, încât Ethel Drof nu se mai îndoia de puterea miraculoasă a lui Mahadeo Prasad Kashi.

Părăsi odaia încă sub înrâurirea acestui om misterios și o nouă

speranță se deșteptă în sufletul ei.

Poate se va întoarce ca doamnă Wilkens la New-York!

Dar înainte de toate trebuia să-l găsească pe Bob Wilkens, spre a-l da pe mâna lui Mahadeo Prasad Kashi.

De-ar veni Dick Dodd mai curând cu o știre!

Ethel era atât de nervoasă, încât nu mai avu răbdare să rămână în odaia ei, ci coborî în holul hotelului.

121. Ceasuri de groază

Cekov trecu prin clipe de groază și îl era ca și când ar și fi simțit ștreangul în jurul gâtului său.

Șeful de tren desfăcu pachetul și apărură veșmintele și, cămașa pătate de sânge.

Pe cămașă era monograma sa.

Un fior de gheață străbătu trupul lui Cekov, dar deodată își aduse aminte că avea un pașaport pe numele de François Baileux și faptul acesta îl liniști întrucâtva.

Șeful de tren ridică haina.

— E plină de sânge, zise el, uitându-se îngrozit la Cekov. De unde e sângele acesta?

— Nu știu.

Cekov își dădea seama că totul era în joc, se strădui să-și ascundă tulburarea grozavă în care se afla și se prefăcu supărat.

— E o nerușinare să susții că pachetul ar fi al meu. Cine știe cine a lăsat zdrențele acestea în tren. Eu în niciun caz nu.

— Dar eu te am văzut cu pachetul, se încăpățâna celălalt călător.

— E numai o închipuire a dumitale. Poate e chiar pachetul dumitale pe care vrei să-l arunci în spinarea altuia. Lucrurile astea mi se par foarte suspecte.

Spuse aceste cuvinte cu un glas plin de mânie și ele avură ca urmare că șeful de tren începu să se uite bănuitor la călătorul străin.

— S-ar putea fi asta... zise el tărăgănat.

De astă dată se mânie străinul.

— Frumos, n-am ce zice! După ce am atras atenția, tot eu sunt acum cel bănuțit.

Șeful de tren se uită și la celelalte veșminte.

— Cam miroase a crimă, mormăi el. Se pare că hainele au fost luate de pe trupul unui mort, sau că au fost ale ucigaşului, când a făptuit crima.

Cekov se înfioră din nou la auzul acestor cuvinte.

În sfârşit, şeful de tren strânse lucrurile şi legă iar pachetul.

— Îndată ce vom ajunge la Marsilia, voi anunţa poliţia, iar pe dumneavoastră vă rog să veniţi cu mine la comisariatul gării.

Spunând acestea, se uită întâi la Cekov, apoi, la acela care descoperise pachetul sinistru.

După ce ieşiră şi Cekov rămase singur cu irlandezul, respiră uşurat.

— Ce se va mai întâmpla oare cu mine?

— La Marsilia te vor cerceta de aproape.

— Atunci sunt pierdut...

— De ce? Doar ai un paşaport bun...

— Dar semnalmentele, Mac! Mă vor recunoaşte numaidecât după ele. Apoi vor afla că am fost la Paris şi acolo...

Irlandezul dădu din cap.

— Hm, da! În cazul acesta e rău de tine şi viaţa ta nu mai face o para chioară.

— Ajută-mă, Mac, să scap din încurcătura asta grozavă.

— Eşti caraghios! Cum vrei să te ajut? Voi fi mulţumit dacă nu voi fi şi eu târât în afacerea asta neplăcută. Îndată ce vom ajunge la Marsilia, voi căuta să dispar, căci altfel vor pune mâna şi pe mine. Prin faptul că ţi-am venit în ajutor la Paris, se poate prea bine să cadă bănuială asupra mea că ţi-am fost complice. Nu, dragă, acum vezi de te descurcă singur.

— Voi sări din tren.

— Prostii. Rişti să-ţi frângi gâtul. Tot aşa de bine poţi să laşi să te prindă şi în cazul acesta mai ai şansa unei graţieri.

— Nu-mi mai vorbi de asta.

Mac O'Kerem râse brutal.

— De ce nu-ţi place? Dacă te deprinzi cu ideea, vei fi mai liniştit.

Cekov sări în picioare, nemaiputându-şi stăpâni tulburarea.

Cu o mişcare repede deschise fereastra şi respiră aerul rece de afară. Dar nu vedea priveliştea din faţa lui, ci înaintea ochilor avea numai imaginea eşafodului.

Astfel se răzbuna crima pe care o înfăptuise şi fu cuprins de

remușcare.

Scena din subsolul din strada Pecrel îi reveni în minte.

Dacă Renard nu l-ar fi înșelat și nu l-ar fi prădat, atunci nu l-ar fi strâns de gât. Da, numai Renard era vinovat de tot ce se întâmplase!

Zvonul despre găsierea pachetului cu veșmintele pline de sânge se răspândise în tren odată cu acela că Cekov – al cărui nume încă nu-l cunoștea nimeni, ci îi spunea numai omul din compartimentul șaptezeci și doi – ar avea oarecare legătură cu această afacere. Călătorii veniră și priviră curioși în compartiment, dar rămaseră dezamăgiți, căci Cekov le întoarse spatele.

— Mac O’Kerem observă mulțimea care se adunase în fața compartimentului și îl făcu atent pe Cekov.

— Privește mai departe pe fereastră, pentru ca oamenii ăia să nu-ți vadă fața. Ai o mutră îngrozitoare și te-ai da singur de gol.

O dată trecu și șeful de tren pe acolo, spre a se încredința dacă pasagerul suspect mai era în compartiment.

După, câțva timp, cei de afară se săturară să se tot uite la spinarea lui Cekov și se împrăștiară. Timpul trecea și în sfârșit trenul se apropia de Marsilia.

Ce să facă oare, când se va opri trenul?

Acesta începu să-și încetinească viteza, se auzi un fluierat scurt al locomotivei, apoi trenul intră în gară și în sfârșit se opri. Atunci, fără să mai stea la gânduri, Cekov deschise ușa compartimentului și sări pe peron unde începu să fugă, fără a se mai uita înapoi, ieși din gară și dispăru în mulțimea care mișuna pe stradă.

Ținta lui era portul.

O luă la goană la întâmplare și avu norocul de a nimeri drumul bun care ducea la port.

Ajuns aici se mai liniști și începu să gândească mai limpede.

Se va urca fără întârziere pe bordul vaporului „Steaua Sudului” și acolo nu-l va căuta nimeni.

Întrebă pe un marinar care tocmai trecea pe lângă dânsul unde e ancorat vaporul, marinarul îi dădu lămuriri și Cekov se îndreptă spre locul arătat.

Văzu cum se încarcă bagaje și mărfuri în vaporul pe care îl căuta. Câțiva pasageri se și urcaseră pe bord și priveau la mișcarea din fața lor. Cekov trecu puntea și ajunse pe vapor, unde îl opri însă un

controlor și îi zise:

— Biletul dumneavoastră, vă rog.

Era o nouă lovitură. La Paris Mac O’Kerem luase biletele, dar le păstrase la el.

Ce să facă acum? Să mai plătească o dată biletul?

Nici asta nu putea să facă, căci irlandezul împărțise banii, dar și pachetele cu bani erau la dânsul.

Pentru a ieși din încurcătură, Cekov zise:

— Călătoresc cu un prieten care are biletele la el și trebuie să vină îndată.

— Atunci te rog așteaptă pe chei, căci n-am voie să dau nimănui drumul pe vapor, fără bilet.

Cekov se afla la o răspântie grea, căci dacă Mac O’Kerem nu va veni, atunci i se închidea singura cale de scăpare.

Se plimbă neliniștit pe chei și privea mereu în toate direcțiile, să vadă dacă nu vine irlandezul.

Trecură vreo două ore de așteptare grozavă și, în sfârșit, Mac O’Kerem apărui.

— A dat Dumnezeu! îl întâmpină Cekov.

— M-au oprit mult la gară, susținând că eram împreună, că te cunosc. Eu am tăgăduit bineînțeles, și neputând să-mi dovedească vreo vină, mi-au dat drumul. Acum mă caută. Hai să ne urcăm repede pe bord.

Cekov intră în cabina pe cate o avea împreună cu irlandezul și se culcă îndată.

122. Tovarășe de suferință

Cele cinci fete ședeau ghemuite și strâns lipite una de alta, ținându-se de mână, ca și când ar fi vrut să arate prin aceasta, legătura care era între ele.

Erau încă speriate de dispariția Feliciei de Martigny, dar mai mult încă de blestemele și ocările polonezului, care îl amenințase pe birtaș:

— Dacă n-o găsesc, să știi că-ți dărâm șandramaua!

Sam nu se sinchisi însă de amenințarea lui, ci răspunse, dând nepăsător din umeri:

— Nu sunt dădacă la copii, ca să-ți păzesc fetele. N-aveai decât să

nu dormi și atunci blonda n-ar fi fugit.

Aceste cuvinte ațâțară și mai mult mânia lui Kapelski. Se apropie de Andrei cu pumnii încleștați.

— Tu ești răspunzător! Dacă n-ai fi băut atâta, n-ai fi adormit!

Andrei mormăi înciudat:

— Și tu ai fi putut deschide ochii. Nu eram numai eu dator să păzesc fetele!

— Bătrâna îți va cere ție socoteală, se răsti Kapelski la dânsul, și vai de tine, dacă nu le vei aduce pe toate înapoi.

— Deocamdată nici nu-mi pasă de asta. Cine știe dacă ne vom mai întoarce la Sidney.

— Nu vorbi prostii! Poliția nu poate să-i dovedească nicio vină bătrânei Quad. Peste câteva zile ne va trimite pe cineva cu știrea că ne putem întoarce.

— Vom vedea!

— Poliția a rămas întotdeauna păcălită, căci bătrâna e vicleană și găsește oricând o portiță de scăpare. Știi de altminteri că de câte ori a avut loc o razie în casa ei, afacerea a mers și mai bine.

Andrei, care ceruse o nouă sticlă cu rachiu de la Sam, sorbea liniștit din pahar și zise nepăsător:

— Ei și, ne vom întoarce cu cinci fete în loc de șase. Tu nu pierzi nimic.

— Ba pierd, căci bătrâna nu mi-a plătit încă toată marfa și nu-mi va da restul dacă nu-i aduc pe blondă.

— Păi atunci, dacă aș fi în locul tău, aș pleca îndată s-o gălesc, decât să caut ceartă.

Polonezul, căruia nu-i prea plăcea oboseala, se uită buimăcit la Andrei și întreabă:

— Eu s-o caut?

— Negreșit, căci tu ești acela care câștigi din afacerea asta.

— Iar tu ar trebui să ai grijă, să nu-ți pierzi postul, se răsti Kapelski plin de mânie. Dacă mă voi plânge de tine bătrânei, te va da afară și la Sidney nu mai este nici o altă întreprindere de acest fel, unde să-ți poți găsi un loc.

Această amenințare nu-l sperie pe Andrei.

— Pe mine nu mă va da afară bătrâna și nici tu n-ai să te plângi, căci e de ajuns să spun un singur cuvânt și toată afacerea voastră se

duce dracului.

— Îndrăznești să mă ameninți?

— Cum îmi vorbești, așa îți răspund, dragul mea Kapelski.

Polonezul îi întoarse spatele și se apropie de tejghea, unde birtașul spăla paharele.

— Trebuie să plec să caut fata. Poți să-mi dai pe cineva să mă însoțească?

— Dacă plătești bine, te va însoți Jim.

Jim era un negru cât un munte, care, în schimbul unei plăți, făcea diferite curse pentru mineri. Kapelski începu să se tocmească cu el și în sfârșit se declară gata să-i pălească suma pe care o ceruse.

Pe când negrul punea șeile pe catări, polonezul se pregătea de plecare.

Când coborî din odaia lui, aruncă o privire înfuriată celorlalte fete.

— Să nu vă treacă prin gând să faceți ca blestemata cea de blondă și s-o luați la sănătoasa, că o pățiți. Dacă vă prind, vă bat de vă ia dracul și vă predau primului miner care îmi va ieși în cale.

Andrei râse la auzul acestor cuvinte și zise:

— Nu-ți fie teamă, Kapelski, căci pe astea o să știu eu să le păzesc bine. Vezi mai bine să pui iar mâna pe blondă.

Din acest schimb mârșav de cuvinte, sărmanele fete își dădură și mai bine seama pe ce mâini încăpuseră.

Acești ticăloși nu vor avea milă de ele; fură cuprinse de groază când minerii, care se deșteptaseră rând pe rând din beția lor, începură iar să chefuiască, aruncând priviri pătimașe spre tinerele fete.

Andrei le păzea însă bine și nu lăsă pe niciunul din ei să se apropie de fete. Acestea vorbeau în șoaptă.

— Va reuși oare s-o regăsească pe Felicia? întrebă Crista Bergmann, îngrijorată.

— Aș dori să nu se întâmple așa ceva, răspunse Karin Ryström.

— Nici eu, adăugă Tatiana Saroff, căci Kapelski e în stare s-o bată până ce o va omorî.

— Nu înțeleg de ce a fugit, se amestecă și Maren Karlsö în vorbă. În pustiul acesta, fuga înseamnă moarte.

— Cred că ar fi mai bine să moară, decât să fie adusă înapoi! zise Karin Ryström.

Natașa Ostrolcha dădu din cap.

- Mai bine ar fi pentru noi să murim toate.
Crista Bergmann izbucni în plâns.
- Suntem încă atât de tinere. Moartea e grozavă!
Și Maren Karlsö, adăugă:
— Viața e prea frumoasă pentru a o pierde atât de curând.
Tatiana Saroff zâmbi amar.
- Mai ai nădejde că vom scăpa de soarta îngrozitoare care se așteaptă într-o casă de prostituție? Crezi că o viață plină de rușine e mai plăcută decât moartea?
- Crista Bergmann și Maren Karlsö se priviră întrebător.
- Poate ne va veni salvarea în ultima clipă.
— Sau poate vreun om milos ne va scăpa din ghearele acestor ticăloși.
- Tatiana Saroff făcu o mișcare obosită de nepăsare.
- Nu mai am nicio nădejde. Acești nemernici sunt prea vicleni și cunosc multe căi ascunse, așa că soarta noastră e pecetluită.
- Poate ne va merge mai rău decât Feliciei, care a stârnit mânia lui Kapelski prin fuga ei, așa că se va răzbuna împotriva noastră și vom avea multe de îndurat.
- Cu toate acestea îi doresc din toată inima să se întâmple o minune și să scape, șopti Karin Ryström.
- Fetele se apropiară de suedeză și ascultară cu încordare.
- Vorbește Karin, ce speranță ai pentru Felicia?
- Karin își înăbuși vocea, spre a nu fi auzită de Andrei sau de ceilalți oaspeți și începu:
- Vă amintiți de cei doi mineri care au venit ieri în urma celorlalți?
- Vrei să vorbești de acela pe care ceilalți îl numeau Crestatul? întrebă Crista Bergmann.
- Karin Ryström dădu din cap.
- Da, de el și de tovarășul său.
- Nu păreau atât de răi și brutali ca ceilalți, adăugă rusoaica și Karin Ryström continuă:
- Azi dimineată nu i-am mai văzut aici. Presupun că au părăsit hanul și s-au întors în munți.
- Crezi că o vor fi găsit pe Felicia?
- Doresc din toată inima să fie așa.

— Dar atunci sărmana Felicia va cădea din lac în puț, zise Maren Karlsö. Nu e nicio deosebire dacă e în mâinile lui Kapelski sau în ale celor doi mineri.

— Nu vorbi așa, Maren, răspunse suedeza, Crestatul părea să fie un om bun.

— Și mie mi s-a părut că îi era milă de noi, adăugă Crista Bergmann.

Natașa Ostrolcha zise tristă:

— Chiar dacă cei doi mineri au găsit-o pe Felicia, n-o vor putea apăra de furia lui Kapelski. Deși acesta e compatriotul meu, îl urăsc de moarte, fiindcă m-a atras în cursă, așa că nu vreau să-i iau apărarea. Am văzut însă că a luat un revolver cu dânsul și a dat unul și negrului Jim. Așadar, chiar dacă o va găsi pe Felicia cu cei doi mineri, mai curând îi va împușca pe amândoi decât să le lase pe cea mai frumoasă dintre noi.

Maren Karlsö dădu din cap:

— Și eu sunt de aceeași părere.

Iar Tatiana Saroff adăugă:

— Kapelski e un om care nu se sfiește să ucidă pe cineva.

— Sărmana Felicia! șopti Karin Ryström, privind deznădăjduită în jurul ei.

— Și noi suntem de compătimit, Karin, căci dacă se întoarce polonezul, ne așteaptă și pe noi o soartă grozavă.

— O soartă grozavă! repetă Karin cu voce obosită.

Fetele tăcură și se lăsară pradă gândurilor triste. Deznădejdea lor crescuse din ce în ce mai mult. De ce să se mai împotrivească sorții?! N-aveau puterea să lupte și să se ajute singure!

Felicia fusese singura care avusese curajul să fugă, să încerce a-și redobândi libertatea. Vor afla peste câteva ceasuri dacă reușise.

Dar ce se va întâmpla cu ele? Tuturor le era groază de viitorul pe care și-l închipuiseră cu totul altfel când iscăliseră contractul cu polonezul.

În tăcerea care se făcuse, se auzi deodată glasul revoltat al suedezei:

— Un lucru știu bine. Dacă voi reuși să scap, atunci voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a feri fetele tinere cărora le vine dorul de a cutreiera țări străine, să cadă în mâinile unor nemernici ca acest

Kapelski.

Tatiana Saroff zâmbi trist și zise:

— Asta nu va folosi mult, Karin, căci orice măsuri s-ar lua, se vor găsi întotdeauna victime care să cadă în mâinile unor astfel de ticăloși.

Celelalte fete fură de aceeași părere și Crista Bergmann se amestecă în vorbă:

— Fiecare crede că-și poate găsi norocul în străinătate și vor fi întotdeauna fete care se vor încrede ademenirilor negustorilor de carne vie.

Se făcu tăcere și fiecare din ele își depănă mai departe firul gândurilor triste, rugându-se în sinea lor Cerului să le trimită un ajutor.

123. Jurnalul

Când auzi zgomotul din odaia învecinată, profesorul Black avu același gând ca și Frank Wilkens.

Cineva stătuse la pândă și ascultase ce vorbiseră ei.

Dar când ajunsese în anticameră, nu văzu pe nimeni.

Încăperea era goală și numai un pedestal pe care se afla un palmier, se răsturnase.

Timp de câteva clipe profesorul Black și Frank Wilkens se uitară unul la altul, apoi cel dintâi zâmbi și zise:

— Un curent pare să fi răsturnat palmierul.

Frank Wilkens, a cărui față se făcuse albă ca varul, întrebă buimăcit:

— Poate un curent să aibă atâta putere?

Profesorul Black dădu din umeri:

— Așa se pare.

Apăsă pe butonul soneriei și după câteva secunde apăru acel gardian tânăr, care cu câteva zile în urmă îl condusesese pe Bob Wilkens în celula pretinsului Frank Wilkens.

— Ridică palmierul și pedestalul, se răsti Black la dânsul, și închide fereastra pentru ca accidentul să nu se repete.

Tânărul gardian îndeplini repede porunca stăpânului său, dar pe sub pleoapele lăsate în jos aruncă o privire bănuitoare lui Frank

Wilkens.

Black nu-i lăsa timp să observe prea multe și îl îndemna nerăbdător:

— Grăbește-te și cară-te!

Gardianul zâmbi în sinea lui și se gândi: „Știu mai mult decât îți închipui. Am avut noroc că am putut să dispar înainte ca palmierul să se răstoarne, altfel mi-ar merge rău dacă voi doi, ticăloșilor, ați ști ce am auzit”.

Grăbit așează pedestalul și palmierul la loc și închise fereastra, apoi se retrase făcând o plecăciune.

Black surâse cu un aer de superioritate și întorcându-se spre Frank Wilkens îi spuse:

— E mai bine să împing zăvorul de la antreu, ca să nu poată intra nimeni și să asculte convorbirea noastră.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Ai dreptate, domnule profesor. Convorbirea noastră nu e pentru urechi străine.

După ce profesorul încuie ușa, se întoarseră în cabinetul de lucru și se așezară în fotolii.

Black trase spre el o măsuță pe care era o sticlă și pahare, apoi zise:

— După spaima pe care am tras-o, ne va prinde bine câte un coniac. Ce zici, mister Wilkens?

Nu mai așteptă răspunsul musafirului său, ci umplu paharele. Frank Wilkens luă repede unul din ele și îl dădu pe gât, căci simțea nevoia unui întăritor.

Nici el nu mai înțelegea de ce de câțva timp totul îi mergea de-a-ndoaselea. Înainte avusese doar noroc în toate întreprinderile lui, dar de câțva timp nenorocul îl urmărea pas cu pas.

Gândul că însemnările vărului său se aflau în mâna profesorului Black îl neliniștea foarte mult și nici nu-i venea să se gândească la urmările pe care le-ar putea avea descoperirea crimei lui.

Cuprins de teamă, zise:

— Cere ce vrei de la mine, Black, dar dă-mi jurnalul.

Black se rezemă mai bine în fotoliul său și se uită lung la Frank Wilkens. Privirea lui era ca a unei fiare de pradă, așa că Wilkens, care până atunci nu cunoscuse frica, se înfioră.

Timp, de câteva minute domni o tăcere adâncă în încăpere, apoi

Black întrebă:

- Cât vrei să dai pentru foile astea, mister Wilkens?
- O sută de mii de dolari.
- Prea puțin.
- Două sute de mii.
- Să zicem două sută cincizeci de mii și afacerea s-a făcut.

Frank Wilkens sări iritat în picioare și se plimbă de câteva ori prin cameră.

- Ai înnebunit, Black? N-am disponibilă o sumă atât de mare.
- Atunci jurnalul rămâne la mine, răspunse Black foarte calm.
- Ce folos ai dacă ții jurnalul în casa dumitale de fier?
- Cine ți-a spus că-l voi mai ține închis în casă?

Wilkens avu o tresărire de spaimă.

- Dar pentru Dumnezeu, ce vrei să faci cu dânsul?

— Cred că ziarele americane se vor interesa foarte mult de un astfel de manuscris.

Frank Wilkens se dădu îngrozit înapoi și întinse mâinile.

- Nu, nu se poate. Nu o să faci o asemenea ticăloșie.

— De ce nu? Afacerile sunt afaceri! Acum n-ai să-mi mai plătești întreținerea pentru vărul dumitale, așa că trebuie să-mi scot paguba pe altă cale. Afară de asta m-am plictisit de întreprinderea mea. Aș vrea să mai gust și eu plăcerile vieții și să nu mai stau printre nebuni. Neavând însă avere destulă, n-am putut să-mi realizez până acum planul, căci n-am chef să trăiesc retras ca un rentier modest, ci să duc o viață pe picior mare. Alege deci, mister Wilkens: sau îmi plătești suma cerută, sau voi preda jurnalul ziarelor din New-York care vor scoate din el o serie întreagă de articole senzaționale.

Înfuriat la culme, Frank Wilkens încleștă pumnii și strigă:

- Ești un escroc!

Black zâmbi calm.

— Cred că niciunul din noi nu e mai bun decât celălalt. Dacă ești deștept, mister Wilkens, vei plăti și vei isprăvi o dată pentru totdeauna cu această afacere neplăcută.

Frank Wilkens nu mai avu încotro, așa că scoase carnetul de cecuri din buzunar și își puse semnătura pe unul din formulare pe care îl completase pentru suma de doua sute cincizeci de mii de dolari.

Apoi îl întinse lui Black și luă în schimb prețiosul jurnal, pe care îl

vârî în buzunar și plecă fără a-și mai lua rămas bun de la Black.

Ieși repede în stradă, la aer liber, căci se înăbușea. Totuși o greutate mare i se luase de pe suflet, simțind primejdiosul jurnal în buzunarul hainei sale. Ce noroc că acest jurnal nu încăpuse în mâinile lui Bob!

Nu avu răbdare să meargă pe jos, ci luă o mașină și se întoarse la hotel, neputându-și stăpâni nerăbdarea de a citi conținutul însemnărilor vărului său. Intră în camera lui, o încuie cu cheia și ce așeză pe un scaun lângă fereastră, unde începu să răsfoiască jurnalul.

25 Mai 1912

Primăvara asta e fermecătoare și viața pare un basm nespus de frumos.

Pretutindeni flori și cer albastru, iar în mijlocul tuturor acestor minuni am văzut cea mai încântătoare fată pe care am întâlnit-o în viața mea.

Se numește Dolores și lucrătorii din fabrică îi spun „contesa blondă”.

La început am zâmbit la auzul acestui nume, crezând că e numai o poreclă, dar e într-adevăr o contesă.

Ba mai mult încă, e o prințesă fermecată.

Când o întâlnesc, îmbrăcată într-o rochiță modestă, nu-mi pot lua ochii de la dânsa și mă gândesc ce frumoasă ar fi în veșminte scumpe.

Câteodată îmi vine s-o iau în brațe, s-o răpesc din casa aceea cenușie unde locuiește cu niște rude ale ei.

Are nevoie de soare... de mult soare și atunci ar înflori ca un trandafir minunat.

Dar e sfioasă ca o căprioară.

Când o privesc, se înroșește, iar ieri, când am îndrăznit să-i vorbesc, a fugit speriată.

Sficiunea ei mă atrage însă și mai mult.

Am gustat toată plăcerile vieții, am sărutat femei din toate țările și de toate neamurile, dar n-am întâlnit încă niciuna, ale cărei buze să nu le fi sărutat un altul înaintea mea.

Aceasta însă e întruchiparea nevinovăției și simt că e femeia pe care am dorit-o întotdeauna.

Dolores!

Numele acesta nu i se potrivește.

Dolores înseamnă „îndurerată”, dar aș dori din tot sufletul să nu cunoască durerea, viața ei să fie numai bucurie și fericire.

Dolores... te iubesc!

Frank Wilkens izbucni într-un râs ironic când citi aceste rânduri.

— Ce nebun! exclamă el, dar se sperie de propriul său glas și își duse mâna la frunte.

Nu era și Bob un nebun? Nu era și el un visător ca acel Frank Wilkens?

Răsfoi mai departe cartea și citi:

24 iunie 1912

E zi de sărbătoare.

Și în sufletul meu e o mare sărbătoare. S-a întâmplat o minune.

Am cucerit inima aceleia pe care o ador.

Până acum ea n-a știut ce e dragostea și viața ei a fost tristă.

După moartea tatălui ei, rudele au luat-e sub ocrotirea lor, dar i-au făcut viața amară.

Eu îi voi da însă fericirea.

Am scris tatălui meu că mă voi întoarce acasă, pentru a începe și eu să lucrez în fabrica lui și i-am mărturisit dragostea mea pentru Dolores de Martigny, cu care voi pleca la Londra spre a ne cununa acolo.

Ce-mi va răspunde tata?

Se va împotrivi oare fericirii mele?

Frânt Wilkens închide jurnalul și în ochii lui se ivi o lucire de triumf. El fusese acela care nimicise fericirea vărului sau, acum însă nu mai voia să-și amintească de tristețele întâmplări de atunci. Se simțea cuprins de remușcări și socotea ca o răzbunare a sorții faptul că-l pierduse și el pe Bob.

Nici acesta, nici contesa blondă nu trebuiau să afle vreodată de acest jurnal. Îl va arde fără întârziere.

Dar unde? În camera lui era numai calorifer și la o lumânare nu putea să ardă acest jurnal voluminos.

În orice caz, jurnalul trebuie să dispară.

Să-l arunce în Tamisa, sau să-l mai păstreze?!

Deocamdată se hotărî să ascundă caietul într-un sertar al biroului și la cel dintâi prilej bun ce va ivi, îl va distruge.

124. O lecție binemeritată

Pe când inima sărmanei Felicia se strânsese de spaimă, Kapelski izbucni într-un râs triumfător, când îi zări pe cei doi mineri în spatele căreia ședea aceea pe care o căutase.

— Ei bravo! Ce bine e că ați găsit-o pe fugară! zise el voios. Mi-a fost teamă să nu fi pierit de foame și sete prin pustiul acesta.

Se apropie de ei și descălecă, iar negrul făcu la fel.

— Ei, cum îi merge? întrebă Kapelski mai departe. Nici nu pare să fie atât de istovită.

— Când am găsit-o, n-am crezut că va reveni atât de repede, răspunse Billy, aruncând polonezului o privire care nu prevestea nimic bun pentru el.

Kapelski nu observă însă nimic, căci ochii lui erau îndreptați asupra Felicie, care rămăsese ca împietrită de groază.

Polonezul avu un zâmbet crud și părea că se desfăta la vederea sărmanei fete, care avea înfățișarea unei vietăți chinuită de moarte.

Ticălosul își zicea că și de data asta se va întâmpla ca întotdeauna și că în cele din urmă, Felicia se va supune puterii lui, așa cum se supuseseră toate fetele care îi încăpuseră în mână.

— A avut noroc că ați dat peste dânsa și ați avut grijă de ea, zise el bine dispus, bătându-l pe Billy prietenos pe umăr.

Acesta râse ironic și răspunse:

— Ai dreptate. A avut noroc... și încă mult noroc.

— Ce nesocotință din partea ei! A plecat la plimbare fără să spună nimic și fără să se gândească că pe aici te poți rătăci ușor. Dar bine că nu i s-a întâmplat nimic și o voi putea lua iar cu mine.

Billy îl ascultase tot zâmbitor și între timp și Crestatul se ridicase și se apropiase de polonez.

— Acesta e unul din ticăloșii care au venit cu fetele? întrebă el pe Billy.

— Da, privește-l bine și întipărește-ți mutra lui în minte, căci îndată nu va mai fi de recunoscut.

Kapelski se uită nesigur de la unul la altul, presimțind că se pusese într-o situație cam neplăcută, fără însă a-și dea bine seama ce-l aștepta.

Zâmbind spuse, numai pentru a întrerupe tăcerea care se făcuse:

— Cald mai e astăzi!

Billy zâmbi iar.

— Are să ți se facă și mai cald.

— Da, când se va apropia amiaza.

— Nu, chiar mai curând.

Ei drace, ce înseamnă oare acest ton amenințător? se întrebă polonezul, a cărui neliniște începu să crească tot mai mult.

Își zise că trebuie să dispară cât mai repede de acolo și luându-și inima în dinți, spuse:

— Îmi pare rău, dar pe fata asta o voi lua iar cu mine.

Făcu o mișcare pentru a se apropia de Felicia, dar Billy îl și înhață de braț și se răsti la el:

— Niciun pas înainte, băiete! Fata rămână cu noi.

— Ce înseamnă asta? zbieră Kapelski.

— Asta înseamnă că, în sfârșit, îți vei primi pedeapsa pentru ticăloșia ta, nemernicule!

Billy ridică pumnul cu iuteala fulgerului și îl izbi drept în față.

Polonezul scoase un gemăt de durere, dar se dădu un pas înapoi și trase revolverul din buzunar.

Vru să îndrepte arma asupra lui Billy, dar Crestatul se repezi la el și i-o smulse din mână.

În clipa următoare Billy se năpusti iar asupra lui Kapelski și loviturile începură să curgă droaie. Chiar după ce polonezul se prăbușise la pământ, minerul înfuriat nu încetă să dea în el cu toată puterea.

— Așa... asta e pentru că târăști fete nenorocite în mocirlă, ticălosule, și pumnii lui Billy nu încetară să cadă mai departe asupra lui Kapelski.

Crestatul interveni și îi spuse:

— Acum ajunge, Billy.

— Încă nu, zbieră Billy ca ieșit din minți.

— Îi omori!

— Chiar asta vreau!

Crestatul îl apucă de braț și îl trase la o parte.

— Fii cuminte, nu-ți încărca cugetul cu un păcat.

La auzul acestor cuvinte, Billy se opri gâfâind.

— Ai dreptate. Ajungă-i deocamdată. Lecția asta n-o va uita niciodată.

Kapelski era într-un hal nemaipomenit. Fața îi era plină de sânge și gema îngrozitor.

Billy îl lovi cu piciorul și se răsti la el:

— Scoală, păcătosule!

Dar polonezul nu fu în stare să se ridice de jos.

Minerul făcu un semn negrului care stătea deoparte și privea rânjind la toată scena.

— Ia vino-ncoace, crețule.

Negrul se apropie. Billy arată spre polonez și continuă:

— Pe nemernicul ăsta îl vom lega pe un catâr, în așa fel încât să nu se poată dezlega, apoi vei pleca cu el, dar nu la tabăra din Sandy Creek, ci la postul cel mai apropiat de poliție. Știi doar unde e?

— Saraba știut.

— Acolo îl vei preda ofițerului, căruia îi vei duce și scrisoarea pe care o voi scrie acum. Ai înțeles?

— Saraba foarte bine înțeles.

Billy se îndreptă spre Crestat.

— Leagă-l bine pe ticălosul ăsta, cu ajutorul lui Jim. Între timp eu o să scriu scrisoarea pentru poliție.

— Ce vrei să scrii?

— O voi face atentă asupra ciudaților excursioniști de la Sandy Creek, asupra meseriei acestor doi indivizi și o voi ruga, să aibă grijă de sărmanele fete.

— Bine. Fă asta și cred că nenorocitele vor scăpa din ghearele acestor bandiți.

Billy rupse câteva foi din carnetul său și scrise un denunț în toată regula. Scrisul nu prea era frumos și caligrafic, dar înțelesul era limpede și precis. El îndoi foile de hârtie și le dădu negrului care le ascunse în căptușeala pălăriei lui.

Crestatul legase între timp pe Kapelski pe un catâr, cu ajutorul unei frânghii lungi și atât de strâns, încât polonezul nu putea să cadă și nici să se dezlege.

— Gata, Saraba, încăleacă și pleacă.

Negrul încăleacă pe catârul său, îl luă pe celălalt de căpăstru și porni la drum.

Zâmbind mulțumit, Billy îl urmări cu privirea.

— Pot să mă laud că am făcut și eu o dată o faptă bună. Pun

rămășag că încă înainte de apusul soarelui poliția va fi la Sandy Creek. Va pune mâna și pe celălalt bandit și va elibera fetele, ducându-le la Sidney.

Apoi se așezară iar la umbră, Billy pentru a mai trage un pui de somn, iar Crestatul cu gândurile iar la trecut.

Când soarele se lăsă spre apus și o adiere ușoară începu să mai răcorească aerul, Billy se deșteptă din somn, se ridică de jos și zise:

— A venit timpul să ne gândim la plecare.

Pregăti șeile, încărcă bagajele pe unul din catări și cu prilejul acesta făcu oarecare zgomot care o deșteptă și pe Felicia din somn.

— Vreți să plecați? întrebă ea pe Crestat.

— Da, trebuie să ajungem încă astăzi la locul nostru în munți.

— Dar eu ce mă fac?

— Ne însoțești.

— Ce să fac în munți?

— Va trebui să stai câtva timp cu noi, să ai răbdare, apoi te voi duce la Sidney, unde voi îngriji mai departe de dumneata.

Felicia îi privi recunoscătoare.

— Ești atât de bun cu mine...

— E firesc să-ți vin în ajutor.

— De ce?

Crestatul nu răspunse la această întrebare, ci se apropie de Billy, spre a-i da ajutor la împachetatul bagajelor.

— Fata trebuie să încalece pe catărul care duce bagajele.

— E ușoară și micuță, așa că acesta o va putea duce fără greutate.

Felicia se apropia de ei, o ajutară să încalece, apoi plecară.

Poteca ce ducea spre munți deveni din ce în ce mai abruptă și după câtva timp, dispăru cu totul, așa că cei trei călăreți fură nevoiți să-și facă drum printre sfărâmaturi de stânci.

Toți trei tăceau și Felicia era adânc impresionată de priveliștea sălbatică și romantică ce se desfășura înaintea ei, ca într-un film de cinematograf.

— Am ajuns, zise după câtva timp Billy, oprindu-se într-o vale mare, străbătută de un pârâu și acoperită cu iarbă, unde Felicia zări o colibă făcută din pietre și acoperită cu o pânză mare de cort.

Billy se apropie de fată, arătă spre colibă și o întrebă:

— Cum îți place casa noastră?

— Mult mai bine decât aceea din care am scăpat, răspunse fata.

Billy înțelese ce voia să spună și dădu din cap, mulțumit.

— E și mai bine aici, căci ești ferită de orice primejdie. Cu toate că suntem numai niște mineri modești, totuși suntem oameni cumsecade care știu să respecte cum se cuvine cinstea unei femei.

Felicia își dădu seama că aici era într-adevăr la adăpost bun.

125. Jignire adâncă

Când Mary se deșteptă din somn, soarele era sus pe cer. Își dădu seama de aceasta după umbra picioarelor trecătorilor, pe care îi vedea prin mica fereastră a subsolului unde se afla.

Câtva timp fata rămase culcată, cu ochii deschiși, dusă pe gânduri.

— Ce bine îmi pare că l-am găsit pe acest tânăr atât de bun, își zise ea. El nu mă scoală cu ocări și bățai, când sunt încă obosită și aș vrea să mai dorm; voi avea o viață plăcută la dânsul.

Demult visase sărmana fată să găsească pe cineva care s-o scape de tirania lui Tom, să nu mai fie nevoită să lucreze în spelunca murdară, să audă glumele grosolane și cuvintele urâte ale lucrătorilor și marinarilor bețivi.

Ea mai avusese un prieten care lucra într-o fabrică și căruia trebuia să-i țină gospodăria.

Dar viața searbădă de toate zilele în mansarda unei case posomorâte o plictisise.

Seara când Jonny – așa se numea prietenul ei – venea obosit de la fabrică, nu mai avea chef să meargă la cinematograf sau la vreo petrecere și nici n-avea bani destui spre a-i putea cumpăra daruri.

Și atunci, într-o buna zi fugise de la dânsul și se întoarse pocăită la „Balena”, unde fu primită cu bucurie, atât de birtaș cât și de oaspeți.

Astfel reîncepuse legătura cu Tom, însă acesta o brutaliza și îi făcea viața amară.

Acum însă totul se va schimba, și la gândul acesta Mary zâmbi fericită.

Gândurile ei zburară la noul ei prieten. Acesta era cu totul altfel decât ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse până acum.

E adevărat că în ajun n-o luase în brațe și n-o sărutase, cum făcuseră alți bărbați cu care se dusese acasă, dar privirea pe care i-o

aruncase înainte de culcare, îi dovedise că nu rămăsese nepăsător față de drăgălășenia ei.

Inima începuse să-i zvâcnească de bucurie la gândul acesta, și nerăbdarea de a-l revedea mai repede o făcu că sară din pat și să se îmbrace.

Cu prilejul acesta îi fu rușine de îmbrăcămintea sărăcăcioasă și dacă nu i-ar fi fost atât de frică de Tom, s-ar fi dus până acasă să-și ia rochia de sărbătoare, voind să se facă frumoasă pentru elegantul ei prieten din ajun.

Aseară o văzuse numai la lumina lămpii și într-o situație în care oricărui bărbat i s-ar fi făcut milă de ea, dar astăzi o va vedea la lumina zilei. Nu va fi oare dezamăgit?

După ce se dichisi cât putu mai bine, ieși din camera ei.

Tăcerea care domnea în casă o înspăimânta.

Să fi plecat oare tânărul?

Alergă repede în prăvălie unde îi găsi pe bătrânul Joel Asrikan șezând la o masă, cu nasul într-un registru.

Ei ridică capul și când Mary se apropie de el, își luă ochelarii de pe nas și o întrebă:

— Ei, ai dormit bine, copila mea?

Mary nu răspunse la această întrebare, ci zise:

— Unde e prietenul meu, Joel?

Bătrânul clătină capul.

— Unde vrei să fie? A plecat. Doar așa fac toți.

Mary îl privi înmărmurită.

— A plecat? murmură ea. Fără să-și fi luat rămas bun de la mine?

— A spus că ai nevoie de liniște și n-a vrut să te deștepte. M-a rugat însă să-ți transmit cele mai călduroase salutări și să-ți spun că-ți dorește tot binele.

Mary își duse mâinile la piept.

— Atâta tot?

— Te-ai așteptat la mai mult, Mary?

— Da... Am crezut...

— ...că-ți va fi un nou prieten, o întrerupse bătrânul, clipind din ochi.

Mary își ascunse fața în mâini.

— Aseară a fost atât de bun cu mine, ca nimeni altul. Mi-ar fi fost

tare drag.

Joel Asrikan îi ocoli privirea, își frecă mâinile încurcat și murmură:

— Bătrânul Joel doar îi cunoaște pe oameni, Mary. Lui n-ai nevoie să-i spui nimic, căci ghicește gândurile. Pot deci să-ți spun că noul tău prieten nici n-a vrut să aibă vreo legătură de dragoste cu tine.

— De unde știi asta, Joel?

— Ei, m-am uitat bine în ochii lui și l-am auzit vorbind în somn.

— Despre altă femeie?

— Ai ghicit, Mary.

Tânăra fată apucă deodată mâinile bătrânului și îl rugă:

— Spune-mi tot, Joel; nu-mi ascunde nimic.

Bătrânul zâmbi cu șiretenie și răspunse:

— Multe n-am de spus, dragă Mary. Am înțeles numai câteva cuvinte pe care le-a vorbit în somn: „Felicia, iubita mea, tot te voi găsi odată”.

Mary își strânse buzele și câteva clipe rămase cu privirea ațintită în gol.

Gândurile i se învălmășeau în creier.

Bătrânul spusese oare adevărul?

Fără îndoială ca așa era, căci reamintindu-și toate întâmplările din noaptea trecută, trebui să recunoască și ea că inima noului ei prieten era a alteia.

— Nu fii tristă, Mary, îl auzi spunând pe bătrân. Un tânăr ca acesta nu-i pentru tine și ai face mai bine să te întorci iar la „Balena”. Acolo ai să găsești zece alții în locul lui.

Mary izbucni într-un râs amar.

— Dar niciunul nu e ca el.

Deodată își îndreptă trupul și aruncă bătrânului o privire pătrunzătoare.

— Joel, ai vreun plan cu dânsul? L-ai despărțit anume de mine?

— Dumnezeu să mă pedepsească dacă m-am amestecat în afacerile tale, Mary, protestă Joel Asrikan, ridicând mâinile ca pentru jurământ.

— Nici nu te-aș sfătui să faci așa ceva, moșule, se răsti ea, căci s-ar putea să mă cunoști și altfel de cum m-ai cunoscut până acum.

— Ce ai de gând să faci, Mary?

— Cred că poliția ar fi foarte mulțumită să afle mai multe amănunte asupra afacerilor bătrânului Joel Asrikan.

— Pentru Dumnezeu, Mary, de ce vorbești prostii?! Sunt un om cinstit...

— Nu te prea lauda, căci poliția ar fi în stare să dovedească altceva. Crezi oare că sunt oarbă și nu văd ce se petrece în prăvălia ta? Până acum n-am avut niciun motiv să spun cuiva ce știu, dar dacă voi afla că nu-mi ești prieten, ci dușman, atunci...

Deznădăjduit, bătrânul își frământă mâinile și bâlbâi:

— Doamne, ce s-a întâmplat cu tine? Îmi pare foarte rău că l-am lăsat pe tânăr să plece, dar n-am putut bănuî că te interesezi atât de mult de dânsul. Am crezut că e un tovarăș numai pentru o noapte...

— Nu Joel, aș vrea să-l am pentru totdeauna, să fie numai al meu și de aceea trebuie să mă ajuți să-l regăsesc.

— Dacă nu va vrea el să fie regăsit, Mary?

Ea clătină înbufnată capul.

— Află numai adresa lui și restul lasă în seama mea. Dacă nu-mi vei face pe plac, atunci știi cum mă voi răzbuna.

Fără a-l mai învrednici măcar cu o privire, fata se îndreptă spre ușa prăvăliei, ce în clipa aceea fu deschisă de afară și în pragul ei apără Tom.

Îndată ce o văzu pe Mary, o prinse de brațe.

— Vasăzică tot te-am găsit, zise el cu glas batjocoritor. Unde e băiețașul care mi te-a suflat?

Mary scoase un țipăt de spaimă.

— Sunt singură aici și toată noaptea am fost singură. Asta îți va putea spune și Joel Asrikan.

Bătrânul dădu din cap și zise:

— Pot să jur pe toți sfinții că...

Dar Tom îl împinse pe bătrân la o parte, se duse în casă, unde cotrobăi prin toate colțurile, apoi, fără să fi găsit pe nimeni, se în toarse în prăvălie și se răsti la Mary:

— Norocul lui că a plecat. Îmi va mai în încăpea însă în gheare și am să-i sfarm ciolanele.

Cu brutalitate o apucă pe Mary de braț și o trase după dânsul.

— Și acum marș la „Balena” și caută-ți de treabă! se răsti Tom la fată.

Mary nu mai îndrăzni să se împotrivească și cu pași greoi porni de-a lungul străzii, alături de Tom.

Gânduri negre îi frământau mintea.

Cu totul altfel își închipuisese viitorul, dar străinul care o salvase de brutalitățile lui Ton o părăsise și tot ce spusese erau numai vorbe goale. Pe cât de repede se deșteptase iubirea în sufletul ei, pe atât de repede se prefăcu în ură. Îl va căuta și se va răzbuna pentru dezamăgirea pe care i-o pricinuisese. Nu știa în ce fel, dar se va răzbuna.

Poate acel tânăr spilcuit se va mai întoarce o dată la „Balena”, sau va afla adresa lui prin Joel Asrikan și atunci va ști cum să-i răsplătească ceasurile de chin pe care le îndurase și zeflemiselile lui Tom și ale celorlalți oaspeți de la „Balena”, unde se întorsese.

126. O idee năstrușnică

După ce fusese aruncat în stradă, lui Dick Dodd îi trebui cam mult până când putu să se ridice de jos, căci toate oasele îl dureau.

Mai mult ca orice îl durea însă ochiul în care îl lovise pumnul prietenului tinerei chelnerițe și Dick Dodd îl blestemă pe Bob Wilkens căci din pricina lui i se întâmplaseră toate acestea.

Timp de câteva minute, Dick Dodd chibzui ce să facă mai departe.

De felul lui fiind foarte conștiincios, se așeză pe pragul unei uși din fața cârciumii „La Balena” și așteptă să-l vadă pe Bob Wilkens ieșind de acolo. Trebuia să-l urmărească neapărat, căci Ethel Drof ar fi fost foarte supărată, dacă s-ar fi întors la dânsa fără să fi aflat nimic.

Așteptarea în această stradă întunecată nu era deloc plăcută și afară de aceasta detectivul se simțea foarte obosit.

Deodată tresări și nu-și putu da seama dacă stătuse acolo câteva minute, sau ceasuri. Dormise oare?

Uitându-se la ceas văzu că într-adevăr trecuseră trei ore de când se așezase pe pragul acelei uși.

În jurul său domnea o tăcere adâncă și cârciuma era închisă.

Urâtă afacere!

Vasăzică tot pierduse urma lui Bob Wilkens?

Nu-i rămânea altceva mai bun de făcut, decât să se întoarcă iar la hotel. Se urcă în camera lui și se aruncă istovit pe pat, unde dormi până a doua zi târziu.

Pe când se îmbrăca, aruncă o privire în oglindă și rămase îngrozit

la vederea chipului său. Ochiul în care fusese lovit era umflat și vânăt.

Cum putea oare să se ducă la masă în halul acesta?

Dar n-avea încotro, căci trebuia să dea domnișoarei Drof raportul despre cele petrecute în ajun.

Pe când mergea de-a lungul coridorului, toți care îl întâlneau îl priveau uimiți și zâmbeau ironic. Ajungând jos, unul din directorii hotelului îl întâmpină cu vorbele:

— Ați avut un accident, domnule?

Dick Dodd făcu un gest nepăsător și răspunse:

— Nu e nimic grav, m-am lovit.

— Ar trebui să puneți o compresă cu apă de plumb, sau doriți să chem un doctor?

Dick Dodd clătină din cap.

— N-am nevoie de doctor, dar dacă ai apă de plumb, trimite-mi-o în camera mea.

Merse mai departe spre sala de mâncare și îndată ce intră se auzi strigat pe nume.

Se întoarse și-o zări pe Ethel Drof în spatele lui. Ea nici nu se uită la fața lui umflată și îl întrebă cu încordare:

— Ai făcut ce ți-am spus?

— Da.

— Și ai aflat unde s-a dus Bob Wilkens?

— Nu, căci am fost nevoit să renunț l-a urmărirea lui.

— De ce? se răsti ea, supărată, la detectiv

— O putere mai mare m-a silit să bat în retragere, zise el cu un zâmbet resemnat.

— Ce înseamnă asta?

— Că am intrat după Bob Wilkens într-o speluncă, unde i-a venit poftă să bea un pahar de bere și acolo am avut o ciocnire cu mușteriii care erau mai mulți decât mine și deci mai puternici. Din ciocnirea asta m-am ales cu un ochi umflat – după cum vezi – și m-au aruncat în stradă. Așa s-a făcut de am pierdut urma lui Bob Wilkens și abia spre dimineață am venit la hotel unde m-am odihnit nițel, ca să-mi mai vin în fire.

— Asta nu era atât de important.

El răspunse sarcastic:

— Pentru dumneata nu, domnișoară Drof, căci nu ochiul dumitale,

ci al meu a fost lovit și s-a umflat.

Ethel Drof își mușcă bazele, căci nu-i plăcea să i se facă observații de felul acesta, nici pe ocolite.

— Spune ce s-a întâmplat mai departe, stăruie ea cu nerăbdare.

— Nu mai am nimic de adăugat, căci după cum ți-am spus, am pierdut urma lui Bob Wilkens.

— Trebuie să chibzuim imediat ce e de făcut pentru a-i găsi iar urma. Hai să mergem în camera dumată.

Detectivul făcu un gest de împotrivire.

— Nu se cade ca o domnișoară să vină în camera unui domn tânăr.

Ethel zâmbi.

— Nu știu de ce ar fi necuviincios, dar ai dreptate, personalul ar cleveți. Vino deci în apartamentul meu, unde putem sta de vorbă.

Fu nevoit s-o urmeze, deși i se făcuse tare foame, căci nu mâncase încă nimic în ziua aceea.

În salonul domnișoarei Drof, detectivul luă loc pe un fotoliu, camerista aduse o sticlă cu apă de plumb și el își puse comprese cu batista, în timp ce Ethel se plimba agitată prin odaie, fumând țigară după țigară.

— Mi-ai pricinuit o mare dezamăgire, Mister Dodd, începu ea.

— Daa...?

— M-am așteptat la mai mult de la dumneata.

— Credeai poate că voi prepara pentru Mister Wilkens o băutură miraculoasă, care să-l decidă să-ți facă pe plac?

— Nu vorbi prostii. A fost o imprudență din partea dumată să te amesteci într-o ceartă la cârciuma unde spui că ai fost.

— Da, și tot atât de imprudent am fost că nu m-am dat la o parte din calea pumnului care m-a lovit în ochi.

Dick Dodd își udă iar batista cu apă de plumb și o apăsă pe ochiul umflat.

După ce isprăvi această operație, o întrebă pe Ethel Drof:

— Voi ai parcă să chibzuim ce e de făcut pentru a regăsi urma lui Bob Wilkens?

— Da, trebuie să-l regăsești neapărat.

— Ușor de spus, dar greu de făcut.

— De ce te mai numești detectiv, dacă nu ești în stare să faci nici atâta lucru? Dacă aș fi știut dinainte că nu ești în stare să ții ceea ce

promitea renumele dumitale, nici nu te-aş mai fi luat cu mine.

— Mi-ai vorbit destul de incapacitatea mea. Să venim acum la chestiunea care ne interesează. Eu singur nu mă încumet să-i regăsesc urma, care s-a pierdut în partea cea mai întunecoasă şi primejdioasă a Londrei. Dacă ar fi vorba de un criminal, lucrul ar fi mai uşor.

— De ce?

— Pentru că atunci aş putea să cer şi ajutorul poliţiei. S-ar da semnalmente lui tuturor poliţiştilor şi ochi mai mulţi văd mai bine decât unul singur, căci deocamdată am rămas numai cu unul. Prin cel umflat nu văd nimic şi cu toate compresele pe care le pun, bag de seamă că se umflă tot mai mult.

Ethel Drof, care continuase să se plimbe tulburată prin camera, se opri deodată în faţa detectivului şi îi zise:

— Am găsit, mister Dodd!

— Ce-ai găsit?

— Mi-a venit o idee bună, cum să facem ca şi poliţia să se ocupe cu căutarea lui Bob Wilkens.

Dick Dodd o privi cu încordare.

— Mă faci curios.

— Trebuie să-l denunţăm pe Mister Wilkens.

— De ce să-l denunţi, doar n-a făcut nimic.

Ethel Drof făcu o strâmbătură.

— Eşti greu de cap.

El zâmbi şi Ethel continuă:

— Trebuie să simulăm o spargere în odaia mea.

— Aha!

— Înţelegi acum?

— Da, începe să se facă lumină şi în creierul meu. Apoi vrei să dai alarma şi să arunci bănuiala asupra lui Bob Wilkens?

— Da, şi au să mă creadă, căci în hotel se ştie că nu mai avea bani când a plecat. Apoi se mai ştie că mister Wilkens mă cunoaşte, ştie că am sume mari la mine, aşa că se poate prea bine să-i fi venit gândul să mă prade.

— Dar dacă nu se va găsi nimic la dânsul?

— Nici nu e nevoie, căci nu vreau să fie arestat, ci numai găsit.

— Asta se poate face. Dar cum să înscenăm furtul?

— În noaptea asta trebuie spart cufărul meu care se află colo după

paravanul acela.

— Și vrei să fac eu această spargere?

— Cred că în cariera dumitale ai văzut multe cufere sparte și știi cum trebuie procedat.

— Negreșit că da.

— Atunci, hai la treabă!

Dick Dodd își aruncă batista în vasul cu apă de plumb și suspinând, se ridică de pe scaun. Dădu paravanul la o parte și examinează cufărul. Apoi se înțelese cu Ethel Drof cum avea să procedeze și se retrase.

Către miezul nopții detectivul apărură iar în salon și se apucă de lucru. Scoase mai multe unelte din buzunar, deșurubă una din broaște, apoi pe a doua și deschise în sfârșit cufărul, însă în așa fel încât să se poată vedea că treaba fusese făcută de un om care nu era spărgător de meserie.

— Sub rochii este o casetă care conține tot felul de bijuterii, zise miss Drof, care venise și ea în salon.

Dick Dodd aruncă afară rochiile și rufe și, în sfârșit, găsi caseta.

— Trebuie s-o iau așa cum este, zise el, căci cu uneltele pe care le am n-o pot sparge.

Puse caseta sub braț și continuă:

— Eu plec, iar dumneata dă alarma.

— Să chem îndată personalul hotelului?

— Mai așteaptă vreo jumătate oră.

Dick Dodd părăsi salonul și când trecu prin coridor îl întâlni pe portarul de noapte care făcea inspecție. Dick Dodd nu-l zări, căci tocmai intra în odaia lui.

După vreo jumătate de oră, miss Ethel Drof, care se culcase între timp, dădu alarma.

Portarul de noapte veni la ușa ei, bătu și întrebă:

— Doriți ceva?

— Intră repede înăuntru. S-a întâmplat ceva grozav!

Portarul deschise ușa și păși în salon.

Ethel Drof, prefăcându-se înspăimântată, arată spre cufărul spart și zise:

— Au intrat hoți aici. Privește ce au făcut!

Portarul își îndreptă privirea spre cufăr și păru îngrozit.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Abia acum o jumătate de oră

am trecut prin coridorul acesta și n-am auzit nimic.

— Trebuie să chemi poliția.

— Da, numaidecât.

Se servi chiar de aparatul telefonic din odaia domnișoarei Drof, chemă postul de poliție cel mai apropiat și rugă să se trimită îndată niște polițiști.

Apoi înștiință și pe directorul hotelului, care își făcu apariția după vreo zece minute și intră în salon odată cu polițiștii.

Un comisar examinează cufărul și zise:

— Se vede îndată că un începător a lucrat aici.

Apoi se întoarse spre Ethel Drof și continuă:

— Ați descoperit ce vi s-a furat?

— Nu, până acum n-am fost în stare să fac nimic, căci tremur toată de emoție.

— Vom cerceta noi.

Comisarul începu să strângă lucrurile și întrebă:

— În cufăr era numai îmbrăcăminte și rufărie?

— Nu, era și o casetă cu bijuterii.

— Aceasta lipsește, deci a fost furată. Povestiți-ne vă rog, cum ați descoperit fapta?

— M-am trezit din pricina unui zgomot, dar am rămas culcată în pat, căci mi-a fost teamă să mă scol. Am ascultat și n-am mai auzit nimic, așa că am crezut că m-am înșelat. Voiam să adorm iar, dar totuși m-am sculat și am intrat în salon, unde am descoperit că cufărul era spart.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo jumătate de oră.

Portarul care era de față, deveni atent, se gândi câteva clipe, vru să spună ceva, dar în cele din urmă se răzgândi și tăcu.

Comisarul își continuă interogatoriul:

— Bănuți pe cineva?

Ethel Drof abia așteptase această întrebare.

— Mi-e neplăcut să spun, făcu ea, prefăcându-se încurcată.

— În orice caz, trebuie să ne spuneți ce credeți, căci în felul acesta vom putea avea un indiciu. Cine credeți că ar putea fi făptașul?

— Tânărul Bob Wilkens.

— Locuiește aici în hotel?

— A stat aici, dar a trebuit să plece, fiindcă nu mai avea bani.

— Așaa...? Îl cunoașteți pe acest domn?

De astă dată se amestecă și directorul hotelului în vorbă.

— Cred că era chiar prieten, căci domnișoara Drof a achitat și datoria pe cere mister Wilkens o făcuse la hotelul nostru, și pentru plata căreia nu mai avea bani.

— Asta e foarte interesant. Acest mister Wilkens știa că aveți obiecte de valoare în cufăr, domnișoară?

— Putea să presupună foarte lesne asta, căci îmi cunoaște situația și știe că sunt bogată.

— Deoarece a locuit aici, presupun că cunoștea și situația diferitelor încăperi ale hotelului. Puteți să-mi dați semnalmentele exacte ale presupusului făptaș, domnișoară?

Ethel le dădu și întrebă:

— Va fi urmărit, domnule comisar?

— Neapărat. Doar nu-l vom lăsa să spele putina.

— Mă veți înștiința și pe mine când îi veți prinde?

— Da, fără nicio întârziere.

Ethel Drof era încântată, căci treaba mergea strună. În scurt timp Bob Wilkens va fi prins și atunci ea va ști unde se află, deci își va fi ajuns scopul.

Comisarul redactă procesul-verbal și se pregătea de plecare.

Pe când cobora scara însoțit de personalul hotelului, portarul se apropie de el.

— Te rog, domnule comisar, aș vrea să-ți vorbesc câteva clipe.

— Ce ai să-mi spui?

— Am observat ceva.

— Ce anume?

— Domnișoara Drof a declarat că spargerea a avut loc cu o jumătate de oră înainte de venirea noastră.

— Da, așa a spus.

— Pe la acea oră am trecut prin coridor și am zărit un domn care a ieșit din camera domnișoarei Drof și a intrat într-a lui. Avea ceva sub braț ce semăna cu o casetă.

Comisarul îl privi mirat.

— De ce n-ai spus asta îndată?

— Fiindcă și acest domn e un cunoscut al domnișoarei Drof, așa că

n-am îndrăznit să-mi spun bănuiala. Văzând că domnișoara Drof n-a cruțat nici pe celălalt cunoscut al ei, m-am hotărât să vorbesc.

— Cine e acela pe care l-ai văzut?

— Mister Dick Dodd.

— În ce cameră locuiește?

— La numărul treizeci și unu.

— Bine. Să-l interogăm îndată.

Comisarul făcu semn oamenilor săi să-l urmeze și se îndreptă spre camera detectivului.

Bătu la ușă și un glas somnoros răspunse dinăuntru:

— Ce s-a întâmplat? Cine e acolo?

— Deschide.

— Nici prin gând nu-mi trece, vreau că dorm. E o obrăznicie să trezești oamenii în toiul nopții.

— Deschide, domnule, aici e poliția.

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi ușa fu deschisă și mister Dodd apăru îmbrăcat într-un halat de baie, clipi din ochi și se uită la comisar.

— Ce dorești? Întrebă el, morocănos.

— Întâi de toate să ne lași să intrăm.

Văzând că detectivul nu se dă la o parte din ușă, comisarul îl împinse cu mâna și intră în cameră cu oamenii lui.

Apoi întrebă, cercetător:

— Acum vreo trei sferturi de oră ai fost în salonul din apartamentul domnișoarei Drof?

Detectivul tăgădui:

— Nu e adevărat.

Portarul, care intrase și el în camera lui Dick Dodd, arătă spre ochiul umflat al acestuia și zise:

— În salon pe masă mai era încă vasul cu apă și în acesta se afla batista domnului Dick Dodd, cu care își pusese comprese la ochi.

Acum își aduse aminte și comisarul de acest fapt.

— Da, vasul l-am văzut și eu și nu puteam să-mi explic pentru ce era acolo, dar acum sunt lămurit.

Apoi întorcându-se spre detectiv, continuă:

— În salonul domnișoarei Drof s-a comis o spargere și dumneata ești bănuț ca făptaș.

Dick Dodd rămase buimăcit, căci la așa ceva nu se așteptase.

Vasăzică poliția și descoperise toată afacerea!

Să mărturisească oare?

Nu mai avu timpul s-o facă, căci unul dintre polițiștii care-l însoțiseră pe comisar, strigă:

— Priviți, colo pe măsuta de noapte e caseta!

Detectivul nu mai avu încotro și îl lămurii pe comisar că e vorba de o spargere simulată, spunându-i și scopul pentru care fusese făcută, dar comisarul nu-i dădu crezare.

— Cam seamănă a minciună tot ce spui dumneata, căci ar fi o glumă prea proastă.

— Dar așa este, stăruie Dick Dodd.

— Se va vedea mai târziu, deocamdată te arestez în numele legii.

— N-ai niciun drept să mă arestezi, nefiind vorba de o spargere adevărată, se împotrivi detectivul. Întreabă pe domnișoara Drof și ea va întări spusele mele.

— O vom întreba mâine. Acum vino cu noi.

— Dar asta e...

— ...o nebunie pe care ai făcut-o, un abuz care va avea alte urmări decât cele la care te-ai așteptat și vei fi pedepsit fiindcă ai îndrăznit să-ți bați joc de poliție. Acum îmbracă-te repede și hai cu noi.

Suspînând, Dick Dodd își trase pantalonii.

Îi era somn și ar fi dormit, dar acum va fi nevoit să-și întindă oasele obosite pe o bancă de lemn de la poliție.

Miss Drof era într-adevăr o nebună și abia acum detectivul recunoscuse că ideea ei fusese o mare prostie. Va trebui să plătească din gros, căci amenda nu va fi mică.

Își îmbracă haina, își puse pălăria și zise:

— Sunt gata. Putem pleca.

Comisarul confiscă caseta, o dădu unuia din oamenii săi, apoi plecară luând și pe Dick Dodd cu dâșii, care nu se simțea bine deloc. Era mort de oboseală și ochiul umflat îl durea.

Toate acestea trebuia să le îndure din pricina domnișoarei Drof, care acum era culcată frumușel în patul ei și nu se sinchisea de nimic, ci se bucura de renghiul pe care îl jucase atât poliției, cât și lui Bob Wilkens pe care era sigură că îl va găsi.

Îndată ce va ști unde se află, va vedea ce e de făcut mai departe

spre a-l supune voinței ei.

Bani avea doar destui și banii îi dădeau puterea să-și împlinească toate dorințele.

Pe când ea își frământa în creier aceste gânduri, Dick Dodd fu închis într-o celulă de la Scotland Yard.

127. Spre țintă

Peste o oră Dolores avea să urce pe bordul vaporului „Robinson”, care pleca spre Australia.

Deși toate cabinele erau ocupate, căpitanul Barnabe, prin legăturile pe care le avea, reușise să mai obțină una pentru contesă.

Nu era timp de pierdut, căci vaporul următor pentru Australia pleca abia peste două săptămâni din Shanghai și o întârziere atât de mare ar fi fost un adevărat chin pentru Dolores.

Oricât de mult ar fi dorit Barnabe să mai stea câteva zile cu Dolores, renunță la această fericire numai pentru a-i da puțința să ajungă mai repede la țintă și această țintă era Sidney unde contesa își știa copila expusă celor mai mari primejdii.

Barnabe îngriji de toate pentru ca Dolores să aibă o călătorie cât mai plăcută și rugă atât pe căpitanul cât și pe ofițerii vasului „Robinson” s-o ia sub scutul lor.

De asemenea stăruie pe lângă Dolores să primească bani de la dânsul, spre a-i înlesni mijloacele trebuincioase pentru cercetările ce va avea de făcut.

Contesa era adânc mișcată de toate aceste dovezi de dragoste și când Barnabe îi dădu banii, ea îi șopti:

— Nu sunt în stare să-ți mulțumesc, scumpul meu Mihail, pentru tot binele ce mi-l faci. Nici nu știu dacă voi avea vreodată puțința să-ți înapoiez acești bani.

Cu o sărutare, Barnabe îi închise gura.

— Nu mai vorbi de asta, o rugă el. Sunt nespus de fericit că în sfârșit îmi dai prilejul să-ți fiu de ajutor.

— Dragul meu!

Dolores îi mângâie mâinile și îi privi plină de recunoștință, iar el zâmbi fericit.

— Am toată nădejdea că după aceste încercări grele vom avea și

noi parte de fericire.

După o tăcere de câteva clipe, Barnabe o cuprinse iar în brațe și o întrebă:

— Dar spune-mi, iubita mea Dolores, vei vrea tu să-mi dai fericirea de care mi-e atât de dor?

— Da, Mihail, iubitul meu.

— Tu, care ai fost admirată de toată lumea și ai avut o avere mare, ai să te mulțumești cu viața pe care va trebui s-o duci ca nevasta unui sărman căpitan de vapor?

Dolores zâmbi și ochii i se umplură de lacrimi

— Cum poți să te mai îndoiești? Toată viața am dorit un cămin așa cum mi-l descrii tu și voi fi cea mai fericită femeie din lume. Mai curând ar trebui să te întreb eu pe tine, dacă te vei mulțumi cu o femeie care a trăit o viață ca a mea.

— Dolores, nu știi nici acum că iubirea mea e atât de mare, încât nu voi întreba niciodată de trecutul tău? Singurul lucru de care mi-e teamă, e ca acest trecut să nu reînvie. Mi-ai spus doar că uneori ai avut îndoieli, dacă acel Frank Wilkens, regele automobilelor, e cu adevărat tatăl Felicie. Dacă ar fi un altul și acesta ar apărea deodată?

Dolores zâmbi.

— Scumpul, iubitul meu prieten, de ce te chinuiești cu astfel de gânduri? Au trecut aproape douăzeci de ani de când am fost părăsită în mizerie și omul acela, căruia îi dăruisem toată dragostea mea, e mort pentru mine. Chiar dacă el ar reînvia, n-ar putea să-ți devină primejdios, căci numai pe tine te iubesc. Dacă până acum n-am răspuns la dragostea ta atât de mare și frumoasă, n-am făcut-o pentru că îmi era teamă că nici această dragoste nu va putea șterge pata urâtă care mi-a pângărit viața.

— Iubirea mea va spăla această pată, Dolores. Când vei purta numele meu, nimeni nu-și va mai aduce aminte de contesa blondă din Marsilia. Vom pleca undeva departe, unde nu ne va cunoaște nimeni și vom trăi numai pentru fericirea noastră. Vei uita toată durerea trecutului și nu vei mai plânge niciodată.

Dolores îl opri, speriată:

— Taci, Mihail, nu face încă planuri de viitor, căci n-am ajuns încă la țintă. Fericirea noastră se va putea înfăptui numai atunci când o voi găsi pe Felicia și o voi ști și pe dânsa fericită.

Barnabe tăcu și gândurile lor se întoarseră iar la sărmana Felicia.

Ora plecării se apropiase și amândoi, braț la braț, se îndreptară spre locul unde era ancorat vaporul „Robinson”.

Amândoi erau tăcuți, căci inimile le erau îndurerate.

Când se vor revedea oare!

Niciunul din ei n-ar fi fost în stare să răspundă la această întrebare.

Mișcată până la lacrimi, Dolores mai strânse o dată mâna iubitului ei.

— Să ne încredem în Dumnezeu, Mihail, zise ea. Dacă a hotărât să fim fericiți împreună, atunci ne vom revedea în curând.

Barnabe avu un zâmbet chinuit.

— Mă voi gândi la cele ce spui, Dolores.

— Eu îți voi scrie cât mai curând.

Ajunseră la debarcader și își mai strânseră o dată mâinile, luându-și rămas bun. Se priviră până în adâncul ochilor și statură mai mult timp astfel.

— Să ne vedem cu bine, scumpa mea Dolores, zise în sfârșit Barnabe cu voce înăbușită.

— Să ne vedem cu bine, Mihail, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

O mai îmbrățișă o dată, încă o dată o mai sărută și o strânse cu toată puterea la pieptul său.

Deodată se auzi un fluierat prelung și Dolores se smulse din brațele căpitanului Barnabe, căci venise clipa tristă a despărțirii.

Abia acum își dădea ea seama cât de mult îl iubea pe acest bărbat atât de bun. Nu mai era dragostea năvalnică și pătimașă a tinereții, ci o iubire adâncă și puternică, o iubire statornică.

Contesa mai ridică o dată mâna și făcu un semn de adio căpitanului Barnabe.

Puntea de legătură fu trasă înapoi, ancora ridicată, mașinile începură să duduie și după câteva minute vaporul „Robinson” porni pe întinsul nesfârșit al mării, spre Australia îndepărtată.

Deodată ochii contesei se măriră de groază, fața-i deveni palidă ca moartea, căci acolo pe chei, în spatele căpitanului Barnabe, apăruse chipul unui om, care își făcea loc prin mulțime și se apropia de iubitul ei.

Dolores vru să țipe, să-l prevină pe Barnabe, dar numai buzele-i se

mișcară fără să poată scoate niciun sunet.

Vru să-i facă semn lui Barnabe, să-i atragă atenția că-l amenință o primejdie, nu avu însă puterea să ridice mâna. Era înlemnită de groază. Numai gândurile i se învâlmășeau nebune în minte.

În spatele lui Barnabe însă se afla Liu-San-Ciang, omul sinistru în puterea căruia fusese și din ghearele căruia scăpase ca ajutorul iubitului ei.

Cum se făcea că era liber?

Nu era contrabandist de opiu?

Era poate altul și o înșelase o asemănare!

În sfârșit fu în stare să se miște și întorcându-se spre un american care se afla lângă dânsa și avea atârnat un binoclu de o curea, îl rugă cu glas tremurător:

— Vă rog fiți atât de bun și împrumutați-mi puțin binoclul, să văd ce se petrece pe chei.

Americanul se înclină politicos și îi întinse binoclul.

— Poftiți, doamnă, la dispoziția dumneavoastră.

Cu mâinile tremurânde, Dolores duse binoclul la ochi și deodată scoase un țipăt de spaimă.

Nu se înșelase. Acela care se afla în spatele căpitanului Barnabe era într-adevăr Liu-San-Ciang, care cu fața schimonosită și ochii sclipitori de ură urmărea toate mișcărilor iubitului ei.

Dumnezeule, ce gânduri negre o fi având?!

Fără îndoială că va voi să se răzbune pentru că-i fusese răpită aceea pe care o socotise ca o pradă sigură.

Un strigăt înăbușit ieși de pe buzele contesei.

— Mihail!...

Americanul se întoarse spre dânsa și o întrebă:

— Doriți ceva, doamnă?

Dolores făcu o mișcare cu mâna și îi întinse iar binoclul.

— Nu... nimic... murmură ea. Poftim binoclul... vă mulțumesc.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă?

Dolores avu un surâs amar.

— Nu, mie nu-mi poate ajuta nimeni...

Privirea îi rămase ațintită spre bărbatul iubit și primejdia în care se afla fără să bănuiască nimic, făcu să i se strângă inima de groază.

Ce să facă pentru a-l preveni că un dușman de moarte îl pândește

pe la spate?

Prin semne nu putea să-l facă să înțeleagă căci el lua semnele ei drept un adio și nu pricepea că îl arăta pe Liu-San-Ciang.

Fără să vrea împreună mâinile și se rugă fierbinte:

— Dumnezeu, sfinte, apără-l Tu, căci eu nu mai pot.

Dar deodată se reculese și alergă pe puntea de sus unde întâlnește pe primul ofițer căruia Barnabe i-o recomandase în mod deosebit.

Acesta o privi speriat.

— Pentru Dumnezeu, doamnă contesă! Ce este? Ce s-a întâmplat?

Dolores bâlbâi aproape neînțeles:

— Am văzut ceva îngrozitor la plecare.

Apoi îi povesti ce i se întâmplase cu Liu-San-Ciang și încheie:

— Îl credeam arestat pentru multă vreme și nici nu m-am gândit că ar putea fi lăsat liber și să devină iar primejdios pentru căpitanul Barnabe. Văzându-l acum, sunt cuprinsă de groază, căci fără îndoială va încerca să se răzbune împotriva căpitanului. Sfătuiește-mă ce și fac. Dumnezeu, poate pe când stau de vorbă aici cu dumneata, i s-a și întâmplat o nenorocire!

— Doamnă, nu vă tulburați în zadar, o liniști ofițerul. Noi marinarii nu ne temem nici de Satana și dacă chinezul acela va îndrăzni să-l atace pe căpitanul Barnabe, acesta va ști să se apere cum trebuie.

— Crezi într-adevăr asta?

— Puteți trimite o telegramă lui Barnabe și să-l rugați să vă răspundă îndată și veți vedea că nu i s-a întâmplat nimic.

Dolores încuviință cu înfrigurare.

— Da, îi voi telegrafia imediat, spre a-l preveni, în caz că nu s-a întâmplat încă nenorocirea.

128. La comisariat

În dimineața următoare Ethel Drof se deșteaptă din somnul cel mai dulce. Telefonul zbârnâia neîncetat și supărată vru să-și tragă plapuma peste cap, spre a nu-l mai auzi. Dar zbârnâitul nu contenea, așa că fu nevoită să ridice receptorul și să asculte.

La aparat era un comisar de poliție de la Scotland Yard care o invită într-un ton nu prea politicos să vină imediat la comisariat pentru lămurirea întâmplărilor din noaptea trecută.

Deoarece Ethel Drof nu era deprinsă să fie tratată în felul acesta, nu se prea grăbi să dea urmare chemării comisarului.

În cele din urmă însă, dându-și seama că numai cu ajutorul poliției va putea da de urma lui Bob, se gândi să nu supere pe domnii de la Scotland Yard, așa că se îmbracă repede, lua o mașină și porni într-acolo.

Când apărură în fața comisarului, se sperie când acesta îi spuse în față că tot ce făcuse ea era numai o înșelăciune.

Ethel tăgădui, dar comisarul îi răspunse cu asprime:

— Nu mai ascunde adevărul, domnișoară Drof, căci știm foarte bine pentru ce ai înscenat această comedie. În urma declarației portarului am reușit să facem lumină în afacerea asta. Iată caseta dumitale cu bijuterii, examinează-o ca să vezi dacă nu lipsește ceva și plătește o amendă de cincizeci de lire sterline pentru abuzul de care te-ai făcut vinovată.

Ethel Drof rămase buimăcită.

Ce se întâmplase oare?

Portarul făcuse o declarație?

Îl văzuse oare pe Dick Dodd când a ieșit cu caseta din apartamentul ei?

Comisarul îi ghici gândurile și îi povesti amănunțit tot ce se petrecuse.

Ethel Drof rămase foarte încurcată, căci afacerea era într-adevăr foarte neplăcută pentru dânsa.

Și prostul acela de Dick Dodd trădase totul.

Miss Drof nu-și arată însă dezamăgirea, ci completă un cec pentru suma de cincizeci de lire sterline și îl întinse comisarului.

— Poliția e vinovată de tot ce s-a întâmplat, zise ea cu ciudă. Dacă ar fi fost altă cale pentru a-l găsi pe cel dispărut, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să simulez spargerea. Poliția dă ajutor numai când e vorba de urmărirea unui criminal, așa că nu mi-a rămas altceva mai bun de făcut decât să-l dau pe Bob Wilkens drept criminal, căci vreau să-l regăsesc cu orice preț.

Comisarul râse cu poftă la auzul acestei mărturisiri a excentricei americane, și zise:

— Cred că nu e greu de găsit fiul regelui automobilelor.

— Nu spune asta, domnule comisar, răspunse Ethel Drof. Dick

Dodd care e un detectiv foarte bun, pe care lumea l-a supranumit chiar „Maestrul”, și n-a reușit totuși să descopere urma lui Bob Wilkens.

— Fiindcă nici nu e un „maestru”, domnișoară.

Ethel Drof îl privi uimită.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Acum câțva timp am avut de-a face cu adevăratul detectiv Dick Dodd, domnișoară Drof...

— Cu adevăratul Dick Dodd?... repetă Ethel, năucă. Vrei să spui că detectivul meu...?

— ...nu e „Maestrul”, ci ajutorul său, căruia stăpânul său îi predă afacerile mai puțin însemnate, pentru ca între timp să se poată odihni de munca lui istovitoare.

Ethel Drof fu atât de copleșită de această știre, încât nu fu în stare să răspundă nimic.

După câteva clipe însă, izbucni:

— Știi bine că tânărul care a venit cu mine nu e adevăratul Dick Dodd?

— Negreșit, domnișoară Drof. De altminteri poți vedea aici negru pe alb ce mi-a declarat la interogatorul pe care i l-am luat.

— E nemaipomenit!

— Nu te tulbura, domnișoară Drof. Tânărul care se numește în realitate Harry Frelinghousen și e un nepot al „Maestrului”, e și dânsul un detectiv bun.

— Până acum n-a prea dat dovadă, zise ea supărată. Chiar azi îl voi da afară.

— Să nu faci asta, domnișoară Drof, căci el te va ajuta să-ți ajungi scopul. De altminteri, toate le poți discuta chiar cu dânsul.

Comisarul apăsă pe un buton al soneriei și porunci polițistului care intră să-i aducă pe Harry Frelinghousen, arestat în noaptea trecută.

Pe când așteptau venirea lui, comisarul o lămuri pe Ethel Drof:

— Te sfătuiesc să nu mai ai astfel de idei năstrușnice și să duci poliția de nas. Data viitoare nu vei mai scăpa atât de ușor și te vei expune să fii pedepsită cu închisoarea. Frumos ar fi dacă toți milionarii ar avea astfel de idei ca dumneata!

Ethel Drof era atât de tulburată de tot ce aflase de la comisar, încât nici nu mai luă în seama amenințarea lui.

Când detectivul fu adus, ea se năpusti asupra lui și se răsti înfuriată:

— Impostorule! Am să te dau pe mâna poliției!

— Poliția știe că înlocuiesc de multe ori pe unchiul meu, așa că reclamația dumitale n-ar avea niciun rost. De altminteri, nu înțeleg tulburarea dumitale, căci până acum ai fost mulțumită de felul cum am lucrat. Dacă vei fi cuminte, îți făgăduiesc că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a descoperi urma lui Bob Wilkens.

Ethel Drof nu răspunse, ci ieși repede din odaie.

Își dădea seama că toți vor râde de dânsa, – și gândul aceste o scotea din fire. Se întoarse la hotel unde se închise în camera ei, ca să se liniștească.

Cu toată înfrângerea pe care o suferise, se gândea neîncetat la Bob Wilkens.

Acum voia mai mult ca oricând să-l găsească și să-i cucerească inima.

Dar cum să facă?

Oare acest fals Dick Dodd va fi în stare să dea de urma lui?

Poate găsisese Frank Wilkens ceva?

Ciudat că pe acesta aproape nu-l mai vedea.

Avea oare afaceri atât de importante la Londra, sau îl căuta și el pe Bob?

O ocolea poate, temându-se de muștrările ei?

Se hotărî să-l vadă și să vorbească cu dânsul. Poate va găsi un mijloc bun spre a afla de rostul lui Bob.

Îl chemă pe Wilkens la telefon și îl rugă să vină în holul hotelului. După câteva minute se întâlniră și Ethel Drof se uită uimită la dânsul. Îi părea foarte schimbat și îmbătrânit, așa că-l întrebă speriată:

— Ești bolnav, mister Wilkens?

El zâmbi cu amărăciune și răspunse:

— Prăbușirea tuturor planurilor mele de viitor îmi amărăște viața, miss Drof.

La auzul acestor cuvinte, ea îi luă mâinile și îl mângâie:

— Nu mai fii trist, mister Wilkens, căci am luat altă hotărâre și voi încerca și de acum înainte de a-l câștiga pe Bob pentru mine.

— E adevărat ce spui, miss Ethel? zise Frank Wilkens înveselit.

— Altfel nici nu te-aș fi chemat. Gaston de Moulinet n-are decât să

aștepte. Întâi vreau să-mi mai încerc norocul la Bob, dar trebuie să mă ajuti ca să-l găsim.

— Asta nu va fi tocmai ușor, miss Drof, căci mai cu seamă aici la Londra sunt atâtea ascunzători în care cineva care nu vrea să fie găsit, poate dispărea ușor.

— Dar trebuie să-l găsim neapărat, răspunse Ethel Drof și începu să-i expună planurile ei pe care le făcuse cu indianul.

129. Pentru pâinea zilnică

În fiecare dimineață la ora șapte, Bob Wilkens se scula, se îmbrăca în grabă, își bea cafeaua cu lapte pe care i-o aducea gazda la care închiriasse o odaie simplă, apoi pleca și la ora opt intra în biroul lui Adam Giles unde după cinci minute se așeza la o masă de desen și începea să lucreze cu râvnă.

Bob Wilkens începuse lupta pentru pâinea de toate zilele.

Șeful său era mulțumit cu lucrările lui și îi dădea în fiecare zi însărcinări din ce în ce mai grele. De altfel nu-și lua niciodată aere de superior față de Bob și părea să fie un om cu care era plăcut să lucrezi.

De multe ori veneau vizitatori la birou, pe care Adam Giles îi ducea într-o cameră învecinată, spre a trata cu ei afaceri. Unii dintre acești vizitatori aveau înfățișări ciudate; mulți veneau îmbrăcați în costume de mecanici, pesemne așa cum scăpaseră de la lucru, alții erau foarte eleganți, tineri și bătrâni și aceștia din urmă păreau a fi consilieri sau chiar miniștri.

Bob Wilkens nu-și bătu mult capul cu ei și nici despre ceea ce discutau cu șeful său nu află nimic, căci acesta nu vorbea niciodată despre afacerile lui. Când n-avea treabă cu acești vizitatori, atunci Giles ședea ca și el la masa de desen și lucra cu înfrigurare.

Tot astfel era și în ziua aceea, dar deodată își întrerupse lucrul și se adresă lui Bob.

— Cred că ai auzit că în timpul din urmă se montează în cilindrii automobilelor bucșe de oțel demontabile, așa că cilindrii capătă o durabilitate foarte mare?

— Da, cunosc procedeul.

— E brevetat și se întrebuințează în multe fabrici. Mi s-a oferit o

invenție prin care se perfecționează mult acest procedeu, dar fiindcă nu cunosc felul de a lucra al mașinilor cu care se fabrică acele bucșe, nu pot să-mi dau bine seama dacă îmbunătățirea adusă prin invenția de care ți-am spus este într-adevăr folositoare.

— Nici eu nu pot să-mi dau părerea, căci nici eu nu cunosc funcționarea mașinilor. După câte știu, e vorba de un procedeu de fabricație secret.

— Așa este, de aceea procedeu are o mare valoare.

— Îmi pot închipui asta și îmi pot da chiar seama de beneficiu.

— Aș vrea să cumpăr invenția, însă numai după ce voi fi bine informat.

— Va fi greu să capeteți informații precise, căci după cum am spus, e vorba de un procedeu secret.

— Totuși s-ar putea face.

— Cum?

— Ar trebui să vedem o astfel de mașină într-o fabrică.

— Nicio fabrică nu va lăsa un străin s-o vadă.

— Ai dreptate, un străin n-ar putea s-o vadă, așa că ar trebui să între cineva acolo ca lucrător.

— Ai de gând să faci așa ceva?

— Eu nu, dar voiam să-ți propun dumitale acest lucru.

Bob se gândi câteva clipe, apoi clătină capul și răspunse:

— Nu, mister Giles, asta n-o pot face.

— Te ferești să lucrezi într-o fabrică?

— Nu de asta, ba cred chiar că pentru un inginer ar fi folositor să lucreze el însuși la strung sau la altă mașină.

— Ei vezi? Atunci ce te oprește?

— Ar însemna să fac un așa-zis spionaj industrial.

Șeful său începu să râdă.

— Iartă-mă, dar trebuie să spun că asta e o prostie. Nu vrem altceva decât să vedem o dată mașina, ca să ne putem face o părere asupra invenției.

— Dacă aș lucra într-o astfel de fabrică, ar trebui să fac un plan al mașinii după care să-i poți înțelege construcția, nu-i așa?

— Da, de un astfel de plan ar fi neapărată nevoie.

— Ei bine, asta n-ar fi spionaj industrial? Ar fi de ajuns să vindem acest plan în străinătate și am face o afacere minunată.

— Foarte adevărat, dar nici nu mă gândesc să vând planul mai departe. Îndată după ce-l voi fi examinat, îl voi arde.

Bob se uită lung la Adam Giles.

Putea oare să se bizuie pe făgăduiala lui de a arde planul după ce-l va fi văzut?

Deodată în mintea lui se născu o bănuială: Nu cumva acest Adam Giles era un spion industrial și avea nevoie de dânsul ca să-i slujească de complice?

E doar în legătură cu bătrânul Joel Asrikan și acesta ar putea prea bine să fie un mijlocitor pentru astfel de afaceri necurate!

Bob respinse însă acest gând, căci n-avea niciun motiv să se îndoiască de cinstea patronului său, așa că zise:

— Dacă într-adevăr ești hotărât să arzi planul după ce-l vei vedea, atunci nu știu ce m-ar opri să te servesc.

— Minunat! În cazul acesta voi ști ce voi avea de făcut cu invenția. Deocamdată îți mulțumesc pentru bunăvoința dumată.

— Știi în ce fabrici lucrează acele mașini de făcut bușe?

— Da. De pildă una este și la Astley et Co.

— Se pune însă întrebarea dacă voi fi primit să lucrez acolo.

— Fabrica lucrează în plin și după câte știu a primit comenzi mari din străinătate, așa că are nevoie de lucrători mecanici. Specialiști nu sunt mulți, vei fi deci primit cu siguranță, dacă te vei prezenta.

— Dar din actele mele reiese că sunt inginer diplomat.

— Hm, în cazul acesta n-ar trebui să arăți aceste acte.

— Atunci nu se poate face nimic.

— Stai puțin...

Adam Giles se prefăcu că se gândește câteva clipe și în sfârșit zise:

— Iată ce am putea face. Acum câteva luni am avut în serviciul meu un șef de atelier cu numele de Woking, care lucra la mașina de copiat planuri. Într-o bună zi n-a mai venit la lucru și n-a mai dat niciun semn de viață de atunci. Actele lui le mai am la mine și te-ai putea folosi de ele.

— Nu pot să intru într-un serviciu cu acte străine.

— Doar nu păgubești pe nimeni. E de ajuns dacă vei lucra o singură săptămână la Astley et Co. Atunci vom ști tot ce ne trebuie despre acea mașină și îți reiei lucrul la mine ca inginerul Wilkens.

Lui Bob nu-i convenea deloc să înfăptuiască o asemenea

înșelăciune, dar Adam Giles stăruie atât de mult, încât în cele din urmă se hotără să intre în serviciul fabricii sub numele de Woking.

— Bineînțeles că eu îți voi plăti leafa mai departe și afară de asta îți voi da și o gratificație pentru serviciul deosebit pe care mi-l vei aduce, zise Adam Giles.

Mai vorbiră despre amănunte, apoi Adam Giles îi dădu actele lui Woking și deoarece se apropiase ora când se închidea biroul, Bob își luă rămas bun de la șeful său.

La plecare mai zise:

— Atunci îmi voi încerca norocul la Astley et Co., chiar mâine dimineață.

— Bine. Îți doresc izbândă.

*

Pe la zece seara mai veni un vizitator întârziat la Adam Giles și când acesta deschise ușa, zări în fața lui pe bătrânul Joel Asrikan, care îl salută foarte plecat și întreabă:

— Nu te supără vizita mea, domnule inginer?

— Nicidecum, intră.

Bătrânul intră și închise ușa în urma lui, apoi privi în jurul său.

— Suntem singuri?

— Da, noul meu asistent a plecat demult.

— Vasăzică l-ai angajat pe domnul pe care ți l-am trimis?

— Da, fiindcă mi-a fost recomandat de dumneata.

— E bun?

— E bun, dar atât de naiv încât nu bănuiește nimic.

Joel Asrikan lăsă capul într-o parte și avu un râs ciudat.

— Nădărduiesc că ai să-mi plătești misitia care mi se cuvine?

— Lacom mai ești după bani. Tot nu câștigi destul cu afacerile pe care le facem împreună?

— Dacă omul vrea să ajungă la ceva, nu trebuie să disprețuiască nici suma cea mai mică.

— Ei bine, îți voi da o liră sterlină.

— O liră e o liră și o voi primi cu plăcere.

Inginerul scoase o bancnotă din buzunar și o întinse lui Joel Asrikan, care o luă cu o mișcare lacomă și o strecură în buzunarul său.

— Acum dă-mi voie să te întreb cum stăm cu mașina de fabricat

bucșe de automobil? Domnul care a venit de la ministerul de industrie e grăbit să afle rezultatul și vrea să aibă planul până săptămâna viitoare, altfel dă comenzile și pierdem afacerea.

— Tare mai sunt grăbiți... (Adam Giles pronunță numele unui stat din America de Sud). Mereu ne amenință că vor renunța la serviciile noastre, dacă nu lucrăm mai repede. Ei își închipuie lucrul mai ușor decât este. De astă dată vor avea planul la timp. Asistentul meu îl va procura.

Adam Giles îi povestește lui Joel Asrikan cum Bob Wilkens va intra ca lucrător în fabrica Astley et Co., pentru a studia mașina de fabricat bucșe.

— Atunci tânărul îți va fi de folos într-o afacere mare și fabricile nu vor primi comanda, ci domnul de la ministerul de industrie va lua planul, se va întoarce acasă și va construi în țara lui mașinile de care are nevoie la fabricarea bucșelor de automobile.

— Da, și în felul acesta va economisi țării lui o adevărată avere.

— Afacerea noastră e bună și o să câștigăm mulți bani cu ea.

— Ar fi și mai bună dacă nu ne-ar amenința în fiecare clipă închisoarea.

Joel Asrikan râse iar.

— Omul se învață și cu gândul că lațul îi stă de gât.

— Eu m-aș lipsi cu plăcere de acest gând.

— Când vei fi câștigat destul, te vei putea retrage din afaceri și vei trăi fără griji ca un lord.

— Să nădăjduim că nu mai avem mult până atunci.

— Ai să-i dai și lui mister Wilkens o parte din câștig?

— Îi voi da câteva lire și se va mulțumi, căci el nu bănuiește ce beneficiu îmi aduce prin procurarea planului.

130. Ura unei fete din popor

După câteva zile, lui Mary i se păru că visase toată întâmplarea cu tânărul străin.

Lucra iar până noapte-ă târziu în cârciuma „La Balena” și își servea clienții ca și înainte, simțindu-se mai nenorocită ca niciodată.

Ura ei împotriva lui Bob creștea pe fiecare zi și de câte ori venea Tom, îl întreba:

— Ai aflat ceva?

Pe Tom îl liniștea spunându-i că în seara aceea plecase cu străinul, crezând că are bani mulți, așa că reușise să-l împace și să și-l facă tovarăș la planurile ei de răzbunare.

Și de data aceasta cea dintâi întrebare a ei fu pentru cel dispărut, dar acum el nu mai dădu nepăsător din umeri, ci o pișcă pe Mary de obraz și zise râzând:

— Am pus mâna pe el, fetițo, și dacă îmi făgăduiești că nu-i mai faci ochi dulci, îți voi spune unde se află.

Inima fetei începu să bată mai tare.

Îl vedea parcă în fața ei pe chipeșul străin, și fără să vrea făcu o comparație între el și Tom.

Dacă îl va regăsi, se va îndura oare să-și înfăptuiască răzbunarea, sau va uita tot ce îi făcuse, când va auzi o vorbă bună din gura lui?

Supărată pe ea însăși la acest gând, clătină înciudată capul.

Joel Asrikan îi spusese doar că străinul avea altă față.

Pesemne că din pricina aceasta nu se mai întorsese la „Balena”, căci dacă ar fi avut numai un pic de interes pentru dânsa, ar fi venit s-o mai vadă și să-i mulțumească că în noaptea aceea îi găsisese un adăpost.

Mary se întoarce deci spre amantul ei și răspunse:

— Fii pe pace, Tom, căci nici nu mai vreau să știu de nemernicul ăsta. Vreau numai să mă răzbun că s-a lăudat și a făcut pe grozavul față de mine și că te-a vorbit de rău.

— Și eu aș vrea să-i plătesc asta, făcu Tom. Chiar am un plan cum să-i dăm o lecție pe care să n-o mai uite, dragă Mary.

Fata îi umplu iar paharul și îl întreabă cu încordare:

— Spune, Tom, ce ai de gând să faci și unde l-ai descoperit?

— Azi dimineată l-am văzut intrând la fabrica Astley et Co. Se pare că a găsit de lucru acolo.

— Oare i-a făcut rost bătrânul Joel de postul acesta?

— Nu știu, dar Jim cel Roșu mi-a spus că acum vreo câteva zile l-a văzut la Adam Giles.

— Atunci Asrikan i-a făcut rostul, căci pe acesta l-am văzut de mai multe ori la Giles.

— Bătrânul acela e un om primejdios și ar trebui și te ferești de dânsul, dacă nu vrei să te trezești într-o bună zi amestecată în afaceri necurate. Prietenia lui pentru tine mi-a dat demult de bănuț.

Mary făcu un gest de protest.

— Ei lasă, Tom, doar nu e vorba de bătrânul Joel, ci de străin. Ai aflat cum îl cheamă?

— Încă nu, însă mâine dimineață când va începe lucrul la fabrică, mă voi posta în apropiere și când va trece acel individ, îl voi întreba pe portar de numele lui și în ce secție lucrează.

— Și ai de gând să-l pândești seara la ieșire și să-i tragi o bătaie zdravănă?

Tom izbucni în râs și goli paharul.

— Nu, fetițo, cu asta nu mă mai iau la bătaie.

Mary îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Pesemne că te-ai săturat de data trecută?

— Teamă nu prea îmi este de dânsul, cu, toate că știe să boxeze bine, răspunse Tom. Dar ce-aș folosi dacă i-aș trage câteva ghionturi? N-ar fi o pedeapsă pentru băiețașul acela; așa că m-am gândit la altceva.

— La ce?

— Mai dă-mi întâi un rachiu.

Mary îi umplu repede paharul și îl zori:

— Vorbește odată și nu-mi mai pune răbdarea la încercare.

Tom se aplecă peste masă și începu să-i vorbească în șoaptă:

— Îndată ce voi afla numele lui, vei trimite o scrisoare direcțiunii fabricii.

— Eu?

— Negreșit. Crezi cumva că am s-o fac eu? Nimeni nu poate citi scrisul meu. Afară da asta, un denunț face mai mult efect dacă e scris de o mână de femeie.

Mary deveni atentă și repetă:

— Un denunț?

— Da, îl vom acuza da spionaj și ai să vezi că scrisoarea ta va cădea ca o bombă. Individul va fi arestat pe loc.

— Doar nu e vinovat, Tom, și nu poate fi arestat.

Tom izbucni înfuriat:

— Vrei să-i dăm o lecție, sau nu vrei?...

— Ba da, dar...

— Atunci am isprăvit și nu există niciun „dar”. Să se ducă la închisoare nemernicul ăla și dacă nu s-o descoperi nimic în sarcina lui,

o să se aleagă cel puțin cu arestul în timpul instrucției.

În clipa aceea un nou mușteriu intră în cârciumă. Era Jim cel Roșu.

Se îndreptă spre masa unde ședeau Mary și Tom și se trânti pe un scaun, apoi își rezemă coatele pe masă și zise:

— Hai repede, fato, dă-mi un rachiu. Am nevoie de un întăritor după treaba grea pe care am făcut-o.

— E ceva nou? îl întrebă Tom.

Jim dădu din cap și goli paharul.

— Când fac o treabă, o fac repede și bine. Ascultă dar: băiatul ăla de care erai gelos acum câteva zile, se numește Woking și a fost angajat ca maistru la fabrica Astley et Co.

Tom rânji mulțumit.

— Minunat! Pentru vestea asta trebuie să-i mai dai lui Jim încă un rachiu, căci ca ajutorul lui vom ajunge mai repede la țintă decât ne-am așteptat.

Mai goliră câteva pahare pentru a-și face curaj, apoi Tom o îndemnă pe Mary:

— Hai, fetițo, adă repede o foaie de hârtie, un plic, toc și cerneală.

Mary nu îndrăzni să se împotrivească și aduse cele cerute de Tom, care îi dictă scrisoarea următoare:

Către Direcțiunea Fabricii de Mașini Astley, et Co. Londra,

În interesul firmei dumneavoastră vă atrag atenția că acum câteva zile a fost angajat în fabrica dumneavoastră un oarecare Woking. Veți face bine să supravegheați de aproape pe acest om, altfel s-ar putea întâmpla ca firma dumneavoastră să sufere o pagubă destul de mare de pe urma lui. Omul are legături cu Adam Giles, despre care se vorbește mult rău. Giles n-a putut fi încă prins cu nimic, dar poate se va reuși acum, dacă Woking va fi bine supravegheat

O femeie care îl cunoaște pe Woking.

După ce isprăviră scrisoarea, Tom și Jim izbucniră în râs și cel dintâi zise:

— Îl vor vâri în draci pe Woking.

— Va înghiți un hap amar de tot, încuviință Jim, luând scrisoarea după ce Mary scrisese adresa pe plic.

— Așaa... mister Woking, adăugă el, cântărind scrisoarea în mână,

acum vei primi răsplata pentru că te-ai legat de Tom.

— Și pentru că ai plecat fără să-ți iei rămas bun de la mine, continuă Mary în gând și nu-l opri pe Jim, când acesta se ridică de scaun și adăugă:

— Mă duc să arunc scrisoarea la cutie, căci altfel te pomenești că ne mai răzgândim.

Jim ieși repede din cârciumă, alți mușterii veniră și cerură să fie serviți de Mary, care alerga de la o masă la alta, dar în vremea asta se gândea la Woking, silindu-se să-și înăbușe orice pornire de remușcare și spunându-și mereu că-l urăște.

Între timp Bob Wilkens ședea în biroul lui Adam Giles și desena.

Toată afacerea îi devenise nesuferită, dar se încurcase în ea și acum era nevoit s-o ducă până la sfârșit.

De câte ori intra dimineața în fabrică și își spunea numele de Woking, avea un simțământ neplăcut căci din copilărie urăse minciuna.

În baza actelor false fusese angajat și i se încredințase supravegherea mașinii de fabricat bușe și fiind inginer, înțelese repede construcția și felul de funcționare al acesteia, își întipări bine în minte toate amănuntele, așa că putu să înceapă în scurt timp desenarea schițelor.

Adam Giles zâmbi mulțumit când le văzu, știind că va face o afacere bună cu ele.

Însă tocmai acest zâmbet al lui Giles deșteptă bănuiala lui Bob Wilkens, care ar fi vrut mai bine să întrerupă lucrul. Avea însă nevoie de bani, spre a-și putea înfăptui planurile.

Neîncetat se gândea la Felicia și la vărul tatălui său.

Trebuia să dea neapărat de urmele Feliciei și să dezvăluie taina care plutea asupra acelui Frank Wilkens.

Aflase că tatăl său și Ethel Drof mai erau încă la Londra și fără îndoială că-l căutau pe dânsul.

Trebuia deci să se ferească; așa că nu ieșea nicăieri și nici la „Balena” nu se mai duse, deși ar fi vrut să mai vadă ce face Mary. Se temea însă că această fată să nu-l trădeze fără să vrea, fără să știe însă că primejdia îl și pândea.

După ce Jim aruncase scrisoarea fatală la cutie și se întorcea la cârciumă, zări în fața lui un domn care i se păru foarte cunoscut.

Nu era cumva individul care se amestecase în cearta lui Tom cu Mary?

Se uită mai bine la el și râse.

Chiar el era!

Ochiul îi era încă umflat și vânăt, după lovitura pe care i-o dăduse.

Jim se apropie cu îndrăzneală de detectiv, îl salută și îl întreabă cu ironie:

— Ce zici, domnule, n-ai avea poftă de un rachiu?

Dick Dodd tresări speriat.

De trei zile dădea târcoale „Balenei”, fără să îndrăznească să intre.

Se simțea foarte stingherit de când fusese eliberat din arest și comisarul îi destăinuise domnișoarei Drof adevărata lui personalitate.

Dacă unchiul său, marele detectiv, va afla de această afacere neplăcută, fără îndoială că nu-i va mai încredința niciun caz mai important.

Trebuia deci să găsească neapărat locul unde se ascundea Bob Wilkens, dar de câte ori ajungea până în fața „Balenei” se simțea cuprins de o teamă nelămurită.

Acum însă, după ce fu recunoscut de unui din mușteriii obișnuiți ai cârciumii, nu-i rămânea ceva mai bun de făcut, decât să intre și fu primit cu chiote.

Dar pentru a înlătura de la început orice pornire de dușmănie din partea mușteriiilor „Balenei”, zise cu voce tare:

— Am venit cu o anumită însărcinare și dacă vreți, puteți câștiga fiecare o răsplată bună. Caut pe domnul acela, care mai zilele trecute, a făcut pe apărătorul chelneriței voastre.

Mary și Tom se apropiată de detectiv, și-l întrebară!

— E un răufăcător?

— Asta nu, dar e un fiu neascultător și nesupus.

— Îl caută babacul lui?

— Da, căci vrea să-l însoare. Mireasa a și sosit la Londra.

În ochii fetei se ivi o sclipire.

— A fugit de mireasa lui?

— Hm, cam așa ceva.

— Vasăzică n-o iubește?

— Nu vrea să se însoare cu aceea pe care i-a ales-o tatăl lui, răspunse detectivul. Se gândește la alta.

— Pe cealaltă o cheamă cumva Felicia.

Defectivul se uită uimit la Mary.

— De unde știi asta? Ți-a spus el ceva?

— Vasăzică cealaltă...

— ...e vinovată că Bob Wilkens nu vrea ce dorește tatăl lui, îi curmă detectivul vorba. Dacă îl vom găsi însă, atunci va fi nevoit să se supună.

Tom, care observase înfrigurarea prietenei sale, o dădu la o parte și întrebă pe detectiv:

— Bob Wilkens îl cheamă pe acela care s-a luat deunăzi la bătaie aici?

— Da, e fiul regelui automobilelor.

Tom clipi din ochi și scoase un fluierat printre dinți.

— Atunci de ce și-a dat un nume fals?

— Un nume fals? Întrebă detectivul. Ce știi despre Bob Wilkens?

— Că lucrează la fabrica Astley, et Co., sub numele de Woking, răspunse Tom repede.

Înciudat, Jim îi dădu un ghiont în coaste și mormăi:

— Nătărăule, n-ar fi trebuit să spui îndată tot ce știi.

Detectivul îl liniști.

— Nu-ți fie teamă, căci n-ai să pierzi plata. Mă voi ține de cuvânt, și dacă informațiile voastre vor fi corecte, voi da fiecăruia câte două lire sterline.

— Aste e o afacere bună, răspunse acesta. Dacă vreți, ne putem întâlni mâine dimineată la șase la poarta fabricii și îți voi arăta băiețașul de milionar.

Detectivul îi întinse mâna.

— Ne-am înțeles; acum ia să bem împreună câte un păhărel. Mary, adu bere și rachiu. Plătesc tot ce vor bea acești domni.

Cu aceste cuvinte detectivul câștigă prietenia onorabililor mușterii ai „Balenei” și după câteva clipe, acela care cu câteva zile în urmă fusese, bătut și dat afară, ședea la o masă și ciocnea de zor cu el.

Pe când detectivul stătea de vorbă cu Jim și cerea acestuia să-i descrie viața răufăcătorilor din Londra, Mary îi zise în șoaptă lui Tom:

— Ce facem cu scrisoarea pe care am expediat-o?

Tom se răsti necăjit la ea:

— Tacă-ți gura! Ala de colo n-are nevoie să afle nimic despre astea

Nu-i va strica deloc fantelui, dacă va trage o spaimă înainte de a se întoarce la babacu-său. Sau ți-e milă cumva de dânsul și ai vrea să te duci la direcția fabricii și să-i spui de ce am scris scrisoarea?

Văzând în ochii lui Tom o sclipire de mânie, sărmana Mary se înfioră și bâlbâi:

— Nu, nu, nici prin gând nu-mi trece...

— Ar trebui să-ți pară bine că lucrurile au luat întorsătura asta, căci un fecior de milionar ca ăsta și-ar fi bătut numai joc de tine.

Mary dădu din cap, dar își încleștă dinții spre a nu izbucni în plâns.

Cât ar fi fost de fericită dacă acest Bob Wilkens s-ar fi îndrăgostit de dânsa și ar fi scos-o din mocirla în care se afla!

Își dădu însă seama că a fost numai un vis și amărâtă își căută de treabă, fără nădejde că viața ei să se schimbe vreodată.

131. O veste neașteptată

Cam la aceeași oră când detectivul ședea de vorbă cu mușteriii „Balenei” Ethel Drof și Frank Wilkens discutau în holul hotelului despre încercările zadarnice ale lui Harry Frelinghousen, pe care îl luaseră până acum drept maestrul detectiv Dick Dodd.

— Totuși n-am pierdut încă toată speranța va reuși să găsească urma lui Bob, zise îl Drof. Trebuie să mai avem răbdare.

— Pierdem timpul fără niciun rost, răspunse se Frank Wilkens. Nu mai am nicio afacere aici și cu toate acestea nu mă pot hotărî să părăsesc Londra, înainte de a-l fi găsit pe Bob.

Pe când vorbeau astfel, un chelner se apropie de masa lor și aduse o telegramă pe care o prezentă lui Frank Wilkens pe o tavă de argint, spunând:

— Chiar acum a sosit telegrama asta pentru dumneavoastră, domnule Wilkens.

Telegramele erau ceva obișnuit pentru Frank Wilkens, așa că o luă foarte calm și o puse pe masă, fără s-o deschidă.

— Nu vrei să citești telegrama, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof.

— Ar fi o nepolitețe față de dumneata, miss Drof.

— Te rog să nu te sinchisești de mine, mister Wilkens. Ca fiică de industriaș, îmi dau bine seama că știrile telegrafice trebuie citite

îndată.

— Dacă îmi dai voie...

Spunând aceste cuvinte, Frank Wilkens deschise telegrama și citi:

„Întoarcerea imediată necesară. Lucrătorii amenință cu greva. Situația serioasă. La Drofliniște fiindcă a aprobat mărirea salariilor. Drof va lucra mai departe și va primejdui întreprinderea noastră dacă nu intervine înțelegere.

Director Smith.”

Pentru câteva clipe Frank Wilkens își pierdu cumpătul, așa că Ethel Drof îl întrebă compătitoare:

— Ce s-a întâmplat, mister Wilkens? Ai primit știri rele?

— Soția mea a avut o călătorie rea și s-a îmbolnăvit.

— Îmi pare foarte rău, mister Wilkens. Asta era de așteptat după emoțiile prin care a trecut.

Frank Wilkens vâri telegrama în buzunar, temându-se ca Ethel Drof să nu ceară s-o citească și ea și răspunse:

— Sunt sigur că doctorii exagerează. Totuși cred că va fi mai bine să plec.

Deoarece se apropiase timpul de culcare, se despărțiră.

Frank Wilkens se informă la portar când pleacă primul vapor, apoi telegrafie directorului Smith că peste câteva zile va fi el însuși acasă și va trata cu lucrătorii.

Deoarece a doua zi trebuia să plece dis-de-dimineață pentru a putea prinde vaporul pentru New-York, începu să-și strângă bagajele, dar când căută jurnalul pe care îl cumpărase pe un preț atât de urcat de la profesorul Black, nu-l găsi nicăieri.

Răscoli toate sertarele și în cele din urmă se trânti istovit într-un fotoliu.

Se simți cuprins de groază la gândul că jurnalul încăpuse pe mâini străine.

Ce să facă? Ce măsuri să ia?

Era cu neputința să anunțe poliția.

Nu mai fu în stare să închidă ochii toată noaptea, căci neîncetat își frământa creierul să afle pe ce cale dispăruse jurnalul, dar nu găsi dezlegarea acestei taine.

Când se lumineă de ziuă, nu-i rămase altceva de făcut, decât să plece, lăsând destinul să-și urmeze calea.

Își dădea seama că jurnalul vărului său îi va aduce pieirea, căci într-o bună zi se va descoperi nelegiuirea pe care o făptuise împotriva celui alt Frank Wilkens.

132. Un semn al destinului

Bob Wilkens lucra cu înfrigurare pentru a-și îndeplini misiunea neplăcută și a scăpa mai repede din situația pe care o socotea nedemnă de dânsul.

Se simțea rușinat când inginerul șef, care își dăduse seama de îndemânarea și priceperea lui, îl lăuda față de ceilalți lucrători.

Vedea bine că prin aceasta deșteptase ura și invidia tovarășilor săi de muncă.

Niciunul din ei nu se apropia de dânsul în timpul pauzelor, nimeni nu-i spunea un cuvânt prietenos și aceasta îl durea pe Bob, căci tocmai acum simțea mai mult ca niciodată nevoia de a avea un om căruia să-și poată descărca sufletul.

Se simțea părăsit și singur în uriașa metropolă.

Și în ziua aceea Bob văzu că ceilalți lucrători se uitau chiorăș la dânsul, căci inginerul îl lăudase iar.

În pauza de la amiază ceilalți făcură tot felul de glume înțepătoare pe socoteala lui, dar în cele din urmă, văzând că nu răspunde, îl lăsară în pace și își îndreptară atenția asupra unui lucrător nou, care fusese angajat în ziua aceea.

Bob îl auzi vorbind:

— E foarte frumos să cutreieri mările, dar cine a fost marinar timp de zece ani, ca mine, și a cunoscut toate porturile din lume, se satură de la o vreme și de viața asta. E adevărat că e cam greu să te deprinzi iar cu viața de uscat, dar ce să-i faci!... Pe aici pe la voi cred că nu se întâmplă niciodată ceva mai deosebit!... Mai cu seamă nu-mi place că în secția mea nu sunt femei deloc. Ei, băieți, când îmi aduc aminte cum alergau femeile după noi, marinarii!... Le-am cunoscut pe cele mai frumoase din lume!

— Povestește-ne și nouă care a fost cea mai frumoasă pe care ai cunoscut-o și unde ai întâlnit-o?

Noul venit nu gândi mult și zise, râzând vesel.

— Cea mai frumoasă a fost contesa blondă din Marsilia!... Băieți, de-ați ști ce femeie!... O adevărată minune de frumusețe! De altminteri, cu prilejul ultimei mele călătorii era să fac cunoștință cu fata ei. A suferit un naufragiu și a căzut în mâinile unor negustori de carne vie care au dus-o la Sidney...

Lucrătorul nou venit nu avu timp să-și isprăvească vorba, căci Bob, scoțând un strigăt, sări în picioare, se repezi la el și-l apucă de umeri.

Fața lui era albă ca varul, ochii îi ieșeau aproape din cap, și, cu glas răgușit întrebă:

— Ce spui?... Era să faci cunoștință cu fata contesei blonde din Marsilia?... A încăput pe mâna unor proxeneți?!...

Fostul marinăr sări de pe scaun cu o mișcare rapidă, se smuci din mâinile lui Bob și se răsti, mânios:

— Ești nebun, măi!... Ce ți-a venit să te repezi așa la mine?

Ceilalți îi săriră în ajutor, îl înconjurară pe Bob și începură să-l lovească cu pumnii.

Dar Bob, care era antrenat în toate sporturile, știu să se apere și cu câteva lovituri îi dădu la o parte. Lucrătorii, nevoind să se dea bătuți, apucară scaune și tot ce le era la îndemână și începură un bombardament în toată regula împotriva lui Bob, aruncându-i în același timp cuvinte de ocară.

Bob începu să strige cât îl ținea gura:

— Dar pentru Dumnezeu, ascultați-mă!... Nu vreau să fac nimănui vreun rău, ci să aflu numai ce s-a întâmplat cu fata pe care marinarul a spus că a văzut-o în ultima lui călătorie. E logodnica mea care a naufragiat când m-a salvat pe mine...

Unul din lucrători izbucni într-un râs ironic:

— N-ai să ne faci să credem povestea asta.

— Ba vorbesc adevărul, răspunse Bob. Dacă ați ști prin câte am trecut în timpul din urmă, ați înțelege că soarta tristă a Feliciei mele m-a adus la disperare.

Ceilalți nu-l crezură însă îndată, îi aruncară priviri dușmănoase, iar marinarul se apropie de el și îi arătă pumnii.

— De ce m-ai înhățat de spate, măi? îl întrebă el.

— Am făcut-o din pricina tulburării grozave de care am fost cuprins la auzul cuvintelor tale. Dar nu voiam să-ți fac niciun rău.

Un râs zgomotos fu răspunsul.

— Asta s-o creadă cine vrea.

Se părea că vor să se încaiere din nou, dar cantinierul dăduse alarma, și supraveghetorii fabricii intrară în sală.

Bob își încruntă fruntea și răspunse, la întrebările care îi fură puse:

— Încăierarea a fost pricinuită de o neînțelegere. Nici n-a fost vorba de bătaie. Eu sunt cel din urmă care ar fi în stare să-i atace pe tovarășii săi de muncă.

Înainte ca poliția să fi fost anunțată, unul din directorii fabricii apără în cantină și strigă cu glas puternic:

— Woking e aici?

Lucrătorii îi răspunseră cu râsete și unul din ei zise:

— Doar el a pricina întregului scandal.

Bob Wilkens se apropie de director.

— Sunt aici. Ce doriți? întrebă el liniștit.

Directorul îl cercetă cu privirea, arată apoi spre ușă și îi porunci:

— Urmează-mă!

Fără cea mai mică împotrivire Bob se supuse, deși îi venea greu să plece din cantină tocmai în clipa când era pe cale să afle știri despre Felicia.

Se îngrozea la gândul că draga, scumpa și nevinovata lui Felicia să fi încăput pe mâinile unor traficanti de fete.

Trebuia să fie însă adevărat, căci pesemne contesa blondă din Marsilia primise aceleași știri despre fiica ei și plecase pe dată la Sidney spre a o scăpa de primejdia îngrozitoare care o amenința pe sărmana fată.

A ajuns oare la timp?

Bob își încheștă dinții spre a nu țipa de durere și trebui să-și adune toate puterile, gândindu-se la soarta iubitei lui.

Adâncit în gândurile cele mai triste mergea alături de director și nici nu bănuia pentru ce îl căutase acesta la cantină.

De altminteri puțin îi păsa de ce s-ar mai putea întâmpla cu dânsul și dacă i se vor face mustărări pentru încăierarea din cantină.

Nimeni nu știa ce chinuri îndurase în timpul din urmă.

Îl vor da oare afară din pricina acestei încăierări?

Pe sub gene se uită la director, dar fața acestuia era atât de nepătrunsă, încât nu fu în stare să-i ghicească gândurile.

Dacă direcțiunea îl va concedia, atunci nu va mai putea procura lui Giles planurile mașinii și nu va primi suma pe care o așteptase ca răsplată.

Se simți cuprins de o neliniște ciudată; nu avu timp să se gândească mai departe, căci după ce trecuseră prin mai multe ganguri și urcaseră câteva scări, directorul se opri în fața unei uși și îi zise cu răceală, aproape cu asprime:

— Intră, Woking! Directorul Lewin te așteaptă.

Bob tresări, căci privirea pe care i-o aruncase directorul, făcu să se deștepte o bănuială în sufletul său. În felul acesta se uita cineva numai la pungași și inima începu să-i bată cu putere.

Se descoperise cumva că făcea în ascuns schițe asupra construcției mașinii de fabricat buceșe?

— Dumnezeu, ce se va întâmpla atunci?

El, fiul regelui automobilelor, va fi dat pe mâna poliției!

Câteva clipe se gândi dacă n-ar fi mai bine să fugă, dar în cele din urmă rațiunea învinse.

Dacă ar încerca să fugă, nu încăpea nicio îndoială că-l vor prinde și atunci bănuiala va deveni și mai puternică.

N-avea deci încotro și trebuia să intre prin ușa pe care i-o arătase directorul.

Deprins să nu se dea înapoi de la primejdii, își îndreptă trupul și când intră în camera directorului general, fața lui era cu desăvârșire liniștită și nicio urmă de tulburare nu i se putea citi în trăsăturile ei.

133. Vin salvatorii

Viața pe care o ducea locotenentul de poliție și cei opt oameni ai lui de la postul din apropierea taberei din Sandy Creek, era cât se poate de searbădă.

Cât era ziua de lungă ședea trântiți la umbra clădirii de lemn și mureau de plictiseală și căldură, căci nimic nu se petrecea în ținutul acela blestemat.

În tabăra de la Sandy Creek se întâmplau uneori certuri și încăierări, dar pe acestea le potoleau înșiși minerii. De altminteri nici nu era bine să se amestece în neînțelegerile lor, căci minerii mai iuți la mână și trăgeau repede revolvele.

Jocul de cărți era singura distracție, dar de la o vreme și acesta devenea plictisitor, căci cei care câștigau n-aveau ce face cu banii în pustietatea aceea.

Câțiva dintre polițiști, pentru a-și trece timpul, începură să sape pământul și să caute aur chiar în apropierea postului unde se aflau, cu toate că știașcă era o muncă zadarnică. O făceau însă numai ca să se afle în treabă.

În ziua aceea domnea iar o căldură nesuferită.

Tolănit pe iarba din dosul casei, ofițerul privea în zare și oamenii lui stăteau întinși în jurul lui.

Deodată ofițerul se ridică și se uită spre drumul care ducea dinspre munți la postul de poliție.

— Ia priviți, băieți, cine vine?!

Și ceilalți polițiști se ridicară și priviră în direcția arătată.

— Un negru!

— Cu un catâr de povară.

— Catârul duce ceva în spinare.

— Pare să fie un alb.

— A înnebunit negrul de a îndrăznit să lege pe un alb?!

Saraba se apropie foarte liniștit și se opri în fața casei.

Polițiștii se sculară în picioare și îl înconjurară atât pe dânsul cât și pe cel legat de spinarea catârului.

— Ei, negru afurisit, pe cine aduci? – se răsti ofițerul la dânsul. Ce ți-a venit să legi pe domnul acela alb? Ți-ai pierdut mințile?

Saraba rânji și clătină capul.

— Saraba nu pierdut minte și nu legat la domn alb. Adus numai aici, fiindcă așa spus domnul Billy.

Ofițerul se adresează polonezului care avea o înfățișare vrednică de plâns. Își recăpătase cunoștința, dar era încă buimăcit și abia s-ar fi putut ține în șa, dacă n-ar fi fost legat. Fața îi era plină de sânge închegat.

— Cine te-a adus în starea asta, nenorocitul?

Kapelski deschise gura să răspundă, dar nu fu în stare să scoată niciun cuvânt, căci limba îi era uscată de sete.

Saraba își luă pălăria din cap, scoase din căptușeala acesteia scrisoarea pe care i-o duse Billy și o întinse ofițerului de poliție.

— Domnul Billy spus la Saraba dai asta la domnul locotenent.

Înainte de a lua scrisoarea, ofițerul porunci oamenilor săi:

— Dezlegați pe nenorocitul ăsta, duceți-l la umbră și dați-i să bea ceva, căci pare să fie mort de sete.

Apoi deschise scrisoarea și citi ce îi scrisese Billy.

Fața i se întunecă și fruntea i se încruntă amenințător.

— De treabă oameni par să fie ăia care au poposit la Sandy Creek, își zise el. Pe unul dintre ei am pus mâna. Vom vedea ce e și cu celălalt. Traficanți de carne vie, asta e ceva pentru mine.

Se apropie de Kapelski, care zăcea întins cu ochii închiși și îl lovi cu piciorul.

— Ei, măi ticălosule, ia nu te mai preface că nu știi ce-i cu tine. Bine a făcut Billy că ți-a tăbăcit pielea. Scoală, căci plecăm la Sandy Creek și tu vei veni cu noi.

Polonezul deschise ochii, se uită la locotenent și clătină capul.

— Nu pot, bâlbâi el. Mă dor toate oasele.

— Puțin îmi pasă. Trebuie să vii cu noi. Haide, sus, în picioare!

— Ce e cu ăsta, domnule locotenent? Întrebă unul din polițiști.

Ofițerul îi lămuri pe oamenii lui despre ce e vorba și aceștia săriră îndată spre a porni la Sandy Creek și a pune mâna și pe celălalt ticălos.

Fără a mai aștepta alte ordine, polițiștii se duseră la cai, care erau adăpostiți sub un șopron, îi înșeuară și în câteva clipe fură gata de plecare.

— Ajutați și pe nemernicul ăsta să încalece pe catârul lui.

Cu mișcări nu prea blânde, polițiștii îl urcară pe Kapelski în șa și unul din ei îl sfătui:

— Ține-te bine, căci dacă vei cădea, te lăsăm în drum și până mâine soarele te face păstramă.

Cu strigăte sălbatice polițiștii încălecară și porniră după locotenent, care o luase înainte.

Polonezul se clătina ca bătut de vânt, capul îi vuia și la fiecare pas al catârului, simțea înțepături și dureri în tot trupul.

Își aruncă privirea la negrul care călărea înaintea lui.

Simțea o furie nespusă împotriva acestuia, căci pe drumul spre postul de poliție îi făcuse tot felul de fâgăduieli, amenințări și rugăminți de a-i da drumul. Totul fusese însă în zadar. Drept orice răspuns, negrul rânjea numai și dădea din cap.

— Îți dăruiesc cinci lire sterline, dacă îmi vei da drumul. Gândește-te bine! Dintr-odată vei fi un om bogat, îi spusese Kapelski, înainte de a ajunge la postul de poliție.

— Și pe urmă domnul Billy sfărâmă oase la trup al meu. Eu, nu... Saraba nu vrea fie om bogat, mai bine rămas cu pielea întreagă, răspunsese negrul.

Și împotriva ofițerului, Kapelski avea o ură neîmpăcată. Se purtase cu dânsul ca și când ar fi fost un om de nimic.

Grupul de călăreți ajunsese pe un drum mai bun și Kapelski se folosi de un prilej oarecare să rămână în urmă. Polițiștii nu-i prea dăduseră atenție.

Acum ori niciodată!

Să fugă iar în munți și să se întoarcă pe alt drum la Sidney.

Polițiștii socotiseră orice încercare de fugă cu neputință, căci ar fi fost o nebunie să se întoarcă în pustiu fără provizii și fără apă. De aceea nici nu se mai uitaseră la prizonier. În schimb, Saraba fu mai cu luare-aminte și când nu mai auzi ropotul de copite în spatele lui, se întoarse.

— Ei, stai!... Oprește!... începu el să răcnească, alarmând astfel escorta.

În clipa următoare, unul din polițiști întoarse calul și porni pe urma lui Kapelski, pe care îl ajunsese după câteva clipe și din câțiva ghionți îi dădu să înțeleagă că nu e politicos să dispară fără să-și ia rămas bun.

Scrâșnind din dinți, polonezul fu deci nevoit să se supună sortii și să-și urmeze drumul înconjurat de polițiștii care nu încetau să facă tot felul de glume batjocoritoare pe socoteala lui.

Către seară, ceata ajunsese în tabăra de la Sandy Creek și se opri în fața cârciumii lui Sam.

Auzind zgomotul pe care îl făcură polițiștii, Sam apăru în pragul ușii.

— Ah, băieții de la postul de poliție! Ce diavol v-a mânat încoace? Locotenentul arătă spre polonez și răspunse:

— Ăla de colo. Îl cunoști, nu e așa?

— Negreșit că-l cunosc pe ticălosul ăsta.

— Și bănuiesc că știi și ce meserie are?

— Dacă aș fi știut cu siguranță ceea ce bănuiam numai, aș fi plecat demult la Sidney cu toată șleahta, dar mi-a fost teamă să nu dau de

dracu. Doar știi, domnule locotenent, că dacă învinovățești pe cineva și nu-i poți dovedi vina, îți găsești beleaua. Acum e bine că ai venit dumneata și vei putea cerceta mai îndeaproape pe nemernicii ăștia.

— Nu mai am nevoie să fac nicio cercetare căci știu ce e cu dâșzii. Unde e ticălosul celălalt?

— Înăuntru, cu fetele.

Locotenentul făcu semn oamenilor săi și târând pe Kapelski după dânsul, intrară cu toții în cârciumă.

Andrei, care ședea la o masă, în fața unei sticle cu vin, sări în picioare la vederea uniformelor polițienești, atât de bine cunoscute lui.

Văzându-și tovarășul legat, își dădu pe loc seama de ce se întâmplase.

Fetele tresăriră, dar de bucurie.

Dacă a venit poliția, atunci erau salvate!

Locotenentul se apropie de Andrei, care rămăsese înmărmurit.

— Și tu faci parte din societatea asta ciudată? îl întrebă el, arătând spre fete, care stăteau strânse una de alta, ca un stol de păsărele speriate.

— Da, sunt șoferul care a condus mașina cu care au venit. Alte legături n-am cu ele, încercă Andrei să se descurce din situația neplăcută în care se afla.

La auzul acestei minciuni, Karin Ryström înaintă curajoasă și strigă:

— Minte! El e tovarășul acelui nelegiuit. Amândoi sunt negustori de fete, care ne-au...

Nu fu în stare să-și isprăvească vorba, căci puterile o părăsiră și izbucni în plâns.

— Nu-ți mai fi teamă de nimic, liniștește-te, căci acum toate se vor lămuri și veți fi în siguranță, o încurajă locotenentul.

— Era prea îngrozitor!

Sughițurile de plâns o înecau, căci prea mare fusese groaza prin care trecuse.

Crista Bergmann se apropie de dânsa, îi cuprinse umerii cu brațul și o duse de o așeză pe un scaun. Apoi Crista se întoarse spre locotenent.

— Dacă vreți să știți ce s-a întâmplat cu noi, pot și vă dau orice lămuriri, domnule locotenent, zise ea.

— Știu destul, răspunse ofițerul. Declarațiile trebuincioase le vei

face mai târziu în fața autorității din Sidney. Un singur lucru aș vrea însă să mai știu: Când ați văzut că sunteți în primejdie, de ce n-ați cerut ajutor de la hangiu? El v-ar fi ajutat.

— Când am sosit aici, erau o mulțime de mineri. Chefuiau și jucau cărți. Cei mai mulți erau amețiți de băutură și n-am îndrăznit să spunem ceva.

Sam îi dădu locotenentului lămuriri.

— Da, băieții veniseră din munți și doar știi, domnule locotenent, ce fac când sunt aici; pesemne că fetele i-au luat drept niște bandiți.

Sam se întoarse spre Crista Bergmann și o întrebă:

— Așa e, fetiço?

— Da. În orice caz nu credeam că ne vor da vreun ajutor. Dimpotrivă, ne așteptam la ceva și mai rău.

— Dar după ce au plecat minerii, de ce n-ați vorbit cu mine? o întrebă Sam.

— Eram atât de istovite și descurajate, încât pierdusem orice nădejde și ne supuseserăm sortii nenorocite care ne aștepta. Apoi fugise prietena noastră și când te-am auzit spunând că sărmana se va rătăci în pustiu și va pieri de sete și de foame, eram atât de întristate, încât nu ne-a mai venit să încercăm nimic pentru scăparea noastră.

Sam dădu din cap.

— Ei da, vă înțeleg foarte bine.

Crista Bergmann se adresă locotenentului.

— Ai găsit-o pe prietena noastră?

— Nu. De altminteri nici n-am știut că una din voi a fugit.

— Polonezul plecase în căutarea ei.

— I-am dat pe Saraba ca însoțitor, adaugă Sam.

Apoi se uită după negru și zărimdu-l îi făcu semn să se apropie.

— Ați găsit, fata? îl întrebă el.

— Saraba nu văzut nimic. Fost mai în urmă și văzut numai cum domnul Billy bătut bine pe domn care fost eu cu ei.

Negrul n-o zărise într-adevăr pe Felicia, căci avusese ochi numai pentru bătaia pe care Billy i-o dăduse polonezului.

Locotenentul făcu un semn lui Kapelski, care nu se apropie însă până când polițiștii nu-i dădură câteva ghionturi zdravene.

— Ia spune-mi, ai găsit fata în munți?

Kapelski nu răspunse.

— Să-l facem să vorbească, domnule locotenent? Întrebă unul din oameni.

— Lăsați-l deocamdată. La Sidney va spune tot ce știe. Acum să ne gândim cum să ducem toată ceata până la Sidney. Dacă ar fi numai acești doi ticăloși, i-aș pune să meargă pe jos până acolo, dar de la fete nu putem cere aceasta. De altminteri am merge și prea încet.

— Au venit, cu un automobil, zise Sam, dar mi se pare că e stricat.

La auzul acestor cuvinte, unuia din polițiști îi veni o idee bună.

— Totuși ne vom putea folosi de el. Drumul până la Sidney duce mereu la vale. Știu să conduc și cred că frânele vor fi în stare bună. N-avem decât să lăsăm mașina să meargă singură la vale. Dacă dăm de locuri unde drumul e neted, sau duce la deal, vom înhăma câțiva cai și așa vom putea trece mai departe.

Locotenentul râse, dar recunoscă că în felul acesta va merge în orice caz mai bine decât pe jos și se învoi cu acest mijloc de transport atât de neobișnuit. Apoi se adresă birtașului:

— Acum dă-ne la toți câte un pahar de vin negru. Să bea și fetele pentru a prinde curaj și a sărbători salvarea lor. Apoi vom pleca fără să mai întârziem mult, dar aveți grijă băieți, și legați bine pe cei doi nemernici, să nu ne scape.

Andrei stătu tot timpul tăcut și nemișcat. Schimbăse numai o privire cu polonezul, făcând o mutră de parcă înghițise oțet.

Își dădu seama că împotrivirea nu i-ar folosi, așa că lăsă să i se lege mâinile la spate.

Karin se liniștise și fața-i strălucea de bucurie, ca și a tovarășelor ei. Erau salvate!

Era aproape de necrezut, după ce, cu câteva ceasuri înainte pierduseră orice nădejde.

Polițiștii băură numai câte un singur pahar de vin. Ciocniră cu fetele și glumiră. Toți erau veseli.

În sfârșit locotenentul dădu ordin de plecare. Polițiștii pregătiră automobilul, fetele împreună cu polonezul și Andrei – amândoi legați cobză – urcară în el. Mașina porni și, după cum prevăzuse polițistul, merse foarte bine pe drumul ce ducea la vale, așa că înainte de zorii zilei ajunseră cu bine în fața prefecturii poliției din Sidney.

134. Ce s-a întâmplat cu Liu-San-Ciang?

Prinderea chinezului fu un triumf pentru poliția internațională, din Shanghai.

Deși Liu-San-Ciang, supunându-se sortii, nu avu nicio împotrivire, totuși fu dus în ghionturi până la prefectura de politie.

Ajungând aici, îl duseră îndată în fața ofițerului de serviciu, care îl întrebă răstit:

— Recunoști că ai făcut contrabandă de opiu?

— Sunt învinovățit pe nedrept și de altminteri te-aș ruga să nu mă tutuiești.

Ofițerul de poliție izbucni într-un râs batjocoritor.

— Ia priviți la obraznicul ăsta! O să pun să te bată până vei leșina!

— Nu sunt hamal! se răsti chinezul.

— Ești un ticălos mai rău decât un hamal, ți-ai pierdut mințile, de ai îndrăznit să ataci o femeie albă?

Liu-San-Ciang tăcu, voind să arate prin aceasta că nu mai vrea să-l învrednicească pe ofițer cu un răspuns.

— Pari să fii un nemernic fără pereche! dar lasă, că-ți vom veni de hac!

Ofițerul ridică receptorul telefonului, ceru legătura cu secția criminală și rugă pe un comisar să vină până la dânsul. După câteva minute comisarul intră în biroul ofițerului de serviciu, îi aruncă o privire lui Liu-San-Ciang și zâmbi mulțumit.

— Ce pasăre rară ați prins? întrebă el.

— O să afli îndată. Spune-mi mai întâi dacă cunoști iahtul „Li-Pe”.

— Negreșit că-l cunosc. Ce-i cu el?

— Acesta e proprietarul care se folosește de iahtul lui numai pentru a face contrabandă de opiu.

— Dacă asta e adevărat, atunci te felicit pentru prada pe care ai pus mâna. Ai dovezi destule ca să putem intenta acțiune împotriva acestui individ?

— Încă nu. Dovezile trebuie să le aduci dumneata, făcând o percheziție pe iaht.

— Am s-o fac chiar în noaptea asta.

— Fără îndoială că individul tăgăduiește. Deocamdată nici nu vrea să răspundă la întrebările mele.

— Bine. Voi pune un polițist să-i dezlege limba.

— Ia-l cu dumneata pe bord și silește-l să-ți arate unde are ascuns opiul. Dacă tăgăduiește, dă-l pe mâna omului dumitale. Aici la prefectură aș vrea să evit astfel de scene.

— Te rog să mă însoțești cu doi oameni de-ai dumitale.

Doi polițiști luară pe Liu-San-Ciang în mijloc, iar comisarul și ofițerul, împreună cu alți șase oameni, îl însoțiră pe chinez spre port...

*

Spre miezul nopții marinarii care făceau parte din echipajul iahtului se întoarseră rând pe rând pe bord și găsiră pe Siling-Hi și Jahantsi legați cobză. Îi dezlegară și le puseră tot felul de întrebări.

— Ce s-a întâmplat!... Cine v-a legat!...

Siling-Hi se prefăcu istovita și lăsă pe Jahantsi să răspundă. Dar și acesta se prefăcea că abia poate vorbi:

— Long-San... m-a doborât... ne-a legat pe amândoi... apoi a fugit!...

Toți scoaseră strigăte de mânie și își dădură părerile asupra pricinei acestei fapte neînțelese a lui Long-San.

Nu apucară bine să se liniștească, când un alt marinar, care fusese de asemenea în port, veni în fugă și strigă speriat:

— Liu-San-Ciang a fost arestat!

Toți se înspăimântară la auzul acestei știri.

— De unde știi?

— L-am văzut, îl duc doi polițiști. Mai sunt și alții cu ei și un ofițer de poliție. Vin încoace.

Siling-Hi, care se lăsase să cadă pe un scaun, sări în picioare, îl apucă pe marinar de braț și îl întrebă înfrigurată:

— E adevărat ce spui!!

— Da, stăpână.

— De ce l-au arestat?

Marinarul ridică din umeri.

— Nu știu. Când veneam spre iaht i-am văzut și am alergat repede încoace să dau de veste.

Siling-Hi chibzui câteva clipe.

De ce să-l fi arestat pe Liu-San-Ciang?

După o gândire scurtă începu să bănuiască pricina.

Fără îndoială că poliția aflase că face contrabandă de opiu și acum

venea să perchiziționeze iahtul.

Își dădu seama că bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul, era în mare primejdie căci pedeapsa era grozavă pentru cei prinși cu contrabandă de opiu.

Poliția va trebui să găsească însă dovezi de vinovăție și aceste dovezi nu mai existau.

Un zâmbet viclean se ivi pe buzele tinerei chinezoaice.

Ea îl va putea salva pe Liu-San-Ciang, căci pe bord nu mai era niciun pachet cu opiu.

Poliția n-avea decât să caute cât va vrea, să scormonească în toate colțurile, nu va mai găsi niciun dram de opiu.

Ceea ce făcuse din gelozie putea să folosească acum iubitului ei.

Iute ca o veveriță alergă spre cabina lui Liu-San-Ciang, făcu ordine, închise casa de bani secretă și ascunse iar cheia sub saltea.

Abia isprăvisese, când și auzi pașii grei ai polițiștilor pe punte și după câteva clipe aceștia intrară în cabina lui Liu-San-Ciang.

Siling-Hi văzu pe comisar, pe ofițerul de poliție și mai mulți oameni care-l îmbrânciră pe Liu-San-Ciang înăuntru.

Comisarul aruncă fetei o privire pătrunzătoare și o întrebă răstit:

— Tu cine ești! Ce cauți în cabina asta?

Mica chinezoaică răspunse zâmbind:

— Mă numesc Siling-Hi și sunt a lui Liu-San-Ciang.

— Vasăzică și tu ești din banda lui? Ce-ai făcut în cabina asta?

— Voiam să strâng patul stăpânului meu.

Comisarul schimbă o privire cu ofițerul de poliție.

— Poate vom reuși să aflăm ceva de la fata asta...

Comisarul o luă pe Siling-Hi în primire și începu să-i pună întrebări.

— Liu-San-Ciang a mărturisit că are opiu pe bord...

Chinezul vru să protesteze împotriva acestei învinuiri, dar polițistul care stătea lângă dânsul îi dădu un ghiont puternic în coastă, care îl făcu să tacă.

Siling-Hi își ațintise privirile asupra lui Liu-San-Ciang, se înțelese cu acesta din ochi și pricepu că fusese învinovățit la întâmplare de comisar spre a o face pe dânsa să scape vreo vorbă nechibzuită.

Dar fata era șireată și devotată lui Liu-San-Ciang, așa că va îndura mai curând să fie sfâșiată în bucăți decât să-l trădeze.

Comisarul continuă:

— Cu toate că a mărturisit, nu vrea să ne spună unde a ascuns otrava. Prin asta își îngreuiază situația, dar nu vrea să înțeleagă defel. Spune tu unde e opiul, căci fără îndoială cunoști ascunzătoarea. Fii mai înțeleaptă decât stăpânul tău și dacă vei spune adevărul, va scăpa și el mai ușor.

Siling-Hi clătină capul, prefăcându-se că nu pricepe ce vrea comisarul de la dânsa.

— Nu știu nimic. Dacă Liu-San-Ciang ar fi făcut contrabandă de opiu, mi-ar fi spus și mie.

— Ca și iubitul tău, încerci să ne zăpăcești cu palavre. Dacă nu vrei să spui, vom întoarce tot iahtul cu dosul în sus și tot vom găsi opiul.

— Jur pe...

Comisarul o opri.

— Nu mai jura, căci tot nu te vom crede.

Apoi se adresează ofițerului și continuă:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât percheziția. Cred că putem începe chiar îndată?

— Sunt de aceeași părere.

Dădură polițiștilor poruncă să înceapă și ei însăși luare parte la operație, scotocind prin toate colțurile cabinei.

Liu-San-Ciang se uita cu teamă la ei.

Dacă vor descoperi cumva ascunzătoarea?...

Unul din polițiști scotoci patul și descoperi cheia.

În ochii comisarului se ivi o lucire de triumf.

— Cheia pe care am găsit-o e fără îndoială de la ascunzătoarea unde se află opiul, căci altfel n-ar fi avut grijă s-o dosească atât de bine. Acum nu ne mai rămâne decât să găsim și broasca la care se potrivește această cheie.

Liu-San-Ciang simți cum îi îngheață sângele în vine.

— Aici trebuie să fie, strigă ofițerul care bătuse cu bastonul lui în dușumea și descoperise un gol.

Liu-San-Ciang își dădu seama că e pierdut.

Comisarul deschise casa de fier secretă, vârî mâna înăuntru, pipăi până în fund, dar o scoase iar, cu o expresie de dezamăgire pe față.

— Casa e goală!

Chinezul tresări, ridică capul și se uită la Siling-Hi. Aceasta îi făcu

un semn pe care ceilalți nu-l zăriră și Liu-San-Ciang înțelese că fata reușise să facă să dispară opiul.

Așadar, nu se va găsi nicio dovadă și nu i se va putea face nimic.

Comisarul și ofițerul se trasară la o parte și chibzuiră.

— Mi se pare că am venit prea târziu, zise comisarul.

— Fără îndoială, căci desigur că în casa aceasta de fier a fost opiu.

— Dar nu putem să dovedim nimic.

— Din nefericire nu.

— Și vom fi nevoiți să-i dăm drumul.

— Așa de repede nu merge asta, căci mai are și altă vină: afacerea cu doamna de Martigny. Asta e de ajuns să-l ducă la închisoare unde poate să rămână mult și bine.

— Atunci îl luăm iar cu noi?

— Negreșit și împreună cu dânsul vom lua și pe iubita lui, Siling-Hi, care mi se pare să fie o vulpe foarte șireată.

— Mâine dimineață îi vom duce pe amândoi în fața judecătorului de instrucție.

Liu-San-Ciang, care auzea și înțelegea tot ce vorbeau ei, fu iar cuprins de teamă.

Femeia blondă va declara tot ce se întâmplase și atunci îl aștepta închisoarea.

Cum reușise ea să fugă de pe iaht?

Cum scăpase Siling-Hi din cabina ei?

135. Cea din urmă scăpare

Controlul pașapoartelor pe vaporul „Steaua Sudului”, de care Cekov se temuse, trecu cu bine. El se prefăcu bolnav, așa că Mac O’Kerem primi pe funcționarii care făceau revizuirea, le arătă pașapoartele și ei le cercetară în treacăt, așa că Cekov scăpă de primejdia de a fi recunoscut.

Deci, fuga din Europa reușise și Cekov începu să se simtă iar mai liniștit și mai sigur.

— S-a făcut, zise el vesel. Acum n-au decât să mă caute mult și bine cei de la poliție.

— Numai mie trebuie să-mi mulțumești, căci dacă n-aș fi fost eu...

— Să nu mai vorbim de asta, curmă el vorba irlandezului. Doar nu

m-ai ajutat degeaba. De altminteri văd că ai uitat să-mi dai partea mea. Ia vino încoace cu banii.

Se aflau pe stradă, în mijlocul mulțimii, în drum spre interiorul orașului.

— Nu aici, făcu Mac O’Kerem, mai târziu, la hotel.

— La ce hotel să tragem?

— La unul mai mic și cât mai retras.

— Crezi că aş putea fi descoperit și aici? Doar nu s-au trimis și încoace semnalmentele mele!

— Ba au fost trimise. N-ai văzut în port, pe ghereta vămii un afiș mare?

Cekov se îngălbeni.

— Așadar goana va continua și aici?

— Nu cu atâta îndârjire ca în Europa. Din pricina căldurii, oamenii de aici sunt mai leneși. De altminteri nici nu vom rămâne multă vreme la Alger, ci vom pleca mai departe.

— Încotro?

— La Oran sau la Sidi-bel-Abbes.

— Ce să facem acolo?

— M-am gândit să deschidem o ceainărie sau așa ceva.

— Se poate câștiga cu o astfel de afacere?

— De ce nu? Dacă vom avea chelnerițe frumoase, afacerea va putea merge foarte bine. Doar tu ești de meserie.

— Asta da, dar de unde să luăm clienții?

— Din garnizoana de acolo. Atât la Oran cât și la Sidi-bel-Abbes sunt detașamente din Legiunea Străină și când ofițerii și soldații vin din pustiu, le place să petreacă și cheltuiesc toți banii economisiți.

— Ar fi ceva. Ei bine, să ne ținem de planul ăsta. Mi se pare că și aici este un detașament din Legiunea Străină.

Cei doi tovarăși merseră mai departe și traseră în sfârșit la un han arab.

Odaia era mobilată numai cu două saltele trântite pe jos și care fără îndoială erau pline de insecte.

Dar adăpostul acesta avea o parte bună: era afară din oraș, așa că nu era de temut o vizită neplăcută a poliției.

Urmând obiceiul arabilor, luară o gustare afară în curte, pe care un individ murdar le-o servi jos pe pământ, apoi Mac O’Kerem, zise:

— Mă voi duce în oraș, să mă interesez ce trenuri pleacă spre Oran. Tu rămâi aici unde nu te va putea descoperi nimeni.

Irlandezul plecă și Cekov se urcă pe acoperișul neted al casei, de unde se putea vedea orașul și portul, care ofereau o priveliște pitorească. După câteva ceasuri de așteptare, Cekov începu însă să se plictisească, cu atât mai mult, cu cât căldura devenea din ce în ce mai înăbușitoare.

Mac O’Kerem nu se mai întorcea și Cekov intră la grijă. În cele din urmă, nemaivând răbdare să aștepte, porni spre oraș să-l caute pe irlandez.

Încercarea lui n-avea însă niciun rost, căci unde l-ar fi putut găsi în orașul ăsta străin? Rătăci deci fără nicio țintă pe străzi.

Deodată i se păru că îl urmărește cineva și fu cuprins de un simțământ foarte neplăcut.

Când se uită pe furie înapoi, zări un european îmbrăcat în haine de pânză galbenă și cu un coif tropical pe cap.

Cekov coti pe o stradă lăaturalnică, unde se jucau o mulțime de copii de arabi, care la vederea lui săriră în picioare, îl înconjurară și începură să ceară de pomană, așa încât Cekov abia putu să se apere de ei.

Grăbi pasul, trecu pe alte ulicioare dosnice și ajunse iar în centrul orașului, cu străzi largi și clădiri frumoase.

Omul îmbrăcat în haine galbene se ținea mereu după el; nu mai încăpea nicio îndoială că era vreun funcționar care îl recunoscuse și îl urmărea.

În fiecare clipă putea să se apropie de dânsul și să-l declare arestat.

La gândul acesta, Cekov simți sângele înghețându-i în vine.

Să încerce să fugă? Nu i-ar folosi la nimic, căci tot l-ar prinde.

Deznădăjduit se uită în jurul lui să găsească o cale de scăpare.

Pe partea cealaltă a străzii zări o clădire mare, care părea să fie o cazarmă. La intrare stătea un soldat de santinelă, iar deasupra ușii Cekov zări o placă mare pe care era scris; „Biroul de recrutare pentru Legiunea Străină”.

Era oare salvarea?

În Legiunea străină se refugiau mulți care erau certați cu legea.

Cekov se mai uită o dată înapoi și văzu că străinul care îl urmărise era aproape de tot de dânsul, dar nu părea grăbit să pună mâna pe el.

Voia parcă să-i lase timp să intre în biroul Legației Străine.

Trebuia să se hotărască, căci altfel capcana se închidea. Și nu mai era nicio scăpare pentru el

Cekov își luă inima în dinți, spunându-și că în orice caz, era mai bine să servească cinci ani în Legiunea Străină, decât să-i cadă capul pe eșafod.

Trecu repede strada și intră în clădire, fără ca santinela să-l oprească.

După zece minute se și afla în fața unui ofițer care ședea la un birou și îl cerceta cu o privire pătrunzătoare.

— Vrei să intri în serviciul Legiunii?

— Da.

— Ai acte?

Cekov îi întinse pașaportul pe care ofițerul îl răsfoi, apoi zise cu nepăsare:

— Pașaportul ăsta e fals; căci după arătările lui ar trebui să fii francez, dar se cunoaște după vorba dumitale că ești străin.

— Sunt din Lorena.

— Nici asta nu-i adevărat. La urma urmei nu face nimic, căci noi nu întrebăm de unde ne vin oamenii; să fie numai buni pentru serviciu. Acum te vei prezenta medicului spre examinare, apoi te vei întoarce iar la mine.

O ordonanță îl duse pe Cekov în camera de consultație a cazărmii și în drum acesta aruncă o privire spre poartă unde îl zări iar pe omul care îl urmărise tot timpul. Aștepta pesemne să iasă, spre a-l aresta.

Examenul medical fu foarte scurt și doctorul zise:

— Bun!

Cekov fu dus iar în biroul ofițerului, care citi buletinul completat de doctor.

— Bine, ești primit.

Îi întinse o foaie de hârtie pe care era tipărit întregul regulament al Legiunii Străine și îi zise scurt:

— Iscălește.

Cekov semnă fără să mai citească ce era scris pe foaia de hârtie, știind ca trebuia să se angajeze pe o durată de cinci ani.

Formele fură astfel îndeplinite și ordonanța îl duse într-o cameră mare unde erau și alți recruți. Trecură pe la o fereastră care dădea

spre stradă, și când Cekov aruncă o privire afară, tresări căci de astă dată zări pe străin, dar lângă el se afla și Mac O’Kerem.

Vorbeau amândoi și râdeau.

Abia acum înțelese Cekov că toată urmărirea nu fusese decât un șiretlic pe care îl puseseră la cale cei doi ticăloși, ca să-l sperie.

Urmăritorul lui îl condusese cu un anumit scop până în apropierea cazărmii, știind că văzându-se amenințat cu arestarea, va intra și se va angaja.

Irlandezul îi jucase acest renghi lui Cekov, pentru a rămâne cu toți banii și găsisese ușor un complice care să-l ajute la înfăptuirea planului său.

În furia lui, Cekov vru să se repeadă în stradă, dar ordonanța îl opri și îl împinse în camera recruților, căci iscălise doar angajamentul și acum nu mai era nicio scăpare.

136. Speranțele căpitanului Barnabe

Dolores au se înșelase.

Chinezul era iar liber și fusese salvat cu ajutorul tinerei Siling-Hi.

Deși poliția încercase toate mijloacele ca să-l facă pe Liu-San-Ciang să mărturisească, cu toate că cercetase întreg iahtul și supusese la interogatorii aspre pe toți marinarii, nu reușise să-i găsească nicio dovadă de vinovăție.

Siling-Hi se arată credincioasă iubitului ei și nu-l trădă cu niciun cuvânt.

În singurătatea celulei unde era închis, nădăjduia că în curând i se va da drumul și atunci își va găsi iar fericirea pierdută.

Femeia blondă scăpase și fără îndoială că va părăsi Shanghaiul înainte ca Liu-San-Ciang și Siling-Hi să fi fost puși în libertate, așa că mica chinezoaică aștepta cu nerăbdare ziua când porțile închisorii se vor deschide iar și așteptarea sa nu fu prea lungă.

Din lipsă de dovezi, atât ea, cât și Liu-San-Ciang fură puși în libertate și se întoarseră îndată pe bordul iahtului.

Pe drum, Liu-San-Ciang nu vorbi niciun cuvânt cu Siling-Hi și nici nu-i dădu vreo atenție.

Abia când ajunseră în cabina lui, îi aruncă o privire întunecată și amenințătoare și o întrebă:

— Acum te rog să-mi spui cum ai ieșit zilele trecute din cabina ta.
Ea zâmbi cu umilință.

— Nu mă întreba pe mine, ci cheamă pe Jahantsi și spune-i să-ți povestească tot ce s-a întâmplat.

Liu-San-Ciang îl chemă pe marinar și află de la acesta toată întâmplarea cu Long-San.

N-avea niciun motiv să se îndoiască de spusele marinarului, cu atât mai mult cu cât și ceilalți întăriră întru totul povestirea lui.

Așadar Long-San fusese, un trădător și era bine că plecase.

Când fură iar singuri, Liu-San-Ciaag o întrebă mai departe pe Siling-Hi:

— Nu tu i-ai dat drumul femeii blonde?

Siling-Hi minți, fiindcă trebuia să mintă mai departe:

— Nu. Și ei tot Long-San i-a dat drumul.

— A fost norocul meu că erai liberă și totuși e păcat de prețioasa marfă pe care am pierdut-o. Tocmai de data asta credeam că voi avea un câștig mare, dar acum s-a dus dracului.

— Libertatea ta nu prețuiește mai mult? întrebă Siling-Hi cu glas lăunșor și se apropie de el.

În ochii lui se ivi o lucire sinistră și el zise cu un zâmbet crud:

— Ai dreptate, și mă voi folosi de această libertate.

— Ce vrei să faci?

Liu-San-Ciang clipi din ochi, pumnii i se încleștară și răspunse cu voce șuierătoare:

— Mă voi răzbuna împotriva căpitanului Barnabe.

— Ce ți-a făcut?

N-ar fi trebuit să-i pună întrebarea aceasta, căci prin ea întărită pe Liu-San-Ciang, care începu să se plimbe înfuriat prin cabină, scoțând blesteme și amenințări grozave.

— De la dânsul mi se trage toată nenorocirea și s-a purtat cu mine ca cu un câine. Am să-l învăț eu minte!

Speriată și așteptându-se la o nouă nenorocire, Siling-Hi îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Fără a-i da vreun răspuns, Liu-San-Ciang ieși din cabină și ajungând pe punte, porunci oamenilor săi:

— Pregătiți totul de plecare. Mă mai duc o dată în port, iar când mă voi întoarce, vom ridica ancora.

După o oră, Liu-San-Ciang părăsi iahtul.

De data asta era îmbrăcat în haine chinezești, pentru a nu atrage atenția nimănui.

Se îndreptă spre cartierul chinezesc, merse de-a lungul canalului Su-Ciau și intră iar în ceainăria lui Tao-Juan-Ming.

Se salutară cu aceeași politețe ca și data trecută, apoi intrară în camera din dosul prăvăliei.

— Am așteptat în zadar opiul pe care voiai să mi-l trimeți, începui Tao-Juan-Ming.

— Va trebui să ai răbdare până când mă voi întoarce din nou la Shanghai, îi răspunse Liu-San-Ciang.

Apoi îi povesti tot ce se petrecuse, încheind cu cuvintele:

— Am de gând să mă răzbun îngrozitor împotriva căpitanului și tu trebuie să mă ajuți.

Tao-Juan-Ming se înclină în semn de încuviințare.

— Dacă pot să-ți fiu de folos, o voi face, cu plăcere. Ce poruncești?

Liu-San-Ciang își și făcuse un plan cu adevărat diabolic, pe care îl expuse compatriotului său care dădu din cap, încuviințând.

Când se despărțiră, totul era pus la cale. Și Liu-San-Ciang se bucura înainte de răzbunarea lui.

Cu gândul numai la aceasta, se furișă până în apropierea locului unde era acostat vaporul „Neptun” și află că contesa blondă avea să părăsească fără întârziere Shanghaiul, spre a-și urma călătoria la Sidney, așa că nu va mai putea să pună iar mâna pe dânsa. Cu atât mai mult se gândea la răzbunarea lui. Cum stătea în spatele căpitanului, pe când acesta făcea semne de adio iubitei lui, Liu-San-Ciang vârî mâna în buzunarul hainei sale unde avea un pumnal bine ascuțit.

Acum ar fi cel mai bun prilej să înlăture pentru totdeauna pe adversarul atât de urât.

Dar înainte ca chinezul să-și poată înfăptui gândul, Barnabe se întoarse cu o mișcare bruscă, ca și când ar fi simțit, apropierea dușmanului.

Cei doi bărbați se priviră ținți.

Aceasta se întâmplă chiar în clipa când Dolores vorbea cu ofițerul de pe vapor, cerând ajutorul lui.

Barnabe scoase un strigăt de surprindere, dar în clipa următoare nu

mai știa dacă îl văzuse într-adevăr pe chinez sau avusese o vedenie, căci Liu-San-Ciang dispăruse ca prin farmec.

Câtva timp, căpitanul rămase buimăcit.

Visase oare?

Liu-San-Ciang scăpase cu adevărat de la închisoare?

Ca să se asigure și cum pentru câteva ore n-avea ce face, se îndreptă spre prefectura de poliție, unde ceru să vorbească judecătorului de instrucție, cu care făcuse cunoștință cu prilejul cercetărilor.

Când intră în cabinetul lui, îl întreabă:

— Voiam numai să mă informez dacă ați reușit să dovediți că Liu-San-Ciang a făcut contrabandă de opiu?

Judecătorul dădu cu părere de rău din umeri și răspunse:

— Din nefericire, n-am putut găsi nicio dovadă a vinovăției lui, domnule căpitan.

— Așadar a fost eliberat?

— Da, căci cercetările nedând niciun rezultat, am fost nevoit să-l pun în libertate.

— Atunci nu m-am înșelat, continuă căpitanul și povesti judecătorului despre întâlnirea din port.

Judecătorul îl ascultă cu luare-aminte și când Barnabe isprăvi de vorbit, îi zise:

— Cred că ai face bine, domnule căpitan, să nu ieși niciodată neînarmat cât timp vei mai sta la Shanghai. După câte înțeleg, ai în Liu-San-Ciang un dușman foarte primejdios.

Barnabe râse.

— Nu mi-e teamă de ticălosul ăsta.

— Cu toate acestea te sfătuiesc să te păzești. În chinezii aceștia nu trebuie să te încrezi niciodată. Afară de asta mi se pare că l-au atins foarte mult și învinuirile pe care i le-a adus contesa de Martigny, care a fost ca oaspe pe iahtul lui.

— Contesa a fost nevoită să procedeze astfel, căci el s-a purtat ca un nemernic față de dânsa.

— Aceasta a fost și convingerea mea și i-aș fi dat o lecție acestui ticălos, dar nici în cazul acesta n-am putut să-i dovedesc vreo vină, cu atât mai mult cu cât amanta lui l-a dezvinovățit prin declarațiile ei. Dacă ar fi fost și alți martori care să depună împotriva lui Liu-San-

Ciang, atunci am fi putut să-l ținem la închisoare; dar așa am fost nevoiți să-i dăm drumul.

Mai stătura câțva timp de vorbă și amândoi regretau că nu se ajunsese la alt rezultat decât eliberarea chinezului.

După ce plecă de la prefectura de poliție, căpitanul Barnabe, adâncit în gânduri, cutreiera străzile marelui port.

Va veni oare timpul când va fi iar unit cu Dolores și vor putea gusta în liniște fericirea lor?

Spre a scăpa de gândurile care îl chinuiau, se îndreptă spre hotelul „Royal” unde știa că va găsi cunoscuți și se va mai putea distra puțin.

N-avea doar niciun rost să se gândească la viitor. Dacă soarta va vrea să-i dea vreodată pe Dolores, o va avea, cu toate piedicile care i se puneau acum în cale.

Trebuia să aibă răbdare și să aștepte.

137. Planurile lui Gregor Lawford

Bătrânul gardian Lawford își îndrepta mereu privirea spre poarta cea mare a sanatoriului și suspina întruna, așa că de la o vreme soția lui cure ședea în apropiere și cârpea niște ciorapi, deveni atentă și îl întrebă mirată:

— Ce ai astăzi, dragul meu? De ce oftezi neîncetat? Doar de câțva timp nu mai ai dureri atât de mari și chiar doctorul nădăduiește că peste câteva zile îți vei putea relua serviciul.

Bătrânul făcu un gest de supărare și răspunse:

— Nu mă tot întreba, nevastă. Femeile nu trebuie să știe totul.

— Asta nu-i frumos din partea ta. Între soți care au trăit atâtea zeci de ani împreună, n-ar trebui să fie taine.

— Ah, lasă-mă!...

— Dar sunt îngrijorată din pricina ta, când te văd atât de trist.

— Nu pentru tine sunt supărat, ci pentru... Și iar făcu o mișcare nerăbdătoare. Dar să lăsăm acum asta. La ce bun să mă mai las chinuit de gânduri?

La auzul acestor cuvinte femeia se sculă de pe scaun și se apropie de bărbatul ei.

— Cu atât mai mult vreau să știu acum ce s-a întâmplat. Demult am simțit că se petrece ceva neobișnuit. Ești așa de ciudat; te-ai schimbat

cu desăvârșire. Asta trebuie să aibă o pricină.

Bătrânul dădu din cap, își strânse mai bine pătura în jurul picioarelor și mormăi:

— Ce ochi buni ai, nevastă dragă!

— Hai, spune odată ce s-a întâmplat!

— Mai târziu îți voi istorisi poate totul, dar acum lasă-mă.

În clipa aceea se auziră pași repezi la ușă, așa că cei doi bătrâni rămaseră în ascultare.

Nu trecu mult și în camera intră Gregor Lawford.

Când se uită la mama lui, râse cam încurcat și zise:

— Ce e cu voi? Aveți niște mutre, parcă v-ați fi certat.

Doamna Lawford dădu din cap și răspunse:

— Aproape ai ghicit, Gregor. Tatăl tău are secrete pe care nu vrea să mi le spună.

Gregor o îmbrățișă pe mama sa și îi mângâie obrazii.

Bătrâna făcu un gest de împotrivire și zise:

— Am să mă supăr rău de tot pe voi dacă nu-mi veți spune îndată ce s-a întâmplat. Îmi ascundeți ceva...

— Și de-ar fi așa, mamă, n-ar trebui să ne pui atâtea întrebări. Se întâmplă multe lucruri în viața asta, de care nu-i nevoie să știe femeile.

— La urma urmei lăsați-mă în pace, se răsti bătrâna Lawford. N-aveți decât să păstrați pentru voi secretele. Eu mă duc în bucătărie să îngrijesc de cină.

— Minunată, idee, dragă mama, zise Gregor râzând și o sărută. Sunt flămând ca un lup.

Ea îl privi bănuitoare.

— Unde ai fost toată după-amiaza? Iar la Elena cea neagră de la hotelul Piccadily?

— Ai ghicit, mamă.

Supărată, doamna Lawford îi întoarse spatele.

— Știi bine că n-o pot suferi pe fata asta! De ce te tot duci la dansa?...

— Pentru că-mi place, răspunse Gregor zâmbind. Dar să nu-ți fie teamă că mă voi căsători cu ea. Deocamdată să nu mai pierdem vremea cu vorba și fă mai bine cum ai spus: pregătește mâncarea.

Doamna Lawford își strânse lucrul și părăsi încăperea.

Gregor o urmări cu privirea, apoi se furișă până la ușă, o crăpă puțin și ascultă nițel afară să vadă dacă mama lui nu rămăsese în apropiere, pe urmă se apropie de tatăl său și îi zise în șoaptă:

— Am pus mâna pe el!

Bătrânul îl privi neîncrezător:

— E adevărat ce spui?

— Privește, răspunse Gregor Lawford, scoțând din buzunar un caiet legat în piele și îl întinse tatălui său.

Acesta o luă repede cu mâinile tremurătoare, în ochii lui se ivi o sclipire și murmură:

— Da, ăsta e jurnalul lui. De multe ori l-am văzut în celulă când scria în caietul ăsta, dar niciodată n-am visat că va încăpea în mâinile mele. Cum ai făcut de ai pus mâna pe acest document prețios?

Gregor se așează pe un scaun lungă tatăl său, își aprinse luleaua și răspunse:

— Știi doar că de când a fost tânărul Wilkens aici, n-am mai avut liniște.

Bătrânul Lawford dădu din cap.

— Și ți-ai pus în gând să dezvălui cu orice preț taina care plutea în jurul, lui Frank Wilkens.

— Cu atât mai mult mă chinuia acest gând, cu cât nu numai că bănuiam demult pe profesorul Black, dar îl și urăsc pentru că...

— ...ți-a suflat pe blonda Rosy, îl întrerupse tatăl său.

Gregor dădu din cap și își încleștă pumnii.

— Rosy mi-a fost tare dragă și am fi devenit fericiți amândoi, dacă Black nu și-ar fi pus ochii pe ea.

— Da, da... îi plac mult femeile și le vrea pe toate și cum are și bani, a reușit până acum să le cucerească pe toate pe care le-a vrut. Nici Rosy n-a fost mai bună.

Gregor Lawford rămase cu privirea întunecată ațintită în gol și zise mai mult pentru sine:

— Fetei i-au plăcut mai mult darurile bogate pe care i le făcea Black, decât micile mele atenții. Eu, ca gardian al sanatoriului Black, nu puteam să-i dau briliante, rochii și blănuri scumpe...

Bătrânul îi mângâie părul și murmură:

— Nu mai fii supărat, dragă Gregor. Astea toate sunt lucruri vechi și s-au uitat demult.

— Ai dreptate, tată, dar eu nu le-am uitat.

— Cu toate că Rosy a trebuit să plătească scump necredința ei? Black s-a purtat ca un ticălos și a părăsit-o după ce s-a săturat de ea.

— Tocmai faptul acesta m-a făcut să devin un dușman înverșunat al lui Black. Deși n-am iertat-o pe Rosy pentru că m-a trădat, totuși vreau să mă răzbun împotriva lui Black, care a nenorocit atâtea vieți tinere. Demult aștept clipa când să-i pot plăti tot răul pe care l-a făcut. Până acum toate străduințele mele au fost zadarnice, căci nemernicul acesta găsește întotdeauna o porțiță de scăpare, dar de data asta nu va mai scăpa.

— Așadar vrei să te folosești într-adevăr de jurnalul acesta ca dovadă împotriva lui? Întrebă bătrânul Lawford, uitându-se cu teamă la fiul sau.

Gregor izbucni în râs.

— Un plan lămurit nu mi-am făcut încă pentru răzbunarea mea. Deocamdată sunt mulțumit că am pus mâna pe acest jurnal. Mi-ai povestit atât de multe despre jurnalul ăsta care dispăruse atunci când a fugit Frank Wilkens, încât n-am mai avut liniște, până când am surprins convorbirea între Black și americanul ăla, din care am aflat că se află în mâinile lui Black. Întâmplarea m-a ajutat și astfel am putut să iau jurnalul de la Frank Wilkens.

— Nu ți-e teamă Gregor, că bănuiala va cădea asupra ta?

— N-am nicio grijă, tată. Frank Wilkens se va feri să facă plângere la poliție. Jurnalul ăsta e o dovadă atât de puternică pentru nelegiuirea pe care a făcut-o față de vărul său, încât nici prin gând nu-i va trece să ceară ajutorul poliției pentru a-l găsi.

Bătrânul dădu din cap, îngândurat.

— Poate să ai dreptate, Gregor.

— Să nu-ți fie teamă că băiatul tău va avea de furcă cu poliția din pricina acestui jurnal, tată.

— Ar fi lucrul cel mai îngrozitor care mi s-ar putea întâmpla acum la bătrânețe, dragul meu băiat.

— Fii fără griji, scumpul meu tată. Dimpotrivă, acum poți să ai nădejdea că poate cu ajutorul acestui jurnal vom scăpa de toate nevoile.

Bătrânul se uită la dânsul neputând înțelege ce vrea să spună.

— Nu pricep ce gând ai, Gregor.

Tânărul se aplecă și mai mult spre tatăl său și zise:

— Și tu și eu dorim demult să scăpăm din slujba ticăloasă în care ne trecem zilele la doctorul Black. Ei bine, cu ajutorul acestui jurnal ne vom înfăptui visul.

Bătrânul făcu o mișcare obosită.

— Mi se pare că prea vezi lucrurile în culori trandafirii, băiete.

— Nu tată. Văd limpede calea care ne va duce spre fericire.

Bătrânul îl privi cu încordare:

— Lămurește-mă și pe mine.

— Mă gândesc la tânărul acela blond, care a fost acum câțva timp aici, să-l vadă pe Frank Wilkens. A fost mișcat de cele ce i-ai povestit despre bolnav și cu toate că n-a spus nimic, sunt încredințat că e mai mult de partea celui nenorocit, decât de acea a regelui automobilelor. Trebuie să-l găsesc ca să-i spun că am găsit acest jurnal.

— Crezi că-l vor interesa însemnările acestea?

— Îmi pun capul că da, tată.

Bătrânul se uită gânditor la jurnal și spuse aproape în șoaptă:

— Simt ca și când o furtună care amenință de multă vreme, e gata să se dezlănțuie.

— Așa e tată, întări tânărul Lawford, și furtuna aceasta va nimici pe toți acei care merită o pedeapsă.

— Pe Black și... pe acel rege al automobilelor... zise bătrânul.

— Da tată, căci atunci când am surprins convorbirea lor, mi-am dat seama că acești doi ticăloși merită să fie spânzurați.

— Cum te încumeți să începi lupta, tu un băiat sărac, care depinzi de acest ticălos de profesor Black?

Gregor Lawford luă jurnalul în mână, îl strânse la piept și răspunse:

— Acest martor mut mă va ajuta să câștig izbânda.

Bătrânul se uită cu admirație la fiul său.

— Ai mult curaj, dragă Gregor.

— Nu vreau ca astfel de bandiți să-și ajungă scopul și dacă e un Dumnezeu în ceruri, mă va ajuta în străduințele mele de a le da pedeapsa bine meritată.

Bătrânul Lawford luă mâna fiului său și îl rugă:

— Făgăduiește-mi însă, Gregor, că nu vei face nicio nechibzuință. Mama ta și eu suntem bătrâni și ce ne vom face dacă vom pierde

pensia noastră?

— Fii fără teamă, n-am să fac nicio faptă nesocotită. Așa cum am reușit să pun mâna pe acest document de preț, tot așa voi reuși să descopăr adevărul asupra lui Frank Wilkens, fără să aveți ceva de suferit.

— Istorisește-mi cum ai pus mâna pe jurnalul ăsta? îl îndemnă bătrânul.

— N-a fost prea greu. Mi-am ajuns repede scopul prin faptul că sunt prieten cu Elena cea neagră, care e cameristă la hotelul Picadilly. Femeile sunt oarbe și surde când sunt îndrăgostite și Elena n-a bănuțit nimic când am rugat-o să-mi arate o dată camera regelui automobilelor. I-am spus că am o mare admirație pentru acest om, care a știut să se ridice atât de sus prin propriile sale puteri. Ea m-a crezut și și-a închipuit că-mi face mare plăcere, arătându-mi apartamentul lui Wilkens. Când am fost înăuntru, printr-un șiretlic am îndepărtat-o pentru câteva minute. Am deschis sertarele biroului și se vede că Frank Wilkens nici nu se aștepta să i se fure jurnalul, căci l-am găsit ascuns sub niște acte. Mărturisesc că nu credeam să dau așa de repede de el.

— Și nu va putea descoperi nimeni că ai spart sertarele?

Poate Wilkens, răspunse Gregor liniștit, scoțând câteva rotocoale de fum din pipa lui, dar nu va face nicio plângere.

— Dar dacă totuși o va face?

— Bănuiala nu va putea să cadă asupra mea, căci Elena nu va spune nimănui că m-a lăsat să intru în apartamentul lui Wilkens.

Bătrânul se gândi câteva clipe, apoi murmură:

— Numai de s-ar sfârși totul cu bine...

— N-am nicio grijă, tată. Deocamdată n-am nicio îndoială că se va interesa mult de însemnările lui Frank Wilkens, pe care ticăloșii aceștia voiau să-l înlăture.

Bătrânul Lawford suspină.

— Mi-e teamă, Gregor, că ți-ai luat o sarcină prea grea.

— Fără îndrăzneală nu se poate nimic în lumea asta, tată. O să vezi că în felul acesta vom scăpa de sărăcie.

— Să dea Dumnezeu! mai zise bătrânul, apoi tăcu, căci nevasta lui se întorsese în odaie să pună masa.

Niciunul din ei nu prea aveau pofta de mâncare, căci fiecare

presimțea că ajunseseră la o răspântie a vieții.

138. Iar la Sidney

Funcționarilor de la prefectura de poliție și îndeosebi colonelului Dalgety nu le venea să-și creadă ochilor, când văzură pe cei care se întorseseră din munți.

Vasăzică reușiseră să pună mâna pe acel ticălos de Kapelski și pe „marfa” lui.

De data asta onorabila doamnă Quad, cure făcea pe nebuna la închisoare și scria în fiecare zi câte o reclamație că fusese arestată pe nedrept, nu va mai putea tăgădui.

— Acum s-a isprăvit pentru multă vreme cu libertatea, zise colonelul Dalgety râzând mulțumit, când polonezul fu adus în biroul lui. De data asta rușinoasa dumitale meserie îți va aduce pedeapsa meritată.

Deocamdată funcționarii prefecturii nu se ocupară de Kapelski și Andrei. Ei fură închiși și se luară măsuri strașnice, ca să nu mai poată scăpa.

De ani de zile poliția se străduia să pună mâna pe unul din negustorii de fete, ticăloșii însă reușiseră până atunci întotdeauna să se strecoare în una din ascunzătorile lor.

Colonelul Dalgety urmări cu cea mai mare râvnă afacerea, dar înainte de a lua măsuri împotriva bandei de nelegiuți, trebui să se îngrijească mai întâi de adăpostirea fetelor.

Spre a le da puțința să-și revină din spaima și groaza prin care trecuseră, fură duse într-o casă de misionare, unde surorile le dădură toate îngrijirile. Apoi se încheiară procese-verbale și fiecare dintre fete trebui să istorisească pe ce cale căzuse în mrejele ticăloșilor traficanti.

Pe când fetele își făceau declarațiile, funcționarii își aruncau priviri cu înțeles și se gândeau în sinea lor: E întotdeauna aceeași poveste. Nevoia și mizeria, câteodată și dorul de aventuri, de a cunoaște țări străine, duc pe fete pe calea pierzaniei și astfel cad pradă acelor ticăloși.

Deși toate ziarele din lume, prin nenumărate articole, preveneau pe tinerele fete să nu primească nicio propunere venită de la necunoscuți, ci să se adreseze întotdeauna consulatelor respective, totuși

nenumărate tinere se lăsau ademenite de tot felul de făgăduieli atrăgătoare.

— Numai foarte puține au norocul să poată fi scăpate în ultimul moment din ghearele traficantilor de fete și de soarta grozavă și rușinoasă de care sunt amenințate, le lămuri colonelul Dalgety.

Cuvintele acestuia nu rămaseră fără o adâncă înrâurire asupra fetelor, căci încercările grele prin care trecuseră în timpul din urmă fuseseră o lecție nespus de aspră pentru ele.

Pe lângă toate acestea, mai erau îngrijorate din pricina sărmanei Felicia, pe care toate o îndrăgiseră pentru frumusețea și firea ei blândă. De multe ori, când rămâneau singure, vorbeau de dânsa și erau foarte întristate că nu rămăsese cu ele, căci în acest caz și ea ar fi fost salvată acum.

Ce se întâmplase oare cu ea?

Dacă n-o găsiseră cei doi mineri, atunci nu mai încăpea nicio îndoială că pierise în pustiul pietros al Australiei.

Sărmanele fete aveau lacrimi în ochi de cale ori vorbeau de Felicia și mai cu seamă Karin Ryström era mai îndurerată decât celelalte.

În zilele de grea cumpănă prin care trecuseră, Karin o îndrăgise pe Felicia ca pe o soră scumpă și dorea din tot sufletul să fie și ea salvată, s-o mai poată vedea o dată.

Când colonelul Dalgety și surorile misionare întrebară pe fete ce au de gând să facă, toate avură o singură rugămintă: să li se dea puțința de a se întoarce în patrie.

Numai Karin Ryström tăcu și privirea ei rătăci în depărtare, ca și când ar fi văzut înfăptuirea unui vis.

La început nimeni nu se ocupă de suedeză și colonelul Dalgety interveni spre a se împlini cât mai curând dorința celorlalte fete.

Telefonă la toate consulatele și se informă de posibilitățile de repatriere ale protejatelor lui.

I se făcură toate ușurințele și consulii îi dădură tot ajutorul pentru ca fetele să ajungă cu bine în țările lor.

Când colonelul Dalgety vru să telefoneze și consulatului suedez, spre a vedea ce se poate face pentru Karin Ryström, aceasta ridică mâinile rugătoare.

Colonelul o prin uimit și o întreabă prietenos:

— Ce dorești, domnișoară Ryström?

Karin se roși și zise încet:

— Aș vrea să rămân aici, să nu mă întorc acasă.

Dalgety zâmbi, se aplecă peste masă, o apucă pe Karin de bărbie, îi ridică fața și uitându-se ținută în ochii ei, o întrebă:

— Te-ai gândit bine înainte de a-mi face această rugămintă?

Karin Ryström dădu cu înfrigurare din cap, în timp ce gândurile îi zburară la Sven al ei, care servea în Legiunea Străină și al cărui regiment se afla la Sidi-bel-Abbes. Din pricina lui primise propunerea lui Kapelski și se certase cu cei de acasă.

Și acum să se întoarcă de unde plecase, fără să se fi întâlnit, fără să fi vorbit cu Sven și să fi încercat să-i ușureze soarta?!

Încă o dată se rugă cu voce înăbușită de durere:

— Lăsați-mă să rămân aici, dar vă rog, nu mă întrebați de ce...

Însă Maren Karlsö, înciudată că prietena ei nu vrea să se întoarcă cu dânsa în țară, se amestecă în vorbă și zise:

— Are un drăguț în Legiunea Străină și de aceea nu vrea să se întoarcă acasă..

Colonelul Dalgety zâmbi și o înțelese pe Karin, însă nu putea să-i fie de niciun ajutor.

La auzul rugăminții suedezei, unul din comisarii care erau de față, zise:

— Armatorul olandez Van Straten m-a chemat azi dimineață la telefon și a întrebat dacă vreuna din aceste domnișoare n-ar fi dispusă să intre ca guvernantă în casa lui. Doamna Van Straten pe care o cunoaștem toți ca o femeie foarte bună, ar fi fericită să aibă o europeană pentru supravegherea copiilor și ca ajutor în gospodărie. Uitasem de toată afacerea și mi-am adus abia acum aminte, auzind-o pe domnișoara Ryström că dorește să rămână aici

Colonelul se uită cu bunăvoință la Karin și zise:

— Atunci cel mai bun lucru e să te duci îndată la domnul Van Straten împreună cu domnul comisar. Vei vorbi și cu doamna Van Straten și în felul acesta se va putea îndeplini poate dorința dumitale.

Karin Ryström mulțumi bucuroasă și după câteva minute, însoțită de comisar, plecă spre vila armatorului

139. O știre groaznică

Adâncită în gânduri triste, Dolores stătea rezemată de balustradă și privea în largul mării.

Dar ochii ei nu se desfătau la priveliștea încântătoare care se desfășura înaintea lor, nu vedeau valurile argintii care se spărgeau de coastele vaporului și nici pescărușii zglobii care se zbenguiau în aer, în jurul vasului.

Nu văzu nici privirile pline de admirație ale celorlalți pasageri și nici nu se sinchisea că multe din femeile și fetele care se aflau pe bord se uitau la dânsa cu oarecare invidie.

În mintea ei era încă vie scena grozavă pe care o văzuse la plecare pe cheiul portului Shanghai: Liu-San-Ciang stând la pândă în spatele căpitanului Barnabe; gândurile ei rățăceau mereu de la acesta la Felicia și de la copila ei, iar la Barnabe.

În clipa aceea n-ar fi putut spune pentru care din aceste două ființe, atât de dragi, îi tremura mai mult inima.

Pe amândouă ar fi vrut să le aibă lângă dânsa, să nu se mai despartă niciodată de ele.

Dorea să găsească în sfârșit liniște, să fie la adăpost de prigonirile grozave ale sorții neîndurătoare.

Un zâmbet amar îi flutură pe buze.

Când îi va fi dat oare și arunce povara grea care îi apăsa sufletul îndurerat?

Inima i se strângea de dor și îi era ca și când ar fi auzit din depărtări mari un glas care îi striga batjocoritor: Niciodată n-ai să-ți ajungi ținta... niciodată!

Întâmplările îngrozitoare ale săptămânilor din urmă, îi trecură iar pe dinaintea ochilor.

Nenorocire după nenorocire se abătuse peste ea.

Tot ce clădise cu atâtea jertfe, fusese nimicit și peste noapte ajunsese cerșetoare.

Dar nu, încă nu pierduse tot!

În ceasul celei mai grele încercări mai avusese o rază de fericire.

Felicia ei n-o respinsese, Felicia o iubea încă, deși știa ce viață rușinoasă fusese nevoită să ducă

Dar Barnabe?... Și el o iubea din tot sufletul.

Se gândi și la bătrâna Betty și la credinciosul Jean, care fără

îndoială, tremurau acasă de grija ei.

Abia acum își aduse aminte că trebuie să trimită o știre și acestor doi bătrâni.

Era de multă vreme pe drum și încă nu avusese prilejul să scrie acasă.

Se sili să alunge gândurile negre și se duse în cabina ei, pentru a trimite o telegramă bătrânei Betty.

Și Coțofană, care ocrotise cu atâta dragoste pe Felicia și căruia trebuia să-i fie recunoscătoare că fetița ei n-o disprețuia, venea mereu, fără îndoială, spre a cere știri de la dânsa.

Un val cald îi străbătu inima când se gândi la toți acești prieteni ai ei. Cât timp îi avea pe dâșii, nu pierduse încă totul, nu era singură și părăsită, nu era cerșetoare!

Pe când ședea la biroul din cabina ei și chibzuia ce să telegrafieze bătrânei Betty, gândurile ei zburară înainte, la ținta călătoriei sale, la Sidney.

Când va avea iar fericirea să strângă în brațe pe scumpa ei Felicia?

Și dacă soarta se va îndura și o va găsi pe Felicia, ce se va întâmpla cu ele amândouă?

Deodată i se păru că îl vede în fața ei pe Bob Wilkens, așa cum îl văzuse în acea zi fatală, când voise să ceară socoteală lui Frank Wilkens.

Oare copila ei nu-l va uita?

Dolores dădu din cap, și murmură:

— Nu, Felicia e ca și mine. Noi iubim numai o dată în viața și ne dăruim inima întreagă.

Trecuseră douăzeci de ani și nu-l uitase pe Frank Wilkens, cu toate că iubirea se prefăcuse în ură.

Oare Felicie i se va întâmpla același lucru? Va urî și ea odată pe bărbatul pe care acum îl iubea?

Acesta era într-adevăr fratele ei, sau nu?

Doamne, de-ar putea să facă lumină, să afle în sfârșit adevărul!

Dacă Felicia nu era fiica lui Frank Wilkens, acesta va îngădui oare ca fiul său să se căsătorească cu fata contesei de Martigny?

Dolores avea prea puțină nădejde ca aceste visuri de fericire și se poată înfăptui vreodată.

Sărmana, micuța ei Felicia!...

Un geamăt izbucni din pieptul ei și își ascunse fața în mâini, să nu se mai gândească la toate acestea.

Mult timp rămase astfel nemișcată, pradă gândurilor negre și abia când auzi muzica de pe vapor cântând o arie veselă, tresări ca și când s-ar fi deșteptat dintr-un vis rău și își aminti că voise doar să telegrafieze credincioasei ei Betty.

Cu greu înșiră cuvintele pe hârtie, căci nu era ușor să spună într-o telegramă tot ce avea pe suflet și nu voia ca știrea pe care o va trimite acasă, să-i neliniștească prea mult pe sărmanii bătrâni.

Ar fi fost mai bucurioasă să le poată trimite o veste bună, dar nu putea încă s-o facă.

Reciti de mai multe ori telegrama, șterse un cuvânt, adăugă altul și astfel trecură mai multe ceasuri până când părăsi în sfârșit cabina și se îndreptă spre postul de radio.

Ofițerul de serviciu o primi foarte politicos, și oferindu-i un scaun, zise:

— Din nefericire n-a sosit încă nicio știre de la căpitanul Barnabe.

În clipa aceea aparatul Morse începu să bată iar și ofițerul se apucă să noteze cuvintele.

Dolores care îi urmărea mișcările, citi:

„Vaporul «Neptun» din portul Shanghai, prin sabotaj...”

Nu putu să citească mai departe, căci un vâl ca de ceață se lăsă peste ochii ei, se simți cuprinsă de amețeală cu un strigăt de durere se prăbuși la pământ, pierzându-și cunoștința.

140. O lovitură isteată

Când în dimineața zilei următoare Harry Frelinghousen, locțiitorul celebrului detectiv, Dick Dodd, aduse domnișoarei Drof știrea despre Bob Wilkens, tânăra americană se arătă îndată foarte mulțumită.

Îl copleși cu întrebări, voind să cunoască toate amănuntele asupra celor ce descoperise.

În ochii ei se ivi o lucire de bucurie, căci în sfârșit va reuși să pună mâna pe Bob.

Făcu îndată tot felul de planuri aventuroase, căci în ultimele zile nu se gândise la altceva, decât să pună la cale cunoștința între Bob și Mahadeo Prasad Kashi, pentru ca acesta, prin puterea lui hipnotică să-

l facă ce Bob să-și uite dragostea pentru franțuzaica aceea blondă.

Plecă deci îndată la fabrica de mașini Astley et Co., unde ceru să vorbească cu unul din directori.

Își făcuse repede un plan șiret.

Un unchi al ei avea o fabrică neînsemnată de automobile nu departe de New-York.

Afacerile acestui unchi mergeau cam prost, deoarece n-avea mijloace să-și procure mașinile trebuincioase.

De această întreprindere Ethel Drof voia să se servească pentru a-și ajunge scopul.

Bob nu știa nimic de legăturile de rudenie dintre Ethel Drof și acest mic fabricant care se numea Cteuton, așa că nu va avea nicio bănuială dacă firma Astley et Co. îl va trimite să instaleze mașini în această fabrică.

Când îl va avea odată în America, atunci îi va fi ușor să-i câștige dragostea.

După ce se învoi cu directorul asupra cumpărării mașinilor, îi zise acestuia în felul ei hotărât de a vorbi:

— Bineînțeles că afacerea rămâne în picioare, dacă mașinile vor fi instalate la locul lor de un om al fabricii dumneavoastră și asta de un anumit maestru pe care îl voi alege eu.

Directorul zâmbi cu înțeles, știind că astfel de miliardare aveau capricii excentrice.

— Și pe cine ați vrea să vă dăm, spre a face instalația?

Fără să stea mult timp la gânduri, Ethel răspunse:

— Pe un oarecare Woking.

Abia pronunțase acest nume și directorii se priviră uimiți.

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi unul din ei întrebă:

— De ce-l vreți tocmai pe acest om, care lucrează numai de câteva zile în fabrica noastră?

Ethel Drof zâmbi cu un aer de superioritate și răspunse:

— Secretul meu.

— În cazul acesta sunt nevoit să vă dau o știre neplăcută, domnișoară Drof, răspunse directorul care tratase toată afacerea cu dânsa.

Ethel Drof tresări și se uită speriată la el.

— Cum, domnul Woking nu mai lucrează la dumneavoastră?

întrebă fata agitată.

— Ba da, dar...

Directorul șovăi câteva clipe și se uită întrebător la colegii săi. Ethel Drof prinse această privire și văzu că domnii erau foarte încurcați, astfel că zise nerăbdătoare:

— Spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat ca domnul Woking?

Se făcu iar o tăcere scurtă, apoi unul din domni o lămuri:

— Suntem de părere că e mai bine să vă spunem ce s-a petrecut azi dimineață.

Ethel Drof își apăsă mâinile pe piept și zise, cu voce înăbușită:

— Pentru Dumnezeu, s-a întâmplat o nenorocire?!

— Liniștiți-vă, domnișoară. Nu s-a întâmplat o nenorocire, ci numai ceva foarte neplăcut.

— Cu domnul Woking?

— Da.

— Ce e cu dânsul?

— Cu poșta de dimineață am primit un denunț împotriva lui, prin care ni se aduce la cunoștință că e bănuț de spionaj industrial.

Ethel Drof se dădu înapoi înspăimântată.

— Așa ceva e exclus. Bob Wilkens nu e în stare să facă asemenea fapte.

Domnii devenirii atenți la auzul numelui pronunțat de Ethel Drof și întrebară:

— Cum ați spus?

Ethel Drof zâmbi și dădu din umeri.

— Fără să vreau v-am spus numele lui adevărat și acum va trebui să vă povestesc tot ce am vrut să vă ascund, chiar în interesul lui.

Directorii o priviră cu încordare și unul din ei zise:

— Adineauri am luat interogatoriul acestui Woking, dar n-am putut afla nimic de la dânsul. Deoarece denunțurile anonime, care în cele mai multe cazuri nu sunt decât acte de răzbunare, nu le predăm poliției, n-am avut altceva de făcut decât să-l trimitem pe Woking iar la lucrul lui.

Ethel Drof răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului! Am crezut că iar am venit prea târziu.

— Dar lămuriți-ne, vă rog.

— Ei bine, vă voi spune tot, îi curmă Ethel Drof vorba și istorisi

toate aventurile lui Bob Wilkens, cearta cu tatăl său, afacerea neplăcută cu bijuteriile și încăpățânarea lui de a-și croi singur viitorul.

— Pentru a nu fi recunoscut ca fiul regelui automobilelor, i-a venit pesemne ideea năstrușnică de a se folosi de acte false, dar în niciun caz nu e în stare să facă spionaj industrial.

— Cu toate acestea e în legătură cu un oarecare Adam Giles, care e bănuir de astfel de spionaj, zise unul din directori.

Ethel Drof protestă din nou:

— Asta nu poate fi decât o întâmplare și nu vă îndreptățește să îl luați pe Bob Wilkens drept un spion.

— Dar fiindcă s-a introdus în fabrica noastră sub un nume fals, bănuiala noastră o foarte îndreptățită, domnișoară Drof.

— Îl vom pune sub supraveghere.

Ethel Drof nici nu îndrăznește să se gândească la vâlva ce ar face această afacere, dacă Bob Wilkens, fiul regelui automobilelor, ar fi dovedit ca spion industrial

Respinse însă repede acest gând și văzând pe directori mai împăciuitori, continuă cu înfrigurare:

— O astfel de bănuială e curată nebunie, domnilor, și nici nu mai face să vorbim despre ea. Pe Bob Wilkens – sau Woking, cum se numește deocamdată – îl voi lua cu mine în America și astfel nădăjduiesc să-l pot readuce tatălui său. Bineînțeles nu trebuie să-i spuneți că eu sunt cea care a pus toată afacerea la cale, căci altfel e în stare să refuze de a pleca în America.

Deoarece în timpul tratativelor Ethel Drof semnase un cec pentru întreaga sumă cu care cumpăraseră mașinile, directorii se înclinară în fața ei și unul din ei zise:

— Bineînțeles că suntem cu plăcere gata să vă îndeplinim dorința, miss Drof.

— Spuneți-i atunci că peste trei zile să fie gata de plecare.

Unul din directori părăsi biroul spre a aduce la îndeplinire ordinul domnișoarei Drof, – iar aceasta le povesti celorlalți despre pretinsa îngrijorare a lui Frank Wilkens pentru fiul său și încheie:

— Fiind o bună prietenă a casei Wilkens, țin foarte mult să nu las nimic neîncercat, pentru a împăca pe tatăl cu fiul său. Nădăjduiesc că am găsit în sfârșit calea cea mai bună

Dar în sinea ei se gândea la Mahadeo Prasad Kashi care în timpul

călătoriei cu vaporul va avea prilejul să facă cunoștință lui Bob și să-l supună voinței lui.

Zâmbi încrezătoare în puterea ei și așteaptă întoarcerea directorului cave avea să-i aducă răspunsul lui Bob Wilkens.

141. O amintire din vremuri de demult

Coliba în care locuiau cei doi mineri era foarte modestă. O foaie mare de cort o împărțea în două încăperi, din care una, prevăzută cu saltele de paie, servea de dormitor, iar cealaltă de cameră de locuit.

În aceasta din urmă se afla o masă de lemn, o bancă așezată de-a lungul peretelui și câteva lăzi în care minerii își închideau proviziile.

— Prea frumos nu e la noi, zise Billy zâmbind, când o duse pe Felicia în colibă, dar câteva zile cred că tot ai și poți sta, fără să simți lipsuri prea multe.

— Ba stau și mai mult, răspunse Felicia. Voi sta până când unul din dumneavoastră va avea timp să mă ducă până la Sidney.

— În vremea asta ai putea să ne conduci gospodăria, zise Billy în glumă, dar Felicia luă vorbele lui în serios și răspunse:

— Cu cea mai mare bucurie, căci în felul acesta îmi voi putea arăta recunoștința ce vă port la amândoi.

Billy făcu o mișcare de împotrivire.

— Ascultă, draga mea copilă, de recunoștință să nu fie niciodată vorba între noi, – m-ai înțeles? Nu ne-am făcut decât datoria de creștini.

Crestatul, care intrase în urma lor, dădu și el din cap.

— Da, numai atât și nimic mai mult. Din datoria asta face parte și bătaia pe care i-ai tras-o acelui ticălos, dragă Billy. Așa... acum să mâncăm ceva pentru a prinde iar puteri.

— Așteaptă numai puțin să îngrijesc de catări.

— Lasă Billy, că am avut eu grijă de ei. Mai bine despachetează tot ce ai cumpărat de la Sam.

Billy se uită pe furiș la Crestat, care i se păru cu totul schimbat. Nu mai era tăcut și visător ca până atunci și lua parte la conversație.

Billy îl cunoștea de mulți ani și niciodată nu-l văzuse încă atât de bine dispus.

Oare fetița cea frumoasă și blondă să fie pricina?

Se îndrăgostise cumva de dânsa?

La gândul acesta, lui Billy îi veni să zâmbească.

Nu, așa ceva nu i se putea întâmpla Crestatului, căci era prea bătrân și serios.

— Unde sunt farfuriile și tacâmurile? Întrebă Felicia, care voia să ajute la pusul mesei.

Billy începu să râdă.

— Farfuria e tăblia mesei, furculițe sunt degetele noastre, iar cuțitele le avem la brâu. Ce să-i faci, la noi nu prea este lux.

— De lux ne putem lipsi.

— Așa cred și eu, încuviință Crestatul. Sunt alte lucruri care pot înfrumuseța mai bine viața.

— De pildă?

Și de data asta Crestatul păru iar visător și privirea îi era ațintită în gol. Apoi zise încet, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Iubirea pe care doi oameni o pot simți unul pentru altul...

Felicia se gândi la Bob Wilkens și inima i se încleștă de durere și dor.

Da, așa era cum spusese Crestatul și dacă soarta desparte pe doi oameni care se iubesc, atunci viața nu mai are niciun preț pentru ei.

Între timp Billy despachetase proviziile: pâine tare și uscată ca pesmeții, carne afumată și brânză. Le întinse pe masă, unde se afla și o cană cu vin, apoi toți se așezară și începură să mănânce.

Billy o văzu pe Felicia cum se chinuia să mestece pâinea și zise cu înțelese:

— Ei da, e o pâine tare aceea pe care o mâncăm noi minerii, nu-i așa camarade?

Spunând aceste cuvinte se uită la Crestatul care dădu din cap și răspunse:

— Dar mai este și alta care nu e atât de gustoasă, cu toate că e mai albă și mai moale și nu trebuie să lucrezi spre a o câștiga.

— De care pâine vrei să vorbești?

— De aceea pe care o mănâncă acei care nu sunt liberi.

— La închisori?

— Mă gândeam la alții mai nenorociți.

— Nu te înțeleg... vorbește mai lămurit.

Crestatul făcu un gest evaziv.

— Lasă, mai bine nu întreba.

Crestatul avea iar un aer foarte ciudat. Pesemne că îi revenise iar amintirea, acea amintire care îi apăsase întotdeauna sufletul.

Billy nu mai stăruia, știind că prin aceasta l-ar face și mai morocănos și tăcut. Schimbă vorba și începură să discute despre aventura Feliciei și despre bătaia pe care o mâncase polonezul.

— Fără îndoială că locotenentul de la postul de poliție, pe care îl cunosc bine și știu că e un om de ispravă, s-a și dus la Sandy Creek spre a cerceta banda mai îndeaproape și cred că a scăpat pe celelalte fete și a plecat cu ele la Sidney. Păcat că nu eram și noi de față când s-a dus poliția la cârciuma lui Sam! Aș fi vrut bucuros să iau parte la bucuria fetelor când s-au văzut salvate și la spaima acelor ticăloși când au dat polițiștii peste dâșii.

Crestatul devenise iar mai vorbăreț și adăugă:

— Și eu aș fi vrut să fiu de față. Ai făcut bine că l-ai trimis pe negru la postul de poliție și ai scris scrisoarea.

Câtva timp tăcură, apoi Crestatul începu să pună întrebări Feliciei, despre copilăria, familia și mama ei. La început vorbea cam șovăitor, dar deveni din ce în ce mai stăruitor, dovedind un mare interes să afle mai multe despre viața ei.

Felicia îi răspunse la toate întrebările și el nu mai contenea să-i pună mereu altele, voind să afle cele mai mici amănunte, așa de pildă, dacă dânsa semăna cu mama ei.

— Da, asemănarea noastră e atât de mare, încât am putea fi luate una drept alta, răspunse fata.

El murmură, ca pentru sine:

— Da, atunci așa trebuie să fie...

Felicia nu înțelese cuvintele lui, căci altfel s-ar fi mirat de ce trebuie să fie așa.

— Mama dumitale stă la Marsilia? întrebi el mai departe.

Felicia îi răspunse și la această întrebare, dar îi ascunse că mama ei purta numele de contesa blondă din Marsilia și că fusese proprietara barului „Valencia”. Îi era rușine să vorbească despre asta, nevoind s-o înjosească pe mama ei în fața acestor doi oameni care fuseseră atât de buni cu dânsa.

Câtva timp convorbirea lâncezi, până când Billy se adresă iar tovarășului său și îl rugă:

— Acum istorisește-ne ceva și despre tine. Despre noi știi toate și e drept să aflăm și povestea vieții tale.

Îi făcu această rugămintă, văzându-l mai vorbăreț și nădăjduind că în sfârșit se va ridica vălul misterios care acoperea viața acestui om.

Crestatul avu un zâmbet dureros, se uită gânditor la camaradul său, apoi zise:

— Ce să povestesc despre mine? N-am fost fericit în viață, așa că e mai bine să nu mai vorbesc.

Dar Billy nu se dădu bătut.

— Povestește-ne cel puțin de unde te-ai ales cu creștăturile pe care le ai pe față.

Crestatul tresări ca sub înrăurirea unei dureri și își trecu mâna pe obraz.

— Creștăturile astea mă fac foarte urât, nu-i așa? zise el cu amărăciune.

— Nu vreau să spun asta, făcu Billy, dar îmi închipui că înainte ai fost un bărbat frumos.

Crestatul se uită la Felicia.

— Ia spune-mi drept, fața mea nu-i respingătoare?

— Nicidecum, răspunse ea cu bunătate, cel puțin pentru mine nu.

— Rănile acestea mi-au schimbat cu totul chipul, m-au făcut de nerecunoscut.

— Ei, hai acum, povestește-ne odată, îl îndemnă Billy nerăbdător.

Crestatul se gândi câțva timp, părând că vrea să-și reîmprospăteze amintirile și începu:

— Pe vremea aceea eram în Europa, la Londra. Prin ticăloșia și nemernicia unui om pe care nu vreau să-l numesc, ajunseseam pe stradă, fără un ban în buzunar și împrejurările mă sileau să plec cât mai repede din Londra și chiar din Anglia. După câte se știe, singurul mijloc, într-o astfel de situație, e acela să te angajezi ca marinar pe un vapor, ceea ce făcui și eu. Cunoștințe multe n-aveam, așa că nu puteam fi întrebuințat decât ca simplu lucrător și astfel ajunsei pe bordul unui vapor care pleca spre Australia.

Gândul meu era însă, să cobor în primul port european, căci n-aveam ce căuta în Australia, ci voiam să plec în Franța.

Lucrurile luaseră altă întorsătură. Omul crede că poate să-și mânuiască destinul cum vrea, dar e cu totul altfel, căci destinul se

joacă cu omul și îl aruncă de colo până acolo, ca pe o minge.

Vasul pe care mă aflam era un vapor de călători și avea pe bord aproape o mie de persoane, dar eu nu văzusem mai pe niciunul dintre ei, căci lucram jos la mașini, unde era un adevărat iad.

Făceam serviciul cu fochist și aveam mult de suferit din partea primului mecanic, care era un bețiv și îmi făcea viața amară. În alte împrejurări aș fi fugit, dar pe vapor n-aveam încotro și trebuia să îndur toate mizeriile. Totuși mă plânsei inginerului șef, care-l muștră aspru pe mecanic și acesta își înecă necazul în băutură, așa că nici nu mai știa ce face.

Se făcuse noapte și el bea mereu. Deodată fi auzii zbierând că va face să explodeze mașina, pentru a se răzbuna împotriva mea și a inginerului. Mă apropiai pe furiș de dânsul și văzui cam se duse spre manometre, citi presiunea, apoi închise ventilele de la cazane. Nu mă prea pricepeam la tehnică, îmi dădui însă seama că dacă închide ventilele, presiunea în cazane va crește grozav și le va face să explodeze. El se opri în fața manometrelor și urmărea mișcarea acului indicator. Mă apropiai și mai mult și văzui că acul se ridica mereu și ajunsese la punctul cel mai ridicat. Încă vreo câteva minute și cazanele trebuiau să sară în aer.

Deschiderea unui singur ventil măcar, ar fi putut să înlăture catastrofa și să scape de la moarte aproape o mie de omeni.

Ce era să fac? Să dau alarma?

Dar înainte ca ceilalți mașiniști, care erau în repaus, sau inginerul să fi ajuns la fața locuri, nenorocirea s-ar fi și întâmplat.

Eram deci nevoit să lucrez singur.

Cu hotărâre mă repezii la ventile, dar primul mașinist mă înhăță cu toată puterea și mă îmbrânci la o parte.

Ne luptarăm amândoi, el mă trânti la pământ și căzând, văzui că lângă mine era un ciocan pe care îl apucau. Adunându-mi toate puterile, mă ridicai de jos și târând pe mașinist după mine, mă avântai spre cazane, unde sfărâmai unul din ventile cu ciocanul pe care îl aveam în mână.

Aburul țâșni afară sub presiunea grozavă și mă lovi drept în față, deoarece din pricina strânsorii mașinistului nu putui să mă dau destul de repede la o parte, așa că tot obrazul îmi fu opărit.

Ce s-a întâmplat mai târziu n-am mai știut, căci îmi pierdusem

cunoștința.

Când îmi venii în fire, văzui că mă aflam în cabina sanitară, într-un pat curat. Capul îmi era bandajat și numai ochii și urechile mi se lăsaseră libere.

Un îngrijitor care ședea lângă mine, observă că mă trezisem și-l chemă pe medicul vasului, care veni cu căpitanul.

Doctorul mă întrebă cum mă simt și îi răspunsei că nu prea rău, dar că fața mă ardea îngrozitor. El îmi ascultă inima, apoi zise:

— Te voi scăpa. Pe față îți va crește o piele nouă și totul va fi bine. Însă în urma arsurilor vor rămâne cicatrice urâte. Dar la urma urmei frumusețea nu e de însemnătate atât de mare la un bărbat, mai cu seamă dacă e un om de treabă și curajos ca dumneata, încheie el glumind.

Apoi căpitanul îmi ceru să-i istorisesc tot ce se petrecuse între mine și mașinist.

Îi povestii toată întâmplarea și căpitanul îmi strânse mâna.

— Numai datorită curajului și hotărârii dumitale a fost înlăturată o catastrofă îngrozitoare.

În portul cel mai apropiat, mașinistul fu dat pe mâna autorităților și condamnat pe mai mulți ani la închisoare pentru sabotaj și primejduirea vieții pasagerilor.

Eu fui nevoit să rămân pe bordul aceluiași vas și să plec mai departe până în Australia. Când ajunserăm la destinație, rănilor mele erau aproape vindecate, așa că nu mai avui nevoie de tratamentul doctorului. Societatea căreia aparținea vaporul îmi dădu o răsplată bănească destul de bună și astfel rămăsei la Sidney.

Când mă uitai pentru întâia oară după nenorocirea care mă lovise, într-o oglindă, mă speriai eu însumi de înfățișarea mea. Îmi era ca și când fiecare om care mă va vedea se va îngrozi de mine, așa că am venit aici în singurătatea acestor munți, unde am început să duc viața de miner, pe care o mai duc și astăzi.

Felicia și Billy îl ascultaseră adânc mișcați și când tăcu, camaradul său zise:

— Aceste creștături îți fac cinste.

— Dacă nu le-aș fi avut însă, viața mea ar fi fost cu totul alta și mult mai fericită.

— De ce?

Crestatul făcu o mișcare de împotrivire.

— Lasă, nu mai întreba. Povestea e prea tristă.

Și privirea lui rătăci iar în depărtări, ca și când ar fi văzut apărând vedenii din vremuri de demult.

Billy nu mai stăruie, el se ridică de pe scaun și începu să pregătească pentru Felicia un culcuș, din paie și pături.

— Acum să ne culcăm, căci mâine dimineață trebuie să începem iar lucrul.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

142. Speranțe spulberate

De câteva ori Ethel Drof se uită nerăbdătoare la ceas, căci trecea minut după minut, fără ca directorul care plecase după Bob Wilkens, să se fi întors, și ceilalți doi domni care rămăseseră cu dânsa în birou și discutau despre întâmplările zilei, erau mirați de întârzierea colegului lor.

Ghicind pesemne gândurile tinerei americane, unul din domni zise:

— Se vede că mister Wilkens nu vrea să se hotărască așa de repede și tratativele cu dânsul durează mai mult decât ne-am așteptat.

— Poate n-are chef să se întoarcă în patria lui, adăugă celălalt.

Ethel Drof își mușcă buzele.

Să aibă cumva dreptate directorul?

Încăpățânatul era în stare să ducă mai departe o viață sărăcăcioasă, decât să facă un lucru împotriva voinței lui.

Ethel Drof devenea din ce în ce mai neliniștită și se uita mereu spre ușa prin care trebuia să se întoarcă directorul.

Ea venise cu toată încrederea că va reuși, dar acum această încredere începu să slăbească.

Era atât de tulburată, încât nici nu mai știa ce să răspundă domnilor care căutau s-o distreze cu conversația, când în sfârșit ușa fu deschisă și directorul care plecase în căutarea lui Bob, se întoarse în birou.

Îndată ce zări fața lui speriată, Ethel sări în picioare și întrebă cu înfrigurare:

— A refuzat cumva?

Directorul făcu o mișcare de deznădejde și răspunse:

— Nu l-am găsit nicăieri.

Ceilalți doi directori se uitară surprinși la dânsul, iar Ethel Drof, buimăcită, se dădu un pas înapoi.

— Nu l-ai mai găsit?

Directorul dădu din cap.

— Negăsindu-l la locul unda lucra de obicei, am întrebat în toate secțiile. Am fost și la cantină, crezând să dau acolo peste dânsul...

— Dar se poate să fi plecat din fabrică, acum în timpul lucrului? îl întrerupse Ethel Drof, agitată.

Directorul dădu din umeri.

— Altă explicație a dispariției lui nu este, stimată domnișoară.

— Portarul nu l-a văzut, întrebă alt director.

— L-am întrebat și pe dânsul, dar nici el nu l-a văzut. Pesemne că a sărit peste zidul de împrejmuire al fabricii. Altfel nu înțeleg cum a putut să dispară.

— Dar de ce să fi părăsit postul bun pe care îl avea aici? întrebă Ethel Drof mai departe.

Directorul se adresă ei și o lămurii:

— M-am informat pretutindeni și am ajuns la convingerea că în urma interogatoriului care i s-a luat, Woking – sau mai bine zis Bob Wilkens – a găsit că e mai bine pentru el să spele putina.

— Așadar i-ați spus în față bănuiala care va fost deșteptată prin acea scrisoare anonimă?

— Asta nu, răspunse unul din directori, dar l-am luat în cercetare severă, căci trebuie să înțelegi și dumneata, că nu ne convine să ni se fure de către un spion modelele cele mai noi ale mașinilor noastre. Bănuiesc că din pricina certei cu tatăl său și a lipsei de mijloace în care se află, Bob Wilkens a apucat pe căi greșite.

Ethel Drof făcu un gest prin care își arătă supărarea.

— Astea sunt fleacuri! Un Bob Wilkens nu fură; mai bine moare de foame, decât să comită o faptă necinstită!

— Mulți oameni care au fost socotiți cinstiți au înșelat încrederea care se pusese în ei, domnișoară Drof, încercă directorul să se scuze. În orice caz, e ciudată dispariția neașteptată a acestui tânăr. Dacă ar fi avut cugetul curat, n-ar fi fugit.

Al treilea director, care până atunci vorbise mai puțin, zâmbi

îngăduitor și zise:

— Se mai poate ca acest mister Wilkens să fi aflat ceva despre vizita domnișoarei Drof și a vrut să se ferească de o întâlnire cu dânsa, presupunând că e în înțelegere cu tatăl său.

— Nu cred asta, interveni acela care fusese în căutarea lui Bob. Tocmai azi el a lucrat cu multă râvnă, și apoi, locul lui e în sala a treia ale cărei ferestre dau în curtea din fund, așa că nu poate vedea pe cei care vin în clădirea direcțiunii. Afară de asta la cantină a avut loc un incident ciudat...

Ethel Drof deveni atentă și ridică repede capul, uitându-se cu încordare la director.

— Un incident? repetă ea.

— Ah, vrei să vorbești de cearta... aceea, întrebă un altul din directori.

— Am reușit să aflu pricina acelei certe, continuă primul director. Unul din cei mai noi lucrători a fost marinar și a povestit celorlalți o întreaga aventură cu niște traficanți de fete. Lucrătorii mi-au spus că Woking ar fi susținut că era vorba de... Directorul șovăi câteva clipe și se uită încurcat la Ethel Drof.

Dar aceasta strigă, nerăbdătoare:

— Vorbește mai departe. Știi că mă interesez mult de acest Bob Wilkens și doresc să-l împac cu tatăl sau, așa că aş dori să cunosc toate amănuntele pentru a-mi putea continua cercetările.

Directorul îi istorisi tot ce se petrecuse la cantină și când Ethel auzi numele Felicie, inima i se strânse și își dădu seama că lovitura isteasă pe care o pusese la cale, fusese zădărnicită.

Tocmai în ziua aceea întâmplarea a vrut ca Bob Wilkens să afle știri despre franțuzoaica cea blondă.

Plină de mânie, Ethel Drof se întrebă ce putea să facă mai departe, spre a da de urma lui Bob.

Va mai reuși detectivul să-l găsească încă o dată?

Va fi oare nevoită să se întoarcă la New-York fără niciun rezultat?

Văzând privirile întrebătoare ale celor trei domni, se reculese pentru a nu-și trăda dezamăgirea.

Cu un zâmbet silit, întinse directorilor mâna și își luă rămas bun.

— Deocamdată nu pot face nimic, totuși sper că Bob Wilkens, care se află la Londra fără mijloace de trai, se va întoarce să-și reia lucrul și

atunci vă rog să mă înștiințați numaidecât. Voi locui mai departe la hotelul Piccadilly, unde mă puteți găsi. În ce privește mașinile pe care le-am cumpărat, deocamdată să nu le expediați. Prin acest vicleșug vreau să-l fac pe Bob Wilkens să se întoarcă în America, așa că nu voi părăsi încă acest plan.

Directorii îi făgăduiră a-i îndeplinească dorința, cu toate că nu împărtășeau speranța pe care o avea ea, că Bob se va reîntoarce la lucru.

Abătuta și tristă, Ethel Drof se urcă în mașina pe care o închiriasse pentru tot timpul cât avea de gând să stea la Londra și care o aștepta la poarta fabricii.

Harry Frelinghousen, care rămăsese în automobil, o privi cu încordare și o întrebă:

— Ei, pot să te felicit?

Ethel se uită mâniată la dânsul și răspunse cu glas șuierător:

— Ne-a scăpat din nou!

— E cu neputință! Doar l-am văzui azi dimineață intrând în fabrică și te-am înștiințat îndată prin telefon.

— Cu toate acestea n-a fost găsit nicăieri, izbucni tânăra americană și-i povesti tot ce aflate.

Detectivul fu foarte nemulțumit, căci nădăjduse să scape în sfârșit de greua corvadă.

Înainte de a mai putea apune ceva, auzi glasul poruncitor al domnișoarei Drof:

— Trebuie să-l cauți mai departe, mister Dodd... Ah, voiam să spun mister Frelinghousen!

Detectivul dădu din cap și mormăi:

— Nici nu m-am așteptat la altceva.

— Ce vrei să faci acum?

— Trebuie să mă mai gândesc în liniște.

Ethel Drof își frământă mâinile deznădăjduită și zise cu voce înăbușită:

— Dacă ai fi într-adevăr un maestru detectiv, ai fi știut îndată ce ai de făcut. Nu mai încape nicio îndoială că va încerca să plece în Sidney, spre a o salva pe franțuzoaica aceea blondă.

Detectivul făcu o mișcare disprețuitoare.

— Dar n-are bani pentru a face o asemenea călătorie!

— Mi-e teamă că va găsi mijloace să plece și fără bani în Australia. După toate câte am mai aflat despre dânsul, Bob Wilkens e un om hotărât care știe ce vrea și nu se dă înapoi de la nicio primejdie, când e vorba să-și ajungă scopul.

Detectivul simți musturarea care se ascundea sub aceste cuvinte și protestă:

— În zilele din urmă nu ți-am dovedit și eu că știu ce vreau, miss Drof?

— Ei da, am ajuns însă și de astă dată prea târziu. Dacă vrei să câștigi o răsplată deosebită, atunci fă pe dracul în patru să-l regăsești pe Bob Wilkens.

— Și dacă voi pune mâna pe dânsul, ce să fac cu el?

— Întrebare fără rost! Mie să mi-l aduci!

Harry Frelinghousen râse cu un aer de superioritate.

— Cred că asta ar fi cea mai mare greșeală pe care am putea-o face.

— Dă-mi voie...

Dar detectivul n-o lăsa să-și isprăvească vorba, ci o întrerupse repede:

— Tocmai prin faptul că mister Wilkens a primit o știre despre franțuzoaică, e nevoie mai mult ca oricând de mare băgare de seamă. Te rog însă, să lași tot în seama mea și îți voi dovedi că și eu sunt un detectiv maestru.

Deoarece, din pricina circulației prea mari, automobilul fu nevoit să oprească vreo câteva clipe, Harry Frelinghousen se folosi de acest prilej, sări din mașină și dispăru în mulțime.

Ethel Drof se uită năucită după dânsul, apoi zâmbi și murmură:

— Poate va reuși să mai găsească o dată urma lui Bob și atunci nu-mi va mai scăpa...

143. Poveste tristă

Când se duse la odihnă, bătrânei Lawford nu i se păru ceva neobișnuit, auzind pe Gregor zicându-i:

— Eu mai rămân cu tata să-i citesc ceva.

De când Lawford se îmbolnăvisese de reumatism, se întâmplase de mai multe ori ca fiul său să-i citească ceva, fie dintr-un ziar, fie dintr-o carte, fiindcă tocmai spre seară, sau în timpul nopții, bătrânul avea

dureri mai mari și nu putea să doarmă.

Dar bătrâna Lawford nici nu bănuia că cei doi bărbați abia așteptau să rămână singuri, căci în timpul din urmă nu mai avuseseră prilej, Gregor fiind foarte ocupat cu serviciul.

Doi gardieni se îmbolnăviseră pe neașteptate și starea câtorva bolnavi se înrăutățise, așa că profesorul Black dăduse ordin de a se întări gardă de noapte. Din această pricină Gregor un reușise să cerceteze mai îndeaproape jurnalul lui Frank Wilkens, deoarece în sălile sanatoriului nu îndrăznise să citească. Îi era teamă ca Frank Wilkens să nu-l fi înștiințat pe profesorul Black de dispariția jurnalului și bănuiala să nu cadă asupra lui, dacă Wilkens și Black își vor aduce aminte că-l găsiseră în apropierea biroului, când stătuseră la tocmeală pentru jurnal.

La sanatoriu însă totul părea în regulă.

Gregor Lawford în observa pe Black neîncetat, dar nu putu să descopere nicio schimbare. Presupuse dar că Wilkens sau nu observase încă dispariția jurnalului, sau, dintr-o pricină oarecare, nu spusese nimic profesorului Black.

Despre toate acestea Gregor Lawford vorbi cu tatăl său când rămaseră singuri și nimeni nu mai putu să-i audă.

La rugămintea bătrânului, Gregor începu să citească din jurnal.

Primele însemnări erau foarte scurte și în ele se spunea că jurnalul fusese început în timpul călătoriei din America spre Franța.

Apoi scriitorul acelor foi aminti de cunoștința lui cu contesa Dolores de Martigny.

Luarea aminte a celor doi bărbați fu mai încordată, când Gregor ajunse la acele pagini unde începeau tânguiriile asupra captivității silite.

Tânărul Lawford citi cu glas tare:

„Londra, 18 aprilie 1812.

Frank mi-a spus că vrea să meargă cu mine la un notar, spre a încheia un contract care să stabilească legăturile noastre de afaceri.

Am fost atât de nebun să-l cred și am căzut în capcană.

În loc de a face un contract, mi s-a răpit libertatea.

Totuși nu-mi vine să cred că vărul meu mă va înlătura într-un chip atât de nelegiuit, ci vrea numai să-mi arate că el e mai tare decât

mine.

Nu-mi pot închipui ca un medic să-i dea mână de ajutor la o crimă atât de grozavă, așa că nu vreau să pierd toată nădejdea.

De altminteri nici închisoarea nu m-ar speria, dacă n-ar fi grija pentru sărmana mea Dolores.

Doamne, de-aș fi putut să-i dau cel puțin de știre, de i-aș fi povestit despre vărul meu! Atunci ar ști că mi s-a întâmplat o nenorocire.

Așa însă, nu-și va putea explica dispariția mea.

Acum nu mai înțeleg nici eu ce anume m-a oprit să-i vorbesc despre vărul meu, care îmi seamănă atât de mult, încât s-ar părea că suntem frați gemeni.

Dar certurile și neînțelegerile cu Frank sunt atât de urâte, încât n-am vrut s-o neliniștesc pe Dolores, spunându-i-le.

De-ar da Dumnezeu să mă pot întoarce în curând la dânsa!”

„Londra, 24 august 1912.

Soarta mea nu s-a schimbat încă.

Trece zi după zi fără să văd un singur om, căci mâncarea mi se dă printr-o deschizătură mică a ușii și văd numai mâna aceluia care mi-o aduce.

Atâta tot.

În cuvinte nu se poate spune cât de grozavă e această singurătate. Trebuie s-o trăiești, pentru a o putea simți.

Un singur lucru știu: din partea vărului meu nu mă pot aștepta la milă sau îndurare.

Căsătoria mea cu Dolores, pe care o iubesc din tot sufletul, a ațâțat și mai mult ura și invidia lui.

Și el a fost îndrăgostit odată de o franțuzoaică, dar nu s-a putut căsători cu ea fiindcă atunci tatăl său era în pragul falimentului și numai o căsătorie bogată a fiului său îl putea scăpa.

A fost nevoit să se supună voinței tatălui său și să facă o căsătorie de conveniență.

Abia după ce s-a însurat cu o femeie pe care n-o iubea și după ce fata pe care o iubise se măritase și dânsa, a venit moștenirea cea mare, așa că îl înțeleg de ce mă invidiază pentru fericirea mea.

Totuși nu-mi vine să cred că ura lui împotriva mea să-l poată împinge până la crimă.

Oare cugetul nu-l mustră deloc?

De Dolores se va fi îngrijit oare? C-o i-a spus despre dispariția mea?

Gânduri negre mă chinuiesc și mi-e teamă să nu înnebunesc cu adevărat.

Dar nu, ticăloșii care au pus la cale înlăturarea mea, nu-și vor ajunge ținta!”

„Londra, 4 septembrie 1912.

Trebuie să fac semne pe perele, căci altfel voi uita și timpul în care trăiesc.

Zilele și săptămânile trec și eu sunt încă prizonier.

Simt cum mă cuprinde nebunia; îmi vine să țin în gura mare, dar știu că nimeni nu mă va auzi și nimeni nu se va îndura de mine.

Doamne, dacă aș ști pe ce cale să-mi redobândesc libertatea! Sunt grozav de îngrijorat pentru scumpa mea Dolores.

Fără îndoială că Frank nici nu s-a sinchisit de dânsa și că vrea să ajungă în mizerie. Puținii bani pe care i-am lăsat la hotel îi vor ajunge numai pentru scurt timp.

Ce se va face sărmana mea Dolores?

După fuga din casa rudelor ei, nu se va mai putea întoarce acolo, căci acești oameni fără inimă n-o vor mai primi înapoi, o vor goni când vor afla ce a făcut.

Dumnezeule sfinte, vedeam fericirea înaintea noastră și peste noapte visul frumos s-a spulberat!

Totuși nu mă voi da bătut, nu, nu!

Trebuie s-o regăsesc pe Dolores, căci mi-e atât de dragă! Nu vreau să pierd nici copilul pe care îl poartă în sân. E al meu, eu sunt tatăl lui! Va purta numele meu și va fi sub ocrotirea mea de cum va vedea lumina zilei!

Vreau să-mi țin toate făgăduielile pe care le-am făcut iubitei mele Dolores!

O voi purta pe brațe, o voi feri de toate nenorocirile, îi voi face o viață frumoasă, lipsită de griji și nevoi.

Dolores, iubita mea, la tine mă gândesc zi și noapte! Tu trebuie să simți dorul nebun care mă atrage spre tine!

Doamne, Dolores, de-ai putea să mă găsești, să afli unde sunt, să-mi ajuți să scap, să fim iar împreună!

Inimile noastre sunt legate pentru vecie una de alta.

Dolores, mi-e dor de tine, trebuie să te regăsesc, să te fac să uiți chinurile pe care le-ai îndurat, să mă răzbun împotriva lui Frank pentru nelegiuirile lui! El trebuie să-și capete pedeapsa pentru că a vrut să nimicească fericirea noastră.”

Gregor Lawford puse jurnalul pe masă și se uită lung la tatăl său.

Bătrânul suspină și zise:

— Da, despre această sărmană Dolores a vorbit de multe ori.

— Dorul de dânsa i-a întărit din ce în ce mai mult voința de a fugi.

— Așa e, dragul meu băiat.

— A regăsit-o oare?

Bătrânul clătină încet capul.

— Dacă ar fi regăsit-o, s-ar fi întors la New-York și l-ar fi tras la răspundere pe vărul său. Mi-e teamă că nenorocirea l-a urmărit și că a pierit cine știe pe unde, în mizerie.

— Sărmanul!

Bătrânul Lawford dădu trist din cap.

— Da, sărmanul! Și ce om bun era! De multe ori mă gândesc la dânsul.

Gregor Lawford se ridică de pe scaun și începu să se plimbe agitat prin odaie.

— O asemenea nelegiuire nu trebuie să rămână nepedepsită, tată!

— Ai dreptate, Gregor, dar ce putem face niște nevoiași ca noi împotriva lui Frank Wilkens, regele automobilelor și împotriva profesorului Black? Dacă am face un denunț, n-ar fi luat în serios.

— Așa crezi?

— Declarațiile noastre ar fi luate drept răzbunare împotriva acestor doi oameni puternici și noi ce-am câștiga? Black ne-ar da afară și am rămâne pe drumuri.

— Dar dovada aceasta, tată?! zise Gregor, arătând jurnalul de pe masă.

Bătrânul făcu un gest obosit.

— Cum vrei să dovedești că însemnările acestea sunt adevărate? Dacă Frank Wilkens și profesorul Black se vor înțelege, vor susține că acest document e falsificat și noi vom suferi urmările. Mai mult de milă pentru acel tânăr care a fost acum câțva timp aici, m-am învoit

cu planul tău. Dacă îl vei găsi, n-ai decât să-i dai jurnalul, mai mult nu putem face, dragă Gregor.

Tânărul Lawford se așează iar lângă tatăl său și începu să răsfoiască din nou jurnalul.

După o tăcere mai lungă, zise:

— Numai întâmplarea ar putea face să-l regăsesc pe acel tânăr. De altminteri nici nu știm dacă nu e unit cu regele automobilelor. Cu întrebarea asta mi-am bătut mult capul în zilele din urmă și pe când citeam, m-am gândit la un alt mijloc. Ar trebui s-o căutăm pe femeia aceea...

— Pe Dolores? întrebă bătrânul Lawford.

Gregor dădu din cap.

— Dacă aș găsi-o și i-aș da jurnalul acesta, negreșit că ar face tot ce i-ar sta în putință ca Frank Wilkens și profesorul Black să-și primească pedeapsa.

— Unde vrei s-o mai găsești acum, după ce au trecut aproape douăzeci de ani de la aceste întâmplări atât de triste? Fără îndoială că ea a uitat de tot ce s-a petrecut acum douăzeci de ani și se va fi căsătorit cu altul.

— Nu mi vine să cred așa ceva, tată, căci copilul de care e vorba în aceste însemnări, îi va fi amintit neîncetat pe acel Frank Wilkens.

— Copilul poate nici nu mai trăiește; poate l-a dat chiar de atunci la străini. Te rog nu-ți mai frământa mintea cu această afacere, nu mai scormoni trecutul și uită tot ce s-a întâmplat în timpul din urmă.

Gregor Lawford clătina cu încăpățănare capul...

— Nu pot să uit, tată. Toate aceste întâmplări au pătruns prea adânc în sufletul meu și trebuie să fac ceva, spre a-mi recăpăta liniștea.

— Te previn să fii cu băgare de seamă, băiete!

— N-avea nicio grijă; voi face astfel încât să nu suferim noi din pricina acestei afaceri întunecate.

— Ce vrei să faci?

— Înainte de toate, voi face cercetări, pentru a da de urma acestei contese de Martigny. În cartea aceasta este scris că e franțuzoaică și că a stat la niște rude ale ei, care fără îndoială vor ști ceva despre dânsa.

Bătrânul suspină iar

— Văd că n-are niciun rost să te opresc de a face ce ți-ai pus în cap.

— Da, tată, trebuie să fac ce mă îndeamnă inima. Din foile acestea am văzut cum au fost nenorocite două vieți și nu pot răbda ca o astfel de nelegiuire să rămână nepedepsită. Nu știu încă dacă voi reuși, dar mă bizui pe dreptatea lui Dumnezeu.

Luă iar jurnalul și continuă să citească trista poveste a unei iubiri nenorocite.

144. Cocoșul roșu

După plecarea lui Liu-San-Ciang, Tao-Juan-Ming coborî în încăperile așezate în subsolul casei sale.

Aici era aproape întuneric, căci numai câteva lampioane roșii răspândeau o lumină slabă.

Mai multe încăperi se înșirau una după alta, în fața ușilor erau atârinate rogojini, iar dușumelele erau acoperite tot cu rogojini, așa că pașii abia se auzeau

De-a lungul pereților erau bănci late, cu perne și, în fața fiecăreia se afla câte o masuță mică și joasă.

Într-o încăpere mai din fund erau paturi așezate unul deasupra altuia și pretutindeni plutea un miros dulceag.

Pe paturi și bănci zăceau întinși chinezi, nemișcați și țepeni, cu un zâmbet schimonosit pe fețele lor.

Erau fumători de opiu, oaspeții lui Tao-Juan-Ming.

Întreprinderea lui funcționa zi și noapte.

În fața celor care abia veniseră, ședeau ghemuite chinezoaice tinere, care turnau ceai în cești subțiri și pregăteau pipele de opiu.

Chipurile celor întinși pe bănci, fetele care se ducea de la unul la altul cu pași ușori, ofereau o priveliște fantomatică.

Era China întunecată, era o tavernă de opiu din Shanghai, cuibul tuturor viciilor și patimilor!

Tao-Juan-Ming păși până în încăperea din fund, acolo unde erau paturile, unde se aflau cei mai săraci din oaspeții lui: hamali și lucrători din port. Privi cercetător în jurul lui, apoi se apropie de un om care tocmai se deșteptase din beția din opiu.

— Ah, ești aici Huan-Tsung? Bine că te-am găsit!

— M-ai căutat, Tao-Juan-Ming?

— Da, am de vorbit cu tine.

Omul se ridică, își întinse trupul vânos și căscă. Era îmbrăcat numai cu pantalonii, cu toți hamalii chinezi.

— Vrei să mă întrebi când am să-ți plătesc opiul pe care l-am fumat pe datorie?

— Așa este, căci un om cinstit nu trebuie să întârzie prea mult cu plata datoriilor sale. Socoteala ta e mare și nu mai pot să te aștept.

Hamalul tresări.

— Voi lucra iar în port și îți voi aduce tot câștigul meu, numai să nu mă lași fără opiu.

— Ce vrei să lucrezi?

— Știu că vaporul „Neptun” încarcă cărbuni și are nevoie de hamali, așa că mă duc acolo.

În ochii întunecați ai lui Tao-Juan-Ming se ivi o lucire.

— N-ai să poți câștiga destul ca să-mi plătești datoria. Ai să-mi dai vreo sută de yeni și până nu-mi vei plăti nu-ți voi mai da din otrava dulce și nici nu vei mai avea voie să intri în taverna mea.

Hamalul făcu o mutră deznădăjduită și se rugă:

— Nu fi atât de neîndurător cu mine.

— Ar trebui să fiu. Totuși îți voi arăta o cale să poți câștiga bani mulți. Îți voi da două sute de yeni, dacă vei face ceea ce voi cere de la tine.

— Două sute de yeni?... repetă Huan-Tsung, neîncrezător. Spune-mi ce să fac? Sunt gata la orice.

Tao-Juan-Ming se așeză lângă dânsul pe pat, își apropie gura de urechea lui și începu să-i vorbească în șoaptă. După câțva timp îl întrebă:

— Ai înțeles tot?

— Tot

— Și ai să faci cum ți-am spus?

— Pentru două sute de yeni îmi vând și sufletul dracului, Tao-Juan-Ming. Te poți bizui pe mine.

*

Hamalii chinezi se îngrămădiră în număr mare pe vaporul „Neptun” căutând de lucru. În fruntea lor era Huan-Tsung. Casierul vaporului alegea pe cei mai puternici și între cei angajați fu și Huan-Tsung.

După o jumătate de ceas era zarvă mare pe vaporul „Neptun” și în jurul lui. Aerul răsună de zângănitul lanțurilor, vuietul macaralelor și strigătele hamalilor. Sudoarea le curgea șiroaie de pe trupurile pe jumătate goale, pe care se așează praful de cărbuni, prefăcându-i din galbeni în negri.

Grămezi din ce în ce mai mari de cărbuni dispăreau pe rând în pânțele marelui vapor.

Când fu vorba să se dea la o parte cărbunii din fundul magaziilor, spre a face loc altor încărcături, printre cei dintâi care se oferă pentru această treabă, fu Huan-Tsung.

De obicei hamalii se cam fereau de acest lucru greu, dar casierul care supraveghea oamenii, nu bănuia nimic când văzu că unul se oferă de bună voie, căci ce-ar fi putut face rău acolo în fundul vaporului?

Se lucră toată ziua și îndată după apusul soarelui lucrul fu isprăvit și hamalii veniră pe puntea vaporului să-și primească plata.

Toți erau de față, numai Huan-Tsung lipsea încă. Casierul văzu că îi mai rămăseseră banii pentru plata unui om. Unde era oare acesta?

Tocmai voia să trimită un marinar în magazia de cărbuni spre a-l căuta, când apăru și el.

— Unde ai fost, nemernicule?! se răsti casierul la dânsul.

Huan-Tsung, zâmbi.

— Am fost la bucătărie.

La auzul acestei mărturisiri sincere, casierul zâmbi.

— Și, bucătarul ți-a dat ceva?

— Da, m-a dat afară.

— Bine ți-a făcut. De ce ești lacom? Așaa... iată-ți plata și șterge-o, să nu te mai văd în ochi.

Huan-Tsung își lua banii și plecă foarte grăbit, îndreptându-se spre cartierul chinezesc de pe malul canalului Su-Ciau.

*

Căpitanul Barnabe ședea în cabina lui și făcea însemnări în jurnalul de bord.

A doua zi urma să plece iar în largul mării.

Gândurile lui zburară apoi la Dolores, care acum trebuia să fie departe.

Ce fericit ar fi fost, dacă ar fi putut pleca și el cu dânsa!

Ca femeie poate nu va reuși să izbutească la Sidney și dacă n-o va găsi pe Felicia, desigur n-avea pe nimeni lângă ea care să i dea un sfat sau un ajutor. Poate îi va folosi scrisoarea de recomandare pe care i-o dăduse.

Gândul acesta îl mai liniști și își îndreptă iar atenția asupra jurnalului de bord. Apoi luă o hartă și studie cursul pe care avea să-l ia a doua zi.

Pe punte santinelele păseau liniștite încolo și înapoi și când se întâlneau, schimbau câteva vorbe, ca să le mai treacă timpul.

Era după miezul nopții și cei doi marinari de veghe erau tocmai unul lângă altul, când unul din ei adulmecă aerul și întrebă:

— Nu simți și tu că miroase ceva a ars?

— Ba da, și mie mi s-a părut adineauri.

— Căpitanul nu s-a culcat încă. Trebuie să-i raportăm.

— Du-te tu.

Celălalt marinăr se îndreptă spre cabina căpitanului, bătut la ușă, intră și îl înștiință pe căpitanul Barnabe de observația pe care o făcuse.

Căpitanul sări în picioare și zise:

— Hai repede, să vedem de unde vine mirosul de ars.

Amândoi alergară pe punte.

— Domnule căpitan, prin deschizătura asta iese fum, îi strigă celălalt marinăr, îndată ce-l văzu.

— Deschideți repede capacul!

Amândoi marinarii apucară capacul și îl traseră cu putere în sus.

Un nor de fum îi izbi în față, apoi izbucniră flăcări puternice.

Foc pe bord!

Îngrozit, căpitanul se dădu câțiva pași înapoi, dar se reculese repede.

— Tot echipajul să vină pe punte, strigă el cu glas puternic.

Unul din marinari alergă spre clopotul vaporului și sună alarma. Peste câteva clipe toți alergară pe punte, unii îmbrăcați numai pe jumătate.

— Foc!... Foci...

Toți rămaseră îngroziți.

— Aduceți repede pompele de stins!

După câteva clipe apărură pe punte și inginerul-șef și se apropie de

căpitanul Barnabe.

— De unde a izbucnit focul?

— Bănuiesc că din magaziile de cărbuni.

— Trebuie să înștiințăm pompierii din port.

— Da, du-te repede.

Inginerul alergă spre chei.

Între timp marinarii pregătiseră pompele și întinseseră tuburile iar șeful pompierilor de pe vapor luă comanda.

— Dați drumul la apă!

Pompele începură să lucreze și țâșnind cu putere, apa pătrunse în interiorul vaporului.

Pompele lucrau din rășputeri, dar toate străduințele păreau să fie zadarnice. Flăcările izbucneau cu putere din ce în ce mai mare și focul începu să se întindă și pe punte, răspândind o căldură atât de mare, încât pompierii fură nevoiți să bată în retragere.

Căpitanul Barnabe, disprețuind primejdia, alerga de la unul la altul, îndemnându-i pe toți și dând ordine după ordine.

Dacă focul pătrundea până la mașini, atunci vaporul era pierdut!

Nici nu-și mai frământa mintea să afle de unde pornise focul, ci se străduia să-l stingă.

Neliniștea lui creștea din ce în ce.

Doamne, de-ar veni odată ajutorul din port, căci cu pompele de mână pe care le avea pe vapor, nu putea să biruie focul. Se părea că toți cărbunii se aprinseseră.

Barnabe se uită nerăbdător spre port și în sfârșit zări apropiindu-se una din bărcile cu motor ale pompierilor din port, iar de-a lungul cheiului veneau în goană pompele cele mari.

Căpitanul începu să capete iar speranță că va putea salva vaporul, dar deodată se auzi o detunătură puternică ce făcu să se cutremure tot vasul.

Cazanele explodaseră, așa că nu mai era nicio scăpare.

Dumnezeule, dar actele vaporului!

Din pricina exploziei se făcuse o spărtură mare în peretele vaporului, prin care aerul pătrunse în interior și înteti și mai mult focul.

Și o parte din punte fusese cuprinsă de flăcări, așa că pompierii trebuită să părăsească pompele și să se retragă.

Cel puțin să nu se piardă și vieți omenești!

Cu glas puternic căpitanul Barnabe strigă:

— Tot echipajul să părăsească vaporul! Coborâți pe uscat!

Era și timpul, căci în clipa următoare puntea se prăbuși peste magaziile de cărbuni.

Flăcări mari se ridicară șerpuiind spre cer, căci acum se aprinsese și depozitul de combustibil.

Totul era o mare de văpăi.

Barca pompierilor din port nici nu se mai putu apropia de vapor unde de altminteri nu mai era nimic de salvat.

Căpitanul își aduse iar aminte de documentele vaporului, care trebuiau salvate cu orice preț.

Alergă spre scara care ducea la puntea de comandă, dar flăcările îl izbiră în față și fu nevoit să se oprească câteva clipe.

Totuși trebuia să meargă înainte!

Își luă inima în dinți și se năpusti în cabina unde erau actele. Deschise ușa, pătrunse înăuntru, trase sertarul din mijloc al biroului unde erau documentele, le luă și le ascunse sub tunica lui.

Acum trebuia să se întoarcă pe drumul pe care venise, dar când ieși din cabină văzu înaintea lui o mare de flăcări.

Cum să treacă prin ea?... Cum să ajungi la mal?...

Părea pierdut fără scăpare.

Va pieri în flăcări cu acte cu tot.

Nu, nu, nu se poate, trebuia să scape de această moarte îngrozitoare!

Mai era o singură cale.

Înaintă până la capătul punții de comandă: și de aici sări în apă și înotă din răputeri spre chei, unde în sfârșit găsi un loc de unde câteva trepte duceau în sus.

Era salvat și scăpase și hârțiile.

Nu departe de locul unde ajunsese pe chei, stăteau grămadă oamenii lui, între ei ofițeri, ingineri, medicul vaporului și casierul. Toți erau buimăciți și se uitau spre vapor, cu ochii măriți de groază.

Barnabe se apropie de dânșii și când inginerul-șef în zări, strigă:

— Slavă Domnului că ai venit, căpitane dragă! Te credeam încă pe bord! Ai putut scăpa?

— Era gata să pier în flăcări. Iată documentele, ia-le la dumneata.

Inginerul le luă în primire și zise:

— Lasă-le la mine, voi avea grijă de ele, dar dumneata du-te acum la un hotel și schimbă-ți hainele.

Căpitanul clătină capul.

— Nu, trebuie să rămân aici, să văd ce se va întâmpla cu vaporul meu.

— Va arde și mâine și poimâine. Doar nu putem aștepta aici atâta vreme?!

— De unde a izbucnit oare focul? întrebă Barnabe deznădăduit.

Casierul, care auzise această întrebare, se apropie și răspunse:

— Bănuiesc pe unul din hamali.

— Vasăzică focul a fost pus? murmură Barnabe.

— Nu încape nicio îndoială.

— Spui că bănuiești pe unul din hamali?

— Da; unul din ei a întârziat când am făcut plata și când a venit în sfârșit, a spus că a fost la bucătărie să ceară ceva de mâncare. L-am întrebat însă pe bucătar și acesta mi-a spus că n-a văzut niciun chinez.

— Faptul trebuie adus la cunoștința poliției.

— Am și făcut asta. Privește, colo sunt domnii de la Prefectură care au venit când s-a dat alarma. Ei nu cred însă că o urmărire va fi cu folos, căci numele hamalului nu-l cunosc și după descriere e greu să găsești pe unul din acești chinezi, care seamănă atât de bine între ei, încât nu pot fi deosebiți.

— Așadar, crima va rămâne nepedepsită!

— Nu încape nicio îndoială că hamalul n-a pus focul de la sine, se gândi Barnabe. A fost cineva care l-a îndemnat, și acesta nu poate fi decât... Liu-San-Ciang!

Deodată se făcu lumină în mintea căpitanului. Chinezul se răzbunase împotriva lui!

Barnabe își îndrepta privirile de-a lungul cheiului.

Acum câteva ore iahtul „Li-Pe” mai fusese acolo, dar dispăruse. Ticălosul spălase putina, așa că trebuia urmărit.

Dar chiar dacă îl va prinde, se va putea dovedi ca Liu-San-Ciang era vinovatul?

Nici hamalul nu-l va trăda, căci acești chinezi țineau unul la altul, erau credincioși.

.....

Într-adevăr, cu puțin timp înainte, iahtul mai fusese în port și Liu-San-Ciang stătuse pe puntea lui, privind spre vaporul „Neptun”.

Așteptase până când izbucniseră primele flăcări și când auzi clopotul de alarmă, un zâmbet crud și triumfător se ivi pe buzele lui.

Răzbunarea se înfăptuise.

Iahtul era acum departe în largul mării și nimeni nu l-ar mai fi putut ajunge, dacă i-ar fi dat cuiva în gând să-l urmărească.

Căpitanul Barnabe își primise pedeapsa și dacă nu va pieri și el în flăcări, se va feri pe viitor să se mai poarte cu un chinez ca și când ar fi un câine!

.....

Între timp, Huan-Tsung se afla în taverna lui Tao-Juan-Ming, întins pe unul din paturile din încăperea din fund și o chinezoaică tânără îi pregătea pipa de opiu.

El zâmbea mulțumit.

Tao-Juan-Ming îi dăduse două sute de yeni și pe deasupra îl iertase de toată datoria. Acum era cel mai bogat hamal din tot Shanghaiul.

Fata îi întinse pipa și o aprinse.

Un miros dulceag se răspândi în jurul lui și Huan-Tsung începu să fumeze. În curând va veni frumoasa beție, va visa...

Avea doar două sute de yeni... va putea fuma opiu mult... mult de tot...

Iar în port vaporul „Neptun” ardea, ardea mereu... va arde până când nu va mai rămâne nimic din el.

145. Suferințele lui Bob

Bob nu mai fu în stare să rămână în sala fabricii.

Zgomotul mașinilor îi era un adevărat chin, căci mereu i se părea că aude strigătul deznădăjduit al Feliciei:

„Ajutor, Bob... Ajutor!”

Nu se mai gândea decât la ajutorul pe care trebuia să-l dea Feliciei.

Fără a-și da seama ce face, părăsi sala, urmărit de privirile ironice ale celorlalți lucrători și ieși în curte.

Abia când simți aerul răcoros, se mai reculese și privi în jurul lui ca și când, s-ar fi trezit dintr-un vis urât.

Ce să facă?

Să se întoarcă iar la lucru?

Fruntea i se încruntă când își aduse aminte de interogatoriul neplăcut care i se luase.

Cu ce scop i se pusese atâtea întrebări?

Doar nu era un răufăcător!

Deodată îi veni în gând că poate unul din supraveghetori prinsese bănuială asupra lui și făcuse un raport direcției.

Fără îndoială că acum va fi supravegheat de aproape și se îngrozi la gândul că va fi înconjurat de spioni.

Cu toate acestea, întâmplările din ziua aceea i se părură fără însemnătate față de grija pe care o avea pentru Felicia.

Numai atunci va putea găsi iar liniște, când va ști ceva hotărât asupra sortii iubitei lui, dar cum va putea afla ceva?

Mamei Feliciei nu-i putea scrie, căci nu știa unde se află.

Văzând că vreo câțiva lucrători, care se aflau în curte, îl privesc bănuitori, plecă mai departe. Întâi vru să treacă – cum făcea de obicei – prin ieșirea principală dar se gândi că portarul nu-l va lăsa.

Se hotărî repede și se îndreptă spre o parte pustie a curții. Acolo sări zidul de împrejmuire și o luă la fugă pe străzi, ca și când ar fi fost urmărit.

Strigătele câtorva trecători și observațiile batjocoritoare ale unor băieți, îl făcură să-și vină în fire, și spre a scăpa de atenția mulțimii, intră într-o cârciumă, unde se așeză la o masă și ceru un rachiu.

Abia acum gândurile i se limpeziră și privindu-se, își dădu seama că era îmbrăcat încă în haine de mecanic.

Întâmplările din ziua aceea îl făcuseră să-și piardă cumpătul, dar toate le-ar îi îndurat, dacă n-ar fi fost teama grozavă de soarta Feliciei.

Trebuia s-o caute neapărat.

În închipuirea lui o vedea înconjurată de cele mai mari primejdii și dorul de dânsa îi chinuia îngrozitor.

Un geamăt dureros izbucni din pieptul său și își sprijini capul în mâini, așa că birtașul care se uitase la dânsul, se apropie de masa lui și îl întreabă cu blândețe:

— Ce-i cu tine, băiete? Ți s-a întâmplat vreo nenorocire?

Bob ridică încet capul și privind deznădăjduit pe birtaş, murmură:

— Nenorocirea mă urmărește la fiecă pas.

Bătrânul birtaş dădu compătimitor din cap.

— Ei da, ce să-i faci; se întâmplă de multe ori că un singur om trebuie să sufere cât zece.

— Dar e prea greu de îndurat!

Bătrânul îl privi întrebător:

— E vreo fată în joc?

— Da. Grijă de dânsa mă omoară.

— E bolnavă?

Bob avu un surâs plin de amărăciune.

— I s-a întâmplat ceva mai rău. A căzut în ghearele unor negustori de fete și a fost răpită, dusă departe în țară străină.

Nici el nu știa cum se făcea de-i povestea acestui om străin despre durerile lui, dar inima îi era atât de grea, încât simțea nevoia să aibă un om lângă dânsul, căruia să-i destăinuiească starea lui sufletească.

Birtășul îl privi neîncrezător.

— A căzut în mâinile unor negustori de fete? repetă acesta. E îngrozitor. Dar de unde știi? Ți-a dat de știre?

— Nu, am aflat însă prin alții vestea aceasta grozavă, răspunse Bob.

Și îi povesti bătrânului birtaş tot ce auzise de la fostul marinăr, în cantina fabricii.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă el cu glas tremurător de emoție. Sunt atât de zăpăcit, încât am părăsit și lucrul. Nu mai eram în stare să aud zgomotul mașinilor. Mi-e teamă să nu înnebunesc.

— Și ai fugit așa, fără să spui nimic?

— Dumneata ai fi făcut altfel în locul meu?

Bătrânul zâmbi, își frecă bărbia și zise:

— Nici nu mă prea pot pune în locul tău, băiete. Am șaptezeci de ani și la vârsta asta dragostea nu mă mai tulbură.

— Dar când ai fost tânăr?...

Zâbind, bătrânul îl întrerupse:

— Pe atunci îmi erau și mie dragi fetele și poate mi-aș fi pierdut și eu mintea, dacă drăguței mele i s-ar fi întâmplat ceva.

— Te rog da-mi un sfat ce să fac. Crezi că ar fi bine să telegrafiez poliției din Sidney?

Bătrânul se scărpină la ceafă și mormăi:

— Asta o să coste cam scump. Ai atâtea parale cât o să coste cablogramă până la Sidney?

Bob își pipăi buzunarele și scoase portofelul pe care îl luase în zilele din urmă la dânsul, când schimba hainele de lucru, căci la garderoba fabricii se întâmplaseră mai multe furturi. Numără repede banii și zise:

— Am vreo trei lire sterline la mine.

Birtașul râse.

— Cu atâta n-ai să poți face nimic. După câte știu, o telegramă mai lungă, cum ar trebui s-o dai, ca să fie lămurită și cu răspuns plătit, va costa vreo opt până la zece lire sterline.

Bob își plecă încet capul și privi deznădăjduit în gol.

— Dar trebuie să fac ceva... zise el, suspinând îndurerat. N-aș mai fi în stare să aștept la Londra zi cu zi, cu sufletul împovărat de grija sărmanei mele iubite. Trebuie să întreprind ceva, căci altfel nu voi mai putea îndura viața.

Bătrânul se uită compătimitor la Bob, îl bătu pe umeri și-i zise:

— Nu-ți pierde curajul, băiete. Un bărbat ca tine va trece peste toate greutățile. Mai sunt doar și alte fete în lumea asta.

— Pentru mine nu este decât una, răspunse Bob cu hotărâre.

— Atunci mărturisesc că nu știu ce sfat să-ți dau.

— Trebuie s-o regăsesc zise Bob cu înfocare. Orice s-ar întâmpla, trebuie s-o caut.

Deodată în ochii bătrânului se ivi o lucire și aplecându-se spre Bob, îi zise în șoaptă:

— Ar fi o singură cale, băiete.

— Care?

— Ar trebui să pleci tu însuși la Sidney și să întreprinzi singur cercetări pentru a-ți regăsi fata.

Bob izbucni într-un râs amar.

— Cum să plec la Sidney, când n-am măcar banii trebuincioși pentru o telegramă?

— Pentru un nevoiaș ca tine e mai ușor să pleci în Australia, decât să găsești bani pentru o telegramă.

Bob izbucni în ciudat:

— Nu-ți bate joc de mine. Crede-mă că nu-mi arde de glumă.

— Stai, băiete, nu te aprinde așa, îi curmă vorba bătrânul. Nici prin

gând nu-mi trece să-mi bat joc de tine, în starea în care te afli. Ascultă-mă mai întâi și o să recunoști că ideea mea nu e rea.

— Ce vrei să spui? îl îndemnă Bob cu nerăbdare. Vorbește repede. Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai putea arăta o cale bună.

Birtașul umplu întâi paharele cu rachiu, trase o dușcă zdravănă și începu:

— Te-aș sfătui să te angajezi pe un vapor care pleacă spre Australia. În felul acesta vei putea ajunge acolo fără să te coste bani și odată la Sidney, vei vedea tu ce e de făcut spre a da de urma fetei tale.

Câteva clipe domni tăcere, căci la început Bob se uită năuc la bătrân, ca și când nu l-ar fi înțeles, apoi zise:

— Asta ar fi într-adevăr o cale. Dar mă vor primi pe un vapor?

— Ești înalt la stat și pari să fii voinic.

Bob zâmbi.

— Slavă Domnului, în privința asta nu mă pot plânge.

— Oameni ca tine sunt căutați ca fochiști sau lucrători pe vapoare și cred că vei găsi ușor un angajament.

Bob rămase pe gânduri.

De câte ori venise din America în Franța, călătorise în cabină de lux și acum va trebui să plece ca fochist sau lucrător?!... El, fiu de milionar!

Nu se lăsă descurajat de greutățile și mizeriile pe care, fără nicio îndoială, le va avea de îndurat într-o astfel de călătorie și zise:

— Poate ai dreptate. Voi încerca să ajung pe calea aceasta la ținta pe care o urmăresc.

Mai rămase câțva timp în cârciumă și vorbi cu bătrânul despre amănuntele planului său, care nu-i ieși din minte nici mai târziu, când se află în stradă.

Oricât de atrăgător era gândul că în sfârșit va putea face ceva spre a pleca în căutarea Felicie, totuși nu știa cum va putea răbda să mai stea câteva zile la Londra, chinuit de grija ei.

146. O veste îmbucurătoare

Tânărul ofițer de la postul de radio rămase buimăcit când o văzu pe Dolores leșinată.

În spaima lui, sună nu clopoțel, pentru a chema în ajutor pe camarazii lui, căci nu-i era îngăduit să părăsească postul.

Câțiva ofițeri veniră în grabă în cabina de radio și își dădură îndată seama de cele ce se întâmplase, când o zăriră pe contesa de Martigny întinsă la pământ, în nesimțire.

O ridicară și o culcară pe canapeaua care servea pentru odihna ofițerului de serviciu în timpul nopții.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul din ofițeri.

Între timp ofițerul de serviciu luase în primire telegrama care tocmai sosise, apoi se adresă camarazilor:

— Doamne, cât m-am speriat când am văzut-o pe contesă prăbușindu-se! Până acum n-am văzut încă o femeie leșinată.

— Dar care a fost pricina?

Tânărul ofițer dădu din umeri.

— Pe semne că a citit telegrama, pe când o transcriam...

— Ce telegramă a sosit!

— Că pe vaporul „Neptun” a izbucnit un incendiu în urma unui act de sabotaj, îl lămurî ofițerul.

În clipa aceea Dolores făcu o mișcare și un geamăt slab ieși din pieptul ei. Era ca scâncetul unui copil, așa că ofițerii fură și mai îngrijorați și unul din ei zise:

— De ce stăm și nu facem nimic? Trebuie să-i dăm ajutor imediat. Du-te și cheamă repede pe doctor, se adresă el unui camarad.

Acesta, un tânăr înalt și zvelt, părăsi repede cabina, dar abia plecase, când Dolores deschise ochii.

Întâi se uită zăpăcită în jurul ei și din privirea ei se putea vedea că nu-și dădea seama unde se află.

Îngrijorat, ofițerul de la postul de radio se aplecă spre dânsa și îi zise, spre a o liniști:

— Doamnă contesă, nu vă speriați. Deși nenorocirea e destul de mare, dar vieți omenești un s-au pierdut.

Dolores se ridică repede, căci aceste cuvinte ale tânărului ofițer îi reamintiră telegrama pe care o văzuse și din nou cuprinsă de neliniște, întrebă cu glas tremurător:

— Spune-mi, te rog, tot ce s-a întâmplat pe vaporul „Neptun”? S-a comis un act de sabotaj?... Doamne, am știut că din pricina mea căpitanul Barnabe își va atrage dușmănia lui Liu-San-Ciang!

— Cu toate acestea nu trebuie să vă înspăimântați, doamnă contesă, o liniști din nou tânărul ofițer. Pe „Neptun” a izbucnit un incendiu groaznic care a nimicit tot vaporul, cu toate că echipajul și-a dat toată osteneala să-l salveze. Din fericire însă căpitanul Barnabe și toți oamenii lui au scăpat.

Dolores privea în gol, cu ochii măriți de groază.

— Dumnezeu Sfinte, vaporul „Neptun” nimicit! murmură contesa. Ce grozăvie!

Apoi își încleștă degetele de brațul ofițerului și îl întrebă cu vocea înăbușită:

— Mi-ai spus tot adevărul? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Dar pentru Dumnezeu, doamnă contesă, cum puteți să vă închipuiți așa ceva?

— Mi-e teamă că nu mi-ai spus tot!

Ofițerul luă telegrama de pe masă și o întinse contesei.

— Vă rog citiți singură, doamnă contesă. Acesta e textul original al telegramei.

Cu mâinile tremurânde Dolores o luă și citi repede:

„Vaporul «Neptun» din portul Shanghai grav avariat prin sabotajul unui hamal chinez. Focul a fost pus. Cu toate străduințele eroice ale echipajului n-a putut fi stins. Vaporul e pierdut. Căpitanul Barnabe și întregul echipaj au fost salvați.”

Dolores reciti de câteva ori aceste rânduri și respiră ușurată.

Nici nu-i venea să se gândească ce s-ar fi întâmplat, dacă prin răzburarea lui Liu-San-Ciang – căci nu se îndoi o singură clipă că e vorba de o răzburare a lui – l-ar fi pierdut pe Barnabe!

Totuși bucuria ei de o clipă fu tulburată de grija viitorului.

— Ce se va întâmpla acum cu căpitanul Barnabe și echipajul de pe „Neptun”? întrebă ea cu teamă.

Tinerii ofițeri se uitări unul la altul, astfel că se făcu o tăcere de câteva secunde și teama contesei crescă și mai mult.

— Își va pierde cumva postul! zise ea agitată.

— În privința aceasta poate hotărî numai tribunalul maritim din Marsilia, răspunse ofițerul de la postul de radio. Căpitanul Barnabe va primi fără îndoială ordine de la armatorul său să se întoarcă cu primul

vapor în Franța. Apoi se va face cercetarea cazului și după cum va fi sentința tribunalului maritim, căpitanul Barnabe va fi pedepsit, sau i se va da comanda unui alt vas.

După ce ofițerul isprăvi de vorbit, se lăsă o tăcere lungă, căci Dolores se culcase istovită în perne și închisese ochii, lăsându-se pradă gândurile chinuitoare.

Inima i se strânse de milă pentru bărbatul atât de drag, dar nu putu să spună acestor ofițeri tineri toată povestea dragostei ei pentru Barnabe.

Numai din pricina acestea iubiri se abătuse nenorocirea asupra căpitanului Barnabe: numai din pricina ei se răzbunase Liu-San-Ciang!

Oare judecătorii din Marsilia vor înțelege acest lucru și se vor îndura de Barnabe?

Acesta era doar cu desăvârșire nevinovat!

Venirea doctorului pe care îl chemase unul din ofițeri, îi alungă gândurile negre și la întrebarea lui cum se simte, contesa răspunse cu un zâmbet obosit:

— Nu sunt bolnavă, domnule doctor; numai emoțiile grozave prin care am trecut în timpul din urmă, mi-au istovit puterile.

— Ai mare nevoie de liniște, doamnă contesă.

— Cum să găsesc liniște, când nenorocirile ce țin lanț de mine?

— De data aceasta cel puțin, nu trebuie să te tulburi, doamnă contesă, căci după cum ai văzut singură, căpitanul Barnabe a scăpat de orice primejdie.

Dolores tăcu câteva clipe, apoi surâse îndurerată și răspunse cu voce aproape stinsă:

— Cu toate acestea am presimțirea că nenorocirile n-au luat încă sfârșit pentru mine și că la Sidney voi avea de îndurat chinuri și mai îngrozitoare.

— N-ai fi putut însărcina pe altcineva cu plecarea la Sidney? o întrebă medicul. Pentru sănătatea dumitale ar fi fost mult mai bine, dacă te-ai fi întors în țară și ai fi intrat într-un sanatoriu, ca să te întremezi.

Dolores clătină din cap.

— Nicăieri n-aș avea liniște, cât timp îmi știu copila în primejdie. Cine ar putea face cercetările cu mai multă râvnă decât mine, mama ei? Nu, domnule doctor, n-am timp să fiu bolnavă, să mă gândesc la

mine! Trebuie să-mi caut fata...

Medicul nu se mai încumetă să facă vreo obiecțiune, căci din expresia feței contesei își dădea bine seama că hotărârea ei este nestrămutată.

— Ascultă-mi cel puțin sfatul pe care ți-l voi da acum, zise doctorul după o scurtă tăcere. În timpul călătoriei până la Sidney cruță-te pe cât poți. Stai cât mai mult întinsă într-un fotoliu pe puntea vaporului, ca să-ți liniștești nervii.

— Asta o voi face cu plăcere, domnule doctor, deși știu că liniște desăvârșită nu voi avea decât după ce îmi voi fi regăsit copila. Dacă o voi pierde pe Felicia, atunci viața nu mai are niciun preț pentru mine.

În clipa aceea, aparatul Morse începu să bată iar și ofițerul de serviciu fu nevoit să se întoarcă la postul său.

Ceilalți tăcură și se uitau la dânsul cum lua note.

După câteva clipe ofițerul se întoarse spre ei și zise:

— A sosit o telegramă pentru dumneata, doamnă contesă, și cred că asta va fi cea mai bună doctorie.

Dolores luă foaia de hârtie și citi:

„Îndurerat de pierderea vaporului, dar salvat de orice primejdie. Cercetarea mă va reține câțva timp la Shanghai. Liu-San-Ciang bănuie că instigator. A dispărut cu iahtul său. Nu fii îngrijorată. Nădăduiesc revederea fericită la Marsilia.

Mihail Barnabe”

O rază de fericire sclipi în ochii contesei.

— O revedere fericită la Marsilia!... murmură ea și privi visătoare în gol.

Își aduse apoi aminte de adevăratul scop al venirii ei la postul de radio, scoase din poșetă foaia de hârtie pe care scrisese telegrama pentru Betty și o dădu ofițerului de serviciu, rugându-l s-o expedieze fără întârziere.

După ce telegrama fu trimisă, Dolores părăsi cabina de radio, la brațul doctorului, care îi spuse zâmbind:

— Sunt dator față de prietenul meu Barnabe, să îngrijesc de dumneata, doamnă contesă, așa că n-ai voie să te îmbolnăvești, căci cine te va mai îngriji când voi fi plecat. Așadar zilele acestea trebuie

să te supui ordinelor și sfaturilor mele de medic.

Dolores își dădu seama că acest om îi vrea numai binele, așa că îi făgădui să fie ascultătoare.

Doctorul chemă un chelner și porunci să aducă un fotoliu, pe care contesa se întinse la un loc adăpostit de curent.

Făcu la fel și în zilele următoare, și ca o bolnavă ascultătoare luă toate doctoriile pe care îi le dădu medicul pentru liniștirea nervilor.

Dar cu toate acestea, cu cât se apropia de ținta călătoriei, neliniștea ei crescuse din ce în ce mai mult.

Se va împlini oare nădejdea de a o regăsi pe Felicia?

De câte ori se gândea la copila ei, își împreuna mâinile și ridicând ochii spre cer, se ruga din adâncul inimii ca Atotputernicul să-i dăruiască aceasta fericire, după atâtea chinuri grozave pe care le îndurase. Trebuia s-o regăsească pe Felicia, căci fără dânsa dragostea lui Barnabe, nici viața nu mai avea rost pentru dânsa.

Dar dacă Felicia pătimise în timpul din armă rușinea?

Nu, era cu neputință! Atât de neîndurată și crudă nu putea să fie soarta!

147. Bănuială îndreptățită

Bob Wilkens cutreierase străzile fără nicio țintă și mai târziu n-ar fi fost în stare să spună pe unde umblase.

Mersese înainte, tot înainte, fără să-și dea seama de nimic, voind să scape de gândurile negre care îl chinuiau.

Dar era în zadar, căci îl urmăreau pas cu pas.

Când noaptea se lăsă cețoasă peste uriașa metropolă, neliniștea sărmanului Bob crescuse la culme și nu mai știa ce să facă.

Toate întâmplările din ziua aceea fatală îl urmăreau ca niște fantome.

Își dădu seama că nu mai poate să rămână la Londra, că trebuie să plece, s-o caute pe Felicia.

Planul bătrânului birtaș, i se păru din ce în ce mai ademenitor.

Se va angaja deci pe un vapor și va pleca în Australia, dar pentru a putea face aceasta, trebuia să-l anunțe pe Adam Giles că va părăsi serviciul. Fără îndoială că Giles îl și aștepta, căci în ultimele zile se dusesse în fiecare seară pe la dânsul.

Părăsind Londra, va scăpa și de toată afacerea cu planurile și era cu atât mai mulțumit, cu cât bănuiala lui împotriva lui Giles devenise tot mai mare, mai cu seamă după interogatoriul ce i se luase la direcția fabricii. Bob nu mai avea încredere în spusele lui Giles.

Din orice parte privea afacerea și gândindu-se la toate amănuntele ei, își dădea seama că e un lucru necurat și că Giles îl împinsese la un joc foarte primejdios.

Tulburarea lui Bob crescuse din ce în ce mai mult.

Încă nu era prea târziu și mai putea să-i spună lui Giles că în felul acesta nu poate lucra mai departe pentru dânsul.

Voia să lucreze, dar să lucreze cinstit!

Se hotărî deci să se ducă pe dată la inginer și să-i spună că nu va mai face planurile.

După câțva timp ajunse în fața casei lui Giles și cum acesta îi dăduse o cheie de la intrare, Bob putu să intre, fără să fie nevoit să sune.

Văzu lumină în atelier, deci Adam Giles era acasă.

Tocmai voia să vâre cheia în broască, când auzi voci tari așa că se opri și ascultă, ceea ce n-ar fi făcut, dacă în sufletul său nu s-ar fi deșteptat bănuiala împotriva șefului său.

Auzi glasul lui Joel Asrikan, care vorbea destul de tare, încât Bob putea înțelege fiecare cuvânt.

— Dacă nu vom avea planurile până luni, atunci se strică toată afacerea și noi vom fluiera a pagubă, căci o vor face alții.

— Am făcut tot ce am putut; mai repede nu merg.

— Dar o afacere se poate grăbi. Eu mi-am dat toată osteneala, ți-am adus pe inginerul acesta tânăr, și vrei ca totul să fi fost zadarnic?

— Ia mai taci cu văicărelile dumitale! Ți-am spus că trebuie să mai avem răbdare.

— Unde e tânărul? Mi-ai spus că mai lucrează, aici în fiecare seară, după ce iese de la fabrică.

— Așa și este, dar nu știu de ce n-a venit astă-seară.

Bob auzise destul și bănuiala lui se adeverise.

Cel mai bun lucru ce avea de făcut acum, era să plece și să nu mai dea ochi cu Giles.

Dar nu, chiar atât de ușor nu era lucrul!

Nu era oare de datoria lui să se ducă la poliție și să denunțe pe

acești spioni?

Atunci va avea însă și el o mulțime de neplăceri și alergături, va trebui să răspundă la tot felul de interogatorii.

Se hotărî dar să lase lucrurile baltă, dar trebuia să mai intre o dată în casa lui Giles.

Deschise deci ușa, făcând anume zgomot și intră în atelier.

Giles îl salută voios.

— Îmi pare bine că tot ai mai venit și în astă-seară, îi zise el, întinzându-i mâna, ceea ce Bob Wilkens trecu cu vederea.

Și Joel Asrikan se apropie, făcu o plecăciune stângace și spuse cu un zâmbet dulceag:

— Sunt vesel că te văd, domnule inginer. Vasăzică ai ascultat sfatul meu și ai venit la domnul Giles, care ți-a dat un post bun?

Bob îi aruncă o privire disprețuitoare, fără să-i răspundă nimic.

— Te-a reținut ceva neprevăzut? îl întrebă Adam Giles pe Bob, deoarece observase atitudinea rece a acestuia.

— Da, răspunse Bob scurt.

— Vrei să mai lucrezi astă-seară?

— Vreau să isprăvesc...

— Cum, vrei să isprăvești planul încă în astă-seară?

Bob se prefăcu că nu auzise întrebarea, se apropie de masa de desen, pe care era întins planul început și desfăcu foaia de hârtie, așa că Adam Giles, care îi urmărea toate mișcărilor, îl întrebă îngrijorat:

— Pentru ce faci asta, dragul meu?

— Pentru asta! și spunând aceste cuvinte, Bob rupse planul în mai multe bucăți, le mototoli și le dădu foc cu un chibrit.

Timp de câteva clipe Adam Giles rămase înmărmurit, apoi izbucni:

— Ai înnebunit?!

Bob Wilkens își înălță trupul și zise cu glas hotărât:

— Nu, n-am înnebunit, dimpotrivă adineauri mi s-a luminat mintea și mai bine.

Joel Asrikan mișcă buzele ca și când ar fi vrut să spună și el ceva, dar tăcu. Numai în ochii lui holbați se putea citi spaima.

Adam Giles se uită bănuitor la Bob, își mușcă buzele, dar nici el nu zise nimic.

— Nu ești curios să afli cum mi s-a luminat mintea? îl întrebă Bob zâbind ironia

— Nu, izbucni Giles cu asprime. Vreau însă să-ți spun că renunț la serviciile dumitale.

— Ai cam întârziat, căci eram dinainte hotărât să încetez lucrul la dumneata, nevoind și fiu unealta unui spion industrial.

Inginerul tresări și se clătină ca și când ar fi primit o lovitură de măciucă.

— Ce spui că sunt? bâlbâi el.

— Un spion, un criminal!

Joel Asrikan se scărpină în barbă, cu degetele tremurătoare văicărindu-se:

— Dumnezeu cel drept să ne ocrotească! Ce vorbă grozavă ai spus, domnule inginer? Domnul Giles e un om de treabă, care nu face decât afaceri cinstite!

Bob îl privi cu dispreț.

— Cu ajutorul dumitale, nu-i așa? Am înțeles afacerile voastre, sunt tot atât de cinstite ca și voi!

Adam Giles își mușcă iar buzele, își încordă mintea și chibzuia, aruncând lui Bob priviri furișe. Aceste își puneă tocmai șapca și se pregătea să plece.

— Cu voi am isprăvit și voi vedea ce mai am de făcut.

Vorbele acestea sunară astfel, ca și când ar fi avut de gând să se ducă la poliție și le spusese anume, spre a-i speria pe cei doi ticăloși.

Când se îndreptă spre ușă, Adam Giles îl opri:

— Mai stai o clipă.

— Cu dumneata nu mai stau de vorbă și la banii pe care îi am de primit pentru lucrul făcut, renunț, căci nu sunt curați.

— Aș vrea să te sfătuiesc să fii cuminte. Știu că ești într-o situație grea și vreau să-ți dau puțința să câștigi bani mulți. Îți măresc leafa de trei ori și îți dau douăzeci la sută din câștig, dacă vrei să lucrezi mai departe cu mine.

Bob izbucni înfuriat:

— Propunerea dumitale, e o jignire pentru mine. Crezi că sunt un ticălos tot atât de mare ca și dumneata?!

Și Adam Giles era gata să izbucnească, – dar se stăpâni și se mulțumi să-i arunce o privire plină de ură înversunată.

— Nu e locul să ne lăudăm cu însușirile noastre, zise el cu ironie. Ți-am făcut o propunere și va fi spre binele dumitale dacă te vei gândi

bine înainte de a o respinge.

Bob Wilkens nu mai zise nimic, ci ridică mâna, îl dădu pe inginer la o parte și își făcu drum spre ușă.

Dar Adam Giles fu mai iute ca dânsul și se puse iar în calea lui.

— Vrei să te duci la poliție și să mă denunți?

— Dă-mi drumul să ies!...

— Nu.

Giles vârî mâna în buzunar, Joel Asrikan scoase un țipăt, căci înțelese mișcarea, dar Bob apucă cu putere brațul lui Giles, îl îndoi spre spate, așa că inginerul căzu în genunchi de durere, apoi tânărul ieși din atelier și părăsi casa.

Inginerul Giles sări în picioare.

— Acum se duce să mă denunțe! strigă el.

— Au să vină și pe capul meu, se tânguia Asrikan îngrijorat.

— Trebuie să spălăm putina!

— Cum să plec, când am aici o afacere așa de bună?! Sunt un om ruinat!

Adam Giles și începuse să strângă tot felul de acte de prin sertare și să le arunce într-un geamantan.

— Eu țin mai mult la libertate decât la cea mai bună afacere. Dacă dumneata ești de altă părere, n-ai decât să rămâi.

Giles mai puse în geamantan și o casetă cu bani, apoi îl încuie și se îndreptă spre ușă.

— Vasăzică, Asrikan, dumneata rămâi dacă îți face plăcere. Îți las ca moștenire locuința mea, zise el cu o ironie amară.

Mulțumit de sine, Bob Wilkens se îndreptă spre locuința lui. Se simțea ca ușurat de o mare povară prin faptul că prinsese de veste la timp cu ce afaceri necurate se îndeletnicea Adam Giles.

Se întrebă totuși, ce va face acum, când rămăsese fără niciun mijloc de trai.

Lipsurile le-ar fi îndurat el de bine, de rău, dacă n-ar fi fost grija de Felicia.

Dorul de dânsa îl chinuia amarnic; cel puțin de-ar fi avut măcar o rază de speranță s-o revadă

O va regăsi oare?

148. Primul pas

După câteva zile, Gregor Lawford, pe care îl urmărea neîncetat gândul la afacerea cu Frank Wilkens și Dolores de Martigny, se duse la consulatul francez și după ce întrebă cui trebuie să se adreseze, fu dus în biroul unui consilier de legație mai bătrân, care îl primi prietenos și îl întrebă ce dorește.

Dar acum când se afla în fața aceuia, căruia trebuia să-i destăinuiască toată afacerea, Gregor se simți cam stingherit, așa că diplomatul îl întrebă zâmbind binevoitor:

— Ți-e atât de greu să-mi spui ce ai pe suflet? Cauți vreo tânără franceză?...

Gregor Lawford răspunse repede:

— Nu e vorba de o poveste de dragoste, domnule consilier... dar... ba da, dacă mă gândesc bine e tot o poveste de dragoste.

— Ei vezi, mi-am închipuit îndată așa ceva, făcu consilierul, luând o foaie de hârtie, punând-o în fața lui și pregătindu-se să ia note.

Cu mare înfrigurare Gregor Lawford continuă:

— Dar toată această afacere de dragoste a avut loc acum vreo douăzeci de ani.

— E cam mult de atunci. Cum se face că te mai interesezi de ea?

După o șovăire de câteva clipe, Gregor începu să povestească:

— Printr-o... să-i zicem, printr-o întâmplare mi-a încăput în mână un jurnal al unui bărbat care a fost foarte îndrăgostit de o femeie și așa vrea acum ca acel jurnal să ajungă în mâinile doamnei în chestiune.

— Asta poți s-o faci, domnule Lawford, răspunse consilierul. Nimeni nu te poate împiedica. Sau ai cumva nevoie de ajutorul consulatului în afacerea asta?

Gregor Lawford dădu din cap.

— Da, v-aș ruga să-mi dați ajutor să găsesc adresa acelei doamne, care în timpul din urmă a locuit în Franța.

Spunând aceste cuvinte, deschise cartea și arătă o pagină pe care o însemnase dinainte.

— Iată, aici puteți vedea ultima adresă a contesei de Martigny. Pe vremea aceea, acum vreo douăzeci de ani, a fost la niște rude din Franța.

Consilierul nici nu se mai uită în caiet, ci întrebă repede:

— E vorba de contesa Dolores de Martigny?

— Da, făcu Gregor Lawford. O cunoașteți cumva?
— Din păcate nu, dar în timpul din urmă am citit mult despre dânsa în ziarele franceze.
— Așadar mai trăiește?
— Negreșit. Și a foarte cunoscută la Marsilia, dar n-are un renume prea bun.

Gregor Lawford îl privi nedumerit și repetă:

— N-are un renume prea bun?...
— Din păcate nu, continuă consilierul Toron. La Marsilia ține unul din localurile de petrecere cele mai cunoscute și a fost poreclită contesa blondă din Marsilia. Dar văd că pari dezamăgit, domnule Lawford?

— Da, pentru că m-am așteptat la alte informații asupra ei, domnule consilier, răspunse Gregor. Din câte am citit în acest jurnal, contesa Dolores de Martigny trebuie să fi fost în tinerețea ei o fată foarte frumoasă și cuminte.

— Cine știe ce a împins-o pe calea pierzaniei! În cele mai multe cazuri, femeile care ajung să-și vândă dragostea, sunt victimele unor ticăloși care și-au bătut joc de ele...

— Da, din pricina unui ticălos a ajuns și contesa de Martigny în nenorocire, îl întrerupse Gregor Lawford, foarte agitat. Dacă veți citi acest caiet, domnule consilier, vi s-ar face și dumneavoastră milă de această femeie nenorocită.

Consilierul făcu un semn de împotrivire.

— Am ceva mai bun de făcut, decât să citesc însemnări de acum douăzeci de ani. Păstrează deci jurnalul și trimite-l direct doamnei contese de Martigny, care locuiește de mulți ani la Marsilia.

Gregor Lawford se înclină politicos și zise:

— Chiar azi voi expedia caietul și vă mulțumesc pentru informația ce mi-ați dat, domnule consilier.

— N-ai pentru ce, tinere, răspunse consilierul Toron. Doresc numai să nu pricinuiești o nenorocire cu trimiterea caietului.

Gregor Lawford îl privi uimit.

— Ce vreți să spuneți cu asta, domnule consilier?

— Nu e întotdeauna bine să răscolești trecutul.

Dar Gregor Lawford zise, cu ochii strălucitori:

— De data asta va fi bine, căci prin trimiterea caietului, voi da unei

nenorocite puțința să se răzbune pentru nelegiuirea care s-a înfăptuit împotriva ei și i-a nimicit viața.

Consilierul înălță din umeri.

— Nu cunosc conținutul jurnalului, așa că nu pot să-mi fac o părere dacă ai sau nu dreptate cu presupunerea dumitale

Deoarece venira alții care aveau treabă cu consilierul, Gregor Lawford nu mai avu puțința să-i dea alte lămuriri, așa că, mulțumindu-i încă o dată, tânărul părăsi consulatul.

Neavând serviciu în ziua aceea, Gregor Lawford se duse acasă și scrisese o scrisoare amănunțită contesei de Martigny, nevoind să întârzie nicio zi cu trimiterea jurnalului, fiind încredințat că pe calea aceasta Frank Wilkens și profesorul Black își vor primi pedeapsa pentru nelegiuirea lor.

Încă în seara aceleași zile, prețiosul jurnal luă drumul spre Marsilia.

149. Oameni buni

În sfârșit vaporul ajunsese la Sidney și printre cei dintâi care coborâră pe uscat, fu contesa Dolores de Martigny.

Deoarece îi făgăduise lui Barnabe să n-o lase fără ajutor și apărare, căpitanul vasului însărcină pe unul din ofițerii săi s-o însoțească și tânărul fu foarte încântat de această misiune, căci de multă vreme era și el îndrăgostit de frumoasa contesă.

Aceasta vorbi însă foarte puțin cu însoțitorul ei, căci era prea emoționată, spre a putea duce o conversație ușoară și fără rost.

Nici marea mișcare din portul străin, care în alte împrejurări ar fi interesat-o, nu-i atrase luarea aminte.

Pe drumul spre prefectura de poliție își frământa neîncetat mâinile, cu gândul mereu la Felicia.

Ce va afla oare despre dânsa?

Se va îndura în sfârșit soarta de dânsa, sau o va lovi o nenorocire și mai mare decât toate pe care le îndurase până acum.

La prefectură fu condusă la colonelul Dalgety și inima începu să-i bată cu putere când intra în cabinetul acestuia.

Îndată ce își spuse numele și îl întreabă dacă a aflat ceva despre Felicia, Dolores citi pe fața colonelului o adâncă emoție.

Cu o privire compătimitoare, acesta îi spuse:

— Din nefericire, nu sunt în măsură să-ți dau o știre bună, doamnă contesă. Cinci din fetele care au fost răpite de acei ticăloși, au putut fi salvate și aduse la Sidney. Patru din ele au și plecat în patria lor, numai urma fiicei dumitale n-am găsit-o.

Dolores își ascunse capul în mâini și începu să plângă ca amar.

— Dumnezeu Sfinte, de ce mă pedepsești atât de îngrozitor?!

Acest strigăt de durere îl înduioșă și mai mult pe colonelul Dalgety, care nici nu mai îndrăznea să se uite la Dolores, căci vederea ei îi sfâșia inima. Fiind și dânsul tată a două fete încântătoare, putea să-și dea bine seama de chinul grozav pe care îl îndura sărmana Dolores.

Urmă o tăcere apăsătoare în care se auzea numai plânsul și suspinele contesei. În sfârșit, aceasta întrebă, cu glasul înecat de lacrimi:

— De ce au putut fi salvate numai celelalte și Felicia mea nu?

Cu inima grea, colonelul îi istorisi toată întâmplarea și încheie:

— Fiți încredințată, doamnă contesă, că am făcut tot ce ne-a stat în putință spre a găsi urma fiicei dumitale. Zile întregi polițiștii au cutreierat munții și au căutat-o pe dispărută, dar n-au găsit-o nici vie, nici moartă.

— E îngrozitor!...

Dolores se cutremură, apoi urmă iar o tăcere, după care colonelul Dalgety zise spre a o mângâia pe Dolores:

— Poate ar fi bine să vorbești cu Karin Rysström, care a fost și ea printre victimele polonezului. Acum se află în casa armatorului olandez Van Straten. De la dânsa vei afla poate, mai multe amănunte asupra vieții grozave pe care sărmanele fete au fost nevoite s-o ducă cât timp s-au aflat în puterea acelor ticăloși. Eu ți-am spus tot ce am știut, dar de la o tovarășă de suferință a sărmaneii dumitale copile, vei putea afla și alte amănunte. Sunt o mulțime de lucruri pe care fetele nu ni le-au spus nouă polițiștilor, dar pe care nu ți le va ascunde dumitale, mama nefericitei Felicia.

Deși era numai o slabă mângâiere, totuși Dolores plecă de la prefectura de poliție spre vila armatorului olandez.

Când ajunse acolo, fu primită de un servitor negru, care o duse în biroul stăpânului său.

Van Straten era un bărbat de vreo patruzeci de ani, căruia soarele tropical îi arsese fața, așa că ar fi putut trece drept un australian, dacă

prin îmbrăcămintea lui n-ar fi trădat că e european.

Când Dolores intră în biroul său, el nu păru deloc surprins, ci îi zise:

— Te-am așteptat, doamnă contesă.

Dolores îl privi uimită și după ce luă loc, îl întrebă:

— Cum e cu puțință? Ce știai despre mine, domnule Van Straten?

— Draga noastră Karin Rysström, care acum se află în casa mea, ne-a povestit că tânăra contesă Felicia de Martigny era foarte nenorocită, fiindcă n-a putut să-ți trimită o știre despre dânsa.

Dolores își apăsă mâinile pe piept, căci aceste cuvinte o încântară, cu toată durerea ei.

Felicia se gândise la dânsa, vorbise de ea cu tovarășele ei de suferință!

Pe când era încă sub înrâurirea emoției pe care i-o pricinuiseră aceste cuvinte, Van Straten continuă:

— O voi chema îndată pe domnișoara Rysström, să poți vorbi și dumneata cu dânsa.

Fără a mai aștepta răspunsul contesei, apăsă pe butonul soneriei electrice și porunci servitorului negru care intrase, s-o cheme pe Karin Rysström.

După câteva minute aceasta intră în birou și abia îi spuse Van Straten numele aceleia care se afla în fața ei, când Karin Rysström se duse repede spre contesă și sărutându-i mâinile, zise cu vocea înecată în lacrimi:

— Acum poate lucrurile se vor îndrepta...

Armatorul și Dolores se uitară nedumeriți la tânăra fată, pe fața căreia se putea citi o emoție adâncă.

Cu voce înăbușită, Dolores o întrebă:

— Vasăzică mai ai speranță?...

Karin Rysström îi curmă vorba cu înfrigurare:

— Până în clipa aceasta n-am pierdut nădejdea că scumpa mea prietenă Felicia mai trăiește.

Armatorul dădu supărat din cap și zise:

— Dar draga mea copilă, cum mai poți face speranțe unei mame nefericite, când toată căutarea poliției prin munți a rămas fără niciun rezultat?

Karin Rysström nu se dădu bătută, ci stăruie:

— Am cunoscut pe polițiști, domnule Van Straten. Sunt oameni de treabă și le sunt recunoscătoare că ne-au salvat, dar în același timp sunt încredințată că n-au făcut cercetările cu destulă râvnă.

Van Straten făcu un gest de uimire.

— Pentru Dumnezeu, domnișoară Ryström, cum poți să susții așa cava? Colonelul Dalgety, s-ar simți adânc jignit, dacă te-ar auzi vorbind așa.

Karin zâmbi și răspunse:

— Nici nu mi-ar trece prin gând să spun așa ceva în fața colonelului Dalgety.

Van Straten îi aruncă o privire muștrătoare.

— Și eu te-aș sfătui să fii mai prevăzătoare. Gândește-te ce nenorocire ai putea pricinui cu vorbele dumitale.

Karin Ryström clătină capul cu încăpățănare.

— Nu cred asta, domnule Van Straten.

— Dar, copila mea, nici nu te mai recunosc!

— Abia în zilele din urmă am ajuns la convingerea că Felicia mai trăiește. M-am gândit bine la tot ce s-a petrecut și m-am hotărât să spun acum tot ce știu. Am impresia că e un semn al destinului că n-am pierdut nădejdea și că m-am hotărât să vorbesc tocmai azi când a venit doamna contesă de Martigny.

Dolores privi cu o încordare din ce în ce mai mare și luându-i mâinile, o rugă cu glas tremurător:

— Vorbește, domnișoară Ryström, spune-mi tot ce știi, nu-mi ascunde nimic.

— E greu de povestit, doamnă contesă, răspunse Karin, șovăind. Trebuie să fi trăit toată întâmplările acelea nenorocite, spre a putea simți chinurile pe care le-am îndurat. Când mă gândesc la unul din minerii care au fost în cârciuma din munți unde am fost și noi, am impresia că el a salvat pe Felicia.

— Cum arăta? o întrebă Van Straten cu încordare.

Karin Ryström dădu din umeri.

— Dacă l-aș întâlni, l-aș recunoaște imediat, dar e greu să-i descriu înfățișarea. Era înalt și slab, avea cicatrice pe față...

Van Straten râse.

— Asta e într-adevăr o descriere neîndestulătoare, draga mea copilă, căci aproape toți minerii din munți au cicatrice.

— Cu toate acestea aş pleca să-l caut, răspunse Karin. Şi poate l-aş găsi.

— Şi atunci poate nici dumneata nu te vei mai întoarce la Sidney, zise Van Straten cu îngrijorare. Minerii sunt oameni sălbatici, despre care se povestesc cele mai grozave lucruri. Rău făcători din toată lumea şi-au găsit adăpost în munţi, şi dacă o femeie albă ar încăpea în mâinile lor, nu cred că i-ar mai da drumul să plece.

— Nu cred asta, domnule Van Straten, răspunse Karin Rysström. Ți-am mai spus că aceia pe care i-am văzut, s-au purtat bine cu noi. Ba am avut chiar impresia că unii din ei erau oameni de inimă şi cu mult suflet.

— În schimb, eu sunt încredinţat că v-au lăsat în pace, numai fiindcă se temeau de polonez şi de tovarăşul său. În orice caz, țin să te previn, domnişoară Rysström, să nu deştepţi în sufletul doamnei contese speranţe zadarnice că va reuşi să-şi regăsească fiica.

Dar nici de astă dată n-o putu convinge pe Karin.

Ea se întoarse spre Dolores, îi mângâie mâinile cu o mişcare plină de milă şi îi zise:

— În noaptea asta am visat-o pe Felicia, doamnă contesă, şi am văzut-o limpede în faţa mea. Era într-o colibă de lemn sărăcăcioasă, dar Felicia mi-a zâmbit şi mi-a spus în vis: „Sunt foarte fericită, Karin... foarte fericită”.

— Visurile n-au nicio însemnătate, se amestecă armatorul în vorbă.

Dar în ochii trişti ai contesei se ivi o rază de speranţă.

— Uneori şi visurile au un sâmbure de adevăr, zise ea încet.

Apoi, cuprinsă deodată de un gând, adăugă mai cu vioiciune:

— Cunoşti situaţia din Sidney, domnule Van Straten. Există putinţa de a pregăti o expediţie care să plece în munţi spre a face acolo cercetări şi a o căuta pe Felicia?

Van Straten chibzui câteva clipe, pe urmă răspunse:

— Dacă vei anunţa că vrei să dai o recompensă bună, atunci se vor găsi câţiva oameni tineri care să întreprindă asemenea cercetări.

— Ah, da, fă asta, doamnă contesă, zise şi Karin Rysström. Eu sunt gata să plec îndată cu expediţia.

— Asta nu se poate, zise Van Straten cu hotărâre. O astfel de expediţie ar fi prea primejdioasă pentru o femeie.

— Dar şi eu aş lua parte la dânsa, spuse Dolores.

Van Straten clătină capul.

— Te-aș sfătui să nu faci așa ceva, doamnă contesă. Nici nu-ți poți închipui la ce oboseli te-ai expune. De multe ori nici bărbații nu pot rezista și pier. Dumneata care ai trăit numai la oraș, care nu cunoști această țară și nici clima ei primejdioasă ai cădea din prima zi.

— Se vor găsi însă străini care să plece într-o astfel de expediție!

Dolores suspină din adâncul sufletului.

Van Straten se gândi iar câteva clipe și răspunse:

— Te compătimesc din tot sufletul și îmi pot bine închipui durerea dumitale, doamnă contesa, așa că vreau din toată inima să-ți fiu de ajutor. Peste câteva zile voi trimite câțiva oameni de-ai mei sub conducerea unui tânăr american foarte destoinic, care va trata cu minerii pentru furnizarea de proviziuni. Acestui tânăr, care se numește John Smith, i-am putea încredința și misiunea de a o căuta pe fiica dumitale.

Deoarece chiar armatorul însuși se înflăcăra pentru aceasta idee, sună servitorul și îi porunci să-l cheme pe tânărul american.

Ceasuri întregi Dolores vorbi cu John Smith și îi istorisi de grija grozavă pe care o avea de soarta Felicie. Și pe când vorbea, lacrimile i se prelingeau pe fața palidă.

Oamenilor care aveau să plece în expediție li se făcu milă de sărmana femeie.

John Smith îi făgădui că se va strădui din răputeri spre a afla ceva despre Felicia.

Chiar a doua zi expediția plecă în munți și Dolores rămase la Sidney, așteptând rezultatul cercetărilor

150. În capcană

După ce află de la Ethel Drof că Bob Wilkens dispăruse iar fără urmă, lui Harry Frelinghousen îi veni buna idee de a se pune din nou în legătură cu mica Mary și s-o roage pe aceasta să-i dea ajutor.

Ceasuri întregi petrecu detectivul în cârciuma unde servea Mary și chibzui cu dânsa pe ce cale ar putea da iar de urma lui Bob.

Să-l caute el însuși, cutreierând străzile, n-avea niciun rost, și să se reîntoarcă la hotel?

I se zburlea părul în cap, gândindu-se la muștrările pe care fără

îndoială că i le va face Ethel Drof, aruncând în spinarea lui toată vina că Bob dispăruse din nou.

Îi plăcea mai bine să stea în cârciuma asta păcătoasă, decât să dea ochi cu americana în elegantul hotel unde locuia dânsa.

Se întoarse deci abia spre miezul nopții la hotel iar a doua zi plecă dis-de-dimineață, pentru a se feri de o întâlnire cu Ethel Drof.

Prin cameristă îi trimise numai vorba că e neîncetat în căutarea lui Bob Wilkens.

Într-adevăr, cutreieră străzile Londrei, se uită în dreapta și în stânga cu luare-aminte, dar bineînțeles fără a-l găsi pe Bob.

Spre seară se duse iar cârciumă, să se mai informeze și acolo.

În sinea lui nădăjduia că poate Bob Wilkens va mai da pe la cârciumă, căci la urma urmei și el va simți nevoia să mai stea de vorbă cu oameni.

Mary îl primi însă dând din umeri și zise:

— N-a fost pe aici și nici nu cred că va mai veni.

Supărat de această veste, Harry Frelinghousen se retrase într-o odaie dosnică împreună cu prietenul tinerei fete, pentru a-și mai trece vremea la o partidă de biliard.

Jocul fiind interesant, Harry Frelinghousen uită repede de grijile sale și de Bob Wilkens și nici nu știu cum trecu timpul.

Deodată Mary apăru foarte emoționată în pragul ușii și le făcu semn la amândoi.

— A venit, zise ea cu înfrigurare. Chiar acum a intrat în cârciumă.

Detectivul o privi cu neîncredere și o întrebă:

— Nu te-ai înșelat, Mary?

Puse tacul jos și se pregăti să intre și el în încăperea alăturată, dar chelnărița îl opri și îi zise:

— Poți să mă crezi pe cuvânt, domnule, căci l-am recunoscut numaidecât. Înainte de a mă duce la masa lui spre a-l servi, am venit încoace să vă spun să rămâneți aici, să nu vă vadă.

— Dar trebuie să vorbesc cu dânsul și să aflu unde stă acum, răspunse detectivul.

Mary avu un râs batjocoritor.

— Crezi că e atât de prost să-ți spună unde sta? Eu una mă îndoiesc. Arată ca și când ar vrea să-și pună capăt zilelor. Trebuie lucrat dar cu mare băgare de seamă, dar voi bărbații nu vă pricepeți la

așa ceva.

— Mary are dreptate, zise Tom, care aruncase o privire în sala cea mare. Are o înfățișare foarte rea. Las-o pe Mary, ea îl va face să vorbească. Cu atât mai mult cu cât știe că o așteaptă o răsplată bună.

Detectivul se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Fie și așa. Atunci bagă de seamă, Mary, caută să afli unde stă acum și ce are de gând să facă. Știi despre ce e vorba. Dacă îmi aduci știri bune o să fii mulțumită, cu mine.

— Bine. Voi încerca îndată să-i câștig încrederea, dar voi să nu vă amestecați.

— Hai, pleacă și nu te îngriji de noi. Am să-l păzesc și pe ăsta să nu se miște de aici, zise Tom arătând spre detectiv.

Mary părăsi odaia și se îndreptă spre masa la care luase loc Bob Wilkens. Îl salută cu o surprindere bine jucată.

— Ei, tot ai mai venit și pe la noi, îi zise ea. Am crezut că ne-ai uitat cu desăvârșire.

Bob o privi cu un zâmbet obosit și răspunse:

— Nu te-am uitat, Mary, dar zilele acestea n-am avut timp de plimbare.

— Am aflat că ai găsit o slujbă foarte bună.

Bob izbucni într-un râs aspru.

— Bună? Ești foarte greșită. Acela la care am găsit de lucru e un ticălos și mulțumesc lui Dumnezeu că mi s-au deschis ochii la vreme.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Dar să nu mai vorbim de asta, Mary, căci mi-e scârbă să mă gândesc numai, și mi se urcă sângele la cap când îmi aduc aminte.

Mary îi puse mâna pe braț spre a-l liniști și zise eu glas rugător:

— Nu fii supărat. Stai mai bine liniștit aici și povestește-mi ce ți s-a întâmplat. Așteaptă numai să-ți aduc întâi un pahar cu rachiu. Vrei și mănânci ceva? Arăți parcă ai fi postit.

Buzele lui Bob tremurară.

— Ai ochi buni, micuță Mary.

— Te surprinde lucrul acesta. În meseria mea omul învață repede să citească dorințele clienților în ochii lor.

Bob suspină.

— Ei da, ai ghicit bine, mi-e foame, dar nu pot cere nimic de mâncare, căci banii abia îmi ajung pentru un pahar de rachiu.

Mary nu răspunse nimic, ci se duse la tejghea și ceru de la birtaș o sticlă de whisky, un sifon și o mâncare caldă.

Nu se întoarse însă îndată la masa lui, ci servi întâi câțiva clienți, pentru ca interesul ce i-l purta să nu-l facă bănuitor.

Astfel trecu aproape un sfert de oră până când îl servi pe Bob.

În timpul așteptării, acesta căzu iar pe gânduri, fără să se uite măcar în jurul său.

Abia când Mary îi puse dinainte farfuria plină de mâncare, Bob tresări, făcând un gest de împotrivire și zise:

— Nu pot primi, Mary, căci m-aș îndatora și mai mult față de tine.

— Nu mai vorbi fleacuri, ci mănâncă. Când vei avea iar bani, îmi vei plăti datoria.

— Va trebui să aștepti mult.

— Nu mai lucrezi la fabrica Astley?

Bob o privi uimit.

— De unde știi că am găsit de lucru la fabrică?... Ah, bănuiesc că ți-a spus-o onorabilul tău prieten Joel Asrikan.

Mary clătină capul și zise:

— Lasă acum asta și mănâncă. Între timp îți voi istorisi tot.

Bob, căruia într-adevăr îi era tare foame, nu se mai împotrivi ispitei și se apucă să mănânce cu poftă.

Mary se apropie de el și începu să-i povestească:

— Că lucrezi cu Astley am aflat de la un prieten al lui Tom, care, în seara când a avut loc încăierarea aici, a fost și el de față.

Bob îi aruncă pe sub gene o privire întrebătoare:

— Vasăzică te-ai împăcat iar cu Tom?

— N-am avut încotro, răspunse Mary, cu un zâmbet trist și resemnat. O singură dată am crezul și eu că voi putea scăpa de tirania lui, dar a trebuit să recunosc că a fost numai un vis. O fată ca mine nu poate să aibă noroc.

Bob nu răspunse și de altminteri nici n-ar fi știut ce să-i spună. În seara când fuseseră împreună la Joel Asrikan, Bob bănuise că fata era pe cale să se îndrăgostească de dânsul și de teamă că nu va mai putea scăpa de ea, placase fără să-și ia rămas bun.

În orice caz, între ei n-ar fi putut exista nicio legătură și fata ar fi avut o dezamăgire.

Mary îi ghici gândurile și întrerupse tăcerea:

— Nu sunt supărată că din seara când am fost împreună, nu te-ai mai sinchisit de mine. De altminteri sunt destul de cuminte să recunosc că un om ca dumneata nu poate să aibă o legătură mai strânsă cu o chelneriță.

— Adevărata iubire nu întreabă de obârșia ființei care ți-e dragă, răspunse Bob. Dacă n-am mai venit pe aici e din pricină...

— ...că iubești pe alta, îi curmă Mary vorba.

— Așa este.

— Dar ce ai? îl întreabă deodată Mary cu mirare, văzându-i fața îndurerată. Te-a înșelat iubita!

Bob își sprijini capul în mâini și zise cu voce îndurerată:

— Am aflat știri rele despre dânsa. A încăput pe mâna unor negustori de carne vie.

Ridică paharul cu whisky, apoi, nebănuind că Mary e spioana detectivului domnișoarei Ethel Drof, începu să-i povestească tot ce aflase în cantina fabricii și încheie, cu vocea înăbușită, de emoție:

— Poți înțelege acum ce chinuri îndur?... N-am mai fost în stare să rămân la fabrică... Am plecat și am rătăcit ceasuri întregi pe străzi, fără o clipă de odihnă. Proprietăreasa mea, care pesemne aflase că mi-am părăsit postul, m-a dat afară azi dimineată, fiindcă nu i-am putut plăti chiria pe o lună înainte.

— Atunci ești iar fără adăpost.

— Da, ca și în seara când am venit pentru întâia oară încoace. De astă dată n-ai să mă mai poți convinge să mă duc cu tine la Joel Asrikan, căci nu mai vreau să am nimic de-a face cu ticălosul acela.

Mary îl ascultă cu luare-aminte, apoi îl întreabă:

— Dar unde ai să dormi în noaptea asta?

— Unde va vrea Dumnezeu, puțin îmi pasă. Am crezut că voi putea găsi de lucru și am fost în port spre a mă angaja ca fochist sau lucrător pe un vapor care pleacă spre Australia, dar totul a fost în zadar. Sunt atât de mulți fără lucru, încât vor trece poate mai multe luni până când voi putea găsi ceva. Am cheltuit cei din urmă bani pe care i-am mai avut și acum sunt cu desăvârșire lipsit de mijloace.

— Vrei să pleci la Sidney ca să-ți cauți iubita?

— Te miră lucrul acesta, Mary? Dacă ai iubi mult pe un bărbat, n-ai face tot ce ți-ar sta în putință ca să te duci la dânsul și să-i dai ajutor?

— Da, ai dreptate. Nici eu n-aș găsi liniște.

Bob suspină iar.

— Dacă aş avea cel puţin bani destui spre a telegrafia poliţiei din Sidney şi să întreb dacă Felicia mea a fost scăpată din ghearele acelor traficanţi nemernici! Aş putea să cer bani de la mama şi mi-ar trimite o sumă mai mare, dar ar trece săptămâni de zile până când i-aş primi şi ce să fac în acest timp?

Mary n-avu timp să-i răspundă, deoarece intrară câţiva muşterii noi, pe care trebui să-i servească. Ea fu bucuroasă de această întrerupere, fiindcă astfel va avea prilejul să-l înştiinţeze pe detectiv despre tot ce aflase de la Bob.

După ce îi povesti acestuia tot ce spusese Bob, Harry Frelinghousen îi zise:

— Caută neapărat să-l reţii. Iată zece lire pe care să i le dai ca să poată telegrafia la Sidney. Afară de asta, convinge-l să ia o cameră chiar aici la „Balena”. Răspunsul la telegrama lui va putea veni aici şi restul lasă-l pe seama mea.

Tom, care ascultase cu luare-aminte, fluieră printre dinţi:

— Aha, înţeleg te vrei.

— Şi eu, făcu Mary. Vrei să falsifici telegrama şi astfel să-l atragi pe Bob Wilkens în cursă.

Harry Frelinghousen zâmbi cu un aer de superioritate.

— Dacă ştiţi, de ce mai pierdeţi vremea cu vorba?

— Ai dreptate, încuviinţă Tom. La urma urmei, ce ne pasă nouă ce vrei să faci? Bine că l-ai găsit pe băiat şi vei putea să-ţi înfăptuieşti planul.

— Dar tot îmi pare rău de dânsul, zise Mary, oftând. E aşa de trist, sărmanul!...

— Tom încruntă sprâncenele şi se răsti la ea:

— Tu să nu îndrăzneşti cumva!...

Fata îl întrerupse cu un gest obosit:

— Nu te tulbura în zadar, Tom, el nici nu te gândeşte la altă femeie.

— Asta e norocul lui, căci i-aş sfărâma ciolanele, dacă ţi-ar suci iar capul.

Temându-se de o nouă scenă violentă între cei doi, detectivul îi întinse fetei zece lire şi îi zise:

— Du-te repede şi dă-i banii, să isprăvim odată cu afacerea asta.

Mary luă banii și plecă repede, fiindu-i și ei teamă de Tom, care cu toată dragostea pentru dânsa, nu s-ar fi dat înapoi de la nicio brutalitate.

Se apropie iar de masa lui Bob și deși în timpul din urmă căutase să se convingă pe ea însăși că-l urăște, totuși se simți cuprinsă de milă.

Îi vorbi deci cu voce blândă:

— Vreau să te ajut și de data asta, ca să nu rămâi fără adăpost sau să fii nevoit să te duci la un azil de săraci. Nu e pentru dumneata. La „Balena” avem câteva odăi libere, așa că te vei putea odihni bine, iar mâine vom vorbi mai departe ce e de făcut.

Bob clătină capul și răspunse încet:

— Nu se poate, Mary, căci n-am bani.

— Am eu.

— Nu pot primi ajutorul tău. Un om ca mine nu ia bani de la o femeie.

— Dar ce vrei să faci?

Bob ridică din umeri.

— Nu știu nici eu.

— Dacă ai avea bani, ai putea telegrafia la Sidney și să aștepti aici răspunsul poliției, continuă Mary cu voce ademenitoare. Am zece lire pe care ți le-aș putea împrumuta.

— Zece lire?... repetă Bob, gândindu-se că din acești bani ar putea telegrafia îndată.

Totuși se împotrivi și zise:

— Nu, nu pot să iau bani de la tine, Mary, căci i-ai câștigat prin muncă grea și dacă Tom ar afla că mi i-ai dat se va purta și mai rău cu tine.

— Nu fi prost, răspunse Mary cu încăpățănare. Ar trebui să fii mulțumit că am încredere să-ți dau bunii – și fără a mai pierde multe vorbe, fata îi puse bancnotele în mână și fugi de la masă, înainte ca Bob să se mai poată împotrivi.

Tânărul se uită buimăcit la banii pe care îi ținea în mână.

La urma urmei de ce să nu primească ajutorul acestei fete?

Doar toată ziua își bătuse capul cum să găsească suma trebuincioasă spre a putea telegrafia la Sidney.

De ce să mai stea la îndoială, acum când avea în sfârșit banii?

Deocamdată, cu ajutorul acestor bani va putea avea o știre despre Felicia, iar mai târziu, dacă va mai avea nevoie de ajutor, va fi timp să-l ceară de la mama lui.

Mary, care se uitase tot timpul pe furiș la dânsul, se apropie iar de masa lui și îl întrebă:

— Ei, încă nu te-ai hotărât ce să faci? Nu e o nebunie să stai atâta la gânduri și să pierzi timpul?

Bob îi întinse mâna:

— Ai dreptate, Mary, aș fi nebun dacă nu m-aș folosi de ajutorul pe care vrei să mi-l dai.

În ochii fetei se ivi o sclipire.

— Vasăzică primești?

— Da.

— Atunci pot să spun birtașului să-ți pregătească o odaie?

— Spune-i, Mary.

— O să vezi că va fi spre binele dumitale, zise fata, râzând mulțumită.

— Să sperăm, răspunse Bob, ridicându-se și luându-și șapca, adăugă:

— Mă duc la poștă să dau îndată telegrama, apoi mă reped până la gară să-mi aduc geamantanul pe care l-am lăsat la bagaje, așa că după cel mult un ceas voi fi înapoi.

Recunoscător, îi strânse fetei mâna și privind-o drept în ochi, îi zise:

— Dumnezeu să te răsplătească pentru binele pe care mi l-ai făcut. Apoi plecă grăbit.

Dusă pe gânduri, Mary îl urmări cu privirea și buzele începură să-i tremure, reținându-și cu greu plânsul.

— Fericită va fi fata pe care o iubește, își zise ea, dar alungă repede gândurile triste și alergă în odaia unde așteptau detectivul și Tom.

— Ei, ce-ai făcut? o întrebă Harry Frelinghausen îndată ce o văzu intrând.

— Totul a mers bine, răspunse Mary. A căzut în capcană.

151. Agitatorul

Frank Wilkens îl înștiințase telegrafic pe director despre întoarcerea lui și acesta trimise automobilul în port, să-l aștepte.

Controlul pașapoartelor și revizuirea bagajelor se făcu repede, așa că după o jumătate de oră Frank Wilkens se putu urca în mașină și porni spre fabrica lui.

E ușor de înțeles că primul drum pe care îi făcea era la fabrică, căci ardea de nerăbdare să afle cât mai repede ce se petrecuse acolo și care era situația.

Zări în sfârșit clădirile impunătoare ale uzinelor sale, care, pe lângă acelea ale lui Drof, erau cele mai însemnate din Statele Unite.

Când se apropie, Frank Wilkens văzu în poartă mai mulți oameni purtând în spinare pancarte mari pe care arau scrise îndemnuri la grevă. Alții stăteau în grupuri pe stradă și vorbeau cu aprindere.

Când văzură mașina și recunoscură pe stăpânul fabricii lucrătorii se dădură la o parte, dar niciunul din ei nu se descoperi spre a-l saluta ca altă dată. Dimpotrivă, din mijlocul lor se auziră murmure de nemulțumire.

Mașina se opri în fața clădirii direcțiunii, Frank Wilkens coborî grăbit și intră în biroul său particular.

Venirea lui fusese observată, așa că după câteva minute apăru și primul său director în birou.

— Bine că ai venit, mister Wilkens, ca să nu mai apese toată răspunderea asupra mea.

Amândoi erau atât de agitați, încât uitară să se salute.

— Cum e situația? întrebă Frank Wilkens, scurt.

— Mai mult decât amenințătoare.

— Greva e generală?

— Încă nu. O parte din lucrători au venit, așa că n-am fost nevoit să încetez lucrul cu desăvârșire, dar și aceștia sunt agitați și dacă nu satisfacem cererile lucrătorilor, atunci trebuie să ne așteptăm ca mâine să stăm pe loc cu lucrul.

— Ce cer lucrătorii?

— O urcare de salariu de doi cenți pe oră.

Frank Wilkens izbucni într-un râs amar.

— Ce-și închipuie oamenii aceștia? De unde să scot doi cenți pe oră?

— Ei spun că fabrica Drof plătește aceleași salarii, așa că putem să le plătim și noi.

— Fabrica Drof stă mult mai bine. Are capital destul și poate lucra

mai ieftin decât noi. N-am încotro, trebuie să resping cererea lucrătorilor.

— Atunci nu garantez pentru nimic. Muncitorimea o foarte agitată și dacă îi mai ațâțăm câtuși de puțin, sunt în stare să dea asalt fabricii și să nimicească tot.

— Vom cere ajutorul poliției.

— Cu aceasta îi vom respinge pe lucrători, dar nu ne va folosi la nimic. Între timp fabrica Drof va lucra și mai mult spre a scoate noul model și toți clienții noștri vor trece la concurență. Așadar, oricum am privi chestiunea, nu putem fi salvați decât îndeplinind cererile muncitorilor și făcând pace cu ei vom recâștiga timpul pierdut prin ore suplimentare.

— Pentru asta e nevoie de bani.

— Ei da, și băncile nu vor să ne mai dea nimic. Creditul nostru e epuizat și fabrica e încărcată de datorii.

— Prin urmare nici nu pot lua în seamă propunerea dumitale.

— Ce să facem atunci, mister Wilkens?

— Voi încerca să-i liniștesc pe lucrători.

— Cu promisiuni nu-i veți mai putea ține.

Contrazicerea directorului îl irită și mai mult pe Frank Wilkens, așa că acesta se răsti la dânsul:

— E vina dumitale că au ajuns lucrurile așa de departe. Dacă aș fi fost aici, aș fi înlocuit pe lucrătorii nemulțumiți cu alții noi și aș fi tăiat răul din rădăcină.

Directorul nu răspunse nimic, ci dădu numai din umeri.

Frank Wilkens, care luase loc la biroul lui, se ridică și zise directorului:

— Hai să mergem în fabrică. Vreau să vorbesc cu oamenii.

Directorul îl urmă și ajunseră în atelierul de strungărie care era pustiu. Niciun om nu venise la lucru.

Trecând mai departe, găsiră și celelalte secții goale.

Frank Wilkens se întoarse spre director:

— După cum văd, toți lucrătorii au părăsit lucrul.

— Așa se vede.

Se opriră în loc și ascultară.

Din sala cea mare de montaj se auzi o voce puternică.

— Ce este acolo?

— Bănuiesc că lucrătorii s-au adunat în sala de montaj, spre a lua o hotărâre.

Frank Wilkens alergă într-acolo și văzu adunați pe toți lucrătorii. Un om încă tânăr se urcase pe o ladă și le vorbea cu înflăcărare.

Frank Wilkens se opri la intrare, ca împietrit și ascultă ce vorbea lucrătorul.

Se auziră strigăte:

— Da, are dreptate! Muncitorii trebuie să fie uniți!

Frank Wilkens își croi drum printre lucrători, se apropie de tânărul lucrător și se urcă lângă el pe ladă.

Curajul lui stârni oarecare admirație între lucrători și se făcu tăcere adâncă.

Tânărul lucrător nu se mișcă însă de la locul său și îl măsură pe Frank Wilkens cu o privire batjocoritoare.

Acesta își înălță trupul, ridică repede capul cu trufie și începu:

— Prieteni!...

Tânărul lucrător îi curmă vorba și strigă:

— Auziți-! Acum suntem prietenii lui!

Dar Frank Wilkens nu se lăsă intimidat și continuă:

— Un element revoluționar s-a furișat în uzina noastră și v-a ațâțat, v-a îndemnat la grevă. Cereți urcarea salariilor! Acei care cer aceasta nu s-au întrebați însă, dacă întreprinderea mai poate lua asupra ei o asemenea sarcină și cer fără să se gândească la greutățile prin care trecem. Ei bine, trebuie să vă spun că fabrica va da în scurt timp faliment, dacă se vor mări cheltuielile și atunci ce veți face? Câtva timp veți avea un salariu mai mare cu doi cenți pe oră, dar în curând fabrica ar trebui să înceteze lucrul și ați rămâne pe drumuri, fără o bucată de pâine pentru familiile voastre. Tovarășul vostru, care v-a vorbit adineauri, a spus că sunt un exploatator, o lipitoare care se îngrașă din munca voastră, dar acestea nu sunt decât cuvinte care n-au alt scop decât să vă ațâțe împotriva mea. Aș fi un om de afaceri foarte prost, dacă n-aș ști să prețuiesc munca voastră. Noi trebuie să lucrăm mână în mână spre a menține fabrica, căci dacă piere ea, pierim și noi. Spre binele vostru vă sfătuiesc să nu vă lăsați încântați de oameni care nu știu ce vorbesc, căci urmarea ar fi ca mâine să nu mai aveți ce mânca, voi și familiile voastre.

Cuvintele lui Frank Wilkens făcură o vădită impresie asupra

lucrătorilor și unii din ei se pregăteau să părăsească sala spre a se întoarce la lucru.

Văzând însă aceasta, tânărul lucrător, care le vorbise, strigă cu voce răsunătoare:

— Stați, tovarăși! Vreau să vă mai spun ceva!

— Nu-ți dau voie să mai vorbești aici, în fabrica mea, se răsti Frank Wilkens la dânsul.

— Nu poți să mă oprești, îi răspunse lucrătorul tot atât de răstit.

— Să vorbească... să vorbească! strigară ceilalți lucrători.

Frank Wilkens își dădu seama că nu poate să-l împiedice, așa că încercă pe altă cale.

— Înainte de a începe, aș vrea să stau de vorbă cu dumneata între patru ochi.

— Bine, fie.

— Vino în biroul meu!

Coborâra amândoi de pe ladă și părăsiră sala de montaj. Lucrătorul îi urmă înciudat pe Frank Wilkens.

Acesta luă loc la biroul lui, iar lucrătorul rămase în picioare. Privirile celor doi bărbați se încrucișară ca două spade ascuțite.

— Cine ești dumneata? îl întrebă Frank Wilkens, pentru a începe vorba.

— Electromonteurul Roger Hallier.

— Francez vasăzică?

— Da.

— Nu lucrezi demult în fabrica mea?

— De câteva luni, dar asta n-are nicio legătură cu cele ce vrei să vorbești cu mine.

— Ba da, vreau să știu cu cine am de-a face.

Roger Hallier izbucni într-un râs tăios.

— Ai face ochi mari, dacă ai afla cine sunt.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Spune-mi mai bine ce vrei de la mine?

— Ești un agitator al comuniștilor.

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu fac parte din niciun partid politic și fac agitații pe socoteala mea.

— Te-ai ridicat în numele lucrătorilor mei pe care i-ai îndemnat la grevă. Ei bine, cu toate acestea vreau să-ți fac o propunere pe care o

vei primi dacă vei fi deștept. Întoarce-te la lucrători și spune-le că te-ai încredințat că fabrica nu mai poate suporta o urcare a cheltuielilor prin mărirea salariilor. Potolește greva, îndeamnă pe oameni să și reia lucrul și în schimb îți voi da o mie de dolari. Afară de asta te voi face șef de atelier și vei putea câștiga pe săptămână...

Până aici Roger Hallier îl lăsase pe Frank Wilkens să vorbească, dar deodată îi curmă vorba:

— Nu mă vând nici pentru o sută de mii de dolari și nici dacă m-ai face director. Voi ațâța și mai departe pe lucrători, căci vreau să nimicesc întreprinderile dumitale!

În ochii lui fulgera ura și ridicase pumnii încleștați, ca și când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Frank Wilkens.

Voia să nimicească întreprinderea?

Fără îndoială că omul acela era nebun! Altă explicație nu găsea Frank Wilkens.

Totuși încercă să ajungă cu binele la o înțelegere, așa că răspunse liniștit:

— Urăști atât de mult întreprinderea, încât vrei s-o distrugi?

— Întreprinderea nu, însă pe dumneata te urăsc.

Frank Wilkens nu mai știa ce să creadă. De ce oare îl ura acest om, pe care îl vedea pentru întâia oară în viață și căruia nu-i făcuse niciun rău?

Și iar se gândi că are de-a face cu un nebun.

Lucrătorul se apropia de birou, se aplecă spre Frank Wilkens și uitându-se țintă în ochii lui, zise:

— Nu-i așa că vrei să știi cine sunt și de ce te urăsc?

Frank Wilkens dădu din cap, fiind atât de agitat încât nici nu era în stare să vorbească.

Apăsând pe fiecare cuvânt, lucrătorul urmă:

— Sunt Roger Hallier, fiul Elisei Lerouge.

Frank Wilkens tresări, ca și când ar fi primit o lovitură de măciucă, se făcu alb ca varul și repetă cu glas tremurat de emoție:

— Fiul Elisei Lerouge?!...

152. Primejdia amenință

Din pricină că locul fusese descoperit prea târziu, vaporul „Neptun”

nu mai putu fi salvat, așa că arse cu desăvârșire.

Căpitanul Barnabe era disperat că această nenorocire avusese loc tocmai în timpul când el comanda vaporul.

Dar nu era numai o nenorocire ci și o crimă, și această crimă fusese pusă la cale de Liu-San-Ciang.

În privința aceasta nu mai încăpea nicio îndoială.

Poliția începu cercetările fără întârziere și căpitanul Barnabe își spuse bănuiala.

Chiar și comisarul care conducea cercetările îl întări în această bănuială și zise:

— Numai un chinez putea fi în stare să facă o asemenea nelegiuire, căci chinezii sunt ca nebuni când e vorba ele răzbunare.

— Așadar veți face cercetările în această direcție?

— Negreșit, și înainte de toate îl vom căuta pe acel hamal care a avut o atitudine care dădea mult de bănuiră. Casierul dumneavoastră a spus că hamalul a cerut cu tot dinadinsul să lucreze în magazia de cărbuni, iar la plată n-a venit odată cu ceilalți. Acestea sunt două fapte care dau mult de bănuiră.

— Crezi că-l vei găsi?

— Mă cam îndoiesc, căci nemernicii aceștia au atâtea ascunzători la Shanghai, încât e aproape cu neputință să dai de cineva când vrea să se facă nevăzut. Mai e de așteptat ca să nu mai rămână mult la Shanghai. Dacă a făptuit crima din îndemnul lui Liu-San-Ciang, atunci acesta i-a dat o bună răsplată bănească, așa că are cu ce pleca. Iar în interiorul țării sunt tulburări mari. S-au organizat cete de bandiți care pradă lumea, cutreierând din loc în loc și se prea poate ca hamalul să se fi refugiat la una din aceste bande, unde e sigur că nu va putea fi prins.

— Dar împotriva lui Liu-San-Ciang se poala lansa un mandat, de arestare și va putea fi prins în primul port în care va acosta?

— N-ar avea niciun rost. Îl putem bănuiră, dar nu-l putem dovedi cu nimic. Altceva ar fi dacă am pune mâna pe hamal și l-am sili să mărturisească.

Pe lângă cercetările poliției, mai făcea altele și societatea de asigurare.

Nu încăpea nicio îndoială că focul fusese pus, dar nu era nicio dovadă că e vorba de un act de sabotaj.

Comisia instituită de societatea de asigurare n-o spuse pe față, dar dădu să se înțeleagă că focul ar putea să fi fost pus și de cineva care avea interes să se plătească suma pentru care fusese asigurat vaporul.

Căpitanul Barnabe se arătă foarte indignat când veni vorba despre această chestiune și întrebă răstit:

— Credeți cumva că eu am pus focul?

Domnii din comisie dădură din umeri și nu răspunseră.

— Asupra mea nu poate cădea nici cea mai mică bănuială, dar spre a vă dovedi că numai gândul dumneavoastră la așa ceva e curată nebunie, voi cere eu însumi deschiderea unei acțiuni împotriva mea.

După aceste cuvinte, părăsi ședința comisiei de cercetare a societății de asigurare.

Îndată după catastrofă, prima grijă pe care o avusese căpitanul Barnabe, fusese să facă un raport telegrafic armatorilor săi. După scurt timp primi răspunsul:

„Căpitan Barnabe. Concediază imediat echipajul de pe „Neptun”. Vino fără întârziere la Marsilia”.

Era un ordin foarte scurt, care îi dădu de gândit, deși se simțea cu desăvârșire nevinovat.

Dacă își atrăsese ura chinezului, aceasta îl privea numai pe dânsul personal și nici nu putuse bănuî că Liu-San-Ciang se va răzbuna dând foc vaporului.

După ordinul primit, plăti și dădu drumul oamenilor echipajului și se interesă de un vapor spre Marsilia.

Cu toată nenorocirea care îi lovise, Barnabe era mulțumit că venise la Shanghai, căci avusese fericirea s-o vadă pe Dolores, care pentru dânsul era mai presus de orice.

Afacerea cu incendiul vaporului „Neptun” se va limpezi și în cazul cel mai rău, societatea lui îl va concedia, iar el își va găsi repede alt post.

Mai multă grijă îi făcea întrebarea dacă Dolores își va regăsi copila, căci de aceasta depindea toată fericirea lui viitoare.

Mai avea o zi până la plecarea vaporului ce avea să-l ducă la Marsilia și pentru a nu pierde acest timp, se hotărî să facă și el cercetări pentru a da de urma hamalului bănuî.

Se sfătui cu casierul, care se învoi cu plăcere să-l însoțească și să-i dea tot ajutorul la cercetările ce avea de gând să le întreprindă.

Barnabe îi istorisi casierului:

— Când am făcut cunoștința lui Liu-San-Ciang, acesta a încercat să mă ducă într-o speluncă de opiu, căci el fiind contrabandist, avea legături cu astfel de spelunci. Dintr-una de acestea cred că și-a luat și ajutorul pentru înfăptuirea răzbunării sale.

— Asta e ușor de înțeles, domnule căpitan, dar care să fie spelunca? Sunt foarte multe la Shanghai.

— Mi-a vorbit de una în apropierea canalului Su-Ciau.

— Numai pe un singur mal al acestui canal sunt clădiri. S-ar putea să fie una dintre ele.

— N-ar fi bine să mergem până acolo?

— Te însoțesc cu toată plăcerea și putem pleca chiar acum.

— L-ai recunoaște pe hamal, dacă l-ai vedea?

— Cred că da. În orice caz, putem încerca.

Spre seară porniră spre cartierul chinezesc, dar când se apropiară, fură întâmpinați de un soldat din marina militară.

— Încotro, domnule căpitan?

— De când se cere unui european să spună unde se duce? Întrebă Barnabe.

— Nu vă cer să-mi dați socoteală, dar bănuiesc că vreți să vă duceți în cartierul chinezesc. Și aș vrea să vă previn.

— Pentru ce?

— Cred că acolo vor începe în curând tulburări.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Japonezii au de gând să bombardeze iar cartierul chinezesc. Acum vreo două ceasuri, a fost anunțată apropierea lor și în cartier domnește mare neliniște. Nu va dura mult și bombardamentul va începe și odată cu el fuga chinezilor.

Soldatul era bine informat, căci pe când vorbeau încă, bombardamentul și începu și în fața lor se desfășurau scene de groază.

Chinezii fugeau cuprinși de panică și căutau adăpost în cartierul european.

Femei și copii mai cu seamă, veneau în cete mari, ducând cu ei umilul lor avut și se înghesuiau la rețeaua de sârmă ghimpată din fața cartierului european, prin care n-aveau voie să treacă. Soldatul de

marină îi opri cu ajutorul câtorva camarazi veniți în grabă de la postul de pază.

Chinezii începură să se vaite și să plângă, iar printre țipetele lor răsunau bubuiturile grenadelor.

Căpitanul Barnabe se adresă casierului:

— Hai să plecăm de-aici, nu mai pot auzi văicărelile lor.

Se întoarseră în port și în gândul lui, căpitanul Barnabe recunoscuse că avusese dreptate comisarul când spusese că în împrejurările de față era aproape cu neputință să-l găsească pe hamal.

Spre norocul lor, marinarul îi opri la timp. Căci altfel excursia în cartierul chinezesc ar fi putut să ia un sfârșit rău pentru ei.

Din pricina tulburărilor, vaporul cu care trebuia să plece Barnabe, părăsi portul înainte de timpul hotărât.

Căpitanul Barnabe era foarte abătut, știind că la Marsilia îl așteaptă mari neplăceri, împotriva cărora va avea de luptat din răputeri.

153. O întâlnire în munți

Zilele treceau monotone și cu toată căldura tropicală, cei doi mineri munceau din greu, pentru a scoate din nisip praful de aur atât de prețios.

Și Felicia avea treabă destulă, deși minerii nu-i cereau să facă nimic. Voind însă să se arate recunoscătoare față de salvatorii ei, le cârpi hainele, spală rufele în pârau din apropierea colibei lor și gătea mâncarea, spre marea bucurie a celor doi bărbați, care de multe ori, din lipsă de timp sau din nepricepere la gătit, se mulțumeau să-și potolească foamea cu o bucată de pâine uscată.

Când venea seara, Billy se bucura în așteptarea ceasului plăcut pe care îl petreceau toți împreună, stând de vorbă și mâncând o mâncare gustoasă.

— Acum știu și eu că trăim bine aici, zicea el. În fiecare zi simt din nou o bucurie nespusă că destinul a fost atât de binevoitor cu noi și ne-a trimis pe buna noastră Felicia.

Și Crestatul era de aceeași părere, dar nu-și arăta mulțumirea atât prin cuvinte, cât prin expresia veselă a feței lui și prin felul său de a fi, care se schimbase cu desăvârșire.

Uneori însă, Billy se întrista și spunea Feliciei:

— Din nefericire va veni timpul când ne vei părăsi și atunci noi doi vom rămâne iar singuri în pustiul acesta. Mi-e groază numai când mă gândesc la plecarea dumitale, pe care, dacă aş avea putința, aş amâna-o cât mai mult.

— Pentru voi amândoi îmi pare și mie rău că va trebui să vă părăsesc, dar pe de altă parte abia aștept să mă reîntorc la Sidney, de unde voi încerca să mă pun în legătură cu mama, de care mi-e dor grozav.

Crestatul se amestecă în vorbă.

— Te pot înțelege foarte bine. Mai ai numai puțină răbdare, căci te voi duce la Sidney și acolo te voi ajuta și mai departe.

A doua zi era rândul Crestatului să plece la vânătoare.

Dis-de-dimineață puse șaua pe catârul său și plecă spre miazăzi unde era vânatul cel mai mult și mai ușor de găsit.

Pe la amiază auzi tropot de copite și zări câțiva bărbați îmbrăcați în haine civile.

Să fie oare mineri nou-veniți care aveau de gând să se stabilească prin partea locului?

Și ei îl zăriră pe Crestat, iar acela care călărea în frunte, ridică mâna și făcând semne, strigă:

— Ei, prietene!

Apoi dădu pinteni calului său și se apropie de Crestat.

— De unde veniți și încotro vă duceți? întrebă acesta.

— Venim de la Sidney și suntem în căutarea unei fete care s-a rătăcit prin munți.

— Așa... așa...

— Am întrebat pe la toți minerii și toți o cunosc, căci au văzut-o la Sandy Creek, dar nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea. Voi sunteți de pe aici, nu cumva ați dat de dânsa?

Fără să ia în seamă întrebarea, Crestatul puse la rândul său alta:

— Cine v-a dat însărcinarea să căutați fata?

— Mama ei care a venit anume la Sidney.

Călărețul era John Smith și îi povesti Crestatului tot ce aflase despre Dolores, apoi încheie:

— Am crezut că ne va fi mult mai ușor s-o găsim. E lucrul dracului să cutreieri munții ăștia.

— Cred și eu.

— Și după cum mi se pare, ne ostenim degeaba. Dacă fata n-a găsit adăpost la mineri, atunci fără îndoială că s-a rătăcit și a pierit de foame și de sete.

— Se prea poate.

— Dumneata, n-ai văzut-o și nici nu i-ai dat de urmă?

Crestatul șovăi câteva clipe, apoi clătind capul și răspunse:

— Nu, habar n-am de ea.

John Smith se scărpină la ceafă și mormăi:

— Ei drăcia dracului, unde s-o mai căutăm?

Crestatul răspunse:

— Dacă fata ar fi fost pe aici, am fi dat demult de dânsa, așa că nu face să-ți mai bați capul cu căutarea ei.

— Atunci nu ne rămâne nimic mai bun de făcut decât să ne întoarcem acasă. Dumnezeule, dar ce jale va fi când voi spune mamei ei că n-am găsit fata. Sărmana femeie va fi nenorocită! Tare aş fi vrut să-i duc o veste bună!

— Du-i un cuvânt de mângâiere când o vei vedea.

John Smith avu un răs amar.

— Ce cuvânt de mângâiere aş putea să-i spun, spre a o face să nu-și piardă nădejdea?

— Spune-i că uneori se întâmplă minuni.

— Fleacuri! Au trecut demult vremurile când se întâmplau minuni. Eu unul nu cred în ele.

— Uită-te la mine, zise Crestatul, sunt de două ori mai bătrân decât dumneata și deci cunosc viața mai bine. Ei bine, eu îți spun că se mai întâmplă minuni și în vremurile noastre.

John Smith rămase cam încurcat, căci minerul acesta bătrân făcuse o impresie adâncă asupra lui și cuvintele sale sunau atât de ciudat, ca și când ascundeau ceva ce nu voia să spună.

Dar la urma urmei ce să-și mai bată capul cu dânsul, din clipa ce nu văzuse nici el pe fată. Lui Smith îi era sete și se grăbea să se întoarcă la Sandy Creek pentru a și-o potoli, iar după ce se va odihni acolo, să se întoarcă înapoi la Sidney.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru lămuririle dumitale, îi zise el Crestatului. Dacă vei da cumva de urma fetei, înștiințează-ne. Știi unde.

— Bine, voi avea grijă și nu uita să spui acelei femei că nu trebuie

să piardă toată nădejdea. Când omul e în mare nenorocire, crede mai ușor, așa că va crede și ea în minuni.

— Voi încerca. Rămâi cu bine.

John Smith îi întinse mâna, apoi se îndreptă spre tovarășii săi care rămăseseră în urmă.

— Băieți, deocamdată trebuie să încetăm cu căutarea mai departe. Haideți să ne întoarcem la Sandy Creek să ne răcorim și să ne odihnim. Am făcut ce am putut și nu e vina noastră dacă n-am găsit fata.

Adâncit în gânduri, Crestatul se întoarse și el spre casă. Cu fruntea încruntată de încordare, își vorbea lui însuși:

— Cât de ciudate sunt uneori căile pe care soarta îl mână pe om. Cu câtă greutate ducem povara vieții... și care e ținta?... N-o cunoaștem... mergem prin întuneric... dibuim, ne poticnim... dar trebuie să mergem mereu înainte...

Ajunse acasă fără să-și fi dat seama și tresări când auzi vocea lui Billy:

— Ei, unde ți-e vânatul? N-ai găsit nimic?

Dar când se apropie de prietenul său, văzu că acesta era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu-i răspunse la întrebare. Ca să i le abată, adăugă:

— Nu face nimic, descălecă acum. Măine mă voi duce eu la vânat și poate voi avea mai mult noroc decât tine.

Crestatul descălecă și lăsând pe Billy să îngrijească de catâr, se îndreptă spre colibă.

Billy se uită după el și mormăi:

— Omul acesta devine din zi în zi mai ciudat. Nu mai știu ce e cu dânsul.

Și seara când șezură cu toții împreună, Crestatul rămase tăcut, dar deodată spuse pe neașteptate:

— Măine plecăm la Sidney.

— Cum, așa de repede? Întrebă Billy.

Felicia se înveseli, căci putea să aibă nădejdea de a o revedea în curând pe mama ei.

— Cum se face că ai luat atât de repede această hotărâre? mai întrebă o dată Billy, fără să-și ascundă nemulțumirea.

— Fiindcă a venit timpul, răspunse Crestatul scurt.

Billy fu nevoit să se mulțumească deocamdată cu acest răspuns, căci Crestatul nu mai vru să spună altceva.

Se culcară mai devreme ca de obicei, deoarece a doua zi Crestatul voia să plece dis-de-dimineată cu Felicia.

Tânăra fată nu putu să adoarmă. Era foarte emoționată în așteptarea celor ce aveau să vină.

Vor lua oare sfârșit chinurile pe care le îndurase?

154. O propunere binevenită

Clipa mult așteptată veni în sfârșit.

Harry Frelinghousen, travestit în negustor, luase și el o odaie la „Balena” și într-o dimineată Mary îi aduse o telegramă adresată lui Bob Wilkens.

Detectivul o deschise cu mare băgare de seamă și începu să citească. Îndată ce văzu un zâmbet de mulțumire pe fața lui, Mary îl întrebă, nerăbdătoare:

— Știri bune?

Harry Frelinghousen dădu din cap și zise:

— Pentru noi e bună știrea, căci nu mai am nevoie să falsific telegrama.

— De ce nu?

— Pentru că și așa cum este, își va face efectul.

— Nu-mi mai pune răbdarea la încercare și spune-mi odată ce scrie acolo, stăruie Mary.

— Ei bine, ascultă ce răspunde poliția din Sidney:

„Domnișoara de care întrebați a fost în mâinile traficantilor dar a scăpat. Cercetările poliției făcute până acum pentru regăsirea ei au rămas fără rezultat. Urma dispărutei duce în ținutul pietros al minelor și se presupune că a pierit în pustiu.

Colonelul Dalgety”.

— Vasăzică a murit, suspină Mary. Sărmanul băiat!

Detectivul surâse cu un aer de superioritate.

— Vestea aceasta îl va face pe Bob Wilkens să se supună voinței noastre mai repede decât ne-am fi putut aștepta.

— Crezi?

— Pun rămașag că da.

— Ești atât de sigur?

— Negreșit. Un bărbat la vârsta lui poate să iubească din tot sufletul, dar tot așa de ușor poate uita. Crede-mă, micuță Mary, căci am multă experiență în această privință. Nu vor trece nici două zile și Bob Wilkens va fi o unealtă supusă în mâinile noastre. Du-i îndată telegrama asta.

Frelinghousen o închise iar cu grijă și o întinse fetei. Dar ea se dădu un pas înapoi și își ascunse mâinile la spate.

— Eu nu i-o duc, căci nu vreau să văd durerea lui.

Detectivul o amenință în glumă cu degetul:

— Mi se pare că te-ai îndrăgostit de dânsul, Mary?

Fata plecă ochii.

— Poate... Nu știu nici eu. În orice caz nu vreau să-i duc vestea aceasta tristă.

— Trimite-l pe Tom. El nu se va prea sinchisi de întristarea lui Bob Wilkens.

Cu mâinile tremurânde Mary luă telegrama:

— Da, Tom poate s-o ducă. Dar dumneata ce-ai să faci?

— Voi telefona la fabrica Astley, îi voi comunica unde se află Bob Wilkens și voi face astfel ca planurile noastre să se poată înfăptui în sfârșit.

Mary nu mai puse nicio întrebare, ci părăsi camera și-l trimise pe Tom să ducă telegrama lui Bob.

În zilele din urmă Bob nu părăsise hanul, dar nu venise în restaurant, ci stătuse tot timpul în odaia lui, unde își petrecu vremea citind.

Ceasurile îi trecuseră foarte încet și nici pentru citit nu prea avusese răbdare, căci gândurile lui erau departe.

La fiecare zgomot pe care îl auzea la ușă, sărea la picioare, crezând mereu că venise știrea mult așteptată.

De astă dată nu se înșelase, însă. Avea telegrama în mână.

După ce i-o dăduse, Tom părăsise îndată camera, căci Mary îi spusese conținutul și nici el nu ținea să fie de față la izbucnirea durerii lui Bob.

Bob era mulțumit că e singur.

Mâna-i tremură când deschise telegrama.

Citi repede puținele rânduri și un geamăt dureros îi ieși din piept.

Felicia... Felicia lui scumpă... moartă!

Telegrama îi căzu din mână și brațele i se lăsară obosite de-a lungul trupului. Rămase ca împietrit, cu privirea ațintită în gol.

Minut după minut trecea și Bob nu se mișca din loc.

Nu putea să înțeleagă că o pierduse pe Felicia pentru totdeauna.

Deodată scoase un țipăt ca o fiară rănită de moarte, își ascunse fața în mâini și începu să plângă.

Felicia... micuța și scumpa mea Felicia!

Multă vreme nu fu în stare să gândească limpede, căci durerea îi arse parcă creierul. Venise la Londra pentru a căuta urma vărului tatălui său și dacă era cu putință și pe aceea a Feliciei.

Printr-o întâmplare reușise să dezvăluie taina care plutise în jurul tatălui său, dar știrea aceasta grozavă îi nimicise toate speranțele de fericire.

Acum totul se sfârșise pentru dânsul.

Sărmana Felicia pierise în pustiul Australiei!

Vedenii înfiorătoare se desfășurări înaintea ochilor lui.

Pe dânsul scumpa lui Felicia îl scăpase din mâinile bandiților, dar ea sărmana se pierduse din pricina acestei încercări.

Dumnezeule sfinte, cât trebuie să fi suferit nenorocita!

Și el nu putuse face nimic ca s-o salveze!

Fără Felicia viața nu mai avea niciun preț pentru dânsul! Moartea îl va uni cu iubita lui, se vor regăsi amândoi în lumea cealaltă!

Tot mai mult îl cuprinse dorința de moarte.

Deodată i se păru că vede înaintea ochilor chipul blând al mamei sale scumpe.

Nu, acesteia nu putea să-i pricinuiască o durere atât de mare!

Pentru ea trebuia să trăiască mai departe, căci el era singura ei mângâiere și fericire în viață.

Se simți cuprins de un dor grozav după mama lui. Ar fi vrut să îngenuncheze în fața ei, să-i spună toată durerea și jalea lui.

Dezmierdarea mâinilor ei i-ar fi alinat durerea.

Ea era singura ființă omenească care putea să-i înțeleagă jalea. Cu dânsa ar putea vorbi de Felicia, de dragostea lui cea mare.

Dar după cearta cu tatăl său, putea oare să se mai întoarcă acasă?

Fără nicio îndoială că tatăl său ar mai fi luat în bătaie de joc toată nenorocirea lui.

În durerea-i nemărginită își reaminti fericirea trecutului, când o cunoscuse și iubise pe Felicia.

Cu mâna tremurândă luă iar telegrama și o reciti cuvânt cu cuvânt și cu toate că această telegramă îi aducea la cunoștință moartea Feliciei, totuși o licărire de speranță se ivi în sufletul lui îndurerat.

Poate tot scăpase de moarte și trăia undeva ascunsă de frica ticăloșilor din ghearele cărora scăpase.

În telegramă nu se spunea că trupul ei fusese găsit.

Să creadă oare într-o minune?

Nu mai avea puterea, căci loviturile sorții fuseseră prea crude în timpul din urmă. O nenorocire o urmasse pe alta!

Vestea pe care o primise însă, era cea mai grozavă din toate. Chiar dacă va trăi mai departe de dragul mamei sale, viața nu-i va mai face nicio plăcere.

Se îngrozea gândindu-se la viitor.

Nu mai fu în stare să rămână în odaia lui, își luă șapca din cuier și vru să plece.

Pe gang se întâlni cu Tom, care îi predase o scrisoare, mormăind:

— Un om a adus asta pentru dumneata, apoi îi întoarse spatele și plecă.

Câteva clipe Bob îl urmări cu privirea apoi își aruncă ochii asupra scrisorii și clătină nedumerit capul.

De la fabrica Astley?

Ce mai voiau de la dânsul, după ce părăsise lucrul?

Se întoarse în odaie și citi scrisoarea.

„Domnului Woking.

Londra.

Printr-un coleg al dumatăle ți-am putut afla adresa actuală și te rugăm a te prezenta din nou la fabrica noastră, având de vorbit chestiuni de afaceri cu dumneata. Regretăm de a te fi jignit cu interogatoriul pe care am fost nevoiți să ți-l luăm în urma unui denunț anonim. Nevoind să pierdem un lucrător destoinic ca dumneata, te rugăm a ne vizita spre a vorbi despre o eventuală reluare a lucrului.”

Bob rămase nedumerit.

De ce îi trimisese fabrica o astfel de scrisoare?

E adevărat că se arătase mai priceput decât alți lucrători, dar la urma urmei la lucrul pe care îl făcuse putea fi înlocuit ușor cu altul.

Nu era oare un semn al destinului, că tocmai în clipa aceasta de grea cumpănă, primise această invitație?

Era nevoit să caute de lucru spre a-și putea câștiga existența până va primi știri și bani de la mama lui, ca să se poată întoarce acasă, căci de la Mary nu mai putea cere niciun ajutor.

Cu toată durerea pentru pierderea Feliciei, scrisoarea fabricii îl făcu să-și abată gândurile în altă parte.

La cele din urmă se hotărî să dea urmare chemării.

Șeful inginer care îl angajase cu câteva zile în urmă îl primi prietenos, îi strânse mâna și bătându-l pe umăr, îi zise zâmbind:

— Ei, fugarule, am pus iar mâna pe dumneata. De ce ai plecat fără să ne dai de știre? Interogatoriul pe care ți l-am luat, n-a avut de scop să te jignească. A fost numai o întâmplare supărătoare. În orice caz, fabrica e dispusă să te despăgubească și să-ți dea satisfacție. Zilele acestea am făcut o afacere foarte bună, însă firma care a cumpărat mașinile de la noi, cere să trimitem un monteur al nostru pentru așezarea lor. Spre a nu mai avea de suferit invidia camarazilor dumitale, am hotărât să te însărcinăm pe dumneata cu această lucrare.

Bob avu un zâmbet silit. El uitase aproape, de toată această afacere, de când primise trista veste despre Felicia.

De altminteri bănuiala împotriva lui fusese îndreptățită. Dacă n-ar fi descoperit la timp cu ce afaceri se îndeletnicea Adam Giles, ar fi devenit fără să știe unealta acestui spion industrial.

Pe când Bob se gândea la toate acestea, auzi glasul inginerului care continuă:

— N-ai vrea să te însărcinezi dumneata cu montarea mașinilor și să pleci în America?

Bob tresări și se uită buimăcit la inginer.

— Vreți să mă trimiteți în America?

— Da, căci firma Clewton care a cumpărat mașinile de la noi, este la New-York. Mașinile vor fi expediate peste câteva zile și dumneata ar trebui să pleci cu același vapor, pentru a începe fără întârziere

montarea.

— Și tocmai mie voiți să-mi dați această însărcinare, cu toate că nu lucrez de mult în fabrica dumneavoastră?

Inginerul rămase cam încurcat, căci el știa pentru ce anume alegerea căzuse asupra lui Bob. După o tăcere de câteva clipe, spuse:

— Din scrisoarea fabricii ai putut vedea că aceasta prețuiește felul în care ai lucrat. Afară de asta, ceilalți lucrători cărora le-am putea încredința montarea sunt căsătoriți și le vine greu să se despartă pentru mai multă vreme de familiile lor. Totodată firma vrea să-ți dovedească prin asta că are toată încrederea în dumneata. Ei, ce zici, primești?

Bob simți iar dorul puternic de mama lui, și fără a mai sta mult la gânduri, răspunse:

— Da, primesc.

Inginerul îi întinse din nou mâna.

— Nici nu m-am așteptat la alt răspuns din partea dumitale. Hai să mergem acum la direcție, unde ți se vor da toate instrucțiunile trebuincioase.

După câteva minute Bob se afla în fața acelor domni cu care Ethel Drof tratase cu câteva zile în urmă. Se stabiliră toate amănunțele și după două zile Bob Wilkens se afla în drum spre America.

Își închipuise cu totul altfel întoarcerea în patrie.

Felicia ar fi trebuit să fie cu dânsul!

Acum însă era singur, singur pentru toată viața!

Cu moartea scumpei lui iubite soarele fericirii apusese pentru sărmanul Bob Wilkens.

155. Umbrele trecutului

Timp de câteva minute domni o tăcere adâncă și apăsătoare în elegantul birou al lui Frank Wilkens.

Tânărul lucrător stătea cu brațele încrucișate pe piept și se uita cu o privire plină de ură înverșunată la bărbatul care se prăbușise în fotoliul său.

Frank Wilkens își acoperise ochii cu mâna, dar cu toate acestea icoanele trecutului le vedea într-o lumină orbitoare.

Trecuseră mai bine de treizeci de ani de când frumoasa Elisa

Lerouge făcuse să-i biată inima mai tare și îi înfierbântase sângele.

O vedea limpede în toată frumusețea ei și parcă mai auzea cuvintele pe care i le spunea el odinioară:

— De ar trebui să lupt împotriva lumii întregi spre a-mi cuceri fericirea de a te avea tine, nu m-aș da înapoi și aș ieși învingător.

Un geamăt înăbușit ieși din pieptul său, așa că Roger Hallier izbucni într-un râs batjocoritor și-l întrebă:

— A început să te mustre cugetul, mister Wilkens?

Frank Wilkens ridică încet capul.

— Nu mă simt vinovat cu nimic, răspunse el cu voce înăbușită.

— Asta o spune orice vinovat, când se vede în fața judecătorului său.

— Dumneata n-ai niciun drept să mă judeci, domnule Hallier.

Acesta își înălță trupul și izbucni:

— Am jurat mamei mele pe patul de moarte că mă voi răzbuna amarnic împotriva omului care i-a nimicit viața. Din ceasul acela n-am mai avut liniște, am îndurat toate mizeriile și greutățile, pentru a ajunge la New-York, să dau ochii cu dumneata și să te trag la răspundere pentru nelegiuirea pe care ai făcut-o.

Cu o mișcare înceată Frank Wilkens se ridică, străduindu-se să-și stăpânească tulburarea pe care i-o pricinuisese amintirea trecutului și numele iubitei lui din tinerețe, apoi zise:

— Eu n-am nicio răfuială cu dumneata, domnule Hallier.

— Însă eu cu dumneata, mister Wilkens.

— Am vreo vină față de mama dumitale?

— Da... da... și iar da, căci prin cuvinte ademenitoare și făgăduieli deșarte, pe care în nevinovăția ei le-a crezut, ai nenorocit-o, ai făcut-o să-și piardă încrederea în Dumnezeu și în oameni și ai silit-o să se căsătorească cu tatăl meu.

— Eu am făcut asta?... Eu?...

Roger Hallier dădu cu tărie din cap și continuă:

— Cu toate că au trecut mai bine de treizeci de ani, de când ai jurat credință și iubire veșnică sărmanei mele mame, cred că-ți vei mai aminti de cuvintele înșelătoare pe care i le-ai spus atunci. Sau vrei să tăgăduiești?

— Nu tăgăduiesc nimic, îl întrerupse Frank Wilkens răstit. Recunosc că am iubit-o pe mama dumitale, dar soarta a fost mai

puternică decât voința mea și n-am putut să mă țin de cuvânt. Doar se întâmplă de multe ori în viață ca doi oameni cari se iubesc, sunt nevoiți să se despartă.

— Dacă mama ar fi fost bogată, sunt sigur că i-ai fi păstrat credința, n-ai fi părăsit-o, urmă Roger Hallier. Dar era fată săracă și deci o jucărie pentru un om bogat ca dumneata.

Frank Wilkens făcu un gest de protest.

— De ce să mai vorbim despre aceste întâmplări de demult, de ce să chemăm umbrele trecutului, când nimic nu se mai poate schimba?

— Așa de ușor cum crezi dumneata, mister Wilkens, nu vei putea scăpa de trecutul acesta dureros. Eu sunt hotărât să-mi țin jurământul sfânt pe care l-am făcut mamei mele moarte, căci numai dumneata ești vinovat că sărmana a murit atât de timpuriu și eu am rămas orfan de mic, fiindcă prin durerea și chinurile pe care le-ai pricinuit, i-ai sfâșiat inima.

Frank Wilkens își duse mâna la gât, simțind parcă un laț în jurul lui.

Înainte de a putea spune ceva, Roger Hallier reluă:

— După ce ai plecat în America, mama ți-a trimis nenumărate scrisori, dar la niciuna n-ai găsit cu cale și răspunzi. Numai din pricina dumitale au avut loc dezbinările din familie, căci bunicul meu, un meseriaș cinstit, n-a putut să îndure rușinea ca fata lui să treacă drept o ființă ușuratică. Dumneata însă ai ademenit-o pe mama să plece în călătoria cu dumneata, i-ai făgăduit că în scurt timp vei veni s-o iei și pe dânsa în America și că te vei căsători cu ea. Dar cum i-ai răsplătit jertfa cea mare pe care ți-a adus-o părăsindu-și părinții?... Ai aruncat-o pe drumuri și i-ai dat a înțelege că o fată săracă ca dânsa nu poate fi mai mult decât amanta unui boier ca dumneata.

— Nu, asta nu-i adevărat! strigă Frank Wilkens. Am iubit-o din tot sufletul!

— Și te-ai căsătorit cu alta!

— Pentru că întorcându-mă în America, am văzut că întreprinderile tatălui meu trec printr-o criză grozavă și nu puteau fi salvate decât dacă se procura repede capitalul trebuincios pentru a le menține mai departe.

— Dacă ai fi fost om, mister Wilkens, ai fi găsit altă cale decât salvarea prin zestrea unei fete bogate.

Frank Wilkens avu un râs amar.

— Ce știi dumneata... un lucrător... care la sfârșitul săptămânii își încasează leafa ce i se cuvine și nu se întreabă de unde ia patronul banii pentru a face față greutăților cu care are de luptat o întreprindere mare?! Crede-mă că și viața mea a fost distrusă în clipa în care am fost nevoit să renunț la dragostea mea pentru Elisa Lerouge!

— Asta nu o s-o cred niciodată, chiar dacă ai face cel mai sfânt jurământ. Dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe mama mea, i-ai fi scris cel puțin o singură dată.

— N-am avut puterea s-o fac, se apără Frank Wilkens. Am început multe scrisori, dar când reciteam ce scrisesem, le găseam reci, nu puteam să-mi spun toată durerea care îmi ardea sufletul. Așa a trecut zi după zi, săptămână după săptămână, fără a mă putea hotărî să-i scriu toate prin câte trecusem de la întoarcerea mea acasă și s-o rog să mă dezlege de cuvântul pe care i-l dădusem. Afară de asta, am crezut că mă va uita mai repede, dacă va crede că am trădat-o.

— Te-ai înșelat amarnic, mister Wilkens. O femeie ca mama mea ar fi îndurat mai ușor pierderea fericirii, decât gândul că a fost înșelată și părăsită. Îți vei mai aminti că în urma rugămintilor dumitale, mama te-a însoțit până la Marsilia și la plecare i-ai făgăduit că vei veni s-o iei. Cu credința aceasta mama s-a întors acasă și a trebuit să sufere îngrozitor din cauza asprimii tatălui său, care n-a mai primit-o în casă. Toate prietenele ei o priveau cu dispreț. La început mama a zâmbit nepăsătoare, căci avusese încredere în făgăduințele dumitale, dar când a văzut că trece săptămână după săptămână, fără să primească vreo știre, îndoiala a început să încolțească în sufletul ei. În durerea care o chinuia n-a mai fost în stare să-și caute de serviciul pe care îl avea la un birou și într-o bună zi fu dată afară. În orașul ei n-a mai putut găsi alt post și a plecat. Ți-a scris nenumărate scrisori; dar dumneata ce-ai făcut?... În loc să-i răspunzi un cuvânt de mângâiere, de încurajare... i-ai trimis bani.

Frank Wilkens scoase un geamăt de durere..

— Nu voiam ca Elisa să îndure lipsuri și mizerie.

— Ba nu... ai vrut s-o plătești pe mama mea cu bani, așa cum e obiceiul în lumea din care faci parte, zbieră Roger Hallier plin de ură. Dar pentru așa ceva mama mea era prea bună. Ea n-a înțeles să i se

plătească iubirea cu bani. Ți-a trimis banii înapoi și din clipa aceea iubirea ei s-a prefăcut în ură... într-o ură înverșunată pe care mi-a picurat-o și mie în suflet de pe când eram încă în pânțele ei.

Frank Wilkens își duse pumnii încheștați la tâmpile.

— Ceea ce spui dumneata e curată nebunie. Elisa era tânără, frumoasă...

— Da, asta era și de aceea s-a găsit repede un alt bărbat care a vrut să-i câștige dragostea. Era un comerciant tânăr care locuia la aceeași gazdă cu mama și se numea Carol Hallier.

— Tatăl dumitale?... îl întrerupse Frank Wilkens. Am aflat de căsătoria ei când mi-a trimis banii înapoi și m-am informat despre dânsa. Am presupus atunci că s-a mângâiat destul de repede.

— Nu, nu s-a mângâiat niciodată, mister Wilkens. Dacă s-a căsătorit cu altul, a făcut-o numai spre a-și potoli durerea îngrozitoare pe care i-a pricinuit-o despărțirea de dumneata, pe care din nefericire te-a iubit și atunci încă. A făcut-o și pentru a-ți dovedi că trădarea dumitale n-a nimicit-o cu totul. Dacă ai fi știut însă ce a suferit sărmana mea mamă când s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubea, atunci ți-ai fi putut da seama cât de îngrozitoare a fost dezamăgirea pe care i-ai pricinuit-o. Și eu, copilul născut dintr-o căsătorie fără dragoste, am dus o viață lipsită de bucurii, din pricina neîncetătelor certuri dintre părinții mei. E adevărați că după nuntă, mama s-a împăcat cu părinții ei, dar cu acest prilej tatăl meu a aflat de dragostea mamei pentru un student și din ziua aceea a chinuit-o neîncetat, dându-i să înțeleagă că trebuia să-i fie recunoscătoare că a luat-o de soție, pe dânsa, o decăzută. Tatăl meu a fost întotdeauna ușuratic și cheltuia banii fără socoteală, așa că de multe ori înduram mari lipsuri în casă, cu atât mai mult cu cât în timpul din urmă luase și darul beției. De altminteri nici n-ar fi putut să fie altfel, căci mama nu-l iubea și în loc să încerce să-l vindece de acest viciu, se înstrăina tot mai mult de dânsul. În cuvinte nu-ți pot descrie ce am suferit văzând veșnicele certuri și neînțelegeri între părinții mei.. Și numai dumneata ești vinovat, mister Wilkens, că mama nu s-a bucurat de viață, că n-a avut dragoste pentru bărbatul și copilul ei și că viața mi-a fost un șir neîntrerupt de chinuri!

Frank Wilkens se rezemase cu amândouă coatele pe birou și se uita cu ochii holbați la Roger Hallier, care în mânia lui se făcuse palid ca

un mort.

În sfârșit zise într-un geamăt:

— Nu sunt vinovat. Încearcă să mă înțelegi, domnule Hallier...

Tânărul clătină capul.

— Nu există iertare pentru fapta dumitale pe care n-o mai poți îndrepta, mister Wilkens. Va trebui să plătești însutit și înmiit vina cu care ți-ai încărcat sufletul. Pentru a-ți aduce întreprinderea la înălțimea la care se află astăzi, ai vândut dragostea mamei mele și acum întreprinderea dumitale va cădea sub răzbunarea mea. Nu uita, mister Wilkens: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Numai după ce voi fi nimicim opera întregii dumitale vieți, voi găsi iar liniște și cu sufletul împăcat mă voi putea apropia iar de mormântul mamei mele pentru a-i spune: mi-am ținut jurământul!

Câteva clipe Frank Wilkens rămase ca împietrit și fiori de gheață îi străbăteau întreg trupul. Apoi clătină încet capul și murmură:

— Dacă mama dumitale m-a iubit într-adevăr așa cum mi-ai spus chiar dumneata acum, nu cred să fi vrut nimicirea întreprinderii mele.

Roger Hallier izbucni într-un râs sălbatic.

— Ți-am spus doar că iubirea fierbinte a mamei mele se schimbase într-o ură neîmpăcată. Cele din urmă cuvinte pe care le-a rostit înainte de a muri, au fost un blestem pentru dumneata.

Frank Wilkens tresări înspăimântat și repetă:

— Un blestem!...

Roger Hallier dădu din cap.

— Da. Află ce-a spus înainte de a închide ochii pentru vecie: „Nenorocirea să cadă asupra aceluia care m-a trădat și m-a înșelat. Voi găsi odihnă în mormânt numai când voi ști că am fost răzbunată”.

Glasul lui Roger Hallier deveni și mai pătimăș când continuă:

— Ți-am arătat, mister Wilkens, că o voi răzbuna pe mama mea. Voi ațâța întreaga muncitorime împotriva dumitale și nimeni nu va mai lucra pentru dumneata cu o leafă de nimic. În sufletul fiecăruia din ei voi sădi gândul distrugerii dumitale. Te voi aduce la sapă de lemn și numai când vei ajunge pe drumuri, dumneata și familia dumitale, și nu vei mai ști de unde să iei bucata de pâine cu care să-ți astâmperi foamea, când vei îndura aceleași chinuri și aceleași suferințe pe care le-a îndurat mama mea, atunci îmi voi considera misiunea ca îndeplinită.

Frank Wilkens putea citi în ochii tânărului lucrător că amenințarea lui era foarte serioasă, dar totuși nu voia să se dea bătut atât de ușor, să se lase doborât de umbrele trecutului.

Deși se părea că blestemul moartei adusese nenorociri după nenorociri asupra lui, se simțea încă destul de tare spre a duce mai departe lupta pentru menținerea întreprinderilor sale.

După o tăcere de câteva clipe, răspunse cu un râs ironic:

— Dacă nu-ți vei vâri mințile în cap, te voi da chiar azi afară și atunci vom vedea care din noi doi e mai tare.

Dar Roger Hallier răspunse cu același râs:

— N-ai decât să mă dai afara și voi vorbi mai departe în fața porților fabricii dumitale. Gura nu mi-o poți închide și ți-am dovedit că știu să atrag muncitorii de partea mea. Trebuie să-mi țin jurământul pe care l-am făcut mamei mele, așa că între noi doi nu poate avea loc o împăcare. Acum, știi, mister Wilkens, de ce de săptămâni de zile am ațâțat lucrătorii împotriva dumitale. Dacă mă vei da afară, atunci le voi mai spune și povestea mamei mele și sunt încredințat că toți tovarășii mei de muncă mă vor ajuta să-mi înfăptuiesc răzbunarea.

Fără a mai aștepta un răspuns, Roger Hallier ieși din birou. Îngrozit, Frank Wilkens se uită câteva clipe după dânsul, apoi se prăbuși în fotoliul său.

156. Vești rele

Pentru Dolores de Martigny zilele următoare trecură pline de teamă și îngrijorare, cu toate că familia Van Straten și îndeosebi Karin Ryström își dădură toată osteneala s-o mângâie și s-o liniștească. Își făcea aspre muștrări că se lăsase înduplecată de consul să nu ia parte la expediția în munți.

Oricât de grea și obositoare ar fi fost călătoria, zilele i-ar fi trecut mai ușor decât în aceasta așteptare grozavă.

Abia acum, după ce Karin Ryström îi istorisise tot ce sărmanele fete avuseseră de îndurat din partea ticăloșilor traficanți de carne vie, putea să-și dea seama de chinurile îngrozitoare prin care trecuse și Felicia ei scumpă!

Se gândea de pe acum cum va putea face pe copila ei să uite clipele

grozave prin care trecuse, cum o va înconjura cu dragostea ei de mamă.

Aici nu mai îndrăzne să iasă din casă, de teamă să nu piardă clipa când va veni vreo știre de la John Smith, care plecase în căutarea Feliciei.

Dar zi după zi trecea, fără să vină vreo veste, și fața sărmanei Dolores devenea din ce în ce mai palidă, nemaifiind în stare să mănânce ceva.

În sfârșit, după trei săptămâni de așteptare, încordată și chinuitoare, tortura sufletească a sărmanei contese luă sfârșit, căci John Smith se întoarse cu oamenii săi.

Când Dolores îl văzu oprindu-se în fața casei, ea alergă repede afară întru întâmpinarea lui. Și Karin Ryström o însoți și se adresă îndată lui Smith cu întrebarea:

— Ai găsit-o?... Ai aflat ceva despre dânsa

John Smith ocoli privirile cercetătoare ale celor două femei, ridică trist din umeri și răspunse:

— Toate străduințele noastre au fost zadarnice...

Dolores scoase un țipăt, se clătină și întinse brațele căutând un sprijin. Karin Ryström o cuprinse spre a n-o lăsa să cadă.

— Totul a fost zadarnic, suspină Dolores. Felicia, scumpa, micuța mea Felicia. Nu ne vom mai revedea niciodată!

Întristată, Karin o duse pe Dolores la o bancă din apropiere și îi spuse ca s-o mângâie:

— Nu pierde încă nădejdea, doamnă contesă.

Apoi îndreptându-se iar spre John Smith îl întreabă din nou:

— N-ai găsit nicio urmă? Ai fost și pe la hangiu?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință și am întrebat toată lumea de ea, răspunse tânărul american.

— N-ai aflat nimic despre cei doi mineri despre care ți-am povestit?

— Ba da. L-am întâlnit chiar pe Crestat, dar nici el nu știa nimic despre o franțuzoaică blondă.

Mai mult nu îndrăzni să spună, căci s-ar fi părut curată nebunie să pomenească de minunea de care îi vorbise acel om ciudat.

La știrea tristă adusă de John Smith, Karin Ryström se simți cuprinsă de o adâncă îngrijorare, se uită plină de teamă la Dolores și nu mai îndrăzni să spună niciun cuvânt.

Contesa era ca împietrită. Rămăsese cu ochii privind în gol și murmura neîncetat:

— Nu s-a găsit nicio urmă... totul a fost în zadar... în zadar.

Deodată o apucă pe Karin de braț și izbucni într-un plâns amar.

— Dumnezeu Sfinte, pentru ce trebuie să sufăr atâta?... Pentru ce?...

Karin nu fu în stare să răspundă ceva, însă ochii i se umplură de lacrimi.

Între timp, John Smith îl înștiințase pe consul și pe soția acestuia despre venirea sa și amândoi se apropiară de Dolores, privind-o cu milă. Dar nici aceștia nu fură în stare să-i spună un cuvânt de mângâiere, știind că pierderea pe care o suferise Dolores prin dispariția copilei ei îi pricinuisese o durere care nu se putea alina prin vorbe.

Trecură mai multe minute de tăcere apăsătoare. Apoi Dolores ridică capul și privind rătăcită în jurul ei, murmură:

— Ce să mai fac... ce mai pot face?...

Nimeni nu-i răspunse și iar urmă o tăcere chinuitoare, care mări și mai mult durerea contesei, așa că aceasta zise cu un glas plângător:

— Doar nu mă pot întoarce așa acasă!... Nesiguranța de soarta copilei mele mă va omorî... De ce nu m-am dus și eu în munți?!... Poate aș fi găsit-o pe nenorocita mea Felicia!

Consulul își luă inima în dinți și încercă s-o mângâie:

— Liniștește-te, doamnă contesă. Să mergem acum în casă. Domnișoara Rysström te va conduce în odaia dumată, încearcă să te odihnești puțin, iar mâine ne vom sfătui mai departe ce se mai poate face.

Dolores clătină încet capul.

— Să mă odihnesc?... Niciodată nu voi mai putea găsi odihnă!... De ce n-am murit mai bine!

Deodată i se păru că vede în fața ei chipul drag al căpitanului Barnabe, care o chemă și îi spuse că acum după nenorocirea pe care o avusese la Shanghai, are nevoie de dânsa.

Inima ei ajunse la o răspântie grozavă.

Mai putea avea ea parte de fericire după groaznicele lovituri pe care le îndurase?!

Nu, nu!... Totul se sfârșise pentru dânsa, dacă scumpa ei copilă nu

mai era în viață.

Căutând un sprijin, luă brațul suedezei și merse clătînându-se spre casă.

Să fie singură... să plângă... să plângă...

Când o văzură atât de abătută și îndurerată Van Straten și soția lui se neliniștiră și mai mult și trimiseră după doctor. Acesta veni și intră îndată în odaia contesei, pe care o găsi trântită pe pat, aproape fără simțire.

Când se întoarse în camera unde Van Straten și soția acestuia așteptau îngrijați, doctorul zise, dând din umeri:

— Dacă nu se va întâmpla o minune, atunci mi-e teamă că sărmana femeie să nu-și piardă mințile, căci starea ei sufletească e deznădăjduită.

Consulul și soția lui se uitară întristați unul la altul.

Ce minune s-ar mai putea întâmpla? Nici după ciudatele vorbe ale minerului despre care le vorbise și lor John Smith, nu le mai venea să creadă într-o minune.

157. În pustiu

Toți acei care, dintr-un motiv sau altul se înscriu în Legiunea Străinilor, își blestemă soarta după câteva zile și singurul lor gând e să fugă, să scape din iadul în care au intrat. Tot astfel îi merse și lui Cekov.

Trebuie să-și dea seama că nu există nicio putință de scăpare, căci semnase angajamentul și acum trebuia să servească cei cinci ani întregi pentru care se legase.

În ziua când i se păruse că e urmărit și că nu mai este altă scăpare pentru dânsul, cinci ani i se păruseră foarte puțin pe lângă soarta care l-ar fi așteptat dacă ar fi fost prins; acum erau însă ca o veșnicie.

În timpul acesta ticălosul de Mac O’Kerem cheltuia banii lui și gândul acesta îl făcea să înnebunească de furie.

Cel puțin de-ar fi putut să se răzbune pe irlandez!

Cât de mult trebuie să se fi bucurat ticălosul văzând că pungășia îi reușise și că va putea păstra prada pentru dânsul, fără să se teamă de urmări.

Cekov n-avu mult timp să se gândească la toate acestea, căci chiar a

doua zi fu trimis la regimentul al doilea de la Sidi-bel-Abbes, care porni după opt zile în pustiu împotriva berberilor, care se răzvrăteau neîncetat și contra cărora se duceau lupte dârze.

Sub arșița îngrozitoare a soarelui de miazăzi compania înainta prin nisipul fierbinte al pustului, în care picioarele intrau până la gleznă. Setea usca gâtlejurile și cu toate acestea marșul începea la răsăritul soarelui și abia spre asfințit îi era îngăduit trupei să facă un popas mai lung.

Cekov nu se apropiase de niciunul din camarazii săi, voind să rămână singur cu ura și mânia în suflet.

În sfârșit, compania ajunsese la țintă: un fort în mijlocul pustului, a cărui garnizoană urma să fie schimbată.

Marșul obositor luase sfârșit, totuși legionarii n-avură liniște. Erau nevoiți să stea de veghe și să facă nesfârșite patrulări.

În singurătatea pustului, Cekov se împrietenii oarecum cu unul din camarazi. Era un bărbat voinic, cu numele de Perrol. Nimeni nu știa dacă acesta era adevăratul său nume, căci acei care se angajau în Legiunea Străină își ascundeau de obicei numele, dintr-un motiv sau altul.

Într-o noapte stăteau amândoi de veghe, rezemați de un parapet.

Pe cât de înăbușitoare sunt zilele în pustiu, pe atât de reci nopțile, așa că cele două santinele se înveliră mai bine în mantalele lor.

După a tăcere mai lungă, Perrol îl întrebă pe Cekov:

— Ia spune-mi, camarade, după nume pari să fii străin și cu toate acestea vorbești perfect franțuzește! Unde ai învățat atât de bine limba noastră?

— Sunt din Lorena, minți Cekov, tot așa cum îl mințise și pe ofițer când se înscrisese în Legiune.

— Din Lorena! repetă Perrol cu îndoială. După accent aș crede mai curând că ești din vreo țară de la nord.

— Am trăit mulți ani la nord, apoi m-am stabilit la Marsilia.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am avut un bar.

Perrol rămase câteva clipe tăcut, apoi zise, dând încet din cap.

— Ei da, în Legiunea Străină se întâlnesc tot felul de oameni, din toate straturile societății.

— Pe tine ce te-a dus aici?

- Nevoia. Am fost o fire slabă și n-am știut să stăpânesc viața!
- Numai atât? N-ai și vreo vină?
- Nu una care să mă facă vinovat față de lege, ci una de ordin moral. Dar în loc de a încerca s-o îndrept, am fugit, am rătăcit fără țintă prin lume și în sfârșit am intrat în Legiunea Străină, care e portul de scăpare pentru toți naufragiații vieții.
- Servești demult în Legiune?
- E atât de mult de-atunci, încât am și uitat să mai număr anii.
- Și nu te-ai gândit, niciodată la fugă?
- Ba la început da. Am și făcut o încercare, dar am fost prins și pedepsit cu o strășnicie aproape sălbatică, așa că o a doua încercare n-am mai făcut. Așa, acum știi tot despre mine. Povestește-mi ce te-a făcut pe tine să intri în Legiune!
- Ticăloșia unuia pe care l-am crezut prieten. Printr-o înșelăciune m-a făcut să iau această hotărâre fără să stau mult la gânduri.
- Vasăzică n-ai nimic pe cuget?
- Cekov șovăi câteva clipe, apoi mărturisi:
- Ba da, o mică înșelăciune. După cum ți-am spus, am avut un bar la Marsilia. Era o afacere minunată și amândoi am câștigat frumoase parale.
- Care amândoi?
- Aveam o tovarășă, o femeie de toată frumusețea, căreia i se spunea contesa blondă din Marsilia. Toată lumea venea numai s-o vadă pe dânsa.
- Ciudat nume: contesa blondă din Marsilia!...
- Nu era defel atât de ciudat, căci era într-adevăr contesă. Legionarul Perrol deveni mai atent și se uită cu încordare la Cekov.
- Spui că era cu adevărat contesă?
- De ce te miră atât de mult faptul acesta? Nu se întâmplă că și pe contese soarta să le arunce din calea vieții lor?
- Perrol dădu gânditor din cap.
- Ei da. Soarta nu se oprește în fața numelor nobile. Ea poate trage în prăpastie chiar pe oamenii cei mai sus puși.
- De altminteri, chiar dacă tovarășa mea era proprietara unui bar, nu era o decăzută. Ea rămăsese până la urmă o femeie din lumea mare.
- Istorisește mai departe, îl îndemnă Perrol.

Cekov era mulțumit că găsisese, în sfârșit, pe cineva căruia să-și poată ușura sufletul, așa că-i istorisi totul, din clipa când făcuse cunoștință cu Dolores.

Camaradul său îl asculta cu atenția încordată și fața lui devenea din ce în ce mai gravă.

— A fost o mare prostie din partea mea, încheie Cekov. Din lăcomie mi se trage toată nenorocirea și acum trebuie să sufăr urmările, să servesc cinci ani în Legiune unde poate voi pieri de glonțul sau cuțitul vreunui sălbatic de berber.

Legionarul Perrol nici nu luă în seamă ultimele cuvinte ale lui Cekov și când acesta vru să mai adauge ceva, îl întrerupse:

— Nu mi-ai spus numele acelei contesa.

— De Martigny, răspunse Cekov.

Camaradul sau tresări, își încleșta pumnii și îi apăsă pe piept, așa că Cekov se sperie.

— Ce ai?

Perrol rămăsese cu privirea amintită asupra lui Cekov, dar cu o expresie care îl umplu de groază pe acesta. Înnebunise oare?

Apoi brațele i se destinsă și mâinile lui apucară arma.

— Vorbește, ce s-a întâmplat? insistă Cekov. Te-a tulburat atât de mult istorisirea mea?

Legionarul Perrol făcu un pas spre dânsul și zise cu glasul răgușit de emoție:

— Era contesa Dolores de Martigny și tu ai...

Se părea că vrea să-l apuce pe Cekov de gât, însă în clipa aceea se auziră pași și cineva strigă tare:

— Schimbul!

Buimăcit, Perrol se uită spre locul de unde venise vocea, lăsă mâna în jos și murmură numai:

— Altă dată...

Cekov nu înțelese bine cuvântul, dar era mulțumit că venise schimbul, căci începuse să-i fie teamă de camaradul său.

Nu încăpea nicio îndoială că voise să-l omoare. Poate fusese lovit de un atac de nebuniei furioasă, cum se întâmplă de multe ori în regiunile tropicale din pricina căldurii grozave.

Când plecă cu Perrol spre adăpostul legionarilor, spre a se odihni, acesta părea să se fi liniștit, așa că Cekov îndrăzni să-i pună

întrebarea:

— Spune-mi ce-ai avut? Ce te-a făcut să-ți ieși din fire?

— Nimic; lasă-mă în pace, răspunse Perrol scurt.

Cekov nu mai stăruia, dar se hotărî să se roage de comandant să nu-l mai trimită cu Perrol de santinelă în timpul nopții.

Chiar în dimineața zilei următoare se prezentă sergentului major și îi spuse rugămintea.

Acesta îl privi ironic.

— Așa vasăzică, nu mai vrei să stai de santinelă cu Perrol, fiindu-ți teamă că e pe cale să înnebunească? Bine, te voi scuti de asta. În schimb vei pleca cu dânsul spre fortul învecinat, pentru a face legătura cu fortul acesta. Pregătește-te deci de drum căci peste un ceas trebuie să plecați.

Cekov rămase îngrozit.

— Domnule sergent major, dar asta e mai rău decât a sta de santinelă cu dânsul. Vom fi singuri în pustiu și dacă îl apucă nebunia și mă atacă, nu voi avea pe nimerii care să-mi vină în ajutor.

Sergentul major râse.

— Tocmai asta vreau și eu.

— Mă va ucide.

— Mare pagubă!... De astfel de lași cum pari să fii tu, n-avem nevoie în Legiune. Du-te și-i spune lui Perrol să se pregătească de marș.

Cekov încercă să mai adauge:

— Domnule sergent major, dar știu că pentru a face legătura între forturi, se trimite de obicei un detașament mai mare.

Nu apucă însă să mai spună ceva, căci sergentul major se răsti la el cu înjurături și cuvinte de ocară și îi mai dădu pe deasupra și o lovitură zdravănă de picior.

— O să te învăț eu minte să te împotrivești ordinelor. Voi raporta căpitanului și te va ține legat câteva ceasuri la soare.

Cekov plecă repede, căci această amenințare îl umpluse de groază. Legatul la soare era una din cele mai grozave pedepse care se dădeau legionarilor. Pe jumătate goi, cu mâinile și picioarele legate, erau așezați pe nisipul fierbinte, în arșița cea mai grozavă, așa încât le plesnea pielea și tot trupul li se prefăcea într-o singură rană, peste care erau nevoiți apoi să-și îmbrace veșmintele.

Cekov îl căută pe Perrol, până când îl găsi în curte, la umbra unui zid.

La început vru să-i strige de departe ordinul, dar se răzgândi și se apropie de dânsul ca să-l observe mai bine.

Legionarul ținea în mână un obiect la care pe uita cu luare-aminte. Era o fotografie.

Cekov ajunsese în spatele lui și zări și el fotografia.

Rămase cu ochii ațintiți asupra ei.

Se putea oare?!... O asemănare așa de mare?!...

Da, așa trebuie să fi arătat Dolores de Martigny în tinerețea ei!

De unde avea camaradul lui această fotografie? Ce legături era între el și Dolores?

În creierul lui Cekov gândurile se învălmășiră.

Ieri noapte, tulburarea grozavă a legionarului, după ce îi ascultase istorisirea și acum îl găsea pe acesta adâncit în contemplarea acestei fotografii.

O cunoscuse oare și o iubise?

Cekov nu găsea alta explicație.

Se îndepărtă iar pe furiș, pentru ca Perrol să nu știe că văzuse și el fotografia, apoi îl strigă de la distanță.

Legionarul tresări, vârî repede fotografia în buzunar, se ridică și se apropie de Cekov.

— Ce este?

— Am primit ordin să facem amândoi marșul de legătură spre fortul învecinat.

Perrol privi câteva clipe gânditor în gol, apoi zâmbi și dădu din cap.

— Bine, sunt gata de plecare.

Vru să treacă pe lângă Cekov spre a se duce în clădire și a-și pregăti bagajul și proviziile, dar acesta i se puse în cale și-l întrebă:

— Aș vrea să aflu ceva de la tine.

— Întreabă.

— Ieri noapte, pe când stăteam de veghe, mi s-a părut că ai ceva împotriva mea. Ce ți-am făcut?

Perrol nu-i dădu niciun răspuns, ci îl privi numai cu dispreț și ură, apoi îl dădu la o parte și se depărtă.

De astă dată Cekov își dădu seama că are în Perrol un dușman și că

acesta avea de gând să se răzbune împotriva lui pentru ceva ce nu știa.

Să fie oare vorba de Dolores de Martigny? Voia s-o răzbune pentru ticăloșia pe care Cekov o înfăptuise împotriva ei?

Acest gând îl făcu pe Cekov să-și piardă cumpătul.

El intrase în Legiunea Străină tocmai pentru a scăpa de pedeapsă și aici se ridică un alt judecător în fața lui: camaradul care fără îndoială avea o legătură oarecare cu Dolores.

De aici nu mai era nicio scăpare pentru dânsul. Asta o știa bine.

Deodată auzi glasul răstit al sergentului major.

— Ei, tu de colo! Gătește-te mai repede. E timpul de plecare!

Cekov alergă să-și ia ranița și după câteva clipe se prezentă în fața sergentului major, împreună cu Perrol.

— Cunoști drumul, Perrol? întrebă sergentul major.

— Da.

— Atunci înainte, marș!

Cei doi legionari făcură stânga-mprejur, ieșiră prin poarta fortului și pășiră spre pustiul care se întindea înaintea lor.

158. Întoarcerea la Marsilia

Căpitanul Barnabe se întorcea la Marsilia, dar de astă dată întoarcerea nu mai era voioasă, el nu mai simțea bucuria de odinioară, când de pe puntea de comandă a vasului său revedea clădirile marelui port.

Un căpitan fără vapor, e ca un general fără armată.

Se mângâie însă cu nădejdea că în curând i se va încredința comanda unui alt vas.

Vaporul cu care sosise, intrase târziu seara în port, așa că Barnabe nu se mai putu duce la armatorii săi și plecă de-a dreptul spre casă.

Sora lui îl primi ca multă răceală, fără să-i spună un singur cuvânt prietenos și nici nu așteptă măcar în antreu până când își scoase pardesiul, ci intră îndată în camera ei unde Barnabe o urmă după câteva clipe.

Dragoste mare nu avusese ea niciodată pentru fratele ei, dar de astă dată felul în care îl primise dovedea aproape dușmănie.

În sufletul lui Barnabe începu să clocotească mânia.

Când pași în odaie, o văzu șezând într-un fotoliu, cu privirea ațintită asupra unui lucru de mână.

Barnabe se așază pe un scaun și începu vorba:

— Cred că întoarcerea mea grabnică te-a surprins?

— Ba nu, căci mi-am închipuit că vei veni zilele acestea înapoi la Marsilia.

— Cum ai putut să-ți închipui asta? Doar nici nu știi ce mi s-a întâmplat?

Ea izbucni într-un râs silit.

— Așa crezi tu, dar te înșeli. Toată Marsilia a aflat de cele întâmplate la Shanghai și toți sunt nedumeriți în privința ta, neștiind ce să creadă despre tine.

Barnabe se încruntă.

— Nu te înțeleg. Cum nu știu ce să creadă despre mine?

— Din pricina purtării tale în afacerea cu muierea cea blondă.

De astă dată Barnabe își pierdu stăpânirea de sine și se răsti la dânsa:

— Știu de cine vrei să spui, dar îți interzic să vorbești pe tonul acesta despre contesa de Martigny.

Chipul surorii sale luă o expresie batjocoritoare.

— Și față de mine vrei și joci pe apărătorul ei?

— Nu vreau să-l joc, ci sunt și voi rămâne întotdeauna apărătorul ei!

— Ai înnebunit pesemne după dânsa și nu m-ar mira prea mult nici dacă ai lua-o de nevastă.

— Am să și fac asta.

De astă dată sora lui își ridică privirea.

— Cred că e numai o glumă.

— Nu sunt defel dispus să fac astfel de glume. Fiecare cuvânt al meu e serios.

Ecaterina Barnabe aruncă lucrul din mână, sări în picioare și se apropie de fratele ei:

— Mihail, ai înnebunit cu desăvârșire?

El o privi drept în ochi și răspunse răspicat:

— Eu nu, dar mi se pare că ție nu-ți mai lipsește mult.

— Îți mai și bați joc de mine?

— Altceva ce-ți mai fac?

Ea își duse mâna la frunte și se plimbă agitată prin cameră.

— Mai întrebi? Pe contesa aceea – îi spun așa pentru ca să-ți fiu pe plac – vrei s-o iei de soție, să mă faci cumnata ei? Niciun om cumsecade nu ne-ar mai intra în casă.

— N-au decât să nu intre. N-am nevoie de nimeni.

— Dar eu nu vreau să fiu privită cu dispreț de toată lumea, fiindcă fratele mea s-a căsătorit cu o femeie care...

Căpitanul Barnabe ridică mâna.

— Te rog să nu mai spui niciun cuvânt jignitor la adresa contesei de Martigny. Se vede că în lipsa mea s-a vorbit multe despre mine și tu n-ai avut ceva mai bun de făcut decât să ascuți toate palavrele.

— Căpitanul Varnier, care a fost la Shanghai chiar în timpul când s-a petrecut toată afacerea aceea, cu contesa, și cu chinezul, mi-a povestit toată aventura.

— Și calomniile acestui bătrân limbut ți-au fost de ajuns pentru a te face și pe tine să nu-ți ții gura și să vorbești de rău pe propriul tău frate?

— Am încercat să te scuz.

— Nu era nevoie de nicio scuză, căci n-am făcut nimic rău. Dar să nu mai vorbim de toate acestea, căci și așa voi avea destule necazuri de astă dată aici, în Marsilia.

Vru să întrerupă conversația cu aceste cuvinte, dar sora lui se apropie iar de dânsul și-l întreabă:

— Așadar ești într-adevăr hotărât să le căsătorești cu fosta proprietară a barului „Valencia”?

— Ți-am mai spus-o o dată. Nu-ți ajunge?

În ochii ei se ivi o sclipire de ură.

— În aceeași zi voi părăsi casa ta.

— Ești liberă. Eu nu te opresc.

— Vasăzică atât de puțin ții la sora ta?

— Mică ar fi iubirea mea pentru contesa de Martigny, dacă n-aș fi în stare să mă despart ușor de tine pentru dânsa.

Ea era gata să izbucnească din nou, dar se stăpâni și zise pe un ton ironic:

— De altminteri am greșit când am spus că voi părăsi casa ta, căci am moștenit-o amândoi de la părinții noștri, așa că e și a mea.

— Știu asta și chestiunea moștenirii a fost reglată demult, așa că nu

mai e nevoie să vorbim de ea.

— Am ținut numai să-ți atrag atenția că va trebui să-ți cauți altă locuință cu contesa ta.

— Asta nu-mi va fi greu, cu atât mai mult cu cât contesa de Martigny are una foarte frumoasă și elegantă.

— Se vede că te-ai gândit la toate.

— Negreșit că da. Dar ia spune-mi, mai ai de gând să-mi bați mult capul?

— Încă n-am spus tot ce am de spus.

— Atunci n-ai decât să vorbești singură, căci nu mai am chef să te ascult mai departe. Noapte bună!

Barnabe se ridică și ieși trântind ușa în urma lui.

În dimineța următoare, după ce-și luă singur dejunul, se duse la societatea de vapoare unde trebuia să aștepte mult până când fu primit de directorul general. Barnabe socoti aceasta ca o jignire.

Când intră în sfârșit în biroul directorului general, acesta se ridică de pe scaun și îl salută cu o înclinare ușoară a capului, fără să-i întindă mâna cum făcea altă dată. Se părea că și directorul general era influențat în rău împotriva lui.

— Ia loc, te rog, domnule căpitan, îi zise scurt.

Altă dată îi vorbea cu „dragul meu căpitan”.

— Mulțumesc, domnule director general, prefer să rămân în picioare, răspunse Barnabe, înclinându-se ușor. Totodată mă prezint ca reîntors din călătorie și la dispoziția dumneavoastră, spre a vă da raportul.

— Avem raportul dumitale scris precum și pe acela al comisiei din Shanghai, așa că renunțăm la un raport verbal, cu atât mai mult cu cât am și luat hotărârile necesare.

— Ce hotărâri?

— De a rezilia contractul pe care îl ai cu societatea noastră.

— M-am așteptat la asta.

— Pesemne fiindcă te simți vinovat?

— Nu, căci n-am nici cel mai mic motiv să mă simt vinovat. Am însă impresia că din partea dumneavoastră există o bănuială și de aceea cer ca afacerea incendierii vasului „Neptun” în portul Shanghai să fie supusă tribunalului maritim de aici.

— Am și făcut demersurile trebuincioase în privința asta.

— Ați putut face acest pas numai învinuindu-mă pe mine.
— Așa și este.
— Și ce acuzare mi-ați adus?
— Spre marea noastră părere de rău pe aceea de extremă neglijență în serviciu.

— Cercetările tribunalului vor face să cadă această învinuire.
— Îmi va părea bine pentru dumneata, dacă va fi așa. În ce privește concedierea dumată, trebuie să mai menționez că e imediată, fără termen.

Căpitanul Barnabe, care până atunci se stăpânise, izbucni la auzul acestor cuvinte:

— Numai o greșeală în timpul serviciului, o neglijență vădită vă poate da dreptul să luați o astfel de măsură. Eu însă nu mi-am încălcat cu nimic datoria.

— Să așteptăm ce va spune tribunalul maritim în chestiunea asta.

— În orice caz nu primesc concedierea sub această formă.

— Dacă vrei, poți să dai societatea în judecată.

— Am să și fac aceasta spre a-mi apăra drepturile mele. Ani de zile am muncit în chip cinstit și conștiincios pentru societate și acum, drept mulțumire mă dă afară ca pe un netrebnic, fără să-mi lase măcar puțința să mă apăr, să mă dezvinovățesc.

— Cred că nu te-ai așteptat ca societatea să facă din toată această afacere o chestiune de ordin sentimental?

— Sentimente par să n-aibă nici directorii, nici membrii consiliului de administrație.

Directorul general avu un zâmbet cinic.

— Cred că nu e locul să discutăm această chestiune, domnule căpitan, zise el rece. Consider convorbirea noastră ca terminată. Bună ziua.

Cu o înclinare ușoară Barnabe se retrase și abia în gang își aduse aminte că nu dăduse directorului actele vaporului, așa că i le trimise înăuntru cu un servitor.

Acum toate legăturile lui cu societatea de navigație erau rupte.

Cu capul plecat și adâncit în gânduri, căpitanul Barnabe se îndreptă spre port unde de-a lungul cheiului erau ancorate o mulțime de vapoare, pe ai căror căpitani îi cunoștea în mare parte.

La ora aceea din zi, mulți din ei se aflau într-o bodegă din

apropiere. Se duse acolo, în nădejdea că va afla poate de la unul sau altul la ce altă societate ar putea găsi un post, căci neavând avere, trebuia să se îngrijească din timp.

Când intră în bodegă, îi zări pe toți la o masă, la care se aflau și doi căpitani englezi pe care, de asemenea, îi cunoștea din vedere. Toate scaunele erau ocupate, dar cu puțină bunăvoință, i s-ar fi putut face și lui un loc.

Barnabe se apropie de masa lor și îi salută prietenos:

— Bonă dimineăta, camarazii

Ei ridicară capetele, îl priviră și răspunseră un „bună dimineăta” rece, dar niciunul nu-i întinse mâna.

Vasăzică, atât de departe ajunseseră lucrurile!...

Se aflate că societatea lui îl concediasse și niciunul din pretinșii săi prieteni nu mai voia să știe de el.

Barnabe le întoarse spatele și își căută loc la altă masă, unde comandă vin. Voia să bea, să-și înece necazul și amărăciunea.

De o primire atât de urâtă nu avusese încă niciodată parte de câte ori se întorsese din călătorie.

Întâi sora lui, apoi directorul general și acum chiar camarazii!

Și pentru ce toate acestea? Doar nu înfăptuise nicio crimă și nu era vina lui, dacă un chinez răzbunător dăduse foc vaporului comandat de dânsul!

Goli un pahar după altul și încetul cu încetul buna dispoziție începu să-i revină.

Se gândi la situația lui.

Fără îndoială că la Marsilia nu va găsi un alt post, căci nicio societate nu încredința comanda unui vapor unui căpitan căzut în dizgrație.

Dar mai erau și alte porturi mari și Dolores va merge cu dânsul oriunde. De asta era încredințat. Poate îi va fi chiar și ei plăcut să părăsească Marsilia, de unde avea atâtea amintiri triste.

Nu se mai uitase la masa unde ședeau ceilalți căpitani, așa că nu văzuse cum plecaseră toți afară de unul singur.

Acesta, căpitanul Bernier, un prieten bun al lui Barnabe, se ridică și veni spre masa lui.

Barnabe îl observă abia când fu lângă dânsul și uitându-se surprins la el, îl întrebă:

- Dorești ceva de la mine, domnule căpitan!
- Ia lasă la o parte pe domnul căpitan, zise Bernier și fără să mai aștepte invitația lui Barnabe, se așeză la masa lui.
- Nu e primejdios pentru tine să stai la aceeași masă cu mine? îl întreabă Barnabe cu ironie. Dacă te-ar vedea cineva?...
- Bernier făcu o mișcare de nepăsare.
- Lasă fleacurile. Vreau să vorbesc serios cu tine... Ai făcut o mare prostie.
- Daa?...
- Da. Întâi pentru că ai lăsat pe un blestemat de chinez să-ți dea foc vaporului, și al doilea, afacerea cu Dolores.
- Ei bine, îți voi răspunde. Faptul că vasul „Neptun” a fost incendiat n-a fost o prostie a mea, ci un act de răzbunare din partea unui chinez ticălos. În ce privește a doua chestiune, presupun că s-a vorbit mult pe socoteala contesei și a mea.
- Sora ta și căpitanul Varnier au avut grijă să clevească.
- Dacă aș fi fost aici, le-aș fi închis gura. De altminteri puțin îmi pasă de ce se vorbește despre mine și ce e între mine și contesă nu privește pe nimeni.
- Dar te-ai vârât în încurcătură. Se vorbește că...
- Taci, nu vreau să mai aud nimic.
- Ți-am fost întotdeauna prieten și ți-am vrut binele. De aceea nu te supăra dacă îți voi spune acum că cu o astfel de femeie poți sta la un pahar de șampanie, poți petrece o noapte, dar nu să...
- Vinele de pe fruntea lui Barnabe se umflaseră. Cu o mișcare bruscă se ridică în picioare și zise răstit:
- Taci! Nu mai vreau să aud nimic!
- Mihail!...
- Cu ochii scăpărând de mânie și cu pumnii încleștați Barnabe mai zise o dată cu voce înăbușită:
- Taci și pleacă de lângă mine!
- Nu vrei să asculți de sfatul unui vechi prieten?
- Din clipa aceasta nu mai ești prietenul meu și nici nu mai vreau să te cunosc. Încă o dată îți spun: pleacă, dacă nu vrei să se întâmple o nenorocire!
- Bernier dădu din umeri.
- Ți-am vrut binele. Am vrut să-ți deschid ochii, ca să nu te arunci

orbește în prăpastie.

Apoi se ridică și părăsi localul fără să-l mai învrednicească pe Barnabe cu o singură privire.

Acesta se lăsă iar pe scaun și rămase cu privirea pironită în gol.

Vasăzică așa îi judeca lumea!

Crezuse că luând-o pe Dolores de soție, va șterge trecutul ei. Pe care de altminteri nimeni nu-l cunoștea bine, dar acum își dădea seama că pentru toată lumea, chiar fiind soția lui, ea va rămâne tot contesa blondă din Marsilia.

Cât de mici la suflet erau toți acești oameni!

Dacă își va aduce hotărârea la îndeplinire, atunci va avea de luptat împotriva întregii societăți omenești.

Dacă însă ar renunța la dânsa, atunci totul ar fi bine!

Să renunțe la dragostea lui?

Nu, niciodată!

Lumea n-avea decât să clevească mai departe, n-avea decât să-l disprețuiască! Prea puțin se sinchisea de ea.

Și sora lui?

Pentru el nu era decât întruchiparea răutății omenești.

I se păru că vede în fața lui chipul blând și dulce al femeii iubite. Ea era viața, era dragostea lui. Îi era dor de dezmierdările ei, de fericirea de a o avea lângă dânsul. N-avea decât să se prăbușească totul în jurul lui, de Dolores nu se va despărți niciodată.

Când se întoarse acasă, se întâlni la intrare cu sora lui, care trecu pe lângă el, fără să-i răspundă măcar la salut.

Barnabe se uită lung după dânsa și zâmbi amar.

159. Planuri de izbândă

Dispoziția rea și nervozitatea domnișoarei Drof, de care aveau de suferit îndeosebi acei din jurul ei, se schimbară deodată în veselie, când direcțiunea fabricii Astley et Co., îi aduse la cunoștință că Bob Wilkens primise însărcinarea de a pleca la New-York.

— Ei, acum spune: sunt sau nu un maestru detectiv? o întrebă Harry Frelinghausen cu un ton ironic.

Ethel Drof făcu o mișcare de spaimă.

— Nu te bucura prea curând, zise ea. Bob Wilkens încă n-a plecat și

ne putem aștepta să se răzgândească în ultimul moment.

Ea făcu toate pregătirile necesare și însoțită de indianul Mahadeo Prasad Kashi se îmbarcă pe vapor cu mult înainte de timpul hotărât pentru plecare.

Povestirea detectivului despre cele din urmă aventuri ale lui Bob Wilkens deșteptară interesul indianului pentru tânărul american și cu Ethel Drof nu vorbea decât despre încercarea pe care o va face cu el.

— Nu vor trece nici patru săptămâni și voi șterge din sufletul lui icoana iubitei sale moarte și atunci calea va fi liberă pentru dumneata, fiica mea, zicea indianul.

În ochii tinerei americane se ivi o lucire de bucurie.

— Am toată nădejdea că va fi așa cum spui, Mahadeo, răspunse Ethel, pe când privirea îi era îndreptată spre puntea de îmbarcare.

Pe acolo trebuia să vină în curând și Bob Wilkens. Îndată ce-l va vedea, îl va arăta indianului, pentru ca acesta să se poată apropia de el chiar din prima zi și astfel Bob să fie în tot timpul călătoriei sub influența hipnotică a lui Mahadeo Prasad Kashi.

Acesta continuă să vorbească și Ethel Drof îl asculta cu cea mai mare luare-aminte.

— Faptul șederii mai lungi la Londra mi se pare că a fost spre norocul dumitale, copila mea. Prin știrea morții iubitei lui, Bob Wilkens va avea sufletul adânc îndurerat și se va supune mai ușor înrâuririi mele. Oamenii triști și aceia care poartă în suflet o dragoste nenorocită sunt cei mai ușor de influențat, căci ei găsesc întotdeauna o mângâiere în vorbele mele. Lasă-l deci în seama mea și sper că peste câteva zile îl voi aduce pe calea fericirii lui și a dumitale.

Inima domnișoarei Drof începu să bată cu putere și plină de admirație se uita la indian de a cărui putere supranaturală era pe deplin încredințată.

Femeia atât de rece și calculată până atunci, începu să viseze ca de atâtea ori în ultimul timp.

În urma sfatului detectivului, înainte de plecare își cumpărase câteva rochii frumoase care se potriveau mai bine pentru o femeie elegantă și bogată, decât veștmintele aproape bărbătești pe care le purtase până atunci, așa că acum avea o înfățișare plăcută.

Ea însăși rămăsese surprinsă când își văzuse chipul în oglindă și nădăjduia în sufletul ei că astfel îmbrăcată îi va plăcea și lui Bob

Wilkens.

Doamne, de-ar veni mai repede!

Fiece clipă de așteptare era un chin pentru dânsa.

Dacă îl va ști odată pe vapor, atunci va fi mai liniștită.

Deocamdată, cu toată speranța pe care i-o dăduse indianul, nu îndrăznea încă să făurească planuri de viitor.

Deodată îl apucă pe Mahadeo Prasad Kashi de braț și îi zise cu înfrigurare:

— Vezi colo pe tânărul acela înalt și chipeș, îmbrăcat într-un pardesiu cenușiu?...

Indianul privi în direcția arătată și întrebă:

— Acela în urma căruia merge detectivul?

— Da, el e, Bob Wilkens.

Ea se dădu puțin înapoi, ca și când i-ar fi fost teamă să nu fie zărită.

— Frumos bărbat, făcu indianul. Dar pare foarte trist.

Ethel Drof, cu mâinile apăsate pe piept, se uita după Bob Wilkens, care, după ce i se făcu controlul pașaportului, se îndreptă spre cabina lui, apoi respiră ușurată, ca și când i s-ar fi luat o povară foarte grea de pe suflet.

Așadar Bob Wilkens venise și ea va avea fericirea să facă călătoria în America pe același vapor cu dânsul, iar acolo nu mai încăpea nicio îndoială pentru ea, că soarta va hotărî în favoarea ei.

Pe când Ethel Drof era astfel adâncită în gânduri, Harry Frelinghousen se apropie cu fața triumfătoare și zise vesel:

— A venit!... A intrat în capcană!

— În sfârșit! răspunse Ethel Drof. Mult a trebuit să aștept clipa aceasta!

— E mai bine mai târziu decât niciodată.

Americana se uită încordată la detectiv și-l întrebă.

— În ce dispoziție e?

Acesta dădu din umori.

— Chelnerița de la „Balena” spune că suferă foarte mult.

— Cu toate acestea nu trebuie să te neliniștești, copila mea, se amestecă indianul în vorbă, știu din experiență că morții se uită mai repede decât cei vii. Acum după ce a pierdut orice speranță s-o mai revadă pe franțuzoaica aceea blondă, va veni timpul când se va uita și la alte femei.

Ethel Drof protestă speriată:

— Dar nu vreau să se uite la alte femei...

— Numai la dumneata, o liniști indianul cu un zâmbet plin de înțeles.

— Da, vreau să fie al meu, numai al meu, Mahadeo, zise Ethel luându-l de braț și uitându-se la el cu o privire rugătoare. Am toată nădejdea în dumneata. Trebuie să-l convingi neapărat pe Bob Wilkens că va fi fericit numai dacă se va căsători cu mine.

Indianul se înclină și răspunse:

— Cea mai frumoasă misiune a mea va fi să-ți îndeplinesc această dorință, copila mea.

Și Harry Frelinghousen încuviință:

— Voi face și eu tot ce-mi va sta în putință să-ți ajungi scopul cât mai repede.

Ethel Drof zâmbi mulțumită.

Cu ajutorul acestor doi oameni, negreșit că va reuși să-l cucerească pe Bob Wilkens pentru dânsa.

Și ea însăși se hotărî să-și dea toată osteneala să-i placă lui Bob Wilkens, căci din întâmplările din ultimul timp se convinsese că el nu făcea parte dintre acei vânători de zestre care roiau în jurul ei și cu atât mai mult îl dorea. Mișcarea pe vapor devenind din ce în ce mai mare, Ethel Drof și tovarășii ei nu mai putură vorbi despre planurile lor, pentru a nu fi auziți de vreun nepoftit, căci pe calea aceasta lucrurile ar fi putut ajunge și la urechea lui Bob Wilkens.

Ethel Drof îl cunoștea prea bine și știa că dacă ar simți ceva, s-ar feri de indian și acesta n-ar mai putea face nimic.

— Să mergem mai bine în cabina mea, zise dânsa. Acolo putem vorbi mai departe.

Cei doi o urmară, mulțumiți să scape de învălmășeala care avea loc înainte de plecarea vaporului.

Ethel Drof comandă unui chelner o gustare îmbelșugată și câteva sticle de vin și după câteva minute ședeau cu toții la o masă în cabina de lux a tinerei americane, unde își continuară convorbirea.

— Ești de părere ca în timpul călătoriei să nu mă arăt lui Bob Wilkens? îl întrebă ea pe indian.

Acesta dădu din cap și răspunse:

— Ar fi în interesul dumitale să nu te vadă deocamdată.

— De aceeași părere sunt și eu, interveni detectivul. Tocmai acum trebuie să ne ferim de orice ar putea deștepta bănuiala lui. Dacă te-ar vedea pe același vapor, s-ar putea prea ușor să-i treacă prin gând că dumneata ai fost aceea care ai pus la cale toată afacerea cu fabrica Astley.

Ethel Drof se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Aveți dreptate. Voi face astfel încât să nu mă vadă.

Îi veni greu să ia această hotărâre, căci mai mult ca niciodată își dădu seama că-l iubește pe Bob cu patimă.

Trebuia să aibă însă răbdare, până când se va ivi prilejul cel mai nimerit să dea ochi cu dânsul.

Soarta îi era doar binevoitoare, căci singura femeie care ar fi putut să i se pună în cale, murise.

După o tăcere de câteva clipe, indianul începu iar vorba:

— Mă voi apropia cât mai curând de mister Wilkens și nu voi pierde nicio clipă pentru a-l aduce cât mai repede sub înrâurirea mea.

— Cred că nu-ți va fi greu, căci cunoști toate întâmplările din viața lui, zise detectivul.

Mahadeo Prasad Kashi făcu o mișcare de supărare și încruntă fruntea.

— Pentru a-mi ajunge scopul n-am nevoie de sfaturile dumitale, mister Frelinghousen. Prin propria mea putere pot vedea în sufletele tuturor oamenilor.

— Iartă-mă, făcu detectivul. Prin vorbele mele n-am vrut să spun că mă îndoiesc de puterea dumitale.

— Nu, nu! Mister Frelinghousen n-a vrut să te jignească, se amestecă și Ethel Drof în vorbă, spre a-l liniști pe indian. Dimpotrivă, ca și mine, e foarte mulțumit că vrei să ne dai ajutor, așa că amândoi vom face tot ce ne vei porunci. De altminteri știu că mi pot bizui pe dumneata ca pe nimeni altul.

Aceste cuvinte îl îmbunără pe Mahadeo Prasad Kashi, așa că un zâmbet de mulțumire se ivi pe fala lui și îndreptându-și privirea pătrunzătoare asupra tinerei americane îi zise:

— Ai încredere în mine și în putere mea și ți se va împlini dorința.

Această asigurare o făcu pe Ethel Drof și mai sigură de izbândă.

Se și vedea pășind la altar alături de Bob Wilkens, se vedea în casa lor, vedea întreprinderile Wilkens și Drof unite, se vedea pe ea însăși

reputând triumfuri în marea societate americană.

Sub înrâurirea privirii hipnotice a indianului, ea zâmbi și murmură:

— Cred în dumneata, maestre.

De afară se auzi vuietul sirenei vaporului, care anunța plecarea și Ethel Drof, cuprinsă de o bucurie fără margini, ridică paharul plin și exclamă entuziasmată:

— Trăiască viața, trăiască viitorul!

160. Spre Sidney

În noaptea aceea Felicia nu închise ochii, căci încordarea în care se afla n-o lăsa să doarmă.

Cam la fel îi mergea și Crestatului. Felicia îl auzi cum se zvârcolea în patul său din încăperea alăturată.

După ce de întorsese de la vânătoare, fusese iar foarte tăcut.

Ce i se întâmplase oare?

Ce-l făcuse să se hotărască atât de repede, pentru plecarea la Sidney?

Felicia își puna toate aceste întrebări, fără să le poată găsi răspuns.

Astfel trecu noaptea și se apropia timpul de plecare.

Felicia tocmai se îmbrăcase, când cei doi bărbați intrară în încăperea unde se afla ea.

— Vasăzică astăzi trebuie să ne luăm rămas bun, zise Billy trist.

Apoi se îndreptă spre Crestat și continuă:

— După plecarea fetei noastre vom rămâne iar amândoi în singurătatea asta și nimeni nu se va mai îngriji de noi. Viața ne va fi tot atât de searbădă ca și înainte. Ai fi putut avea un gând mai bun, decât să pleci atât de repede cu Felicia.

— Trebuie.

— De ce trebuie? Cine te silește?

Crestatul nu-i răspunse, ci ieși spre a da nutreț catârilor înainte de plecare.

Billy îl urmări cu privirea, supărat.

— Omul ăsta devine din ce în ce mai ciudat. Nici nu mai știu ce este cu el.

— Doar nu puteam să rămân toată viața aici, zise Felicia.

— Mie mi-ar fi părut bine dacă ai fi rămas. Dar la urma urmei, nici

eu nu sunt egoist și îți doresc din toată inima să scapi din pustiul acesta și să-ți reiei viața obișnuită. Faptul că prietenul meu e uneori atât de ciudat, nu trebui să te neliniștească, nici acum când vei pleca singură cu dânsul. E un om cu o inimă de aur, în care poți să ai toată încrederea și sunt încredințat că la Sidney îți va da tot ajutorul de care vei avea nevoie.

Convorbirea lor fu întreruptă de întoarcerea Crestatului.

Acesta se duse spre una din lăzile care se aflau în colibă, o deschise și scoase mai multe săculețe pline.

Billy îi urmări mișcările, apoi îl întrebă:

— De ce îți iei tot aurul cu tine?

Crestatul se uită la dânsul și răspunse:

— Fiindcă nu știu dacă mă voi mai întoarce aici.

— Ce spui?... Asta îmi mai lipsește! Să mă părăsești și tu!

— Îmi pare foarte rău de tine, dar nu se poate altfel.

— Cum ți-a venit gândul acesta? Tocmai acum când am descoperit că mina noastră e atât de bogată?... E curată nebunie să-ți lași partea ta.

— Dacă nu mă voi întoarce, atunci îți cedez ție partea mea. Voi lăsa în scris la biroul minelor.

— Nu vreau să primesc nimic de la tine, ci vreau să rămâi aici și când vom avea destul să plecăm împreună. Crezi că după atâția ani de când lucrăm împreună, mi-ai rămas numai tovarăș de muncă? De un prieten ca tine nu mă pot despărți așa de ușor, cum vrei tu s-o faci

— Cu inima ușoară nu plec nici eu, dar a venit timpul când drumul meu apucă în altă parte.

— Încotro apucă?

— Nu pot să-ți spun nimic. Și nici nu încerca să afli.

— E o taină atât de mare?

— Da...

Billy îi întoarsa spatele supărat și ieși afară, pentru a nu arăta cât de mult îl întrista hotărârea prietenului său.

Afară se așează pe un bolovan de piatră, își sprijini capul în mâini și începu să se gândească.

N-ar fi mai bine să-și ia și el aurul și să plece?

Îi era groază de singurătate.

Dar vâna de aur pe care o descoperiseră în timpul din urmă era atât

de bogată, încât dacă mai lucra numai un an, va putea avea destul spre a-și înfăptui visurile pe care le făurise.

Își va putea cumpăra undeva o proprietate și va putea trăi toată viața liniștit și fără griji.

De câte ori se gândise la aceasta, își închipuise că prietenul său va face la fel și vor trăi și mai departe împreună.

Dar acum Crestatul voia să-l părăsească.

Totul era în legătură cu fata. Dar ce legătură era oare aceasta?

De multe ori își bătuse capul să dezvăluie taina de care era înconjurat Crestatul, nu reușise însă niciodată, așa că renunță să se mai gândească.

Pentru a da și el o mână de ajutor, scoase doi din catării din grajd și se apucă să pună șeaua pe unul din ei.

Felicia și Crestatul ieșiră din colibă, gata de plecare.

Billy se întoarse spre tânăra fată și îi întinse mâna:

— Călătorie bună și îți doresc din suflet tot binele.

— Îți mulțumesc și nu voi uita niciodată că și dumitale îți datorez viața.

— Da, adu-ți aminte de mine câteodată. Nu pot nădăjdui că ne vom revedea vreodată, de aceea îți spun înc-o dată: călătorie bună!

Glasul îi tremura puțin, ca și mâna pe care o întinsese Feliciei.

Se uitară unul la altul și ochii amândurora erau umezi.

Îi ajută fetei să încalece, apoi se apropie de Crestat și îi întinse și acestuia mâna.

— Ar trebui să fiu supărat pe tine că mă părăsești, dar nu pot, căci nu știu ce te îndeamnă să pleci. Ție îți spun la revedere, căci cu tine am puțină nădejde că mă voi mai întâlni.

— Poți să ai, nu se știe dacă nu mă voi întoarce. În orice caz nu mă aștepta; poate să dureze mult până când voi fi înapoi.

— Orice ai avea de gând să faci, îți urez noroc și acum la despărțire îți mulțumesc pentru prietenia sinceră pe care mi-ai arătat-o întotdeauna.

— Și tu mi-ai fost un prieten credincios, așa că n-ai pentru ce să-mi mulțumești. La rândul meu, îți doresc și eu tot binele.

Își strânseseră înc-o dată mâinile, apoi Crestatul încălecă și, urmat de Felicia, luă drumul spre Sidney.

După ce se depărtaseră o bucată bună de drum, se mai întoarseră o

dată și se uitară înapoi.

Billy stătea încă în fața colibeii, urmărindu-i cu privirea. Le mai făcu un ultim semn cu mâna, apoi intră înăuntru, cu capul plecat.

Crestatul avea de gând să meargă până la tabăra din Sandy Creek, unde vor ajunge pe la amiază. Acolo vor poposi la hanul lui Sam, pentru a nu se obosi prea mult.

În tot timpul drumului, Crestatul nu scoase niciun cuvânt. Felicia ar fi vrut să-i pună tot felul de întrebări, dar nu îndrăzni, așa că tăcu și ea și se adânci în gânduri.

Ce va găsi oare la Sidney?

În ce fel voia s-o ajute acolo Crestatul?

Poate îi va da banii trebuincioși pentru a putea trimite o știre mamei ei.

Dacă va primi un răspuns de la Marsilia și mama îi va trimite banii de drum, atunci se va putea întoarce în patrie.

Plecaser însă de acasă de teama de a nu se mai întâlni cu Bob!

De atunci trecuse însă multă vreme și acum îi era dor de dânsul. Voia să-l revadă, cel puțin de departe.

Dar pe mama ei scumpă?!

Toată nenorocirea i se trăgea de acolo, că în noaptea aceea de groază fugise de acasă.

Și mai mare ar fi fost nenorocirea dacă atunci nu l-ar fi avut pe Coțofană, iar acum, în timpul din urmă, nu i-ar fi întâlnit pe cei doi mineri.

Adâncită în aceste gânduri, timpul îi trecu repede și rămase uimită când se văzu la Sandy Creek.

Se opriră în fața hanului și Crestatul dădu catârii în seama lui Caraba, care le ieșise într-o întâmpinare, apoi intrară amândoi în cârciumă.

Sam, care moțâia în dosul tejghelei, se deșteptă și își frecă ochii.

— Ehei... lume nouă! Și ce-mi văd ochii, mica fugară?! Vasăzică n-ai căzut pradă pustiului?

— Am găsit-o și am luat-o la noi, iar acum o duc înapoi la Sidney, îl lămuri Crestatul.

— Ai fi putut să-ți economisești drumul, dacă ai fi venit cu o zi mai devreme, căci...

— Știu, îl întrerupse scurt Crestatul.

Sam se întoarce spre Felicia.

— În bune mâini încăpuseși. Dar acum nemernicii sunt închiși la Sidney. Să-i fi văzut ce mutre au făcut când au văzut pe polițiști!

Le istorisi prinderea lui Andrei și plecarea întregii cete cu automobilul.

— După cum vezi, nici n-ai fi avut nevoie să fugi, încheie el.

— Ba a fost mai bine, zise Crestatul, căci atunci celălalt ticălos n-ar fi căutat-o, n-ar fi încăput pe mâna lui Billy și poliția n-ar fi aflat nimic.

— Ei da, ai dreptate.

Felicia se arată nespus de bucuroasă când află că și tovarășele ei de suferință scăpaseră de soarta grozavă pe care le-o pregătise nemernicul de polonez și complicele său.

Crestatul și Felicia rămaseră la hanul lui Sam până spre seară, apoi, odihniți bine, plecară mai departe.

Când ajunseră la Sidney era noapte. Crestatul părea să cunoască bine orașul, căci se îndreptă spre un hotel dintr-un cartier mai retras, unde luară camere pentru restul nopții.

— Culcă-te îndată, căci vei fi obosită, zise el Feliciei, și bucură-te pentru ce te așteaptă mâine.

— De ce să mă bucur?

— Vei avea o surpriză foarte mare.

Spunând aceste cuvinte, fața lui, de obicei foarte serioasă, fu luminată de un surâs plin de bunătate și blândețe.

— Nu vrei să-mi spui de pe acum?

— Nu, căci atunci n-ar mai fi surpriză. Noapte bună, fata mea dragă.

După ce o lăasă pe Felicia în odaia ei, se mai duse la proprietarul hotelului și-l întrebă:

— Mâine dimineată îmi vei putea da un om să-l trimit undeva?

— Negreșit că da. Unde să se ducă?

— Îl voi trimite cu o scrisoare pe care o voi scrie chiar acum. Dă-mi, te rog, hârtie, un plic, toc și cerneală.

Hotelierul îi dădu cele cerute și Crestatul se așeză la o masă, unde începu să scrie, schimbându-și scrisul cât putu mai mult.

„Doamnei Contese Dolores de Martigny,

Printr-o întâmplare am aflat scopul cu care ai venit la Sidney și o altă întâmplare îmi dă puțința să-ți fiu de ajutor la atingerea acelui scop. Din anumite motive aș vrea să-ți rămân necunoscut, dar cu toate acestea te rog să ai încredere în mine. Vei afla tot ce trebuie, dacă vei veni azi la ora unsprezece în restaurantul hotelului Atlantic. Totul depinde de venirea dumitale.

Un prieten.”

Puse scrisoarea într-un plic, scrise adresa pe care o aflate de la Smith și o dădu hotelierului.

— Trimite te rog, această scrisoare mâine dimineată cât mai devreme la adresa arătată pe plic.

— Voi avea grijă.

Felicia era atât de obosită de drumul lung pe care îl făcuse călare, încât dormi până târziu. Crestatul o așteptă cu dejunul în sala de jos a hotelului.

— Așadar, azi voi avea surpriza cea mare? îl întrebă ea.

— Da, la ora unsprezece.

Alte lămuriri nu-i dădu. Când Felicia se uită însă mai bine la dânsul îl văzu foarte tulburat.

Pe la zece se sculară de la masă și Crestatul îi zise:

— Așa, acum putem pleca.

Părăsiră localul și se îndreptară spre hotelul Atlantic.

161. Suflete credincioase

Bătrâna Betty își trecea zilele în adâncă îngrijorare de soarta stăpânei sale.

Jean venea în fiecare dimineată s-o vadă și de multe ori îl însoțea și Coțofană. Ceasuri întregi stăteau împreună și nu vorbeau decât de Dolores.

Cât timp nu avuseseră nicio știre de la dânsa, neliniștea lor nu mai cunoscuse margini.

Când sosi, în sfârșit, telegrama contesei, gândurile lor o însoțiră pe aceasta în calea grea pe care avea de mers.

Bătrâna Betty se ruga neîncetat pentru fericirea stăpânei ei.

Știa doar loviturile grozave pe care le primise de la soartă și își

putea închipui chinurile înfiorătoare pe care era nevoită să le mai îndure și acum.

De multe ori spunea suspinând:

— Doamne, de-am avea puterea s-o ajutăm, s-o cruțăm de toate nenorocirile!

Însă de câte ori bătrânul Jean auzea astfel de cuvinte, clătina îngrijorat capul și zicea:

— Noi nu putem face nimic, Betty. Așa a vrut Cel de Sus și trebuie să ne supunem.

— Noi încă n-avem atâtea de îndurat, răspundea Betty, pe când sărmana noastră Dolores trebuie să sufere atât de mult. Dacă ar regăsi-o pe Felicia, poate s-ar îndrepta multe, dar am prea puțină nădejde.

— Cu toate acestea nu trebuie să pierzi toată nădejdea, o mângâie Jean.

Coțofană, care ascultase convorbirea celor doi bătrâni, se amestecă în vorbă:

— Nenorocirea cea mai mare a că sărmana Felicia a încăput pe mâinile unor negustori de fete. Dacă n-ar fi venit la Marsilia, toate aceste nenorociri nu s-ar fi întâmplat. Cine a pus-o să vină încoace și să caute să afle tainele mamei ei?

Încurcată, bătrâna Betty își frământă mâinile și zise oftând:

— O mare parte din vină mă lovește și pe mine. N-ar fi trebuit să-i spun nimic.

— Nu face să te mai necăjești pentru asta, răspunse Coțofană. Ce s-a întâmplat nu se mai poate îndrepta și mai curând sau mai târziu Felicia tot ar fi aflat taina mamei sale. De ce să ne mai amărâm sufletul, căci tot nu putem schimba lucrurile și nu ne rămâne altceva de făcut decât să nădăjduim în vremuri mai bune.

— Aceste vremuri ar fi putut să vină, căci mai e și căpitanul Barnabe care o iubește atât de mult pe Dolores și e în stare să-și dea și viața spre a o face fericită, dar acum și el sărmanul se află într-o mare încurcătură, zise Betty.

Apoi se adresă lui Jean și-l întrebă:

— Ai mai aflat ceva despre dânsul? Cum stau lucrurile?

— Rău, foarte rău, răspunse Jean, clătinând cu îngrijorare capul.

— Crezi că va fi condamnat?

— Tare mi-e teamă că da.

— Ar fi îngrozitori

— M-ar dura în suflet, zise și Coțofană.

— Cât va suferi și din pricina aceasta sărmana Dolores, căci și nenorocirea asta s-a întâmplat din pricina ei.

Toți trei tăcură, cuprinși de milă și îngrijorare.

Deodată se auzi sunând la intrare și Jean se duse să vadă cine aste.

Betty se uita încordată spre ușă.

— Poate e căpitanul Barnabe, spuse ea în șoaptă lui Coțofană. Și el e neliniștit fiindcă n-au mai venit demult știri de la Dolores.

Bătrânul Jean se întoarse singur, avea însă în mână un pachetel la care se uita nedumerit și zise:

— Poștaşul a adus pachetul ăsta.

Betty se sculă de pe scaun și se apropie de Jean.

— Pentru noi? întrebă ea.

Jean clătină capul.

— Nu. E adresat contesei Dolores de Martigny.

— De unde a fost trimis?

— De la Londra, răspunse Jean, după ea cercetă încă o dată pachetul și văzu ștampila poștei de plecare.

Apoi se uită la Betty cu o privire aproape speriată.

Bătrâna murmură și ea îngrijorată:

— Din Londra?

Coțofană care nu știa ce se petrecea în sufletul celor doi bătrâni, zâmbi și zise:

— Ei, ce vă pare așa de ciudat, dacă contesa primește un pachet de la Londra?

Jean răspunse serios:

— Asta e ceva cu totul deosebit și noi doi avem toate motivele să ne speriem.

Coțofană se uită uimit la bătrânul marinăr.

— De ce să vă speriați?

— Pentru că calvarul sărmaneii Dolores a început la Londra, răspunse Betty. Acolo plecase cu bărbatul căruia îi dăruise iubirea și încrederea ei, iar după o scurtă beție de dragoste, a fost părăsită în cea mai neagră mizerie.

— Acolo am găsit-o eu și am adus-o la Marsilia, adăugă bătrânul

Jean. La început nici n-a vrut să primească ajutorul meu, ci voia să ducă singură lupta pentru existența ei și a copilei. Dar boala și nevoile au urmărit-o pas cu pas și o aduseseră la marginea prăpastiei.

Betty ridică amândouă mâinile, rugătoare.

— Nu mai vorbi de toate astea, Jean. Sunt întâmplări care au trecut demult și e mai bine să le lăsăm uitate.

— Ai dreptate, Betty. Nici n-aș fi spus nimic, dacă pachetul acesta n-ar fi răscolit iar amintirile.

Betty îi luă pachetul din mână și-l examinează cu luare-aminte.

— Ce facem cu el? Întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

— Trebuie să-l păstrați până când contesa de Martigny se va întoarce din călătorie, hotărî Coțofană.

— Dar dacă conține știri de mare însemnătate pentru Dolores?

— Avem împuternicire de la Dolores să luăm orice în primire pentru dânsa și să deschidem toate scrisorile, continuă Jean. Așadar trebuie să deschidem și acest pachet.

Betty încuviință cu o mișcare din cap.

— Și eu sunt de aceeași părere.

— Ei bine, atunci vedeți ce este înăuntru, zise Coțofană. Poate e o știre de la mister Wilkens care a plecat la Londra.

Îndată ce auzi acest nume, Jean re încruntă și izbucni mânios:

— Sângele începe să-mi clocotească în vene numai când mă gândesc la acest ticălos care a adus toate nenorocirile asupra sărmanei Dolores. Dacă este un Dumnezeu în ceruri, îl va pedepsi pe acest nemernic.

Între timp Betty desfăcuse pachetul și scoase la iveală o carte pe scoarța căreia era tipărit cu slove aurite cuvântul „Jurnal”.

Găsi și o scrisoare pe plicul căreia era scris numele contesei.

Plicul nefiind închis, ea scoase foaia de hârtie și vru să citească, dar făcu o mutră dezamăgită.

— E scrisă, într-o limbă străină, zise ea, întinzând scrisoarea celor doi bărbați.

— E englezește, zise Coțofană. Vreți să v-o citesc eu?

Jean se uită cu neîncredere la dânsul și-l întrebă:

— Știi englezește?

Coțofană rămase cam încurcat, căci afară de Felicia nu mai cunoștea nimeni taina vieții lui și nici acum nu voia s-o spună

nimănui.

Câteva clipe domni tăcere, apoi Jean continuă:

— M-am mai gândit eu că odinioară ai avut o viață mai bună. Poate și tu ești un sărman naufragiat al vieții ca și Dolores a noastră.

Coțofană dădu serios din cap.

— Așa este, Jean, dar te rog să nu mă întrebi nimic. N-aș vrea să vorbesc despre trecutul meu.

Jean răspunse zâmbind:

— Nu-ți fie teamă, Coțofană, nu sunt curios defel.

— Dar te rog citește-ne scrisoarea, se rugă Betty. Nefiind închisă, nu avem de ce ne sfii.

Coțofana își puse ochelarii pe nas și începu să citească:

„Stimată doamnă contesă,

Printr-o întâmplare ciudată, jurnalul alăturat a încăput în mâinile mele. Neștiind ce să fac cu el și cum pentru dumneavoastră poate fi de mare valoare, îmi iau voia să vi-l trimit la adresa pe care am aflat o prin consulatul francez de aici. Citind acest jurnal, veți afla că acel Frank Wilkens cu care ați locuit la Londra, a căzut victima unei ticăloșii a vărului său, regele automobilelor, care l-a închis într-o casă de nebuni și i-a luat orice puțință să-și îndeplinească făgăduiala pe care v-a făcut-o.”

Betty scoase un țipăt de spaimă când auzi aceste cuvinte.

Se îngălbeni și întrebă cu voce tremurândă:

— Așa spune în scrisoarea asta?

Coțofană bâlbâi foarte tulburat:

— Dumnezeu sfinte, ce taină ni se dezvăluie aici!

Și bătrânul Jean era foarte mișcat.

— Atunci nu e Frank Wilkens, regele automobilelor, cel care a nenorocit-o pe Dolores?

— Ba el a pricinuit toate nenorocirile, despărțindu-i pe cei doi îndrăgostiți. Dar ascultați mai departe și veți afla tot, zise Coțofană și continuă să citească până la sfârșit scrisoarea lui Gregor Lawford.

La rugămintea bătrânei Betty, citi câteva foi din jurnal, la auzul cărora ea începu să plângă.

— Sărmana mea Dolores, cât de îngrozitor a fost înșelată!..

Jean era și el foarte agitat și se plimba cu pași mari prin odaie.

Încleștă pumnii și izbucni plin de mânie:

— Nelegiuitul acesta trebuie să-și primească pedeapsa!...

Coțofană clătină grav capul și zise:

— Anii de fericire pe care i-a pierdut sărmana contesă, nu mai pot fi recâștigați. Dacă vreți să ascultați sfatul meu, aruncați cartea asta în foc...

Betty făcu un gest de împotrivire.

— S-o aruncăm în foc?!... Nu se poate. Dolores trebuie s-o citească!

Coțofană avu un zâmbet obosit.

— E mai bine pentru dânsa dacă nu va afla nimic. Gândiți-vă ce durere ar răscoli din nou în sufletul ei atât de chinuit și n-ar mai găsi liniște, neștiind ce s-a întâmplat cu acel Frank Wilkens. Dacă s-ar mai afla în acea casă de nebuni și ea l-ar putea vedea și vorbi cu dânsul, atunci aş zice și eu să-i dați cartea aceasta. Dar așa cum stau lucrurile, ar fi și mai nenorocită, dacă ar citi-o.

— Da, Coțofană are dreptate. Nenorocirea ar fi și mai mare, încuviință Jean.

— Ar vedea însă într-o altă lumină pe iubitul tinereții ei și ar afla că Frank Wilkens, regele automobilelor, nu e tatăl Feliciei. Acesteia i-ar fi îngăduit să-l iubească pe Bob Wilkens și s-ar putea căsători cu dânsul. După cum vezi, trebuie să dăm contesei cartea când se va întoarce.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Coțofană începu iar:

— Ar fi fost mai bine dacă cartea asta n-ar fi venit. Când o va citi Dolores, se va afla la o astfel de răspântie, încât s-ar primejdui și fericirea ei cu căpitanul Barnabe.

— Mă sperii, Coțofană, făcu Betty, începând din nou să plângă.

Dar Jean o mângâie:

— La ce bun să ne amărăm în zadar sufletele? Dolores nu e încă aici. Și n-avem nicio știre dacă și-a regăsit copila. Să așteptăm deci ce se va întâmpla mai departe și apoi vom chibzui ce e de făcut.

Coțofană făcu un gest de încuviințare.

Apoi Jean continuă:

— Într-o singură privință suntem doar înțeleși toți trei: Nu vrem decât fericirea sărmaneii noastre Dolores.

— Mi-aș da și viața pentru dânsa, adaugă bătrâna Betty. Aș face orice pentru fericirea ei.

Coțofană legă iar la loc pachetul cu cartea și scrisoarea și le dădu bătrânei, cu cuvintele:

— Pentru fericirea stăpânei voastre va fi mai bine dacă această carte va rămâne ascunsă ca și până acum. Totuși nu vreau să vă silesc să primiți sfatul meu. Dacă, după întoarcerea contesei de Martigny veți crede cu cale că e bine s-o citească, atunci n-aveți decât să i-o dați. Dar înainte să vă gândiți bine, căci se poate întâmpla să-i pricinuiți o durere și mai mare decât toate pe câte le-a avut de îndurat până acum.

Betty rămase gânditoare, apoi răspunse:

— Mă voi gândi la vorbele dumitale, Coțofană și voi lăsa soarta să hotărască ce să facem cu această carte.

Spunând aceste cuvinte, luă cartea și o ascunse într-un cufăr vechi, în care se aflau și alte amintiri din vremuri de demult.

162. Rătăciți

Cei doi legionari mergeau tăcuți prin nisipul fierbinte al pustiului algerian, unde nu sunt nici drumuri, nici poteci, dar unde din dosul fiecărei movile de pământ pândește moartea sub chipul vreunui berber sălbatic.

Cekov era de prea puțin timp în Legiunea Străină, pentru a-și putea da bine seama de această primejdie, așa că se temea mai mult de ceea ce presimțea că-l amenință din parter camaradului său Perrol.

Era atât de bănuitor, încât se ținea mereu la câțiva pași în urma lui, ca să nu fie atacat pe neașteptate pe la spate. Această măsură era însă cu totul de prisos, căci Perrol era un om prea cinstit și incapabil de o astfel de faptă.

Pe când Cekov mergea în urma lui, își bătea mereu capul să ghicească legătura care exista între Perrol și Dolores de Martigny.

Această legătură trebuia să fie foarte strânsă, căci altfel n-ar fi avut fotografia contesei și nu s-ar fi tulburat atât de mult la povestirea lui Cekov.

Acesta mergea cam la dreapta lui Perrol, așa că putea să-l vadă din profil și fără să vrea se uită mai cu luare-aminte la dânsul.

Cu toate că era arsă de soarele pustiului, fața lui Perrol avea trăsături fine, care dovedeau o obârșie nobilă și toată ținuta lui era

plină de mândrie. Părul îl avea blond.

Pe când îl privea astfel pe camaradul său, deodată îl străfulgeră pe Cekov un gând.

Nu cumva era fratele contesei de Martigny?

Fără îndoială că da. De altminteri Cekov auzise vorbindu-se o dată că ea ar fi avut un frate.

Așa se explica și tulburarea lui Perrol când auzise pe Cekov povestind despre Dolores și de aceea azi dimineată legionarul se uitase atât de mult la fotografia ei!

Cât de prost fusese Cekov că îi istorisise toată povestea! Era firesc să-l urască și, că, acum se va răzbuna pentru ticăloșia, pe care Cekov o înfăptuise împotriva surorii lui.

Neliniștea lui Cekov crescuse și mai mult și își dădu seama că Perrol se va folosi de acest marș în doi, pentru a-și înfăptui răzbunarea.

Aproape fără să-și dea seama de ce face, Cekov luă arma de pe umăr și o ținu pregătită în mână, ca să se poată apăra împotriva unui atac la care se aștepta din clipă în clipă.

Dar nu se întâmplă nimic și legionarul Perrol mergea liniștit înainte, cercetând cu luare-aminte drumul, pentru a nu se rătăci. Se orienta după soare, după cum fac toți cei care călătoresc prin pustiu.

Trecuseră patru ceasuri de când se aflau în marș și străbătuseră aproape jumătate din drumul pe care îl aveau de făcut, așa că era timpul să facă un popas.

Perrol – sau mai bine zis contele de Martigny – se opri și zise:

— Stai. Aici vom întinde cortul, căci se apropie timpul cel mai călduros din zi, așa că vom aștepta până când va trece înainte de a porni mai departe.

Vorbea foarte liniștit și nici urmă de mânie sau ură nu era în vocea lui; Cekov se simți ceva mai ușurat.

Poate a fost greșită presupunerea mea și nici nu e fratele contesei de Martigny, și nici gând n-are să se răzbune împotriva mea, se gândi Cekov.

Dar se înșela. Totul era așa cum presupuse el.

După multe rătăciră, contele de Martigny găsisese un refugiu în Legiunea Străină, unde își ispășea greșelile tinereții, care aduseseră atâtea nenorociri asupra familiei lui.

Cu multă îndemânare acesta întinse cortul, aprinse un foc mic cu

niște surcele pe care legionarii le au în raniță și prepară o cafea tare, care îi mai întăre puțin.

Apoi intrară amândoi sub cort, ca să se apere de razele arzătoare ale soarelui.

Dar și aici domnea o căldură înăbușitoare, așa că se dezbrăcă aproape până la piele.

Setea începu să-i chinuiască. Apă aveau cu dânșii, trebuiau însă să bea cu socoteală, ca să le ajungă până la sfârșitul marșului.

Contele de Martigny aprinse o țigară, dar trase numai câteva fumuri, căci era prea moleșit de căldură.

Cel mai bun lucru era să doarmă, până când va mai trece arșița.

Amândoi închiseră ochii; rămaseră mai mult într-o stare de toropeală, căci nici somnul nu le venea.

Cekov se deșteptă cel dintâi, din pricina durerilor la picioare. Îi intrase nisip în bocanci și îi rosea pielea.

Se descălță ca să se mai răcorească dar îndată picioarele începură să i se umfle.

Contele de Martigny îi observase mișcările și întâi voise să-l prevină, totuși tăcu.

Nu voia să dea ticălosului acestuia niciun sfat bun, niciun ajutor. În felul acesta voia să se răzbune împotriva lui.

După câteva ceasuri de odihnă, contele se ridică și zise:

— Soarele a început să se lase spre apus; trebuie să plecăm mai departe.

Cekov se uită la picioarele sale.

— Nu pot să mai încălț bocancii și desculț nu pot umbla prin nisip.

— Trebuie. Ori vrei să rămâi singur aici?

— Te voi aștepta până când te vei întoarce de la fort sau te voi urma încet, când mi se vor mai dezumfla picioarele.

Contele de Martigny nu răspunse nimic, ci strânse cortul, vârî foaia în raniță, își îmbracă uniformă și fără a-l mai învrednici pe Cekov măcar cu o privire, porni mai departe.

Se făcu noapte și Cekov mai ședea încă în același loc unde fusese ridicat cortul.

Deodată auzi un sunet care semăna cu un scâncet de copil. Cekov tresări speriat. Erau hiene, cioclii pustiului.

Apoi auzi un foșnet puternic de aripi deasupra lui. Erau vulturi.

Păsările de pradă se rotiră de câteva ori deasupra lui, apoi se lăsară la pământ, în apropiere, pândindu-l cu ochii lor negri și întinzând spre el gâturile lor golașe.

Cekov scoase un țipăt de groază.

Păsările se ridicară, îl înconjurară de câteva ori în zbor, apoi se lăsară iar în apropierea lui.

Trebuia să plece neapărat mai departe, căci altfel vulturii îl vor ataca și îl vor sfâșia.

Cekov se ridică, dar tălpile îi ardeau atât de tare, încât nu era în stare să umble.

Totuși își luă pușca și porni încet, scoțând la fiecă pas un geamăt de durere.

Avea de mers patru ceasuri până la fort, ceea ce însemna un chin îngrozitor.

Făcuse bășici la picioare, care acum plesneau și nisipul pătrunzând în ele, îi pricinuia o durere sfâșietoare.

Urletul hienelor se apropiase tot mai mult și acum deslușea umbrele dihăniilor.

Din povestirile celorlalți legionari, Cekov știa că hienele nu atacă niciodată un om viu, fiind prea lașe. Însă îl urmăresc până când cade mort, și, după cum se spunea, nu urmăreau decât pe aceia care erau sortiți unei morți sigure.

Ca gândul acesta simți un fior rece prin tot trupul.

Marșul acesta va fi oare cel din urmă pentru dânsul? Nu, nu voia să moară!

Pornise la drum de vreo două ore. Mai avea deci vreo două de mers și va ajunge la fort, va fi salvat!

Cu toate durerile chinuitoare, pași mai departe.

Limba i se uscăse în gură. Vru să bea o înghițitură de apă, dar când duse mâna la brâu, unde fusese atârnat bidonul cu apă, nu-l găsi. Îl uitase la locul unde poposisese. Și acum când știa că n-avea cu ce să-și potolească setea, aceasta deveni și mai arzătoare.

Mai trecuse încă un ceas de când mergea, așa că mai avea drum de un ceas până la fort. Acolo va găsi apă, deci trebuia să mai rabde.

Picioarele începură să-i sângereze.

Arma îi atârna greu pe umăr, ca o povară nespus de mare, dar nu-i

era îngăduit s-o arunce, căci pentru așa ceva legionarii erau foarte aspru pedepsiți.

Cekov nu ținu însă seama de asta și aruncă pușca, nemaifiind în stare s-o ducă mai departe.

Timpul începu să-i pară grozav de lung. Doar trebuie să fi trecut mai bine de patru ceasuri de când mergea!

Se urcă pe o ridicătură de pământ și privi în jurul lui, dar nu zări nicăieri fortul.

Trebuia deci să meargă mai departe. Porni cu spinarea încovoiată și târând picioarele, căci era istovit de oboseală și sete. Noaptea era rece și Cekov tremura de frig. Urechile îi vâjâiau și inima îi bătea cu putere.

Ceas după ceas trecea, și fortul nu se vedea, iar hienele se țineau mereu după el.

Din când în când, Cekov scotea câte un țipăt și atunci dihăniile fugeau speriate, dar după câteva minute se apropiau iar de dânsul.

Păreau să știe bine că omul care își târa pașii înaintea lor, nu putea să le scape.

În sfârșit se iviră zorile, apoi soarele răsări.

Cekov se opri și se uită în jurul lui. Fortul nu se vedea. Cekov apucase un drum greșit și se rătăcise.

Istovit, se lăsă să cadă la pământ, dându-și seama că acum venea sfârșitul, pieirea.

De nicăieri nu putea să-i vină un ajutor. Camaradul său va raporta poate că rămăsese singur în pustiu, dar niciodată nu se trimiteau patrulă în căutarea unui legionar rătăcit.

Mai încercă o dată să se ridice, dar nu fu în stare.

Soarele se urca tot mai sus pe cer, razele lui deveneau din ce în ce mai arzătoare. Cekov își pierdu cunoștința și hienele se apropiau tot mai mult.

163. Prezicerile indianului

Bob Wilkens voia să rămână singur, să nu vadă niciun om, să nu vorbească cu nimeni, voia să trăiască numai cu durerea lui.

Încă nu putea să cuprindă cu mintea că mica, scumpa lui Felicia, pe care o iubise atât de mult, nu mai era printre cei vii.

La gândul acesta totul se răzvrătea în sufletul său.

Nu, nu era cu putință!

Totuși, telegrama pe care o primise de la Sidney, era limpede.

Durerea pe care o simțea făcea să i se încleșteze inima.

Pentru dânsul se stinsese soarele și în jurul său era întuneric.

Niciodată n-o va mai revedea pe Felicia, nu-i va mai auzi glasul, dulce și blând!... Niciodată!...

Cât de îngrozitor era cuvântul acesta!

Timp de două zile Bob nu ieși din cabina lui și ceru să i se aducă mâncarea acolo. Dar nici de aceasta nu se prea atinsese. Făcea impresia unui bolnav și în câteva rânduri chelnerul îl întrebase dacă nu vrea să-i trimită doctorul.

— Pe mine nu mă poate vindeca niciun doctor, răspunse Bob.

Chelnerul îl sfătui:

— Ar fi bine să ieșiți puțin pe punte, domnule. Aerul de mare vă va face bine.

A treia zi de călătorie, spre seară, Bob se hotărî în sfârșit să urce pe punte.

Pasagerii pe care îi întâlnea în cale, îl priveau cu milă, văzându-l atât de abătut. Pentru a fi singur, Bob se duse spre prora vaporului, unde se rezemă de parapet și privi în largul mării.

Deodată i se păru că se află cineva în spatele său, care îl privea cu încordare. Întorcându-se, văzu că nu se înșelase.

Un om era în apropiere. După toată înfățișarea și îmbrăcămintea lui, fără îndoială era un indian.

Ce voia oare de la dânsul? De ce îl privea cu atâta stăruință?

Bob se simți cuprins de o neliniște ciudată sub înrâurirea acestei priviri. Plictisit, se întoarse spre indian și-l întrebă cu glas cam aspru:

— Dorești ceva de la mine?

Indianul înclină numai capul, în semn de afirmație. Apoi, după câteva clipe de tăcere, zise:

— Știu că ai o durere mare în suflet și vreau să ți-o alin.

Bob Wilkens rămase buimăcit.

— De unde știi?

— Nimic nu mi se poate ascunde, răspunse indianul cu glas monoton.

Aceste cuvinte sunară atât de misterios, încât deșteptară interesul

lui Bob Wilkens.

— Cine ești dumneata?

— Mahadeo Prasad Kashi, un yoghin, un înțelept indian.

Bob îl crezu, căci astfel îl arăta toată înfățișarea lui. Citise prin cărți că yoghinii aveau puteri neobișnuite și că le avea și acesta, reieșea din cuvintele pe care i le spusese: „Știu că ai o durere mare în suflet”.

Ca și când ar fi fost în stare să-i citească gândurile, Mahadeo Prasad Kashi, continuă:

— Te-ai rătăcit în valea întunecată a îndoielilor și a nesiguranței.

— Da, ai dreptate. Nu pot înțelege o știre pe care am primit-o, nu pot crede în ea și nici nu voi crede până când nu voi avea o confirmare a ei.

Indianul dădu din cap.

— Știu. Vino cu mine. Voi cerceta trecutul și viitorul dumitale și te voi ajuta, să afli tot ce vrei să știi.

Da, asta era ce dorea Bob: să afle tot adevărul; să scape de îndoială!

Indianul porni înainte și Bob îl urmă ca atras de o putere tainică.

Ajungând în cabina lui, Mahadeo Prasad Kashi îl pofti pe Bob să ia loc și se așeză și el pe un scaun, în fața lui.

Câtva timp îl privi tăcut și lui Bob Wilkens i se păru că ochii adânci ai indianului se făceau și mai mari și mai luminoși.

O putere magică izvora din ei, dar Bob era o fire care nu se lăsa atât de ușor influențată.

În sfârșit indianul rupse tăcerea.

— Ai să-mi pui întrebări?

Bob vru să-i răspundă, dar Mahadeo făcu o mișcare cu mâna și continuă:

— N-ai nevoie să mi le spui, căci le știu. Ești îngrijorat de soarta unei fete pe care o iubești.

De data aceasta Bob nu se mai îndoii câtuși de puțin că acest indian era în stare să vadă și să știe lucruri care erau ascunse pentru muritorii de rând.

— Ești prezicător?

— Pentru mine nimic nu e taină, nici ceea ce nu văd ceilalți oameni, nici ce se va întâmpla în viitor. Eu văd urma roții lumii de care sunt legați oamenii și văd drumul pe care îl va lua.

— Atunci spune-mi ce știi despre Felicia de Martigny, zise deodată

Bob, cuprins de o nerăbdare ciudată.

Se părea că Mahadeo Prasad Kashi se așteptase la această întrebare și închise ochii, spre a-și aduna mai bine gândurile.

Bob îl privea cu luare-aminte.

Fața indianului se schimbă, trăsăturile se încordară, se făcu palid și sprâncenele i se încruntară. Măinile pe care le ținea pe genunchi, tremurau ușor.

După câteva clipe deschise iar ochii și privirea lui părea să rătăcească în depărtări necunoscute de nimeni.

Bob ședea nemișcat și abia îndrăznea să respire, atât era de impresionat de ceea ce vedea.

Cu ochii yoghinului indian va putea vedea și el ce se întâmplase cu Felicia.

Inima începu să-i bată de emoție și fără să-și dea seama ochii lui se măriră.

Indianul începu să vorbească rar:

— Văd... o fată blondă... E în grea cumpănă... fuge... munți... E căldură mare... soarele arde cu putere pe un cer fără nori... Pustiu... Fetei îi este sete...

Bob începu să tremure.

Ea era... Felicia!... Felicia lui...

Indianul vorbi mai departe:

— Fata urcă mereu la deal... Părăsește drumul... se târăște pe un povârniș pietros... numai poate merge mai departe... se prăbușește...

Mahadeo făcu o pauză, părând că vrea să se încordeze și mai mult, să pătrundă prin văluri mai dese.

Apoi continuă:

— E noapte... frig... Fata își adună iar puterile... pleacă mai departe cu pași șovăitori... Și iar răsare soarele... iar arșiță... și nicăieri apă... numai stânci!... Fata zace întinsă lângă o prăpastie adâncă și... doarme... doarme somnul cel din urmă... Nirvana!...

Din pieptul lui Bob izbucni un geamăt de durere.

— Felicia!...

Indianul tresari și privi în jurul său, ca și când s-ar fi întors din altă lume. Buimăcit își duse mâna la frunte și încetul cu încetul își reluă înfățișarea obișnuită.

Se uită la Bob, care ședea prăbușit în scaun și îl întrebă:

— Am vorbit?

— Da.

— Și acum știi ce voiai să afli?

— Știu, însă a atât de îngrozitor, încât nu sunt în stare să cuprind cu mintea ceea ce am auzit.

Cu o mișcare blândă indianul îi puse mâna pe umăr.

— Ai să treci și peste asta.

— Dumneata nu știi ce se petrece în sufletul meu! Inima mi-e însângărată, sfâșiată de durere. Nu mai vreau să trăiesc!

Înainte de a cunoaște cu siguranță moartea Felicie, tot mai licărise o rază de speranță în sufletul său și nici când primise telegrama de la Sidney, nu fusese atât de tulburat. Acum însă toată deznădejdea izbucni năprasnică.

De-ar fi putut să plângă cel puțin!

Dar nici lacrimi nu putu să verse, ci rămase ca împietrit, lipsit de voința de a mai trăi.

Când Mahadeo Prasad Kashi începu să-i vorbească iar, glasul indianului îi sună ca dintr-o mare depărtare.

— Ceea ce avem de îndurat noi oamenii, e dinainte hotărât de zeul Siva. Nimic nu ni se ia, fără să ni se dea înapoi în alt chip.

Bob își îndreptă puțin trupul.

— Ceea ce am pierdut eu, nu-mi poate fi înlocuit cu nimic altceva.

Indianul zâmbi cu blândețe.

— Așa crede întotdeauna omul la durere, fiindcă atunci mintea îi este întunecată și nu mai vrea să vadă nicăieri o lumină. Dar și pentru acela lucește o lumină. Lângă durere este și bucurie și amândouă se schimbă în sufletul omului, așa cum se schimbă noaptea cu ziua. Lasă-mă să arunc o privire și în viitorul duminică.

Bob Wilkens făcu un gest slab de împotrivire.

— Știu și eu cum va fi viața mea viitoare.

Indianul nu ținu seama de aceste cuvinte, ci închise iar ochii și păru să cadă din nou în somn hipnotic.

Bob nici nu se mai uită la dânsul, îi auzi însă cuvintele:

— Drumul... îl văd... deasupra plutesc nori negri... iar la marginea lui pândește suferința... dar drumul duce mai departe și... suferința rămâne în urmă. Norii se risipesc și o lumină mare se răspândește de-a lungul drumului, care duce mai departe pe lângă pajiști înflorite...

Simt florile fericirii... Te văd pe tine... călător cu capul plecat care nu vrea să vadă florile și nici lumina care a răsărit... Dar lumina e mai puternică decât durerea ta și te trezește la viață nouă... Tu ridici privirea și te uiți în jurul tău. Alături de tine duce drumul unei femei, care ți-a mai încrucișat calea. Drumurile voastre se unesc căci puterea care cârmuiește lumea vrea să fiți uniți.

Bob asculta prezicerea indianului.

Acesta vorbea de altă femeie.

Dar nu e cu putință, nu va mai putea iubi altă femeie.

„Alături de tine duce drumul unei femei care ți-a mai încrucișat calea!”

Cine este oare această femeie?

Deodată se făcu lumină în sufletul lui Bob.

Nu putea fi alta decât Ethel Drof și un zâmbet ironic se ivi pe buzele lui.

Nu, drumurile lor nu se vor întâlni niciodată.

Mahadeo Prasad Kashi vorbi mai departe:

— Vă văd pe amândoi, îmbrăcați în haina de sărbătoare, în fața altarului Dumnezeului vostru. Preotul vă binecuvântează și în jurul vostru sunt oameni mulți, care se înveselesc împreună cu voi... care...

— Destul, ajunge! strigă Bob, sărind în picioare.

Și indianul se ridică de pe scaun și se apropie de Bob Wilkens.

— Acum du-te și înfrânge-ți durerea, limpezește-ți sufletul, fă loc în el pentru bucuria ce va să vină.

Bob nu mai vru să audă nimic, nu mai vru să știe nimic de indian și de prezicerile lui, așa că ieși din cabina acestuia fără a-și mai lua rămas bun.

164. În fața tribunalului maritim

Căpitanul Barnabe primise citația din partea tribunalului maritim și acum avea să se judece procesul său.

El se duse cu conștiința împăcată, căci n-avea să-și facă nicio monstrare și cercetările aveau să arate că era cu totul nevinovat

Tribunalul era alcătuit din mai mulți căpitani sub președinția celui mai bătrân dintre ei. Toți îl cunoșteau pe Barnabe și petrecuseră multe seri plăcute împreună, la un pahar de vin.

Dezbaterile începură și Barnabe fu invitat să istorisească cum avusese loc incendiul vaporului său. El descrie întâmplarea în puține cuvinte însă foarte lămurit, fără să scape niciun amănunt și își spuse bănuiala că focul fusese pus de hamalul chinez din îndemnul lui Liu-San-Ciang.

— Prin ce îți atrăseseși ura chinezului? îl întreabă președintele.

— Cred că această întrebare nu-și are locul aici. Dacă mă urăște cineva, mă privește numai pe mine personal.

— Dar în cazul de față ura acelui chinez a pricinuit o pagubă societății de navigație.

— Din nefericire da, însă nu e vina mea. Nu puteam să-l fac pe chinez să-și verse focul numai asupra mea. Nici tribunalul nu-mi poate găsi o vină din asta.

Căpitanii se uitară unul la altul.

Lui Barnabe i se păru tăcerea prea lungă, așa că întreabă:

— Pe ce se bazează învinuirea de neglijență care mi se aduce? Țin ca această chestiune să fie bine lămurită, căci nu vreau ca învinuirea să rămână asupra mea.

— Negreșit, domnule căpitan. Societatea de navigație susține că a fost neglijență din partea dumatăle că n-ai controlat magaziiile de cărbuni după ce s-a isprăvit încărcarea.

— Învinuirea aceasta n-are niciun rost. Care din camarazii mei a făcut vreodată un astfel de control? Este oare obiceiul ca un căpitan de vapor să coboare în magaziiile de cărbuni spre a se încredința dacă nu s-au aprins cumva?

— Și noi recunoaștem că această pretenție a societății nu e dreaptă și suntem de părere că nu erai dator să faci un astfel de control, așa că nu te-ai făcut vinovat de nicio încălcare a datoriei dumatăle. De asemenea suntem cu toții de părere că focul de pe vaporul „Neptun” este datorat unui act de sabotaj, pe care nu puteai să-l împiedici, fiindcă nu puteai să-l bănuiești. Învinuirea cade deci de la sine și suntem bucuroși, domnule căpitan, să-ți spunem că n-ai nicio vină.

Barnabe vru să le strângă mâna drept mulțumire, dar membrii tribunalului se ridicară atât de repede de la locurile lor, încât el nu mai avu timpul să-și aducă gândul la îndeplinire.

Și directorul general al societății de navigație luase parte la dezbaterile procesului și rămase foarte dezamăgit, auzind rezultatul.

Barnabe se apropie de dânsul și îi zise:

— Domnule director general, acum după ce tribunalul m-a achitat, cred că concedierea mea fără termen cade de la sine și dacă societatea dumneavoastră vrea să renunțe la serviciile mele, va trebui să-mi dați concedierea în termenul prevăzut de contract. Așadar, trei luni va trebui să-mi mai dați de lucru.

— Îți vom trimite concedierea conform contractului și îți vom plăti leafa pe trei luni, iau până la expirarea contractului îți vom acorda un concediu.

— Atunci în timpul acesta pot să-mi caut alt post.

— Ești liber să-ți încerci norocul în altă parte.

Astfel se termină convorbirea și amândoi părăsiră sala tribunalului.

O nouă speranță se născu în sufletul căpitanului Barnabe. Acum după ce fusese achitat, nu-i va fi greu să găsească alt post, căci era cunoscut ca un comandant foarte destoinic.

Se hotărî să se ducă la un armator care, cu câțiva ani în urmă, îi oferise comanda unui vapor. Aflase că acea societate construisese un vapor nou și poate i se va da comanda acestuia.

Vasul avea să pornească în prima lui călătorie peste vreo zece săptămâni. Până atunci va rămâne la Marsilia și va primi poate o știre de la Dolores. Poate se va întoarce chiar ea, așa că o va mai putea vedea înainte de plecare.

Barnabe se prezintă deci directorului celeilalte societăți, dar avu și aici o mare dezamăgire.

Directorul îl primi, dar după ce ascultă tot ce-i spusese Barnabe, îi răspunse:

— Spre marea mea părere de rău trebuie să-ți spun, domnule căpitan, că nu pot primi propunerea dumitale de a intra în serviciul nostru.

— Comanda vasului nou a fost dată altui căpitan?

— Asta nu, dar...

Directorul se opri cam încurcat, neștiind ce să spună mai departe.

De ceea căpitanul Barnabe îi veni în ajutor.

— Poate vrei să spui că persoana mea nu e tocmai simpatică societății dumneavoastră?

— Cam așa ceva. Nu trebuie să ne iei în nume de rău, dar s-a vorbit mult despre relațiile dumitale particulare și cu toate că le socotim

numai ca niște clevetiri răuvoitoare, trebuie să ținem seama de ele, căci interesul societății noastre cere să nu încredințăm comanda vapoarelor noastre decât unor persoane care... – și iar se opri, încurcat.

— Înțeleg, nu e nevoie de mai mult. Neputând găsi un post la societatea dumneavoastră, voi încerca în altă parte.

— Nu-ți mai da osteneală, deoarece ar fi în zadar.

— Crezi dar că voi fi refuzat pretutindeni?

— Da. Cazul dumitale a ajuns la cunoștința tuturor și celelalte societăți vor vedea lucrurile tot așa cum le vedem și noi.

— Dar am fost achitat!

— Această achitare nu poate nimici părerea pe care și-au făcut-o toți armatorii despre dumneata.

— Cu alte cuvinte, am fost achitat și totuși sunt condamnat?

— Din nefericire așa este, cu toate că e regretabil de a se lua unui căpitan destoinic puțința de a-și exercita mai departe meseria.

— Și toate acestea din pricina focului de pe „Neptun?”

— Nu, pricina trebuie căutată altundeva.

— Aha, înțeleg! Mi se face o vină din faptul că m-am apropiat prea mult de o femeie care, după părerile societății noastre, este o decăzută.

— Nu vreau să-mi exprim părerea mea personală asupra doamnei în chestiune, dar trebuie să recunoști și dumneata că nu putem cere de la pasagerii noștri să ia loc la aceeași masă cu o femeie care a devenit renumită sub numele de contesa blondă din Marsilia și dacă va deveni soția dumitale, se poate prea ușor întâmpla să plece și ea odată în călătorie cu dumneata. Vezi dar că nu merge, oricâtă plăcere am fi avut să te angajăm în serviciul nostru.

Căpitanul Barnabe plecă foarte abătut, căci toate speranțele lui se spulberaseră.

Viitorul era nesigur și întunecat și el era singur, fără niciun prieten.

165. Revederea

Aflând de îmbolnăvirea contesei, John Smith socoti ca o datorie a lui, să-i spună ciudatele cuvinte pe care le auzise de la unul din cei doi mineri.

Când îi vorbi despre minunea de care îi pomenise Crestatul, era și Karin Ryström de față, care strigă înveselită:

— Acum cred mai mult ca oricând că Felicia a fost salvată și că minerul vrea s-o aducă el însuși mamei sale.

Pe când se aflau deci în această stare sufletească de nădejde și îndoială, sosi și scrisoarea Crestatului în casa consulului Van Straten.

Karin o duse contesei, care fiind încă slăbită, nu părăsise patul.

Cu mâinile tremurătoare Dolores luă scrisoarea, privi câțva timp gânditoare la adresă apoi rupse plicul și citi puținele rânduri.

Karin Ryström, care îi urmărea toate mișcărilor, o întrebă plină de teamă și încordare:

— Ce este? Nu vrei să-mi spui și mie cine ți-a scris, doamnă contesă? E vorba de Felicia?

Dolores nu-i răspunse, ci îi întinse scrisoarea, pe care o citi și Karin. Dar abia isprăvi de citit și izbucni într-un strigăt de bucurie:

— Minunea!.. Minunea se va împlini chiar azi!

— Nu te bucura prea devreme, copila mea. Poate că această scrisoare e numai o cursă.

Nedumerită, Karin se uita la contesă și repetă:

— O cursă?

— Fără îndoială că e cineva care vrea să se folosească de durerea mea pentru pierderea copilei și să tragă foloase.

— Atunci nu vrei să te duci la întâlnirea pe care ți-a dat-o acela care a trimis scrisoarea?

— Nu știu încă ce să fac. Poate ar fi bine să înștiințez poliția.

Suedeza dădu speriată din cap.

— Așadar dumneata te-ai duce fără șovăire la întâlnire, Karin? Nu ți-e teamă de o cursă, cu toate experiențele rele pe care le-ai avut cu acel ticălos de polonez?

Karin păru nesigură și se uită la Dolores, cu ochii holbați. Își duse mâinile la piept și zise:

— Când mă gândesc mai bine, mi-e teamă. Mi-e teamă pentru dumneata, doamnă contesă. Ar fi îngrozitor dacă ți s-ar întâmpla și dumitale ceva.

— Ce-mi pasă de mine? Ce mai prețuiește viața pentru mine fără Felicia?

— Cu toate acestea ar trebui să te duci unde spune scrisoarea și eu

te voi însoți.

— Nu mă vei putea apăra, dacă niște nemernici și-au pus în gând să mă stoarcă de bani..

— Poate ne va da un sfat bun consulul Van Straten, doamnă contesă! zise Karin cu înfrigurare. Cred că el te va ajuta cu plăcere.

Dolores se sculă, se îmbracă cu ajutorul suedezei și se duse la consul. Acesta o primi îndată, ascultă ce îi povesti Dolores și citi scrisoarea pe care o primise.

— Nu cred să fie o cursă, doamnă contesă, căci atunci acela care a trimis scrisoarea nu te-ar fi chemat tocmai la hotelul Atlantic, care e unul din cele mai mari și unde sunt mereu atâția călători, încât ai putea avea oricând un ajutor. Dacă necunoscutul ți-ar fi scris să-l vizitezi în odaia lui, atunci și eu aș fi fost de părere să înștiințezi poliția. Cum întâlnirea urmează să aibă loc în holul sau restaurantul hotelului, sunt de părere că te poți duce fără nicio teamă.

Cu mult înainte de ora arătată în scrisoare, Dolores se îndreptă spre hotelul Atlantic; o rugă însă pe Karin s-o lase să se ducă singură. Părerea consulului despre scrisoarea anonimă, făcuse să dispară toate bănuielile din sufletul contesei.

Inima îi bătea cu putere când intră în holul hotelului.

Luă loc pe un scaun și așteptă.

În sfârșit, după o așteptare care i se păru contesei o veșnicie, ușa cea mare a holului se deschise și în pragul ei apăru o fată tânără, nespus de frumoasă.

Pălăria o ținea în mână, așa că fața îi era luminată în întregime.

Dolores ridică ochii și...

— Felicia?... Felicia, micuța mea scumpă!

Era într-adevăr Felicia, a cărei față se însenină de bucurie și fericire când auzi strigătul mamei ei.

Se îmbrățișară și se priviră lung, lung de tot, ca două ființe omenesti care văd înfăptuindu-se o minune.

Aproape nu le venea să creadă că erau una lângă alta și se pipăiau, se sărutau neîncetat.

Simțeau bătaile inimilor lor și Felicia spuse în sfârșit cu glasul înecat de lacrimi de bucurie:

— Mamă, tu ești cu adevărat!... Tu aici?

Dolores dădu din cap.

— Dacă ai ști, copila mea scumpă, cât te-am căutat?!

— Și, în sfârșit, m-ai găsit!

Dolores o strânse la piept, cu mâinile tremurânde de emoție, îi dezmierdă fața și părul blond auriu și plângând și râzând în același timp, ea șopti:

— Da, comoara mea, în sfârșit, te-am găsit!

O duse pe Felicia spre o bancă așezată într-un colț retras al holului, voind să fie singură cu copila ei.

Copleșită de bucuria revederii se lăsă să cadă pe bancă și o atrase pe Felicia lângă dânsa, aproape de tot, lipindu-i trupul gingaș de al ei.

— Vino, iubita mea copilă, vino aproape de tot și lasă mâinile tale într-ale mele, să te simt, să știu că ești aproape de mine, că te am iar, comoara vieții mele, fericirea mea!

Felicia își lipi obrazul de umărul mamei sale, rămase câțva timp tăcută, închise ochii și zâmbi simțind mângâierile dulci ale ei.

— E ca un vis, zise ea încet. În încercările grele prin care am trecut, de multe ori mi-a fost dor de brațele tale, să simt bătaile inimii tale, scumpa mea mamă. Și acum sunt cu adevărat lângă tine. E atât de frumos încât nici nu-mi vine să cred.

— Ah, copila mea, de câte ori mi-am închipuit și eu revederea cu tine! Nici nu-ți poți închipui cât am suferit din pricina despărțirii noastre.

— Și eu, mamă. A fost îngrozitor!

— Dar, în sfârșit, a vrut Dumnezeu să fim iar împreună și acum nu te voi mai lăsa!

Felicia se lipi și mai strâns la pieptul contesei.

— Acum vom rămâne întotdeauna împreună, mamă.

— Vasăzică cu toate câte s-au întâmplat, tot mă mai iubești, Felicia?

Tânăra fată zâmbi și uitându-se drept în ochii mamei sale, zise:

— Doar ești mama mea! Abia acum îmi dau seama că n-aveam niciun drept să te învinuiesc. Tu mi-ai vrut binele și cu dragostea mea nemărginită te voi face să uiți cuvintele urâte pe care ți le-am spus cu mintea mea de copil.

— Ah, Felicia, voi uita și ierta tot, numai să mă iubești. Nici nu-mi vine să cred încă în minunea care ne-a unit iar. Te-am crezut pierdută pentru totdeauna când am aflat că toate celelalte fete fuseseră salvate

și numai tu nu. După multe nenorociri, am ajuns în sfârșit la Sidney unde mă chemase căpitanul Barnabe și aici aflai știrea grozavă că tu ai dispărut fără urmă.

— Pesemne că Dumnezeu n-a vrut încă viața mea tânără, căci după ce am scăpat de naufragiu, după ce am trecut prin toate încercările acelea grele, după ce am rătăcit prin pustiu pietros al Australiei unde era să pier de sete și de foame, am fost găsită de doi oameni buni, care mi-au venit în ajutor.

Și amintindu-și deodată de ceva, se uită în jurul ei și întreabă:

— Dar unde este el?

— Cine?

— Crestatul!

Dolores o privi uimită.

— Cine e acesta?

— Salvatorul meu, acela care m-a găsit în munți pe jumătate moartă de foame și de sete, care m-a dus în coliba lui și a îngrijit de mine ca un tată.

Dolores își duse mâna la frunte și spuse în șoaptă:

— Doamne, în bucuria revederii, am uitat cu totul de salvatorul tău.

— Și trebuie să-i fim recunoscătoare, mamă, căci dacă nu mi-ar fi venit în ajutor și nu m-ar fi adus acum la Sidney, n-aș fi avut parte de fericirea de a te revedea atât de curând.

— Da, îi voi mulțumi din toată inima, fiindcă te-a ocrotit și îi voi spune ce fericire mi-a dăruit. El nici nu-și va putea da seama ce înseamnă pentru mine ziua de azi. Simt noi puteri în trupul meu, o viață nouă, și nu mai vreau să mor, ci să trăiesc... să trăiesc pentru tine, Felicia mea scumpă!

Se îmbrățișară din nou, dar de astă dată Felicia tremura de emoție și privirea îi era îngrijorată, așa că Dolores, care văzuse această schimbare, o întreabă plină, de nelișiște:

— Ce ai, iubita mea copilă? Ce te chinuiește?

Felicia avu un zâmbet îndurerat

— Nu-ți poți închipui, mamă?

Dolores clătină încet capul.

— În clipa aceasta nu mă pot gândi decât la faptul că mi s-a îndeplinit cea mai fierbinte dorință a mea, Felicia. Inima mi-e plină de

recunoștință pentru Dumnezeuul atotputernic, fiindcă te-am regăsit tot așa ca atunci când am fost despărțite. Ar fi fost îngrozitor pentru mine, dacă te-aș fi știut în casa femeii Quad.

— Nu mai fii îngrijorată, mamă scumpă, zise Felicia, mângâindu-i fața palidă. Soarta a fost îndurătoare atât cu mine, cât și cu tovarășele mele de suferință și ne-a scăpat de rușine.

— Dar atunci ce te neliniștește, copila mea? Ce ți-a tulburat fericirea zilei de azi?

Buzele Feliciei tremurară sub înrâurirea durerii sufletești pe care o simțea și zise încet:

— Mă gândesc la Bob.

Deodată apucă cu putere mâinile contesei și continuă, cu vocea înecată de emoție:

— Mama, ai venit din țară și trebuie să știi ce s-a întâmplat cu Bob. În timpul din urmă am fost grozav de îngrijorată de soarta lui. A fost salvat, sau a căzut pradă valurilor mării? Spune-mi adevărul, mamă; nu-mi ascunde nimic.

— A fost salvat, scumpa mea copilă. Nu mai fi întristată. A fost găsit de barca de salvare a poliției, apoi a fost dus la spital de unde, după câteva zile, a plecat sănătos.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! zise Felicia cu un suspin de ușurare. Știrea asta a mărit și mai mult fericirea zilei de azi.

Dolores o privi cu teamă.

— Dar...

Felicia îi făcu un semn să tacă.

— Să nu mai vorbim despre Bob, mamă. Știu că nu pot avea parte de fericire lângă dânsul. Mă voi deprinde cu gândul că nu mi-a îngăduit să mă mărit cu fratele meu.

Dolores plecă încet capul și rămase cu privirea ațintită în gol.

Își dădea seama că iubirea Feliciei pentru Bob era mare, puternică și că Felicia va suferi nespus de mult, dar își aduse iar aminte de acea convorbire cu regele automobilelor, când nici ea nu mai știuse dacă el era cu adevărat tatăl Feliciei, sau nu.

Scena îi reveni în minte cuvânt cu cuvânt.

Ea îi spusese lui Frank Wilkens: „Nu-ți mai aduci aminte, că atunci când ai plecat atât de grăbit, ți-ai uitat pașaportul și că în acest pașaport era arătat ca semn particular mutilarea prin împușcătură a

degetului inelar de la mâna stângă?...”

Dar regele automobilelor n-avea această mutilare și Dolores devenise bănuitoare și îi aruncase în față: „Dumneata nu ești acel Frank Wilkens pe care îl caut...”

Să-i spună oare Feliciei despre bănuiala ei, că se înșelase în privința persoanei lui Frank Wilkens?

Nu, mai bine să nu vorbească deocamdată despre acest lucru.

Încă nu venise vremea s-o lămurească pe fiica ei și să stârnească din nou vijelia în sufletul copilei.

Cât timp ea însăși nu va avea dovada sigură că erau doi Frank Wilkens care semănau aidoma unul cu altul, era mai bine ca Felicia să nu afle nimic de bănuiala ei.

Trecură câteva minute de tăcere apăsătoare. În sfârșit, Felicia se reculese, își trecu mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să-și potolească gândurile și zise:

— Vino, mamă, să-l căutăm pe Crestat. Poate a vrut să ne lase singure în primele clipe ale revederii noastre și s-a retras. Trebuie doar să-i mulțumim și să ne luăm rămas bun de la dânsul

Dolores, bucuroasă de a fi abătută de la gândurile grele în care se adâncise, se ridică și răspunse:

— Da, ai dreptate. Hai să-l căutăm pe salvatorul tău. Vreau să-i strâng mâna și să-i mulțumesc, căci mi-a făcut cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată în viața mea de la un om.

Cu un zâmbet de fericire, Felicia luă brațul mamei sale.

— E atât de bine, mamă, să te știu lângă mine!

Cu același zâmbet de fericire îi răspunse Dolores:

— Da, copila mea, ziua aceasta fericită, mă face să uit toate durerile și chinurile pe care le-am îndurat în timpul din urmă.

— După cum vezi, mamă, Dumnezeu nu ne-a părăsit cu totul. Mi-a ascultat rugămintea și a făcut să ne regăsim.

— Și pe a mea a ascultat-o și nădăjduiesc că acum vor lua sfârșit suferințele. Dar haidem să-l căutăm pe domnul...

Dolores se opri și se uita întrebătoare la Felicia.

Aceasta surâse cam încurcată și zise:

— Doamne, mamă, nici nu-i cunosc numere salvatorului meu. Camaradul său îi spunea întotdeauna Crestatul...

Dolores o liniști.

— Ei lasă, că-l vom găsi și așa.
— Să sperăm, răspunse Felicia, devenind deodată foarte serioasă, așa că Dolores o întrebă uimită:
— Te îndoiești cumva?
— Nu știu ce să spun, mamă, dar mi se pare foarte ciudat că a dispărut în clipa când mi-a spus să intru în holul hotelului. Poate nu vrea să primească mulțumirile noastre?
— Crezi într-adevăr asta, Felicia?
— E în stare, căci e un om foarte ciudat. Billy, prietenul său, mi-a spus că de ani de zile nu vorbește decât foarte puțin. Nimeni nu știe de unde a venit, dar toți cred că o povară grea îi apasă sufletul și că a avut de îndurat multe în viață. Are însă niște ochi atât de blânzi și buni, încât nu-mi vine să cred că vreo vină îi apasă cugetul. Mai curând îmi închipui că a fost lovit de o nenorocire mare.

Dolores ascultă cu luare-aminte, apoi răspunse:

— Trebuie să mărturisesc, Felicia, că sunt foarte curioasă să fac cunoștință cu salvatorul tău.

— Și eu. Mă bucur să-i pot arăta pe mama mea scumpă și frumoasă. Va fi uimit când...

— Nu Felicia, nu va fi mirat că ne-am întâlnit. El a știut pesemne că sunt la Sidney, și că te caut pe tine.

Dolores îi povesti despre scrisoarea pe care o primise de la salvatorul ei. Felicia se sperie și zise:

— Atunci fără îndoială că nu-l vom mai găsi. El se ferește de mulțumirile noastre.

Cu toată această presimțire, ieșiră repede din hol, trecură în grădină și întrebară pe toți dacă nu-l văzuseră pe Crestat. Dar toți dădeau din umeri neștiind nimic despre el. Erau gata să piardă speranța de a-l mai regăsi, când un chelner le spuse că un client cu care se potrivea descrierea pe care o făcuseră cele două femei, ședea singur și retras pe un scaun de pe terasa hotelului.

Felicia o luă repede de mână pe Dolores și amândouă alergară spre terasă.

166. Iar acasă

Cuvintele lui Mahadeo Prasad Kashi avuseseră o înrâurire atât de

mare asupra lui Bob Wilkens, încât acesta era acum și mai deznădăjduit.

Nici noaptea nu era în stare să doarmă, ci se plimba neîncetat pe puntea vaporului, fără să-și poată găsi odihnă.

Când Ethel Drof află despre aceasta, chibzui cu indianul și Harry Frelinghousen, dacă n-ar fi mai bine să se arate lui Bob și să încerce a-l mângâia, dar amândoi o sfătuiră să nu facă asta.

În felul acesta Bob nu află nimic despre complotul care se pusesese la cale împotriva lui, așa că ajunsese la New-York cu sufletul sfâșiat.

Prin radio auzise despre greva care izbucnise la uzinele Wilkens. Și cu toate că între el și tatăl său se rupsese orice legătură, totuși această știre îl tulbură.

De tatăl său nu se îngrija, căci îl cunoștea bine și știa că va găsi mijloace să potolească greva, dar era neliniștit din pricina mamei lui.

Sărmana n-avea pe nimeni mai apropiat sufletește, și afară de aceasta fără îndoială că era îngrijorată de soarta fiului ei.

Înainte de a se duce la fabrica Clewton, el telefonă mamei sale.

Deoarece nu-și spusese numele servitorului care venise la aparat, doamnă Wilkens întrebă uimită, aproape speriată:

— Cine e acolo?

Inima lui Bob începu să bată de emoție. Când auzi glasul scump al mamei sale și răspunse voios:

— Eu sunt, mamă, Bob al tău!

Câteva clipe urmă tăcere, doamna Wilkens, crezând că se înșelase, că nu auzise bine, așa că Bob începu din nou:

— M-am întors la New-York, mamă, și cea dintâi grijă a mea a fost să-ți telefonez.

— Te-ai întors în America, scumpul meu Bob? întrebă doamna Wilkens, nespun de uimită.

— Da, mamă. La Londra...

— Ai găsit vreo urmă? îl întrerupse doamna Wilkens cu înfrigurare.

— Da.

— O urmă a vărului tatălui tău?

— Negreșit; ceea ce ai bănuț tu s-a adeverit.

— Dumnezeu sfinte, vasăzică tot așa este?

— Profesorul Black și tata au înfăptuit o nelegiuire grozavă. Dar nenorocirea nu se mai poate îndrepta, căci acel Frank Wilkens a

dispărut de ani de zile, fără a lăsa nicio urmă. Nu pot să-ți dau amănunte la telefon.

— Când vii la mine, Bob? Când te voi putea revedea?

— Cât mai curând, mamă!

— Astăzi nu?

— Nu, căci deocamdată nu pot veni. Trebuie să mai ai puțină răbdare.

— Ce înseamnă asta, Bob?

— Nimic deosebit mamă, n-ai nicio grijă. Am venit cu o anumită însărcinare și trebuie să-mi îndeplinesc întâi îndatoririle.

Alice Wilkens se lăasă pe un scaun și abia mai era în stare să țină receptorul, căci mâna îi tremura de emoție. Cu greutate spuse cuvintele:

— Cu ce însărcinare ai venit? Lămurește-mă și pe mine, Bob.

— Ah, mamă, e o poveste întreagă și mi-ar trebui ceasuri să-ți spun tot. Așadar trebuie să mai aștepti până când voi avea timp să vin la tine.

Doamna Wilkens scoase un suspin adânc.

— Să aștept, să aștept mereu! Ah, Bob, tu nici nu-ți poți închipui ce-am îndurat în timpul din urmă!

— Și eu, dragă mamă, căci mi s-a întâmplat cea mai grozavă nenorocire care poate lovi pe un om.

— Dar ce s-a întâmplat? Mă sperii!

Urmă iar o tăcere scurtă, apoi Bob răspunse cu glasul înecat de durere:

— Am primit știrea ca Felicia a murit.

— Doamne, Bob... sărmanul, scumpul meu Bob!

Toată durerea și compătimirea inimii ei de mamă, era cuprinsă în acest strigăt deznădăjduit.

Bob trebui să-și încleșteze dinții, spre a nu izbucni în plâns.

Ce n-ar fi dat el în clipa aceasta, să-și poată ascunde capul la pieptul mamei sale și să plângă, să-i spună toată suferința lui!

Era nespus de nenorocit.

Și totuși... întâi datoria!

Își adună toate puterile pentru aș stăpâni durerea și zise:

— Voi veni în curând, mamă, cât mai curând, căci numai pentru tine am primit însărcinarea unei firme din Anglia să montez niște

mașini aici în America. După toate prin câte am trecut și câte mi s-au întâmplat, trebuie să mă refugiez la tine, căci numai tu mă vei putea înțelege și mângâia.

— Da, scumpul meu Bob, vino la mine și voi face tot ce-mi va sta în putință, să te mângâi, să-ți alin durerea și să-ți ajut să poți duce mai departe viața aceasta grea.

— La revedere în curând, mamă.

Bob nu mai spuse nimic și când doamna Wilkens mai adăugă câteva cuvinte de mângâiere, nu primi niciun răspuns, căci Bob închisese aparatul.

Doamna Wilkens rămase ca înmărmurită în fața telefonului și privi câteva clipe în gol, murmurând neîncetat:

— Bob... sărmanul, scumpul meu Bob!

Ea nu auzi când ușa camerei ei se deschise și nu-l văzu pe soțul ei care apăruse în prag.

Abia când acesta se apropie de dânsa și se răsti:

— Ce înseamnă asta? Cu cine vorbești? ea tresări și puse receptorul la loc.

Frank Wilkens, care în zilele din urmi era foarte iritat, o întrebă cu glas aspru:

— N-ai auzit ce te-am întrebat? Nu vrei să-mi răspunzi?

Doamna Wilkens îi întoarse spatele:

— Dacă îmi vorbești pe tonul acesta, n-am ce să-ți răspund.

— Vasăzică tot încăpățânată?

Alice Wilkens dădu din umeri cu o mișcare obosită.

— Te-ai așteptat la altceva după toate câte s-au petrecut între noi?

Frank Wilkens izbucni într-un râs tăios.

— Ce s-a petrecut? Nimic!... Nimic ce ți-ar da dreptul să te porți astfel cu mine!

— În orice caz, nu mai poți cere de la mine să mă supun voinței tale. Chiar dacă față de lume mai trecem ca soți, între noi doi nu mai există nicio legătură.

Înciudat, Frank Wilkens își astupă urechile.

— Isprăvește odată cu fleacurile acestea! M-am săturat!.. De altminteri nu mă poți înșela, căci știu că ai vorbit cu băiatul nostru.

Doamna Wilkens dădu iar din umeri.

— Dacă știi, de ce mă mai întrebi?

— Ai dreptate, n-ar mai fi fost nevoie să te întreb, izbucni Frank Wilkens. Dar un lucru pot să-ți poruncesc și anume să faci în așa fel, ca băiatul să-și vâre iar mințile în cap.

Doamna Wilkens nu răspunse nimic, se uită însă la soțul ei cu o privire atât de îndârjită, încât acesta își dădu seama că nu va asculta de ordinul său, așa că continuă, înfuriat:

— După cum știi și tu, situația uzinelor mele e cât se poate de rea. Întreprinderea nu poate fi salvată decât dacă ne unim cu uzinele Drof și aceasta va fi cu puțință numai dacă Bob se va căsători cu Ethel. Cer deci de la tine să nu lucrezi împotriva mea, așa cum ai făcut în Franța, ci să-mi dai ajutor pentru a-l convinge pe Bob. Vei putea ajunge ușor la țintă, fiindcă franțuzoaica lui blondă a murit și nu mai poate deveni primejdioasă pentru Bob.

Alice Wilkens se cutremură, îngrozită.

— Așadar te bucuri de moartea sărmanei fete? Ești în stare de o asemenea cruzime?! Va veni timpul când îți vei primi pedeapsa pentru nelegiuirea ta.

— Mofturi! Însăși soarta îmi vine în ajutor pentru îndeplinirea planurilor mele și dacă tu nu vei lucra împotriva mea, atunci sunt încredințat că-mi voi atinge ținta. Dacă ții deci la menținerea întreprinderii, atunci știi ce ai de făcut; Bob a fost atras la New-York printr-un șiretlic iscusit al domnișoarei Ethel Drof.

— Așadar e mâna ei în joc?

— Da, fiindcă a făcut tot ce a fost cu puțință spre a-l atrage pe Bob în America. În Europa ar fi fost pierdut pentru noi, dar aici trebuie să ne cadă în cursă.

Doamna Wilkens izbucni într-un râs amar și repetă cu ironie:

— În cursă!... Da, ai dreptate, Frank, căci o căsătorie cu Ethel Drof e într-adevăr o cursă în care ar pieri sărmanul băiat. Dar încă n-ai ajuns la țintă...

— Dacă nu se va face această căsătorie, atunci peste câteva săptămâni vom fi cerșetori, răspunse Frank Wilkens cu hotărâre.

Soția lui îl privi, înspăimântată.

— Nu e adevărat!... Nu e cu puțință!

Calm, Frank Wilkens ridică din umeri.

— Întreabă, te rog, pe directorii mei și îți vor spune același lucru.

— Pentru Dumnezeu, dar ce-ai făcut cu marea ta avere?

— Am pierdut-o în speculații. Și cel mai bun negustor poate face câteodată afaceri rele.

— E îngrozitor!

— De ce te sperii? continuă Frank Wilkens batjocoritor. Încă nu e pierdut totul. În clipa când Bob își va vârî mințile în cap, vom fi salvați și în scurt timp vom recâștiga averea pierdută.

Alice Wilkens se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața cu amândouă mâinile.

— Dumnezeu, ce sfârșit vor avea toate acestea?

— Un sfârșit bun, Alice, dacă tu și Bob veți fi cuminți. Știi acum despre ce e vorba și dacă ții la viitorul fiului tău, atunci vei face așa cum spun eu.

După ce zise aceste cuvinte, părăsi odaia fără a mai aștepta răspuns de la soția lui.

Alice Wilkens începu să plângă cu amar.

În schimb Frank Wilkens se simți cuprins de un nou simțământ de încredere în sine și în sufletul său se născu iar speranța că va ieși învingător din luptă.

Dacă planurile îi vor reuși, atunci va înlătura și criza prin care trecea întreprinderea lui.

Totuși în același timp Roger Hallier continua să ațâțe lucrătorii împotriva lui Frank Wilkens, deoarece nu voia să renunțe cu niciun preț la răsturnare.

Frank Wilkens nu îndrăzni să mai stea o dată de vorbă cu tânărul lucrător, căci se temea de umbrele trecutului care îl urmăreau pas cu pas, zi și noapte, răpindu-i liniștea de care avea acum trebuință mai mult ca niciodată.

Nu mai putea scăpa de gândul că în ceasul ei din urmă, Elisa Lerouge, iubita tinereții lui, îl blestemase și se înfiora de câte ori își aducea aminte de acest blestem.

Se străduia totuși din răspuțuri să-l uite și mereu își spunea că la urma urmei tot el va fi învingătorul, cu atât mai mult, cu cât Bob se întorsese în America și acum lucrurile aveau să se hotărască repede.

167. O întâlnire neașteptată

Singurul gând al Crestatului era acum să plece, să dispară în

mulțimea marelui oraș, să uite puținele zile de fericire pe care le avusese.

Trebuia să facă astfel ca și când fata aceea frumoasă, cu părul blond, care apăruse în viața lui ca o rază binefăcătoare de lumină, nu ar fi fost a lui. Locul ei era lângă mama sa.

Gândurile i se învâlmășeau în minte, dar toate se învârtteau în jurul aceluiași cuvânt: să plece!

Totuși, după ce Felicia intră în holul hotelului, unde, peste câteva clipe va fi în brațele mamei ei, Crestatul se simți cuprins de un simțământ de durere și nu fu în stare să-și ducă la îndeplinire hotărârea de a pleca.

Picioarele îi erau grele ca plumbul și rămase multă vreme în fața holului, cu privirea ațintită spre ușa prin care dispăruse Felicia.

Chipul îi era ca împietrit, dar stătea cu capul aplecat înainte ca și când ar asculta ceva dintr-o mare depărtare și deodată un zâmbet blând îi flutură pe buze.

Ca într-un suflu șopti un nume:

— Dolores!

Oricât de încet îl spuse, totuși se sperie el însuși și se uită în jurul său, buimăcit ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis și văzu cum personalul hotelului îl privea uimit. Apoi ascultând de invitația unui director al hotelului care îl văzuse, se duse pe terasă.

Umbla ca o păpușă ale cărei fire le trăgea un altul.

Luă loc într-un colț al terasei și nici nu bagă de seamă când chelnerul îl servi cu o băutură răcoritoare. Gândurile sale erau departe... departe de tot.

Însă pe buzele lui mai era același zâmbet blând și ochii săi se uitau visători în depărtări necunoscute, urmărind parcă icoane și priveliști din alte vremuri, trecute demult.

Își închipui pe Felicia alături de mama ei și iar spuse în șoaptă numele acesteia:

— Dolores!...

Dar deodată își acoperi ochii cu mâna, ca și când n-ar mai vrea să vadă ceea ce se desfășura înaintea lui și iar îi reveni gândul să plece... să dispară!

Dar nici de data aceasta nu fu în stare să se urnească din loc.

Îi era ca și când puteri nevăzute îl rețineau.

O singură dorință părea să-l stăpânească: s-o vadă măcar o singură dată pe mama Feliciei.

Nu-și dădu seama cât timp șezuse acolo, adâncit în gânduri, când auzi deodată un strigăt vesel:

— Mamă, mamă... uite-l colo!

Speriat, sări de pe scaun.

Cu toate că fața lui crestată era arsă de soare și tăbăcită de vânturi, el păli. Ochii lui mari erau îndreptați asupra mamei Feliciei, care venea spre dânsul pășind alături de copila ei.

Cât era de frumoasă această femeie!... Ce minunat de frumoasa!

Și cu toată suferința care îi era întipărită pe față, cât părea de tânără... atât de tânără, parcă ar fi fost o soră mai mare a Feliciei.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, căci niciunul din ei nu fu în stare să spună măcar un singur cuvânt.

Cea dintâi se reculese Dolores și întinzând mâna salvatorului Feliciei, îi zise:

— Mii de mulțumiri pentru tot ce ai făcut pentru fiica mea.

Crestatul luă mâna frumoasă a contesei, o strânse cu putere apoi cu o mișcare bruscă o duse la buze.

Dolores tresări sub această atingere neașteptată, așa că Crestatul îi dădu drumul și bâlbâi, încurcat:

— Iartă-mă, doamnă contesă, uitasem că...

Nu-și isprăvi vorba, ci întoarse fața cu o expresie atât de îndurerată, încât Dolores îl întrebă compătimitoare:

— Ce ai?

El surâse amar și răspunse:

— O femeie frumoasă ca dumneata, doamnă contesă, trebuie să fie dezgustată la vederea unui om atât de urât ca mine...

Speriată, Dolores făcu un gest de împotrivire.

— Nu... nu... De ce crezi asta!

— Nu încerca să te aperi, doamnă contesă, am văzut cum ai tresărit. Dar te pot înțelege prea bine.

— Să nu crezi asta, se amestecă și Felicia în vorbă. Mama vede tot atât de puțin ca și mine cicatricile de pe fața dumată. Amândouă știm ce om bun ești și câtă recunoștință îți datorăm. Te-am căutat, căci mama voia să-ți facă și ea cunoștință.

— Să-mi facă cunoștință? repetă Crestatul încet, uitându-se la

Dolores, care luase loc lângă dânsul.

Câteva clipe contesa fu sub înrâurirea acestei priviri pătrunzătoare. Ochii aceștia!...

Ciudat... Acești ochi nu-i erau străini... Îi mai văzuse o dată!

— I-am vorbit mamei mult despre dumneata, căruia îți datorăm revederea noastră. Dar închipuie-ți, nici nu-ți știi numele. Am fost atâta timp împreună și nu te-am cunoscut decât sub numele de Crestatul.

— Numele nu-i decât un sunet, un cuvânt fără rost, făcu Crestatul. Sunt unul din cei mulți care, colo, în mijlocul munților au uitat că au avut odată un nume, sau poate chiar au jucat un rol în societate.

Dolores se aplecă mai tare spre miner și îl privi cu luare-aminte.

Ochii lui o atrăgeau cu o putere tainică.

Reținându-și respirația, ea îl întrebă:

— Ai uitat într-adevăr tot ce ți s-a întâmplat în viață înainte de a veni încoace?

Crestatul îi ocoli privirea, fața i se împietri iar și răspunse cu hotărâre:

— Destinul m-a silit să uit tot... cu desăvârșire tot!

— Se poate așa ceva? Se poate șterge trecutul fără să mai rămână nicio urmă, nicio amintire?

El o privi iar lung și pătrunzător.

— N-ai încercat încă să faci asta, doamnă contesă?

Ea tresări la această întrebare și clătină agitată capul.

— Am încercat, dar n-am reușit.

El dădu din cap și murmură:

— E adevărat că totul nu poate să uite nimeni.

Felicia ridică mâinile, rugătoare:

— Istorisește-ne ceva din viața, din trecutul dumitale.

Apoi se adresa mamei ei și continuă:

— De unde îi vine porecla de Crestatul am aflat, mamă, și îți voi povesti o dată și ție întâmplarea. E o poveste foarte tristă, care i-a hotărât viața întreagă.

Minerul dădu din cap, surâse cu amărăciune și zise:

— Da, în ceasul acela când fața mi-a fost arsă de vapori, a fost nimic tot ce-a fost frumos în viața mea.

Felicia îi mângâie mâinile cu o mișcare plină de blândețe și îi zise:

— Nu te mai gândi la asta. Știu că nu te simți bine în viața pe care ești nevoit s-o duci acum și tare aș vrea să te luăm cu noi, în patria noastră. Mă îndoiesc însă că după atâția ani pe care i-ai petrecut aici între mineri, te vei putea deprinde iar cu viața civilizată.

Crestatul închise pentru câteva clipe ochii și iar îi flutură pe buze un zâmbet amar.

— Să plec cu voi... murmură el. Ar fi așa de frumos...

Dolores, care îl observa neîncetat, se aplecă spre dânsul și îl întreabă:

— Cunoști patria noastră?... Franța cea frumoasă?

Crestatul ridică iar capul și o privi lung, lung de tot, drept în ochi.

Păru deodată schimbat cu totul și un zâmbet plin de dor îi luminează fața arsă de soare.

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă apoi Crestatul își duse mâna la ochi și murmură:

— Da... cunosc patria dumitale.

Dolores tresări speriată, căci rămăsese cu privirea ațintită asupra mâinii stângi a Crestatului.

Era o vedenie? Era adevărat?

Mâna aceasta era... mutilată!

Dumnezeule sfinte, nu mai văzuse ea odinioară această mână, n-o dezmierdase cu dragoste?!

Respirația i se opri.

Era curată nebunie la ce se gândea!

Ce spusese Frank Wilkens, regele automobilelor, când nu găsisese la dânsul acea mutilare? „...am înlăturat-o printr-o operație făcută de un chirurg iscusit”.

Dar aici?...

Minerul care o salvase pe Felicia avea mâna mutilată!

Se putea ca doi oameni să aibă aceeași rană?

Gândurile se învâlmășiră năvalnic în creierul ei și deodată își aduse aminte de cuvintele Crestatului: „Sunt unul din cei mulți care, colo, în mijlocul munților, au uitat că au avut odată un nume, sau poate au jucat chiar un rol în societate”.

Tăcerea deveni atât de apăsătoare, încât Felicia, care se uita la mama ei, o întreabă speriată:

— Ce ai, mamă? Te-ai îngălbenit ca și când ai fi zărit o fantomă.

Dolores se rezemă istovită de speteaza scaunului, cu privirea ațintită mereu asupra Crestatului.

Își duse mâna la gât, ca și când ar fi simțit că se înăbușe. Amintirile trecutului îi reveniră năprasnice și adunându-și toate puterile, spuse rar, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Am văzut mâna dumitale... e mutilată.

Timp de câteva clipe se ivi o lucire în ochii Crestatului, o sclipire de bucurie, de fericire.

— Da, e mutilată, zise el încet, privind adânc în ochii contesei. E un semn bun de recunoaștere.

Dolores dădu din cap, ca sub înrâurirea unei vrăji.

— Un semn bun de recunoaștere, repetă ea într-un murmur.

Iar se făcu tăcere... tăcere apăsătoare și grea.

Dolores vru să-i pună întrebări minerului, căci sufletul ei era adânc tulburat.

Deși își spunea că tot la ce se gândea era nebunie, că și alți oameni puteau să aibă răni a fel, totuși se simțea atrasă de o putere tainică spre salvatorul copilei ei.

Felicia se simți cuprinsă de neliniște și zise repede.

— Pesemne că rana ai căpătat-o în munți, săpând după aur? Se întâmplă doar de multe ori ca minerii să se rănească la lucrul greu pe care îl au de făcut; nu-i așa?

Dar înainte ca Crestatul să poată răspunde, Felicia sări în picioare și strigă voioasă:

— Iată pe Karin, mamă! Ce fericită, sunt s-o revăd!

Ea alergă spre suedeză, o sărută, o îmbrățișă, apoi veni cu dânsa spre masa unde ședeau mama ei și Crestatul.

Îndată ce Karin îl zări pe acesta, îi întinse mâna cu prietenie.

— Am știut că dumneata ești salvatorul Feliciei. Am spus-o tuturor, dar nimeni n-a vrut să mă creadă. În cele din urmă nu mai eram însă nici eu sigură, căci John Smith ne spusese că vorbise cu dumneata și că n-o văzuseși.

Minerul zâmbi.

— Când am auzit de la Smith că mama protejatei mele se află la Sidney, am vrut să-i aduc eu însumi copila.

— Și cu asta ne-ai făcut cea mai mare bucurie, zise Felicia.

Dolores dădu serioasă din cap.

— Da, cea mai mare bucurie. Cât voi trăi n-am să uit că-ți datorez această fericire nespus de mare.

Emoționat, Crestatul se aplecă spre dânsa și o întreabă:

— Într-adevăr nu mă vei uita niciodată?

— Niciodată, răspunse Felicia în locul mamei ei. Întotdeauna ne vom aminti de dumneata cu cea mai adâncă recunoștință.

Pentru câteva clipe Crestatul închise ochii și buzele îi tremurară.

— Nu mă vor uita niciodată, murmură el ca într-un suflu.

Dolores nu-și lua ochii de la dânsul și din nou simți apăsând asupra ei mâna grea a destinului.

Vru să pună iar întrebări minerului, dar nu găsi puterea și nici cuvintele potrivite.

Cele două fete nu-și dădură seama de ceea ce se petrecea în sufletele contesei și Crestatului.

Karin îi îndemnă pe toți:

— Acasă la consul se așteaptă cu nerăbdare o știre, ce s-a întâmplat în urma scrisorii misterioase pe care ai primit-o, doamnă contesă. Nici eu n-am mai avut liniște, așa că am venit înapoi și sunt nespus de fericită că am regăsit-o pe Felicia.

Minerul mai cuprinse o dată cu privirea chipul frumos al contesei, mai dezmiardă o dată părul blond al Feliciei, apoi zise:

— Acum sunteți fericite...

— Dar dumneata? îl întreabă Felicia, zâmbind.

Crestatul se uită încă o dată la Dolores și timp de o clipă se păru că ar vrea s-o cuprindă în brațe. Apoi își îndreptă trupul voinic, se scutură ca și când ar fi vrut să scape de o povară apăsătoare și zise repede:

— Misiunea mea e îndeplinită. Te-am adus înapoi la mama dumitale, unde te știu la bun adăpost. A venit timpul să ne despărțim, căci mai am treburi prin oraș.

— Te vei întoarce din nou în munți?

Iar o tăcere scurtă, apoi Crestatul răspunse cu glasul răgușit de emoție:

— Ceva mai bun n-am de făcut.

— Salută-l pe Billy din partea mea și spune-i că nici pe dânsul nu-l voi uita. Când mă voi reîntoarce în patrie, vă voi scrie la amândoi.

Crestatul nu mai răspunse, ci strânse numai cu putere mâna Feliciei

și se uită cu atâta pătrundere la dânsa, ca și când ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna în minte chipul ei frumos.

Pe urmă sărută mâna contesei cu atâta aprindere, încât ea tresări iar, sub căldura acestui sărut.

Întinse și suedezei mâna, apoi plecă în grabă, ca și când ar fi vrut să fugă de o primejdie.

Cele trei femei îl urmăriră câțva timp cu privirea, până când dispăru în mulțimea de pe stradă.

Karin Ryström întrerupse tăcerea râzând și zise:

— Ciudat om mai e și ăsta...

Felicia dădu din cap:

— Așa spune și Billy, prietenul său.

Dolores rămăsese cu privirea rătăcită și spuse mai mult ca pentru sine:

— Oare a fost întotdeauna așa de ciudat?...

Karin răspunse:

— Mai bine să nu ne mai batem capul cu dânsul, doamnă contesă. Bucurați-vă de fericirea de care ați avut parte azi.

Ea o cuprinse pe Felicia de mijloc, o luă pe contesă de mână și le îndemnă pe amândouă:

— Hai să mergem acum. Afară așteaptă o mașină cu care ne vom putea întoarce repede la locuința domnului Van Straten. Cât se vor bucura când vor afla de minunea care a avut loc și că ți-ai regăsit copila, doamnă contesă!

168. O faptă vitejească

Printr-un sunet prelung, sirena puternică a fabricii anunță ora de încetare a lucrului. Muncitorii începură să-și strângă uneltele și se pregătiră de plecare.

Numai Bob Wilkens mai rămase la locul unde lucra.

Peste două zile mașina de fabricat bușe trebuia pusă în funcțiune și cum mai avea mult de lucru la dânsa, era nevoit să facă ore suplimentare.

Lucra cu atâta îndemânare ca și când și-ar fi petrecut toată viața ca muncitor de fabrică.

Potrivi cu pricepere toate piesele, le așează la locul lor și era atât de

adâncit în lucrul lui, încât nu observă că inginerul șef al fabricii se apropiase de dânsul.

Când se îndreptă, ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte și să se odihnească vreo câteva clipe, zări în sfârșit pe inginer, care îi făcu un semn prietenos cu mâna.

— Bravo! Văd că ești un om foarte harnic.

— Trebuie să isprăvesc lucrul până poimâine.

— Alți lucrători nu spun la fel, ci simt mulțumiți când vine ora de odihnă și pot pleca acasă. Până când mai vrei să lucrezi azi?

— Până când voi potrivi toate palierele mașinii.

— Dar asta poate să mai dureze câteva ceasuri.

— Nu face nimic. Nu mă așteaptă nimeni acasă.

Spunând aceste cuvinte, luă o cheie franceză și începu să strângă câteva șuruburi.

— Va trebui să spui portarului să-ți dea drumul, căci poarta va fi închisă.

Bob Wilkens dădu numai din cap, căci era iar atât de adâncit în lucrul său, încât aproape nu auzise cuvintele inginerului.

Când își isprăvi lucrul, afară începuse să se întunece.

Pe când își dezbrăca costumul de mecanic, se mai uită o dată la mașină.

Dacă va mai lucra și mâine cu același spor, atunci poimâine mașina va putea începe să funcționeze.

Fiind un om ordonat, își strânse cu grijă uneltele, așa că trecu încă o jumătate de oră până când îl chemă pe portar să-i dea drumul și ieși în stradă.

Respiră cu plăcere aerul răcoros al serii și porni pe drumul spre casă, care ducea întâi peste un câmp, apoi de-a lungul unui lac.

Bob era obosit și mâinile îl dureau, nefiind încă deprinse cu o muncă atât de grea.

Mergând astfel în tăcerea serii, se gândea la situația grea în care se afla întreprinderea tatălui său.

Acesta se bucura de renumele unui om de afaceri foarte bun, pentru care greutățile nu erau decât piedici care puteau fi învinse ușor.

Dar de astă dată se vede că nu mai era în stare să le înfrângă.

În fabrică auzise felurite convorbiri ale lucrătorilor și aflase astfel

că greva de la uzinele Wilkens ar fi generală și ar primejdi în chip serios existența întregii întreprinderi.

Se gândi însă că, la urma urmei, tatăl său va fi în stare să potolească lucrurile.

Și de ce să-și mai bată capul cu de-alde astea? Cu tatăl său nu mai avea nicio legătură, îi era cu totul străin.

Între timp întunericul se lăsase și vântul sufla cu putere.

Pesemne se apropia o furtună.

Pentru a ajunge acasă înainte de izbucnirea ei, Bob Wilkens grăbi pasul, dar trebui să lupte din răzputeri împotriva vântului care începuse să sufle din ce în ce mai tare.

În depărtare se zăreau luminile orașului iar la dreapta lui Bob, pe malul lacului se vedeau ferestrele luminate ale unei vile, al cărei parc se întindea până la țărm.

Bob se uită într-acolo, apoi spre lac și tresări deodată.

Ce se întâmpla oare?

Zări umbrele mai multor oameni care alergau de-a lungul malului, cu felinare în mână.

Făceau semne și scoteau strigăte speriate, pe care însă Bob Wilkens nu le putu desluși, căci vântul vuia cu putere.

Bob avu presimțirea unei nenorociri și se opri nehotărât în loc.

Poate va putea da un ajutor, se gândi el și alergă spre vilă.

Oamenii de pe malul lacului păreau să-și fi pierdut capul și se uitau spre apă cu priviri pline de spaimă.

Bob Wilkens se adresa unuia din ei și-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Omul arătă spre lac și răspunse:

— Un copil, un băiat de șase ani, e singur într-o barcă pe lac. Furtuna o împinge tot mai mult spre larg. Barca e mică, se poate răsturna ușor și atunci sărmanul copil e pierdut.

— De ce nu pleacă cineva să-l aducă la mal?

— Nu mai este nicio barcă.

— Atunci trebuie încercat altceva pentru salvarea copilului.

— Ce putem face?

Bob Wilkens nu-i mai răspunse și începu să-și scoată haina de pe el. Apoi se descălță repede și alergă spre mal, unde oamenii îi făcură loc să treacă.

Bob își înălță trupul, căută barca cu privirea, apoi intră în apă, înaintă în picioare până când îl ajunse până la piept, apoi începu să înoate.

— E curată nebunie ce face omul acesta, strigară cei rămași pe mal. Valurile sunt atât de mari și vântul suflă cu atâta putere, încât nu-i va fi cu putință să ajungă până la barcă. Niciun om n-are destulă putere pentru a se lupta împotriva elementelor astfel dezlănțuite.

Totuși Bob Wilkens spinteca valurile cu mișcări puternice de bun înotător, fără să se gândească la primejdia în care își expunea viața, ci numai la copilașul pe care voia să-l salveze cu orice preț.

Băiețașul se jucase pe mal, se urcase în barcă și, fără să-și dea seama de primejdie, desfăcuse frânghia cu care era legată de un stâlp. Vântul o împinsese în larg și acum valurile o aruncau încolo și înapoi ca pe o coajă de nucă.

Copilul se ținea cu amândouă mâinile de marginea bărcii și țipa de frică.

Bob înota voinicește, așa că înainta destul de repede, dar depărtarea era mare și începu să simtă că puterile îl părăsesc.

Se ridică cât mai mult din apă și se uită spre barcă.

Străbătuse cam jumătate din drum.

Va fi oare în stare să ajungă la barcă?

N-ar face oare mai bine să se întoarcă la mai?

Nu, trebuia să răzbească! Nu putea să lase să piară un biet copilaș, fără a încerca tot ce-i stătea în putință spre a-i salva viața plâpândă.

Voința-i încordată îi dădu puteri nemaipomenite. Oboseala îi dispăru ca prin minune și Bob reluă lupta cu elementul dezlănțuit.

Din pricina încordării prea mari, inima începu să-i zvâcnească în piept, mâinile și picioarele începură să-l doară și simți cum frigul îl pătrunde din ce în ce mai mult.

Trebuia totuși să reziste, nu voia să se lase înfrânt.

Trebuia să salveze copilul cu orice preț.

Îl mai despărțea o depărtare de vreo trei sute de metri de barca în care se afla băiețașul, care plângea și striga neîncetat ajutor.

Încă o încordare a tuturor puterilor sale!

Două sute... o sută de metri.

Acum auzea bine plânsul și strigatele copilului.

Valurile aruncau barca ca pe o jucărie și în fiecare clipă putea să se

răstoarne. Se părea, că era pe jumătate plină cu apă, căci marginea îi era aproape de suprafața lacului.

Încă cincizeci de metri!

Și Bob nu mai putea înainta. Puterile începură să-l părăsească cu desăvârșire, frigul îi pătrunsese în oase și mădulele îi erau aproape înțepenite.

Bob Wilkens se și întoarse pe spate, lăsându-se dus de apă, cu gând să se mai odihnească puțin și să mai adune puteri.

Deodată își dădu seama că simțurile sunt aproape să-l părăsească. Încercarea pe care o făcuse era prea grea, îl istovise.

Ziua întreagă muncise din greu, uitase chiar să mănânce și acum această străduință grozavă la înotat!...

Dar nu trebuia să deznădăjduiască, să șovăie. O ultimă și cea mai grea efortare trebuia s-o facă, căci altfel era și el pierdut și totul ar fi fost zadarnic, și-ar fi primejduit viața fără niciun rost.

Era o luptă îndârjită pentru fiecare metru pe care îl înainta și în sfârșit ieși învingător din această luptă uriașă.

Cu mâna dreapta reuși să prindă marginea bărcii și să se țină de ea. Cu multă băgare de seamă, ca să n-o răstoarne, se urcă în barcă și se prăbuși istovit pe bancă.

Micuțul scoase un strigăt de bucurie, se apropie de el și se lipi de omul străin care venise în ajutorul său, primejduindu-și viața.

— Măi băiete, cum ai fost în stare să faci o astfel de nesocotință? Îl întrebă Bob Wilkens pe băiat.

— Te rog nu mă ocări. N-am vrut să fac nimic rău, ci să mă joc numai puțin de-a marinarul.

Cu toate că era istovit de efortarea pe care o făcuse, Bob Wilkens zâmbi.

— Ei lasă, acum totul e bine și te voi duce înapoi la părinții tăi. Vor fi tras o frică grozavă și tatăl tău o să-ți tragă o bătaie bună, ca să te învețe minte.

Băiețașul clătină cu putere capul.

— Nu, tata e bun și nu mă bate niciodată.

Spusese aceste cuvinte cu atâta încredere în bunătatea tatălui său, încât Bob zâmbi iar, dar de astă dată fu un zâmbet dureros.

— De-ar putea vorbi toți copiii la fel despre părinții lor!...

Bob Wilkens apucă vâslele care se aflau în barcă, le puse la locul

lor și cu mișcări line și regulate începu să mâne barca spre mal.

Când se apropiară, oamenii care așteptau acolo, izbucniră în strigăte de bucurie.

— A reușit să-l scape!

— Iată-l că vine!

Încă vreo câteva lovituri de vâsle și barca se lovi de mai. Bob se ridică, luă copilul în brațe și îl întinse acelora, care îl luară în primire, apoi îl ajutară și pe Bob Wilkens să coboare din barcă.

Fu înconjurat de toți, își exprimară admirația pentru fapta lui vitejească, dar Bob își croi drum printre ei, se duse la locul unde își lăsase hainele și începu să se îmbrace repede.

Abia isprăvisе, când se apropie un bărbat de dânsul și îi zise:

— Tatăl copilului te roagă să...

Nu apucă să mai spună ceva, sau cel puțin Bob nu mai auzi nimic din cuvintele lui, căci se îndreptă în goană spre șoseaua din apropiere, ca să se întoarcă cât mai repede acasă și să scape de mulțumirile părinților copilului pe care îl salvase de la o moarte sigură.

Nu, nu voia mulțumiri de la nimeni. Fapta, în sine era pentru dânsul răsplată destulă, având conștiința că își făcuse datoria și scăpase o viață tânără.

Ajungând acasă, își schimbă repede hainele, îmbrăcând altele uscate, apoi măncă și se culcă, căci simțea nevoia de odihnă după atâta încordare.

A doua zi avea să muncească din răsputeri, căci mașina trebuia montată cât mai repede, spre a putea fi pusă în funcțiune în ziua următoare.

La ultima lui întâmplare nici nu se mai gândea, toată atenția fiindu-i îndreptată iar asupra celor ce mai avea de făcut, pentru a-și isprăvi cu bine lucrul.

Se bucura că avea atâta de lucru, căci în felul acesta mai putea să uite de povara grozavă care îi apăsa sufletul, durerea sfâșietoare care îi chinuia inima îndurerată.

Viața lui nu mai avea niciun rost, nicio rază de speranță nu-i mai licărea în viitor, nu mai urmărea nicio țintă. Numai munca putea să-i aducă uitare și alinarea durerii.

Înainte de a adormi, se mai gândi la grozava lovitură a sorții pe care o primise.

Telegrama din Sidney!...

Apoi i se arată chipul indianului Mahadeo Prasad Kashi.

Știrea morții Feliciei trebuia să fie adevărată și el nu mai putea avea nicio nădejde!

169. Prietenie credincioasă

Era într-adevăr mișcătoare bucuria sinceră cu care consulul Van Straten și soția lui luară parte la fericirea de care avusese parte Dolores, regăsindu-și în sfârșit copila.

Pentru a sărbători cum se cuvine această zi de mare bucurie, în care după suferințe multe și chinuri grele mama și fiica se regăsiseră, consulul dădu un banchet frumos și ținu o cuvântare mișcătoare.

Apoi toți o îndemnară mereu pe Felicia să povestească toate întâmplările prin care trecuse și se bucurară împreună cu dânsa că poliția reușise să pună mâna pe unul din ticăloșii traficanti de fete și să scape din ghearele lui pe sărmatele victime nenorocite.

Consulul Van Straten ar fi vrut să invite cu plăcere și pe colonelul Dalgety la această serbare, știind cu cât interes se ocupase de toată această afacere, dar colonelul plecase cu câțiva oameni ai săi înlăuntrul țării, pentru a urmări pe făptașii unei crime senzaționale.

Astfel consulul și oaspeții săi rămaseră multe ceasuri împreună, neîncetând să se bucure de evenimentul fericit care avusese loc în ziua aceea.

Nimeni nu băgă însă de seamă că uneori ochii frumoși ai contesei se acopereau de un văl de tristețe și că buzele ei tremurau din când în când, sub înrâurirea unei dureri sufletești.

Rămânea cu privirea ațintită în gol și gânduri negre i se învâlmășeau în creier.

Și în clipa aceea se lăsase iar copleșită de întristare, când tresări, deșteptată din gândurile ei de vocea Felicie, care o strigase.

Toți ședeau pe terasa împodobită cu plante agățătoare frumoase. Consulul Van Straten și soția lui se retrăseseră pentru câțva timp, căci el fusese chemat la telefon de către un prieten de afaceri, iar soția lui fusese chemată de o servitoare, spre a vedea de treburile gospodăriei.

Folosindu-se de faptul că rămăseseră singure, Felicia o luă pe Karin de mână și apropiindu-se de mama ei, o întreabă:

— Mamă scumpă, știi de ce a căzut Karin în mrejele ticălosului de Kapelski?

Auzind aceste cuvinte, Karin Rysström făcu o mișcare de împotrivire și se rugă de Felicia:

— Nu mai vorbi de aceste întâmplări triste, Felicia.

Dar tânăra fată clătină capul și zise:

— Lasă-mă să vorbesc, Karin. Vreau ca mama să afle tot. Poate știe vreun sfat bun sau îți poate fi de ajutor.

— Dar am și găsit ajutor, Felicia dragă, prin adăpostul pe care mi l-a dat consulul Van Straten în casa lui și leafa bună pe care mi-o plătește.

Felicia nu se lăsă însă înduplecată, ci întoarsă spre mama ei, continuă:

— Karin îl iubește pe un tânăr din țara ei, mamă, însă părinții ei se împotrivesc la această căsătorie, așa că a avut de întâmpinat multe greutăți și de suferit mari neînțelegeri cu ai ei. A vrut să-și cucerească singura fericirea și de aceea a plecat de acasă.

Dolores ridică încet capul și se uită zâmbitoare la tânăra suedeză, care stătea în fața ei cu obrajii îmbujorați.

— Mi-am cam închipuit așa ceva, zise contesa.

— Cum se poate? întrebă Karin Rysström.

— Fiindcă ochii dumitale au o privire atât de plină de dor, cum o au numai acei care iubesc..

— Da, mamă, prietenei mele îi e un dor nebun după iubitul ei, pe care o soartă neîndurată l-a aruncat în Legiunea Străină. De când a aflat de la el câte suferințe trebuie să îndure și cât de mult îl chinuiește dorul de ea, singurul ei gând este să se ducă la dânsul, căci dacă se vor revedea măcar o dată, el va avea puterea să mai stea acolo anii pe care îi mai am de servit.

— Dar acum te afli în Australia, dragă Karin, îi zise contesa de Martigny. Cum vrei să te duci la prietenul dumitale?

— Prin angajamentul de care spunea că-mi va face rost acel nemernic de Kapelski, am nădăjduit să pot câștiga bani destui, ca să am cu ce pleca apoi în Africa.

Dolores clătină cu tristețe capul.

— Cât de puțin cunoști viața, copila mea dragă!

— Tare aș vrea ca dorința prietenei mele să se îplinească, scumpă

mamă, zise Felicia ca glas lingușitor. Tu ai s-o ajuți să nu mai aștepte prea mult revederea cu iubitul ei, nu-i așa?

Dolores se făcu palidă la față și ocolind privirea fiicei sale, se gândi: „Cum s-o ajut dacă eu însămi sunt acum o cerșetoare?”

Nu îndrăzni să spună deocamdată nimic Feliciei.

Aceasta nu trebuia să bănuiască grija mare pe care mama ei o avea pentru viitor.

Cu câtă bucurie ar fi împlinit cea dintâi rugămintă a copitei ei și i-ar fi dat suedezei bani destui spre a putea pleca în Africa și să stea mai mult timp acolo!

Era însă nevoită să economisească fiecare ban, căci și ea împrumutase suma trebuincioasă pentru lunga călătorie în Australia.

Din vina ticălosului de Cekov pierduse toată averea ei și rămăsese aproape pe drumuri.

Cekov!...

La amintirea lui i se înfățișară iar înaintea ochilor întâmplările grozave din călătoria ei aventuroasă cu aeroplanul.

Dacă atunci nu s-ar fi întâlnit cu dânsul, ar fi ajuns la timp la Genova și n-ar fi avut îngrozitoarea aventură cu Liu-San-Ciang.

Dar mai bine să nu se mai gândească la toate aceste peripeții nenorocite!

Fusese pesemne hotărârea destinului; să treacă prin aceste încercări grele, spre a-și dobândi fericirea pe care o avea acum.

Se simțea deci foarte încurcată și nu știa ce să răspundă Feliciei.

Aceasta o privi uimită, neputând să înțeleagă de ce mama ei nu răspundea îndată la cererea pe care i-o făcuse.

Din fericire n-a fost nevoie să mai dea copilei ei un răspuns nefavorabil, căci în clipa aceea se întoarse consulul Van Straten și auzi ultimele cuvinte ale Feliciei.

El se uită la cele trei femei și zise:

— Îmi dați voie să întreb cine nu mai trebuie să aștepte prea mult revederea cu iubitul ei?

Karin Ryström roși, ridică mâinile rugătoare și zise, încurcată:

— Felicia, te rog să taci...

Felicia însă făcu un gest de protest și răspunse zâmbind:

— Ba nu o să tac. Astăzi sunt atât de fericită că mi-am regăsit mama și că mă voi putea întoarce cu dânsa în Franța, încât vreau să te

văd și pe tine fericită.

— Dar...

— Niciun „dat”, scumpa mea Karin. Am trăit împreună ceasuri atât de grele și am fost atât de strâns legate în nenorocire, încât între noi s-a statornicit o prietenie, pentru care în alte împrejurări ne-ar fi trebuit ani de zile s-o închegăm. De aceea n-aș vrea să mă despart de tine, înainte de a fi contribuit măcar în mică parte să te văd și pe tine fericită.

La auzul acestor cuvinte atât de pline de dragoste, Karin Ryström nu se mai împotrivi și murmură, cuprinsă de dor:

— Ar fi atât de frumos, dacă aș putea să-mi ajung mai repede ținta!

— Povestește-mi și mie despre ce e vorba, o îndemnă consulul Van Straten. Din prima zi când ai intrat în casa mea, am bănuir că ești chinuită de o durere ascunsă. Ai deci încredere în mine, domnișoară Ryström, și spune-mi ce te apasă pe suflet. Trebuie doar să simți, să înțelegi că nu-ți vrem decât binele.

Karin Ryström se uită la dânsul cu o privire plină de cea mai adâncă recunoștință.

— Da, știu că mă aflu în casa unor oameni nespuse de buni și asta e o mângâiere mare pentru mine și o alinare a durerii care mă chinuiește, după toate nenorocirile prin care am fost nevoită să trec în timpul din urmă. Dar tocmai din pricina aceasta mi s-ar părea o lipsă de modestie să vorbesc acum de dorința cea mai fierbinte a mea sau chiar să-ți fac aceeași rugămintă pe care a făcut-o chiar acum Felicia mamei sale.

Dar nu mai avu încotro și trebui să povestească tot.

Și ea și Felicia istorisiră pe rând de soarta tânărului suedez care ducea o viață atât de tristă în Legiunea Străină.

După ce isprăvi de povestit și până să aibă consulul Van Straten sau contesa de Martigny, răgazul să poată răspunde ceva, cele două fete fură chemate de o servitoare. Copiii consulului se culcaseră și înainte de a adormi, voiau să spună noapte bună suedezei și să o mai vadă o dată și pe Felicia.

Cele două fete plecară să îndeplinească dorința copiilor, așa că Dolores și consulul rămaseră singuri.

Timp de câteva clipe domni tăcere între ei.

Fața contesei era foarte palidă și consulului nu-i scapă din vedere

că buzele ei tremurau îndurerate, ca și când ar fi vrut să-și stăpânească plânsul.

Van Straten bănuia ce se petrece în sufletul sărmanei contese, așa că o privi plin de compătimire și apoi o întrebă încet:

— De ce ești atât de tristă, doamnă contesă?

Un zâmbet obosit flutură pe buzele sărmanei femei, care trecuse prin încercări atât de grele.

— Îmi este greu, nespun de greu, să-ți mărturisesc pricina, domnule consul, răspunse ea.

— Dar dacă aș ghici această pricină?

Dolores se uită buimăcită la dânsul.

— Atât de puțin știu să-mi ascund ce am pe suflet, încât mi se pot citi gândurile pe față?

Consulul Van Straten răspunse:

— Prin șederea mea îndelungată în țări străine, am devenit un foarte bun cunoscător de oameni, și am învățat să citesc gândurile celor cu care sunt împreună câțva timp. Spune dar, nu-i așa că am ghicit, dacă presupun că ai vrea s-o ajuți pe Karin Ryström, dar nu mai ai puțința?

Dolores de Martigny dădu din cap.

— Da, domnule consul, așa este cum spui dumneata.

Îi istorisi despre focul de la „Valencia”, și despre ticăloșia lui Cekov care îi furase toți banii, apoi încheie:

— N-aș vrea să-i spun Feliciei toate acestea, pentru a nu-i îngreuna inima cu griji. Vreau să se bucure netulburată de salvarea ei și de revederea noastră. De altminteri am prieteni buni la Marsilia, care mă vor ajuta să-mi refac existența și să nu fiu expusă nevoilor. Dar cum nu știu încă ce voi face, aș vrea să ascund deocamdată Feliciei situația grea în care mă aflu acum.

— Te înțeleg foarte bine, doamnă contesă, și de aceea te rog să-mi dai voie să-ți fac o propunere.

Se aplecă mai aproape de Dolores și continuă cu înflăcărare:

— Sunt bogat și de multe ori am dat sume destul de mari pentru scopuri de binefacere și am ajutat oameni străini, care îmi erau cu totul necunoscuți. Azi aș vrea să dau fericirea unei fete tinere și drăgălașe. Îi voi dărui deci domnișoarei Karin Ryström banii de care are nevoie spre a-și îndeplini dorința arzătoare pe care o nutrește în

suflet. Știi că soției și copiilor mei le va fi foarte greu să se despartă de tânăra suedeză, care în timpul scurt de când se află în casa noastră, ne-a devenit o prietenă foarte dragă, dar în astfel de împrejurări omul nu trebuie și fie egoist. Poate că fericirea sărmanei fete se va răsfrânge și asupra casei mele. Să nu râzi de mine, doamnă contesă, dacă îți voi spune că am și făurit tot felul de planuri pentru fericirea acestor doi tineri, care se luptă atât de greu cu viața.

— Spune-mi și mie, domnule consul, ce ai de gând să faci? Îl întreabă contesa de Martigny cu înfrigurare. Niciodată nu mi-ar trece prinț gând să râd de un om atât de bun cum ești dumneata. Sunt fericită să văd că mai sunt și oameni îndurători și milostivi pe lumea aceasta.

— Toți suntem frați și surori, doamnă contesă, și fiecare dintre noi ar trebui să vadă o datorie sfântă în a ajuta pe semenii săi.

— Din nefericire nu mulți gândesc ca dumneata, domnule consul. Cei mai mulți n-au în vedere decât binele lor propriu.

— Pentru mine a fost întotdeauna cea mai mare bucurie să pot da ajutor cuiva, spre a-l face fericit și în cazul de față aș fi mai mulțumit ca oricând. Nu vreau ca tânăra suedeză să știe că eu sunt acela care am dat banii, așa că îți voi preda dumitale suma de care are nevoie pentru o călătorie în Africa. Poate va reuși să-i ajute iubitului ei să fugă din Legiunea Străină și să-i scurteze astfel timpul de suferință pe care altfel ar fi nevoit să-l mai îndure acolo. Apoi, cum bănuiesc că nu vor vrea să se întoarcă în patria lor, le voi propune să vină iar la Sidney și în întreprinderea mea voi găsi un post și pentru tânărul suedez. Astfel de oameni, care au avut de luptat cu greutăți mari și au îndurat loviturile destinului, devin de obicei cei mai buni colaboratori. Deocamdată toate acestea sunt numai planuri și iluzii, care sper însă că se vor putea îndeplini. Noi, oamenii, nici nu ne dăm bine seama, ce rol însemnat joacă întâmplarea în viața noastră. De astă dată a dat în mâna noastră două vieți tinere, doamnă contesă, și trebuie să facem ce ne stă în putință spre a asigura fericirea domnișoarei Karin Ryström și a logodnicului ei, care sunt încredințat că merită să fie ajutat.

Mișcată de bunătatea consulului, Dolores îi întinse mâna mulțumindu-i.

Când Karin Ryström și Felicia se întoarseră iar și, aceasta o întreabă din nou pe mama ei dacă vrea să-i dea ajutor prietenei, Dolores dădu

mulțumită din cap și zise:

— Da, copila mea scumpă, din toată inima îți voi îndeplini dorința.

Felicia scoase un strigăt de bucurie, o sărută pe mama ei, apoi o luă de mijloc pe Karin, o învârti de câteva ori în jurul ei și zise încântată:

— Abia acum mă pot bucura din tot sufletul de scăparea mea.

Karin era nespus de fericită și începu să făurească cu Felicia tot felul de planuri de viitor.

Deodată Felicia deveni tăcută, foarte tăcută.

Sclipirea de veselie din ochii ei se stinse, un văl de tristețe îi acoperi fața și buzele începură să-i tremure.

În toiul bucuriei pe care o simțise văzând fericirea prietenei sale, își dădu deodată seama că ea nu-și va mai revedea iubitul, că nu va avea parte de aceeași fericire ca scumpa ei Karin.

Inima-i se încleștă de durere și trebui să-și adune toate puterile să nu izbucnească în plâns, nevoind să arate celorlalți ce se petrece în sufletul ei întristat.

Singura mângâiere pe care o avea, era gândul că reușise să o ajute pe Karin Ryström să-și găsească fericirea atât de mult dorită.

În același timp însă se simți cuprinsă de un dor nespus de Bob Wilkens și de primele zile de fericire pe care le trăise cu dânsul.

Pe ea n-o va putea însă ajuta nimeni!

Ea va trebui să renunțe la fericirea și dragostea ei, căci Bob Wilkens îi era frate!

169 bis. Concurentul

În uzinele Wilkens încă se mai auzea mersul zgomotos al mașinilor, încă mai erau muncitorii la lucru, dar pentru câtă vreme?

Din zi în zi, din ceas în ceas, situația devenea tot mai primejdioasă.

Ieri mai veniseră vreo trei sute de oameni la lucru, azi în schimb numai jumătate din ei, dar după pauza de la amiază lăsaseră lucrul și în secția caroseriilor și trecuseră de partea greviștilor.

Ce va aduce ziua de mâine?

Directorii făceau fețe din ce în ce mai grave și directorul general venea mereu în biroul lui Frank Wilkens, stăruind pe lângă acesta să îndeplinească cererile lucrătorilor.

Dar de fiecare dată, patronul izbucnea:

— E caraghios că n-ai alt sfat mai bun să-mi dai. Știi doar că nu pot face ceea ce cer lucrătorii. N-am mijloacele trebuincioase.

— Vâră și averea dumitale particulară în întreprindere.

— E demult angajată în fabrică.

— Și nu mai poți găsi nicăieri credit, mister Wilkens? îl întrebă directorul general.

— Nicăieri; am încercat pretutindeni și toți m-au refuzat.

— Atunci n-avem altceva de făcut, decât să închidem uzinele.

Frank Wilkens scrâșni din dinți, apoi răspunse răstit:

— Ei da, greviștii au făcut ce-au vrut.

Izbucni într-un râs amar, apoi continuă:

— Marea întreprindere e nimicită, dar nu mă lovește numai pe mine, ci și pe ei, căci acum vor rămâne pe drumuri și vor muri de foame împreună cu nevestele și copiii lor. Așa le trebuie!

Se înfuriase atât de mult vorbind, încât sângele i se urcă la cap și venele de pe frunte i se umflară.

Directorul general îl privi cu îngrijorare.

Prăbușirea întreprinderii va atrage după sine și o prăbușire a șefului. Era într-adevăr o lovitură care ar fi doborât și pe cel mai puternic om!

Frank Wilkens, cu mâinile la spate, se plimba neliniștit prin odaie.

— Dacă mi-ar da cineva un credit de un milion de dolari, aș fi salvat.

— Nu s-ar putea transforma întreprinderea într-o societate pe acțiuni? propuse directorul general.

— Atunci n-aș mai fi eu stăpânul. Cel mult mi s-ar îngădui să rămân ca director. Nu, nu! Întreprinderea sau rămâne a mea, sau se va prăbuși odată cu mine!

— Dacă nu vei face dumneata asta, o vor face creditorii dumitale.

Frank Wilkens nu mai luă în seamă cuvintele directorului general, ci se apropie de fereastră. În fața porții fabricii se mai aflau și acum lucrători greviști, dar acolo erau și oameni de-ai poliției, spre a împiedica tulburări și acte de sabotaj. Deodată Frank Wilkens zări o mașină foarte elegantă apropiindu-se de intrarea fabricii.

Era automobilul domnului Drof, puternicul său concurent.

Venea oare la dânsul!

Frank Wilkens văzu cum Drof coborî din mașină și se îndreptă spre

clădirea direcțiunii, iar după câteva clipe un servitor bătu în ușa biroului său și îl anunță că domnul Drof dorește să-i vorbească.

Ce să facă? Să-l primească oare?

Ei da, îl va primi, căci era curios să afle ce voia domnul Drof de la el.

— Poftește-l înăuntru, zise deci Frank Wilkens.

Odată cu servitorul se retrase și directorul general Smith și după câteva clipe tatăl domnișoarei Ethel Drof intră în biroul lui Frank Wilkens.

Cu zâmbetul pe buze se apropie de Frank Wilkens și îi întinse mâna.

— Am venit să te întreb cum îți mai merge, dragul meu Wilkens?

Aceste cuvinte fură spuse cu oarecare ironie.

Frank Wilkens luă mâna pe care i-o întinsese domnul Drof, dar nici nu i-o strânse cu prea mare prietenie și nici nu răspunse la întrebarea lui.

Cu un gest rece îi invită pe noul venit să ia loc pe un scaun.

— Frumoase lucruri se întâmplă în fabrica dumitale, continuă domnul Drof tot cu zâmbetul pe buze. Lucrătorii nu mai vor să-ți fie prieteni... Niște nebuni! De altminteri nu le pot lua în nume de rău ce au făcut, căci și ei vor să trăiască și dacă lucrează vor să câștige îndeajuns ca să aibă cu ce.

— Întotdeauna a fost așa, răspunse Frank Wilkens.

Mister Drof izbucni în râs.

— Așa crezi? Mi se pare că dumneata ești de părere că omul poate trăi cu foarte puțin.

— Muncitorimea a fost atârțată.

— Pesemne de către unul care e mai deștept decât ceilalți și le-a deschis ochii.

— Poate ești chiar dumneata amestecat în afacerea asta?

Mister Drof nu vru să i se strice buna dispoziție prin această învinuire fățișă. Zâmbind mereu, ridică din umeri și răspunse:

— Poate...

Frank Wilkens îi aruncă o privire plină de mânie.

— Și acum ai venit să te bucuri de situația neplăcută în care mă aflu, să-mi arăți superioritatea dumitale, ba poate chiar să-ți bați joc de mine?

Mister Drof făcu un gest de împotrivire.

— Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Venirea mea are cu totul alt scop. Vreau să-ți dau ajutor ca să poți ieși din încurcătură.

— Dumneata vrei să faci așa ceva?...

Lui Frank Wilkens nu-i venea să creadă, i se părea cu totul imposibil că tocmai cel mai primejdios concurent al său îi oferea ajutorul său, pe când toți ceilalți îl refuzaseră cu hotărâre.

— Îți lipsește capitalul necesar spre a-ți putea îndeplini programul de lucru și în acest scop trebuie să satisfaci cererile lucrătorilor.

— După cum văd, ești foarte bine informat.

— Aș fi un prost om de afaceri dacă n-aș cunoaște situația dumitale tot așa de bine cum o cunosc pe a mea. Spune-mi cinstit de ce sumă ai nevoie.

Se părea că într-adevăr voia să-l ajute pe Frank Wilkens să iasă din încurcătură.

Nu încăpea însă nicio îndoială că nu va face acest lucru fără să vrea să tragă foloase și pentru dânsul. Negreșit că urmărea un scop ascuns.

Frank Wilkens n-avea încredere în el și tare ar fi vrut să respingă oferta de ajutor, dar cuțitul îi ajunsese la os, așa că zise:

— Cu un milion de dolari aș fi scăpat din toate greutățile.

Mister Drof dădu din cop.

— Bine, îți voi da suma asta.

— Cred că nu-mi vei da banii fără să pui o condiție oarecare?

— Ai dreptate, căci banul e scump și când îl dă omul din mână, vrea să aibă ceva în schimb.

— Ce dobândă îmi ceri să-ți plătesc pentru acest împrumut?

— Nu vreau dobândă, ci altceva. Știu că fiul dumitale s-a întors în America.

— Ah, vechea, poveste!

— Care va reveni neîncetat, până când va fi dusă la un sfârșit bun. Convinge-l pe fiul dumitale să-și vâre mințile în cap, să-și înfrângă încăpățânarea și să se logodească cu fiica mea.

— Nu vrea.

— Dar fata mea s-a încăpățânat să-l ia de bărbat, așa că n-am încotro și trebuie să-i fac pe plac. Spune fiului dumitale să se cumintească și atunci toate se vor îndrepta și vei scăpa cu o singură lovitură din toate încurcăturile. Vom uni întreprinderile noastre și

vom fi stăpâni pe piață.

Acesta era și visul lui Frank Wilkens, așa își închipuise întotdeauna lucrurile și de aceea susținuse din toate puterile acest proiect de căsătorie.

Dădu resemnat din umeri și răspunse lui Drof:

— N-am nicio înrâurire asupra fiului meu. Am încercat toate mijloacele; am ajuns până acolo că m-am certat cu dânsul. Când nu i-am mai dat bani, am crezut că nevoia îl va face să se supună voinței mele, dar totul a fost în zadar. Își câștigă existența ca simplu lucrător și de mine nici nu mai vrea să știe.

— Asta e foarte lăudabil și dovedește că e un om care știe ce vrea și ce poate. Un astfel de ginere mi-ar fi bine venit, căci va fi omul care va ști să aducă întreprinderea la mare înflorire.

— Ți-am spus doar că nu vrea să audă nimic de planurile mele de viitor.

— Mai vorbește o dată cu el și arată-i cum stau lucrurile. Acum lucrează la fabrica Clewton la montarea unor mașini noi aduse de la Londra. Cheamă-l la dumneata și vorbește cu dânsul.

— Nu va veni.

— Atunci du-te dumneata la el.

— Așa ceva nu pot face. Doar nu mă voi ploconi eu înaintea fiului meu spre a-l ruga să se împace cu mine, după ce lucrurile au ajuns atât de departe între noi?

— În cazul acesta nu-ți pot da niciun ajutor.

Frank Wilkens era deci tot atât de departe de salvare ca și acum câteva clipe. Văzuse scăparea aproape de tot și acum iar se deschidea prăpastia în fața lui.

Fu cuprins de o mânie grozavă împotriva lui Bob și a domnului Drof. Cel dintâi era un încăpățânat fără pereche, iar al doilea un prost, fiindcă puneă astfel de condiții.

Era o tocmeală dezgustătoare!

Vru totuși să mai facă o ultimă încercare pentru a și salva situația, așa că zise lui mister Drof:

— Dacă îi vom da timp lui Bob, poate se va răzgândi. A avut o dragoste romantică în Franța, care l-a scos din minți. Dar acum s-a isprăvit cu ea și trebuie să aibă timp s-o uite. Apoi își va reveni în fire și va începe să se uite iar și la alte femei.

— Cât timp crezi că va dura până atunci? îl întrebă domnul Drof, luând totul drept o afacere comercială.

— Poate o jumătate de an.

— Bine, vom vorbi peste o jumătate de an. Fetei mele îi voi spune să mai aibă răbdare.

— Dar milionul?... Ești dispus să-mi dai banii până când se va rezolva în bine chestiunea căsătoriei în felul dorit de fiica dumitale?

— Nu, căci nu fac afaceri pe credit. Principiul meu este: întâi marfa, pe urmă banii!

Frank Wilkens se făcu roșu de mânie, mai cu seamă când îl văzu pe mister Drof zâmbind ironic, așa că de astă dată îl învinui pe față:

— Acum înțeleg toată operațiunea. Dumneata ai trimis pe agitator în uzina mea și e vina dumitale dacă lucrătorii mei au făcut grevă. Dumneata și fiica dumitale ați pus la cale această lovitură, ca să mă duceți la disperare, și să exercitați o presiune asupra mea și prin mine asupra fiului meu. Te porți în chipul cel mai rușinos și josnic cu mine!

Mister Drof rămase foarte calm și dădu numai din umeri, gest care îl supără și mai mult pe Frank Wilkens, care zise:

— Să știi însă că ți-ai greșit socoteala.

— Ba socoteala mea e foarte bună și iată de ce: Sau fiul dumitale se căsătorește cu fata mea și întreprinderile noastre se unesc, sau se încapățânează mai departe și atunci vei da faliment, iar întreprinderea dumitale se va vinde la mezat. Eu am cumpărat cele mai multe din polițele dumitale. Acum voi cumpăra restul, așa că fabrica dumitale va trece în stăpânirea mea și din amândouă voi face o mare întreprindere. Vezi dar că am știut bine ce fac.

— Văd că în toate privințele ești fără îndurare.

— Lipsa de îndurare e o calitate a oamenilor pricepuți în afaceri. Cu mila nu se ajunge departe.

— Vrei să mă nimicești!

— Dumneata n-ai face același lucru cu mine, dacă ai avea puțința?

— Mă ruinezi cu desăvârșire!

— Ei da, dacă fiul dumitale nu-și va vârî mințile în cap, cam acolo ai să ajungi și în curând întreprinderile dumitale nu vor mai purta numele de Wilkens.

Mister Drof spuse aceste cuvinte cu răceală, arătându-i lui Frank Wilkens urmările pe care toată această afacere le va avea pentru

dânsul.

— Ești un cămătar, un vampir! zbieră Frank Wilkens ca ieșit din minți și încleștând pumnii, vru să se năpustească asupra adversarului său.

— Mă jignești, dar nu ți-o iau în nume de rău, căci țin socoteală de enervarea în care te afli, zise mister Drof cu un ton dulceag. De altminteri toată această afacere îmi displace tot atât de mult ca și dumitale, căci nu sunt deprins să duc astfel de tratative. Am fost însă nevoit s-o fac, căci așa a cerut fata mea, care e nebună după fiul dumitale.

— Mofturi! Văd doar câtă plăcere îți face să mă înjosești, cum te bucuri că mă vezi doborât la pământ. Dar...

Frank Wilkens se întrerupse deodată și își duse mâna la gât. Îi era ca și când o gheară rece îl apucase de beregată.

Vinele de pe frunte i se umflară și mai tare, ochii îi ieșeau din orbite și fața i se învineți. Respira greu, se înăbușea și fruntea lui se îmbrobona de sudoare.

Mister Drof sări în picioare.

— Ce ai? strigă el îngrijorat.

Frank Wilkens nu mai fu în stare să răspundă și cu privirea rătăcită se uită în jurul său.

Deodată se clătină pe picioare.

Mister Drof îl sprijini cu un braț și îl duse la un scaun.

Frank Wilkens avu o zvârcolire puternică, de pe buze îi ieși un sunet ca și cum s-ar îneca, apoi se prăbuși.

Mister Drof alergă spre ușă, și deschizând-o strigă afară:

— Aduceți repede un doctor. Domnului Wilkens i s-a făcut rău!

Directorul general Smith veni repede cu câțiva funcționari și un servitor.

Se aplecă asupra șefului său și îi pipăi inima să vadă dacă mai bate.

Simți o bătaie slabă, așa că răsuflă ușurat. Mai era speranță de scăpare, deși Frank Wilkens avea înfățișarea unui mort.

Directorul se apropie de birou și ridicând receptorul telefonului, chemă pe medicul fabricii.

— Domnule doctor, vino repede în biroul șefului; dar nu întârzia nicio clipă. E grav!

Între timp servitorul adusese un pahar cu apă, pe care îl duse la

buzele lui Frank Wilkens; aceste nu fu în stare să bea nicio înghițitură, căci își pierduse cunoștința.

Directorul general Smith se uită întrebător la mister Drof.

— Cum i-a venit asta?

— Șeful dumatăle s-a enervat prea mult și s-a prăbușit, nemaiputând îndura emoțiile.

— Era de așteptat că va ajunge aici, căci a trecut prin multe în timpul din urmă.

Mister Drof își luă pălăria, îl salută pe directorul general și zise:

— Nu pot fi de niciun ajutor aici, așa că plec. Bună ziua!

Îndată după plecarea lui, veni doctorul care-l examinează în grabă pe Frank Wilkens și zise scurt:

— Un atac de apoplexie. Să se cheme imediat o mașină de la Salvare.

Servitorul alergă să execute ordinul dat de medic.

Directorul general Smith se întoarse spre doctor și-l întrebă:

— Vrei să-l duci pe mister Wilkens acasă?

— Nu, ci la spital.

— E atât de rău?

— Dacă se repetă atacul, ne putem aștepta la orice.

Directorul rămase cu privirea ațintită în gol, îngândurat.

— Poate ar fi spre binele lui, căci n-ar mai vedea prăbușirea întreprinderii sale. După ce va veni Salvarea și îl va fi ridicat, mă voi duce la doamna Wilkens, să o pregătesc și să-i aduc la cunoștință trista veste.

Mașina Salvării veni repede, Frank Wilkens fu culcat pe o targă și dus afară.

La ieșire stătea Roger Hallier lângă lucrătorii greviști adunați în stradă. Când se răspândi printre lucrători știrea că Frank Wilkens a avut un atac de apoplexie și el e acela pe care îl ducea Salvarea, în ochii lui Roger Hallier se ivi o sclipire de triumf.

Asta era pedeapsa pentru nelegiuirea pe care Frank Wilkens o înfăptuise împotriva mamei tânărului lucrător.

Mașina particulară a lui Frank Wilkens, în care se afla directorul Smith, porni imediat și după nici o jumătate de oră, Smith intră la doamna Wilkens, care îl întrebă:

— Ce veste îmi aduci, domnule director?

— Una foarte rea, doamnă. Soțul dumneavoastră a fost lovit de un atac da apoplexie și am fost nevoiți să-l transportăm la spitalul Bellevue.

Doamna Wilkens primi această știre cu foarte mare liniște și pe fața ei nu se putea citi nimic, care să dovedească spaima pe care o simțise la vestea asta. Rugă pe director să-i spună cum se întâmplaseră lucrurile și după ce Smith îi povesti toată întâmplarea, ea întrebă:

— Ce se va face cu întreprinderea? Vei putea conduce singur afacerile mai departe?

— În împrejurări normale, m-aș fi încumetat să fac asta, dar așa cum stau lucrurile acum, nu pot.

— Ți-e teamă să-ți iei răspunderea asupra dumatăle?

— Da, doamnă, căci această răspundere e foarte mare.

— Cine va lua atunci conducerea? Te-ai gândit la asta, domnule director?

— Da și anume m-am gândit la fiul dumneavoastră, el ar fi cel mai în drept.

— Nu va avea altceva de făcut, decât să lichideze afacerea...

— Poate va fi în stare s-o salveze.

— Vasăzică mai ai speranță?

— Dacă vom avea o forță tânără care să știe să conducă întreprinderea cu băgare de seamă și chibzuială, atunci vom putea scăpa din toate încurcăturile.

— În cazul acesta îl voi chema pe fiul meu la telefon și-l voi ruga să vină încoace.

— Va putea veni mai repede, dacă îi vom trimite mașina. Scrieți-i câteva rânduri pe care le voi da șoferului.

— Ai dreptate, domnule director. Asta e calea cea mai repede și mai bună. Pe dumneata te rog să rămâi aici până va veni fiul meu, ca să fii de față la întrevădarea mea ca dânsul și să-i poți da lămuririle necesare asupra situației întregii întreprinderi.

— Voi aștepta cu plăcere.

Doamna Wilkens scrise repede câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Scrisoarea fu dată șoferului și acesta plecă în goană.

Între timp mister Drof se întorsese acasă unde Ethel îi ieși într-o întâmpinare chiar în vestibul.

— Ai vorbit cu mister Wilkens? îl întrebă ea cu încordare.

— Da și i-am explicat încă o dată în chip foarte lămurit cum stau lucrurile.

— Și care a fost rezultatul întrevederii voastre?

— Rezultatul a fost că l-a lovit damblaua.

— Dar prin aceasta nu-mi pot ajunge scopul. Dimpotrivă, acum nu mai avem pe nimeni care să-l influențeze pe Bob și să-l silească să spună în sfârșit „da”.

— Împrejurările îl vor sili. Deoarece tatăl său nu mai poate face nimic, mă voi duce eu însumi la Bob, voi vorbi cu el și sunt încredințat că voi reuși să-l plec voinței tale.

— Ah da, fă asta, tată!

Ethel îl îmbrățișă pe mister Drof și-l sărută cu multă dragoste.

El zâmbi încântat și zise:

— Pentru tine, sunt în stare să fac orice. M-am făcut chiar și caraghios.

— Cum asta?

— Îți închipui cumva că lumea nu zâmbește demult de felul în care înțelegi să-ți cucerești bărbatul pe care îl iubești cu atâta patimă? Crezi că nu ne socotește drept nebuni?

Ethel ridici cu trufie capul.

— N-are decât să vorbească ce vrea și să creadă ce-i place. Pentru mine lucrul de căpetenie e să-mi ajung ținta. De ce vorbește lumea, prea puțin îmi pasă!

— Eu cred că totul nu-i decât o încăpățănare din partea ta, căci nu-mi vine să cred că-l iubești atât de mult pe Bob Wilkens.

— Poate da, tată.

Mister Drof făcu un gest de nepăsare.

— Dacă întrebuințezi cuvântul „poate”, atunci dragostea ta nu e atât de mare cum vrei tu să-ți închipui. Nu-i decât o jucărie pentru tine.

— Pe care te rog însă să mi-o lași.

— Din partea mea n-ai decât să te joci mai departe cu ea, cu atât mai mult, cu cât cu prilejul acesta îmi fac și interesele mele. Oricare va fi rezultatul, întreprinderile Wilkens vor fi în curând ale mele.

— Iar Bob Wilkens al meu.

Urmează Volumul 3
[Cap. „170. Ei vor lumină!”, pag. 400, fascicula 50]

